

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A man with short brown hair, wearing a white t-shirt, is looking down and holding a black necklace. He is wearing a silver ring on his right hand and a black bracelet on his left wrist.

THE
Protector

SUSAN
STOKER

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

www.susanstoker.org

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

SUSAN STOKER'A ÖVGÜ

"Susan Stoker'ın yazdığı her şeyi okuyacağım ... çünkü harika olacağını biliyorum!"

-Riley Edwards, *USA Today* çoksatan yazarı

"Susan Stoker beni okuma durgunluğumdan çekip çıkarmakta asla başarısız olmuyor. Sıcaklık, aksiyon ve gerilimle, beni içine çeken ve bırakmayan inanılmaz bir hikaye örüyor."

-Jessica Prince, *USA Today* çoksatan yazarı

"Susan Stoker'ın kitaplarında en sevdiğim şeylerden biri, kötü adamın hak ettiğini almasını sağlarken mükemmel bir HEA'yı nasıl sunacağını bilmesi!"

-T.M. Frazier, *New York Times* çoksatan yazarı

"Susan Stoker'ın karakterleri sayfada canlanıyor!"

-Elle James, *New York Times* çoksatan yazarı

"Bir Susan Stoker kitabı elinize aldığınızda, tam olarak ne elde edeceğinizi bilirsiniz ... ateşli bir alfa kahraman ve akıllı, arsız bir kadın kahraman. Doyamıyorum!"

-Jessica Hawkins, *USA Today* çoksatan yazarı

"Arkadaşınız olmasını isteyeceğiniz karakterlerle gerilim dolu bir hikâye anlatımı!"

-Meli Raine, *USA Today* çoksatan yazarı

"Susan Stoker kadınların ne istediğini biliyor. Başı dertte olan bir genç kızı kurtarması gereken ateşli bir kahraman... hatta genç kız kendini kurtarabilecek olsa bile."

-CD Reiss, *New York Times* çok satan yazarı

THE *Protector*

SUSAN STOKER ADLI YAZARIN DIĞER KITAPLARINI KEŐFEDIN

Şans Oyunları Serisi

Koruyucu
The Royal (Ağustos 2023)
Kahraman (TBA)
The Lumberjack (TBA)

Silverstone Serisi

Skylar'a
Güvenmek
Taylor'a
Güvenmek
Molly'ye
Güvenmek
Cassidy'ye
Güvenmek

Dağ Paralı Askerleri Serisi

Savunan Allye
Savunan Chloe
Savunan Morgan
Savunan Harlow
Savunan Everly
Savunan Zara
Savunan Raven

Ace Güvenlik Serisi

Grace'i
Sahiplenmek
Alexis'i
Sahiplenmek
Bailey'i
Sahiplenmek
Felicity'i
Sahiplenmek
Sarah'i
Sahiplenmek

Sığınak

Alaska'yı Hak Etmek
Henley'i Hak Etmek
Deserving Reese (Mayıs 2023)
Deserving Cora (Kasım 2023)
Deserving Lara (TBA)
Hak Eden Maisy (TBA)
Hak Eden Ryleigh (TBA)

SEAL Team Hawaii Serisi

Elodie'yi Bulmak
Lexie'yi Bulmak
Kenna'yı Bulmak
Monica'yı Bulmak

Carly'yi Bulmak
Ashlyn'i Bulmak
Jodelle'i Bulmak (Temmuz 2023)

Eagle Point Arama & Kurtarma

Lilly Aranıyor Elsie
Aranıyor Bristol
Aranıyor
Caryn Aranıyor (Nisan 2023)
Finley Aranıyor (Ekim 2023)
Heather'ı Ararken (TBA)
Khloe'yi Ararken (TBA)

Delta Gücü Kahramanları

Rayne'i Kurtarmak Aimee'yi
Kurtarmak (novella)
Emily'yi Kurtarmak
Harley'i Kurtarmak Emily ile
Evlenmek (roman) *Kassie'yi*
Kurtarmak Bryn'i Kurtarmak
Casey'yi Kurtarmak Sadie'yi
Kurtarmak (roman)
Wendy'yi Kurtarmak
Mary'yi Kurtarmak Macie'yi
Kurtarmak Annie'yi
Kurtarmak

Delta Team İki Serisi

Gillian'ı Kalkanlamak
Kinley'i
K a l k a n l a m a k
Aspen'i Kalkanlamak Jayme'i
Kalkanlamak (roman) Riley'i
Kalkanlamak
Ekranlama Devyn
Ekranlama Ember
Ekranlama Sierra

Onur Rozeti: Teksas Kahramanları Serisi

Mackenzie için Adalet
Mickie için Adalet
Corrie için Adalet
Laine için Adalet (novella)
Elizabeth için Barınak
Boone için Adalet
Adeline için Barınak
Sophie için Barınak
Erin için Adalet
Milena için Adalet
Blythe için Barınak
Umut için Adalet Quinn
için Barınak Koren için
Barınak
Penelope için Barınak

Koruma Mührü Serisi

Caroline'ı Korumak
Alabama'yı Korumak
Fiona'yı Korumak
Caroline ile Evlenmek (novella)
Yazın Korunması

Cheyenne'in Korunması
Jessyka'nın Korunması
Julie'yi Korumak (novella)
Melodiyi Korumak
Geleceği Korumak
Kiera'yı Korumak (novella)
Alabama'nın Çocuklarını Korumak (roman)
Dakota'yı Korumak

Koruma Mührü: Miras Serisi

Caite'in Güvenliğini
Sağlamak Brenae'nin
Güvenliğini Sağlamak (roman)
Sidney'in güvenliğini
sağlama Piper'ın
güvenliğini sağlama
Zoey'in güvenliğini
sağlama Avery'nin
güvenliğini sağlama
Kalee'nin güvenliğini
sağlama Jane'in
güvenliğini sağlama

Gerçekliğin Ötesinde Serisi

Outback Kalpler
Flaming Kalpler
Frozen Kalpler

Tek Başına Romanlar

Delta Doğa Yarığına
Düşen Koruyucu Sis
Cale için bir Prenses

A Moment in Time (kısa öykü koleksiyonu)
Another Moment in Time (kısa öykü koleksiyonu) *A*
Third Moment in Time (kısa öykü koleksiyonu)
Lambert's Lady

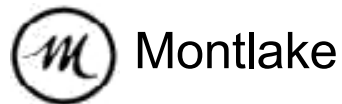
Annie George olarak yazıldı

Üvey Kardeş Bakire (erotik roman)

THE
Protector

Game of Chance, Book One

SUSAN
STOKER

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Aksi takdirde, yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Metnin telif hakkı © 2023 by Susan Stoker
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Montlake, Seattle tarafından yayınlanmıştır
www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Montlake, Amazon [.com](https://www.amazon.com), Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781662509643 (ciltless)

ISBN-13: 9781662509650 (dijital)

Kapak tasarımı: Hang Le

Kapak fotoğrafı: Michelle Lancaster

görseli: ©by-studio / Shutterstock

İçindekiler

Önsöz Birinci
Bölüm İkinci
Bölüm Üçüncü
Bölüm Dördüncü
Bölüm Beşinci
Bölüm Altıncı
Bölüm Yedinci
Bölüm Sekizinci
Bölüm Dokuzuncu
Bölüm Onuncu
Bölüm Onbirinci
Bölüm Oniki
Bölüm Onüçüncü
Bölüm

[On Dördüncü Bölüm On](#)

[Beşinci Bölüm On](#)

[Altıncı Bölüm Önizleme:](#)

[*Kraliyet*](#)

[KRALİYET ŞANS OYUNU SERİSİ, 2. KİTAP](#)

[Birinci Bölüm](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Susan ile Çevrimiçi Bağlantı Kurun](#)

THE *Protector*

Önsöz

Jackson "JJ" Justice gözlerini kapadı ve burnundan sığ bir şekilde nefes alarak acısının azalması için dua etti. Ama bu nafil bir duaydı. Onları esir alanlar ellerinden geldiğince çok acı çektirmekten zevk alıyorlardı.

Gözlerini açan JJ, etrafındaki duvarlara zincirlenmiş en iyi arkadaşlarını ve takım arkadaşlarını görmek için gözlerini kısıtı. Riggs "Chappy" Chapman başını cüruf bloklu duvara yaslamıştı ve gözleri kapalıydı. Uyumuyordu, JJ bunu kesinlikle biliyordu. Bu cehennem çukurunda kimse uyumazdı. Pek sayılmazdı.

Kendric "Bob" Evans, Chappy'nin yanındaydı ve dördüncü takım arkadaşına ciddi bir endişeyle bakıyordu.

Dikkatini Callum "Cal" Redmon'a çeviren JJ kaşlarını çatı. Kendisini esir alanlarla yaptığı bir "seansın" ardından hücrelerine yeni getirilmişti ve hiç de iyi görünmüyordu. Onları rehin tutan pislikler onun kimliğini fark ettiklerinde çok heyecanlanmışlardı. Cal gerçek bir prensti.

Cal'ın sık sık söylediği gibi, kral olmaya yaklaşabilmesi için birkaç düzine akrabasının ölmesi ya da öldürülmesi gerektiği düşünülürse, unvanın kendisi aslında gerçeklikten daha heyecan vericiydi.

Ama bu teröristler için önemli değildi. Neredeyse ekibin tamamı baygın halde hücreye sürüklendiği andan itibaren Cal'a odaklanmışlardı. Şu anda vücudunda sayılamayacak kadar çok kesik vardı. Üzerinde sadece bir çift boxer vardı, bu da son işkence seansının ne kadar korkunç olduğunu görmeyi kolaylaştırıyordu.

Kendilerini esir alanlar Cal'ın eskiden tertemiz olan bedenini bıçak, sigara ve kim bilir daha nelerle oymaya odaklanmışlardı. Yüzünde yumruklarını kullanmışlar ama vücudunun geri kalanı için çeşitli işkence aletlerini tercih etmişlerdi.

Onları yakalayan adamlarda zerre kadar merhamet yoktu elbette. JJ'e işkence ettiklerinde, bıçakları derisini keserken her yumrukta gülmüşler ve alay etmişlerdi. Hapistekilere göre o ve takım arkadaşları insandan daha değersizdi.

En iyi arkadaşlarına, hayatta kalmak için savaşmaya devam etme sebebi olan üç adama bakarken JJ kolay bir karar verdi.

"Buradan çıktığımızda işim bitecek," dedi hararetle. Sesi alçaktı, böylece kendilerini esir alanların uyandıklarını ve konuştuklarını fark etmelerini engellemek istiyordu. Dördünü aynı odada zincirli tutmanın - böylece her biri diğerlerinin maruz kaldığı işkenceyi görebilecekti - pisliklerin oynadığı hastalıklı akıl oyununun bir parçası olduğunu biliyordu.

Onları bir arada tutmanın ekibini zayıflatmak yerine daha da güçlendirdiğini bilmiyorlardı.

Kimse konuşmayınca JJ devam etti. "Ben ciddiym. Hepimiz bu görevin en başından beri lanetli olduğunu biliyorduk. Sahip olmamız gereken desteğe sahip değildik, istihbarat neredeyse hiç yoktu ve endişelerimizi dile getirdiğimizde bize çenemizi kapamamız ve emirlere uymamız söylendi." Sessiz bir kahkaha attı. "Ve bakın o emirler bizi nereye getirdi. Benim *işim bitti*. Ben yokum. Ben bunun için katılmadım. Ülkem için savaşmak için, evet. Ama kendi pislüğimin içinde oturmak, dayak yemek, arkadaşlarımdan işkence görmesini izlemek zorunda kalmak ... ve hepsinin ötesinde, isyancıların gündemi için filme alınmak? Hayır. Kesinlikle *hayır*."

JJ hiçbir zaman gruplarının lideri olmak istememişti. Grubun en yaşlısı ve kolay kolay aptallıklara katlanamayan biri olarak bu role kendini kaptırmıştı. Ama çuvallamıştı. Bu görevin başarısızlığa mahkum olduğu konusundaki ısrarında daha katı olmalıydı. Ülkeye girmeden önce daha fazla istihbarat için bastırılmalıydı.

ABD hükümetinin onları serbest bırakmak için çalıştığından hiç şüphesi olmasa da, politikanın teröristlerle müzakere etmemek olduğunu herkes biliyordu. Muhtemelen kaçmanın bir yolunu bulana kadar -ki bu pek umut verici görünmüyordu- ya da Özel Kuvvetler ekiplerinden biri gelip onları yakalayana kadar tek başlarındaydılar.

Bob yüzünü buruşturarak, "Sen çıktıysan ben de çıktım," dedi. "Sensiz içeride kalacağımı sanıyorsan çıldırmışsın demektir."

Chappy, "*İkiniz* de olmadan kalmayacağım," diye kabul etti. Son yediği dayaktan dolayı kelimeleri dağılmıştı ama ordudan ayrılmak için verdiği destek açık ve net bir şekilde duyuluyordu.

Üç adam Cal'a baktı.

Derin bir nefes aldı ve neden olduğu acıyla hemen yüzünü buruşturdu. Gözlerinden biri şişmişti ve medyanın bir zamanlar "Prettymon" dediği adam şu anda hiç de öyle görünmüyordu. Teröristler etinde iz bırakmıştı. Eğer bunu atlatırsa -eğer onlardan *herhangi biri* esareti boyunca yaşarsa- aynaya her baktığında gördüğu işkencenin görünür hatırlatıcıları olacaktı.

"O zaman ne yapacağız?" Cal sordu. Kelimeleri yavaş ve geveleyerek söylediği için anlaşılması zordu.

"Ne istersek," diye yanıtladı Chappy. "Ama ben bir şehirde yaşamıyorum."

"Ben lanet olası bir banliyöde yaşamıyorum," diye karşılık verdi Bob.

"Bir hücrede, bir duvara zincirlenmiş olmadığım sürece, umurumda bile değil. yaşadığımız yer," diye geveledi Cal.

"Rochambeau," diye karar

verdi JJ. "Ha?"

"Ne?"

"Bu da ne böyle?"

"Taş kağıt makas. Nerede yaşayacağımıza karar vermek için," diye yanıtladı. Bu şartlar altında, ordudan ayrıldıktan sonra nereye kök salacaklarına karar vermek saçma görünüyordu. Özellikle de bir çocuk oyunuyla. Ama hepsinin ne kadar acı çektiklerinden ve kendilerini esir alanların daha fazla acı çektirmek için ne zaman geri döneceklerinden başka bir şey düşünmeleri gerekiyordu.

"Bana uyar," dedi Chappy.

"Nerede yaşayacağımıza karar vermeden önce yaşamak için ne yapacağımıza karar vermemiz gerekmez mi?" Bob sordu.

"Hayır," dedi JJ başını sallayarak ve gelecekleri için plan yapma fikrine ısındı. Muhtemelen bir gelecekleri *olma* ihtimali yüzde elliden bile azdı ama şu anda olumlu bir şeye odaklanmaları gerekiyordu. "Taksi şoförü olmaya karar verip sonra da tek ışıklı kırsal bir kasabaya taşınmaya karar veremeyiz. Önce nerede yaşamak istediğimize karar vereceğiz, sonra da açacağımız bir işe karar vereceğiz."

Arkadaşlarının da aynı fikirde olmasını bekledikten sonra devam etti. "Herkes Amerika'ya döndüğümüzde nerede yaşamak istediğini düşünsün. Her zaman yerleşmek istediğiniz bir yer. Sizi çağırın bir yer. Sonra ben Rochambeau Chappy olacağım, Cal ve Bob da oynayacak. Her turun galibi diğeriyle oynayacak. Sonunda kim ayakta kalırsa nerede yaşayacağımıza o karar verir. Anlaştık mı?"

Bob ve Cal başlarıyla onayladılar.

Bir kahkaha patlaması Chappy'nin dudaklarını terk etti. "Bunun çılgınca olduğunu hepimiz biliyoruz, değil mi?" diye sordu. "Demek istediğim, geleceğimiz hakkında karar vermek üzereyiz - şu anda nerede olduğumuzu düşünürsek, hiçbir zaman gerçekleşmeme olasılığı yüksek olan bir gelecek - bir şans oyunuyla."

"Neden olmasın?" Bob sordu. "Şu anda olman gereken başka bir yer mi var? Başka planların mı var?"

"Şey, biliyorsunuz, bu piliçle ateşli bir randevum vardı, ama sanırım onun yerine kalıp sizinle çocuk oyunları oynayabilirim."

Bunun üzerine dört adam da sessizce kıkırdadı.

JJ içinde bulundukları durumdan kurtulma şanslarının pek de yüksek olmadığını farkındaydı. Ama dört gözle bekleyecekleri bir şey olması uzun vadede onlara yardımcı olabilirdi. "Tamam, önce Chappy ve ben gideceğiz," dedi JJ. "Hazır mısınız? Aklında bir yer var mı?"

"Evet."

"Benim de. Tamam, üçe kadar sayıyorum. Bir, iki, üç!"

JJ elini düz tutarak kâğıdı gösterirken, Chappy elini yumruk yaptı. "Kahretsin," dedi JJ, yüzünde küçük bir sırıtışla. "Kağıt taşı yener. Tahmin et Hawaii dışarıda."

"Kahretsin, ben de buna katılabilirdim," diye inledi Cal. "Mustang ve ekibinin oranın ne kadar harika bir yer olduğundan sık sık bahsettiklerini duyduk."

Mustang geçmişte birlikte çalıştıkları bir Özel Kuvvetler üyesiydi. O ve SEAL ekibi bu görev yeri konusunda kesinlikle şanslıydı. JJ'in son duyduğuna göre hepsi yuva kurmuş ve aile kurmuşlardı.

Bu düşünce onu hayal edebileceğinden çok daha sert bir şekilde yaraladı.

JJ her zaman kendine ait bir ailesi olsun istemişti. Koruyabileceği ve tapabileceği, kendisini de aynı şekilde sevecek bir kadın. Ve çocuklar...

İçini çekti. Otuz dokuz yaşında, bebek sahibi olmayı düşünmek için çok yaşlanmıştı.

"Tamam, Cal ve Bob, sıra sizde. Üçe kadar sayıyorum. Bir, iki, üç," diye emretti JJ.

Cal iki parmağını makas şeklinde kaldırdı ve Bob'un eli düz.

"Makas kâğıdı yendi," diye duyurdu JJ.

"Kahretsin," diye homurdandı Bob.

"Seçiminiz neydi?" Chappy sordu.

"New York Şehri. Dünyanın en büyük şehrinin koşuşturmacasından daha iyi bir şey yok," dedi sevgiyle.

"Görünüşe göre sen ve ben kaldık," dedi JJ Cal'a.

Arkadaşının bakışları odaklanmamıştı ve şişmemiş gözbebeği olması gerekenden çok daha büyüktü, ama JJ'in şu anda Cal'in aklını birkaç dakikalığına bulundukları yerden uzaklaştırmaktan başka yapabileceği bir şey olmadığından, endişesini gizlemek için elinden geleni yaptı.

Cal zayıf bir sesle, "Düşüyorsun dostum," diye alay etti.

JJ'in dudakları kıpırdadı. Hepsi süper rekabetçiydi. Bu kadar iyi Özel Kuvvetler askeri olmalarının bir nedeni de buydu. Başarısız olmayı sevmezlerdi. İşlerin plana göre gitmemesinden hoşlanmazlardı.

"Getir bakalım," diye alay etti. "Üç deyince. Bir, iki, üç!" Cal elini düz tutarken JJ elini yumruk yaptı.

"Kahretsin," dedi JJ iç çekerek.

"Ben de rock yapacaktım ama bütün parmaklarımı kıvrılabileceğimi sanmıyorum," dedi Cal.

şaka yaptı.

Doğruydu, arkadaşının bazı parmakları ezilmişti ve çoğu kesinlikle kırılmıştı. Kendilerini esir alanlara duyduğu nefret neredeyse JJ'i ele geçirecekti ama bu duyguyu bastırdı. Öfkesini boşaltmak için daha sonra zamanı olacaktı; şimdilik soğukkanlılığını korumak zorundaydı. Takım arkadaşları ona **d a y a n a k** noktası olması için güveniyorlardı.

Bob, "ABD'li olmayan tek adamın nerede yaşayacağımızı seçmesine izin verdiğimizize inanamıyorum," diye homurdandı.

JJ'in kendisi de biraz eğlenmişti ama anlaşma anlaşmaydı ve Cal oyunu kazandığına göre dördünün nereye yerleşeceğine o karar verecekti. "Sen kazandın," dedi JJ arkadaşına. "Benim seçimim Nashville olacaktı. Peki nereye yerleşiyoruz Cal?"

"Maine. Eyaletin batı yakasında, New Hampshire sınırına yakın, Newton adında bir kasaba var. Bir keresinde bir haber klibi görmüştüm."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Bob sordu. "*Maine mi?* Lütfen bana Newton'ın bir şehir."

Cal sırtıttı. Orantısızdı ve bu hareket kan damlamasına neden oldu.

Yanağından çıplak göğsüne kadar, ama fark etmemiş gibi görünüyordu.

"Hayır. Hiçliğin ortasında. Bir stop lambası bile *olduğunu* sanmıyorum. Yılın altı ayı yerde kar var ve alışveriş yapılabilecek tek yer bir Dollar General. Nüfus çok az, 1200 falan. Klipte gördüğüm kadarıyla cennet gibi görünüyordu."

"Hay sikeyim," diye inledi Bob. "Böyle bir kasabada yaşamak için ne halt edeceğiz?"

JJ içini çekti. Bu iyi bir soruydu. "Ne yapmayacağımızı biliyorum," diye ağzından kaçırdı. "Güvenlikle ilgili herhangi bir şey. Ya da koruma olmak. Ya da özel soruşturmalar. Zaten ordudan ayrılıp bu işi yapan çok fazla insan var. Silahlardan bıktım artık. Ölümden. Başkaları için hayatımı ortaya koymaktan. Normal bir şeyler yapmak istiyorum."

"Katılıyorum," dedi Chappy ciddiyetle.

"Ben de," dedi Bob. "Ama cidden, ne yapacağız? Kabul edelim, şu ana kadar yaptıklarımızdan çok daha fazlasını yapabilecek nitelikte değiliz."

Bir an sessizlik oldu ve JJ, "Bunu düşünmek için biraz zaman ayıralım. Maine'i düşünün. Boş zamanlarınızda ne yapmaktan hoşlandığınızı düşünün ve gülmek yok. Evet, çok fazla boş vaktimiz olmadığının farkındayım. Belki hep yapmak istediğiniz ama fırsat bulamadığınız bir şey. Sonra yine Rochambeau'ya gideriz."

JJ bunu gerçekten yapıp yapmayacakları, kaderlerini gerçekten bir oyunun belirlemesine izin verip vermeyecekleri konusunda hiçbir fikri yoktu ama Maine'e taşınmayı düşündükçe bu fikir daha da cazip geliyordu. İnsanlıktan bıkmıştı. İnsanlar sonsuz derecede acımasızdı. O ve adamları bunu ilk elden biliyordu. Çok fazla insan benmerkezci, hak sahibi, sadece kendileriyle ilgilenen ve inançlarını diğer insanların boğazına tıkmaya çok istekliydi. Her geçen yıl farklılıklara, insanları oldukları gibi kabul etmeye daha az tolerans gösteriliyordu.

JJ bunların hepsinden bıkmıştı. Sessiz, sakın, küçük bir kasabaya taşınmaktan ve arkadaşlarıyla geçimini sağlamaktan mutluluk duyardı, bu bir aile kurma hayalini çok daha az olası kılsa bile. Orduda yaptıklarının ötesine bakabilecek ve onu kim ve ne olduğu için sevebilecek bir kadın bulmak Maine'in vahşi doğasında çok daha zor olacaktı.

On dakika kadar geçti ve Chappy, "Hazır mıyız?" diye sordu.

Bob kararlı bir şekilde, "Hadi yapalım," diye cevap verdi.

İlk turda JJ Bob'la, Chappy de Cal'la oynadı. Ardından, final turunda Chappy ve Bob karşı karşıya geldi.

Chappy bir yumruk yaptı ve Bob iki parmağını havaya kaldırdı. "Kahretsın! Bu aptal oyunu hiç kazanamıyorum," diye yakındı Bob. Herkes kıkırdadı.

"Ee? Hayatımızın geri kalanında ne yapacağız?" JJ, Chappy'ye sordu.

"Odunculuk," dedi Chappy geniş bir sırıtışla.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye homurdandı Cal.

"Hayır," dedi Chappy yüzünde aynı bok yiyen sırıtışla. "Maine'de ağaç var diye biliyorum. Hem de bir sürü. Eminim her zaman insanların bahçelerine, yollara falan devriliyorlardır. Bir ağaç servisi kurabiliriz. Onları keseriz, kütükleri kaldırırız, bunun gibi şeyler yaparız."

Bob ve Cal homurdanırken, JJ başını salladı. "Appalachian Yolu da Maine'de. Newton'a ne kadar yakın olduğundan emin değilim. Cal? Sen biliyor musun? Programda söylediler mi?"

"AT'den bahsettiler ama ne olduğunu bilmiyordum," diye itiraf etti Cal.

"Harika. Yani patikaların da bakıma ihtiyacı olacak. Patika bakımcısı olabiliriz. Onlar aslında gerçek bir şey... Bir patikanın belirli bölümlerinden sorumlu olan insanlar. Patikanın temiz olduğundan emin olurlar, patika işaretlerinin bakımını yaparlar, bölgelerindeki kamplara göz kulak olurlar ve genellikle kendi bölgelerinde uzman olarak hareket ederler," dedi JJ.

"Yani gizlilik ya da bizi takip edip öldürmeye çalışan birileri hakkında endişelenmeden gerçekten yürüyüş yapabilecek miyiz?" Bob sordu. "Ben varım."

"Belki kendimizi rehber olarak bile kiralayabiliriz," dedi Chappy. "Yani, ağaç işleriyle durmadan meşgul olmayacağımızı düşünüyorum, bu yüzden AT konusunda emin olma ya da bölgeyi bilen birinin onlara rehberlik etmesiyle daha rahat hissedecek insanlara eşlik edebiliriz." "Ve kaybolan biri olursa yardım edebiliriz," diye ekledi Cal. "Bir arkadaşım var

Askerlikten ayrılmış ve şimdi Virginia'da yaşıyor. Arama ve kurtarma gönüllüsü."

"Birkaç yıl önce kaybolan kadını hatırlıyor musun?" JJ sordu. "Geraldine Largay mi?"

"Evet. Tuvalete gitmek için izini kaybettirmiş ve geri dönmüştü. Büyük bir arama yapıldı ama cesedi ancak iki yıl k a d a r sonra bulundu. Maruz kalma ve açlıktan ölmüştü."

Yaşanan trajediyi hatırlayarak bir an sessiz kaldılar. "Ben varım," dedi

Bob kararlılıkla.

"Ben de," diye onayladı Cal.

"Ben üçüm," dedi JJ başını sallayarak.

"Jack's Lumber," diye duyurdu Chappy.

"Ne?" Bob sordu.

"İşimize bu adı vereceğiz. Her zaman liderimiz olan JJ'e bir selam olarak. Ve 'oduncu' kelimesinin üzerine bir oyun olarak."

Diğer üç adam hangi hizmetleri sunabileceklerini, ne kadar ücret alabileceklerini, nerede yaşamak isteyebileceklerini tartışırken, JJ arkasındaki sert duvara yaslandı, boğazında bir yumru vardı. Arkadaşlarının dikkatini dağıtma planı işe yaramıştı. Onları esir alanların ne zaman döneceklerinden korkmuyorlardı. Ne kadar acı çektiklerini düşünmüyorlardı.

Daha iyi bir gelecek için umutları vardı.

Şimdi tek yapmaları gereken bu cehennem çukurundan çıkmak ve planlarını hayata geçirmektir. Bunun için para -ki dördünün de parası vardı, çünkü yıllardır kazandıkları parayı harcamak için çok az şansları olmuştu- kararlılık, sıkı çalışma ve açık fikirli olmak gerekiyordu.

JJ yıllardır ilk kez ve içinde bulunduğu duruma rağmen gelecek için heyecan duyduğunu fark etti. Kendilerini esir alanlar onları kırmaya çalışmıştı. Morallerini bozmaya. Onları parçalamaya ve fiziksel olduğu kadar psikolojik olarak da dövmeye çalışmışlardı. Ve muhtemelen aynı şeylerin daha fazlası da başlarına gelecekti. Ama şimdilik, dört adamın çabalayacakları bir şey vardı. Bir plan.

JJ'in istediği olsaydı, hiçbir şey ve hiç kimse onları Newton, Maine'e gitmekten ve yeni hayatlarına başlamaktan alıkoyamazdı.

Birinci Bölüm

Riggs "Chappy" Chapman kulübesine yaklaşırken gülümsedi, anlık bir sakinlik çökmüştü. Soğuk bir hücrede arkadaşlarıyla birlikte geleceklerine karar verdikleri o günden bu yana tam üç yıl geçtiğine inanmak zordu. O zamanlar bu boş bir hayaldi. JJ'in boşa kürek çektiğinin, iç karartıcı durumlarından başka bir şey düşünmelerine yardımcı olmak için çırpındığının farkındaydı. Ama Jack's Lumber'dan ve Maine'e taşınmaktan bahsettikçe Chappy bunu daha çok istemişti.

Ve bunu başardılar.

Donanma ve ordudan birlikte çalışan bir ekip tarafından kurtarılmışlardı. Askerler tam bir baş belası gibi içeri dalmış, kendilerini esir alan herkesi öldürmüş, sonra da esir tutuldukları dağı havaya uçurmuşlardı.

Kurtarıcılarının ülkeye girmesi ilk etapta mini bir uluslararası olaya neden olmuştu ama teröristler Chappy ve diğerlerinin maruz kaldığı işkencelerin videolarını neşeyle paylaştıkları için ülke hükümeti onları kurtarmaya gelen Özel Kuvvetler ekiplerini pek de protesto edememişti.

Bu ekibinin son göreviydi. Ordudan **a y r ı l m a l a r ı** için gereken evrak işleri, fiziksel yaraları iyileşmeden çok önce başlamıştı. Her biri hala y a ş a d ı k l a r ı n ı n , yıllar boyunca gördüklerinin ve katıldıkları görevlerin zihinsel sonuçlarıyla uğraşıyordu. Ancak Maine'e taşınma kararı, ruhlarını yatıştırmak için tam da ihtiyaç duydukları şey olmuştu.

Daha da şaşırtıcı olanı, işlerinin ilk günden itibaren oldukça iyi gitmesiydi. Maine'de eksik olmayan bir şey varsa o da ormanlardı. Ve fiziksel emeğin üstesinden gelebilecek istekli ve yetenekli dört adama daha sahip olmak

Ağaçlarla ilgili her türlü sorunla ilgilenmek sürekli meşgul oldukları anlamına geliyordu.

O kadar meşgullerdi ki, bir yıldan kısa bir süre sonra her şeyi düzene sokmak için bir idari asistan işe almak zorunda kalmışlardı.

Chappy sezonun son AT rehberini yeni tamamlamıştı ve tam da zamanında. Bölgeye en az iki metre kar yağdıracağı tahmin edilen büyük bir kış fırtınası yaklaşıyordu.

Chappy ve arkadaşlarının Maine'de geçirdikleri ilk kış bir şok olmuştu. Soğuk ve karlı olmasını beklemişlerdi ama gerçekte olduğu kadar soğuk ve karlı değildi. Şimdi, sadece iki mevsimi geride bırakmışken, kendilerini Maine kışlarının eski profesyonelleri gibi hissediyorlardı.

Chappy kendi kendine kıkırdadı. Doğa Ana'nın bir barda oturup onların zihinlerini okuduğunu ve kollarını sıvarken barmene "Biramı tut" dediğini hayal edebiliyordu.

Maine'e gelmeden önce Chappy iki metre karı hiç görmemişti. Şimdi, bunu deneyimlemek için kendine zaman ayırmak istediğinde kullandığı ormandaki küçük kulübeden daha iyi bir yer düşünemiyordu.

Büyük bir kulübe değildi, sadece bir odası ve arkaya sıkışmış küçük bir banyosu vardı. Tesisatını döşemek, foseptik çukuru koymak ve su sistemini kurmak için çok çalışmıştı. Elektrik yoktu ama bilgisayarını şarj etmesi ya da duş için su ısıtması gerektiğinde çalıştırdığı bir jeneratörü vardı. Basit bir kulübeydi ve ona mükemmel bir şekilde uyuyordu.

Çocuklar büyük bir fırtınadan hemen önce buraya gelmesinden şikâyet etmişlerdi ama o onlara iyi olacağına dair güvence vermişti. Karda mahsur kalsa bile bol miktarda yiyeceği vardı, biterse kar su sağlayacaktı ve dinlenmekten başka bir şey yapmaya niyeti yoktu.

Sanki arkadaşlarını düşünmek onları bir şekilde aklına getirmiş gibi, Chappy tam aracını park ederken yolcu koltuğundaki uydu telefonu çaldı.

"Daha bir saat bile olmadı. *İyiyim*," dedi selam vermek yerine. Hattın diğer ucunda hangi arkadaşının olduğunu bilmiyordu ama numaranın dünyada sadece dört kişide olduğunu düşünürsek, ya Cal, Bob, JJ ya da April'dı ... ve asistanları olduğundan ciddi şekilde şüpheliydi. April onu hiç aramazdı. Ya da Bob veya Cal.

April Hoffman bir nimetti. Son derece düzenli ve son derece soğukkanlıydı. Hiçbir şey onu sinirlendirmiyor gibiydi - ne onların ara sıra kötü ruh halleri, ne de stresli müşteriler. Görevlerini AT rehberlik hizmetlerinin rezervasyonlarıyla ilgilenmeyi de kapsayacak şekilde genişlettiklerinde gözünü bile kırpmamıştı.

Ayrıca son birkaç yıldır işlerini nasıl daha kolay hale getirebilecekleri ve müşterilerini nasıl daha mutlu edebilecekleri konusunda bir sürü harika fikri vardı.

Chappy başarılarının büyük bir kısmının April sayesinde olduğundan emindi. Ancak bir konuda endişelendiğinde JJ'i arıyor ve endişelerini ekibe ileten kişi o oluyordu.

"Oraya varıp varmadığını görmek istedim," dedi JJ.

"İki saniye önce kulübeye yanaştım," dedi Chappy. "Daha cipimden inmeye bile fırsat bulamadım."

"O zaman acele etsen iyi olur çünkü hava durumu görevlisi fırtınanın tahmin edilenden daha erken çıkacağını söyledi. Ve sırf eğlence olsun diye, yağmurla başlayacak, sonra biraz dolu yağacak, sonra da kara dönüşecekmiş."

"Kahretsin," diye mırıldandı.

"Evet. Newton'a dönmek için hâlâ vaktin var," dedi JJ ona. Chappy kıkırdadı. "Olmaz."

"Sen iyi misin?" JJ sordu.

Bu, Chappy'nin Jackson'a hayranlık duymasının nedenlerinden yalnızca biriydi. Açıkça ortaya çıkıp akıl sağlıkları hakkında soru sormaktan korkmuyordu. Kendisinin ya da ekibinin TSSB'sinden çekinmiyordu ve özellikle Cal için endişeleniyordu. Dördü arasında esaretten en çok yara iziyle çıkan Cal'dı. Kraliyet kanı taşıdığı için medyanın en çok ilgisini çeken kişi olduğundan bahsetmiyorum bile.

Bu onun için kemiriyordu, bunu herkes biliyordu ama o her zaman soğukkanlılığını korudu ve yaşadıklarının ruhunun bir parçasını alıp götürdüğünü kimseye belli etmedi.

JJ. Liderleri Cal'ın etrafını sarmış gibi görünen buzları her zaman kırabilir ve zorlandığında açılmasını ve itiraf etmesini sağlayabilirdi.

"Ben iyiyim," diye ona güvence verdi Chappy. "Sadece bu mola için hazırım." "AT'ye götürdüğün son grup ele avuca sığmıyordu, değil mi?"

Chappy nefes nefese kaldı. "Onları tanımlamanın bir yolu da bu." Üç üniversiteli kızı Appalachian Trail'de iki gecelik bir geziye götürmüştü ve tüm zaman boyunca şikayet etmekten başka bir şey yapmamışlardı. Ayakları ağrıyordu, sırtları ağrıyordu, çantaları çok ağırdı, açtılar, kahve berbattı, kaldıkları barınaklar çok soğuktu ... şikayetler uzayıp gidiyordu.

Belirlenen mola yerinden alındıklarında Chappy el sallayarak veda ettiğinde, tek başına olduğu için son derece rahatlamıştı. Geldiği yoldan geri dönmek için iki günlük yürüyüş boyunca acele etmedi, hangi patika işaretlerinin yeniden boyanması gerektiğini ve önümüzdeki kış boyunca hangi ağaçların muhtemelen patikaya düşeceğini ve kesilmesi gerektiğini not aldı.

bahar geldiğinde temizlendi. Nihayet Newton'a döndüğünde biraz dinlenmeye hazırды.

"Bir şeye ihtiyacın olursa ara. Aramazsan çok kızarım," dedi JJ sert bir şekilde. "Çıkarılmaya ihtiyacın olursa, biz arkadayız."

Chappy ona, "Buradaki yollar geçilmez olacak, bunu sen de biliyorsun," dedi.

"Umurumda değil. Yardıma ihtiyacın olursa, biz orada olacağız. Ayrıca, Bob'un kamyonunu o yeni pullukla kullanma şansı bulması onu heyecanlandıracak."

Chappy güldü. JJ haksız değildi. Küçük ekiplerinde doğada en rahat olan Bob'du, New York'ta yaşamak istediği için bu biraz komikti. Maine'deki hayata sanki doğmuş gibi alışmıştı. En uzun AT rehberliği işlerine gönüllü olur ve her zaman kırılması gereken en yüksek dallara ulaşmak için bir ağaca tırmanmak isteyen kişi olurdu.

Chappy, JJ'e "Minnettarım," dedi.

"Bunu söylememe gerek olmadığını biliyorum ama yine de söyleyeceğim... Kar yağmadan önce yağın yağmur kar yığının dengesi hale getirecek. Bu yolda uzun zamandır çığ düşmemiş olması bir daha olmayacağı anlamına gelmez."

Chappy gülümseyerek, "Dur tahmin edeyim, April seni köşeye sıkıştırdı ve kafanı çığ istatistikleri, eyalette kaç tane çığ olduğu ve çığ oluşması için ideal koşulların neler olduğuyla doldurdu," dedi.

"Bir tanesinde anladım. Ama iyi bir noktaya değindi. Sadece birkaç yıl önce Baxter Eyalet Parkı'nda bir tane vardı. Ve senin Baldpate Dağı'nın eteklerinde olman içimi pek ısıtmıyor."

"Bana bir şey olmaz anne," diye takıldı Chappy.

"Ciddiyim," diye karşı çıktı JJ, huysuz bir sesle.

"Biliyorum. Ama bu kulübe, eğer olursa, kaymaların meydana gelme olasılığının en yüksek olduğu yerden yaklaşık bir mil uzakta."

"Doğru. Newton'ın koşuşturmacasından uzakta geçirdiğiniz zamanın tadını çıkarın."

Chappy buna kahkahalarla güldü. "Uh-huh. İki günde bir kontrol etmezsem April'a ispiyonlayacak mısın?"

Kıkırdama sırası JJ'deydi. "Gammazlamana gerek yok. Seninle konuşup konuşmadığımı ve iyi olup olmadığını öğrenmek için peşime düşecek. Haber vermezsen, muhtemelen oraya gidip tek parça olup olmadığını kendi gözleriyle görmenin bir yolunu bulacaktır."

"O da yapardı, değil mi?" Chappy düşündü.

"Evet. O yüzden bir yere saklan, yalnızlığın tadını çıkar ve beni ara ki iyi olduğuna ve kurtarılmaya ihtiyacın olmadığına dair ona güvence vereyim."

Chappy gülümsedi. O ve diğerleri April'in ana tavuk gibi davranmasından şikâyetçi olabilirlerdi ama gerçek şu ki, bu iyi hissettiriyordu. Biyolojik ailesine yakın değildi. Kendi annesiyle en son ne zaman konuştuğunu bile hatırlamıyordu.

"Konuşacağım. Yakında konuşuruz." "Görüşürüz."

Chappy telefonu kapattı ve cipinden indi. Havanın en kötüsü bastırmadan önce halletmesi gereken epeyce işi vardı.

Bu düşünceyi aklından geçirdiği anda burnuna bir yağmur damlası çarptı. JJ yanılmamıştı, hava tahmin edilenden *çok* daha hızlı ilerliyordu. Yukarı baktığında ağaçların tepelerinin şiddetli rüzgârda savrulduğunu gördü. Kaşlarını çatı ve zihinsel olarak hangi ağaçların budanması gerektiğini hesapladı. Elbette artık çok geçti, bu yüzden gelecek karın ağırlığı altında d a y a n m a l a r ı n ı ummak zorundaydı.

Büyük ağaçlardan birinin kulübesinin üzerine düşmesi berbat olurdu.

Derin bir nefes alan ve sorun çıkarmamaya çalışan Chappy cipine geri döndü. Erzaklarını içeri götürmesi, jeneratörün dolu ve çalışır durumda olduğundan emin olması, verandada bir süre yetecek kadar yakacak odun olduğundan emin olması ve daha yüzlerce küçük iş yapması gerekiyordu.

Son iki yıldır buraya taşıdığı ve içerideki kitap raflarında duran düzinelerce kitabın yanı sıra o k u m a s ı gereken üç yeni kitabı daha vardı. Newton'a dönüp Jack's Lumber'daki işlerini halletmeden önce güzel, dinlendirici ve sıkıcı bir iki hafta geçirmeyi dört gözle bekliyordu.

Artık resmileşmişti.

Carlise Edwards kaybolmuştu.

Dünden önceki gün araba kullanmaya başlamıştı, tek amacı uzaklaşmaktı. Cleveland'dan uzaklaşmak. Onu takip eden her kimse ondan uzaklaşmak.

Eski erkek arkadaşı olduğundan oldukça emindi.

Tommy ilk başta bir erkekte aradığı her şeye benziyordu ama çok geçmeden sahiplenici ve kıskanç biri haline gelmişti. Şiddet yanlısı. Ve tahammül edemeyeceği bir şey varsa, o da istismarcı bir erkek arkadaşı.

Annesinin Carlise'in babasını mutlu etmek için çırpınısını izlemişti ama nafile. Adam onu Carlise'in sayamayacağı kadar çok kez dövmüştü ve annesi de uzun süre onun için bahaneler uydurmuştu.

Bu yüzden Tommy işten eve gelip de Carlise'in akşam yemeğini hazırlamadığını görünce sinirlenip Carlise'in tökezleyip düşmesine neden olacak kadar sert bir şekilde onu ittiğinde ve yere yığılmadan önce kafasını tezgâha çarptığında, Carlise'in işi bitmişti. İşlerin nasıl gideceğini biliyordu. Özür dileyecek, onu incitmek istemediğine söz verecek, bir daha asla olmayacağına yemin edecekti... ta ki o l a n a kadar. Carlise çürüklerini saklayana ve kırık kemikler için bahaneler uydurana kadar davranışları muhtemelen tırmanacaktı.

Böyle bir şey olmayacaktı. Hiç tereddüt etmeden onu terk etmişti.

O da bunu iyi karşılamamıştı. İlk başta ona bir şans daha vermesi için yalvarmıştı ama bu işe yaramayınca takıntı haline gelmişti. Gittiği her yerde onu takip ediyor, dairesine geliyor, günün ve gecenin her saatinde arıyor ve mesaj atıyordu. Davranışları endişe vericiydi ve haftalarca devam etti.

Sonra yıkıcı olmaya başladı, ön kapısına "Orospu" kelimesini yazdı ve dört lastiğini de kesti. En azından, vandalizmin Tommy tarafından yapıldığını *varsayıyordu*. Emin olamıyordu çünkü onu hiç **s u ç ü s t ü** yakalamamıştı. Ayrıca onu tanımadığı bir numaradan ve e-posta adresinden taciz etmeye başlamıştı, sanki elektronik bir izi aniden fark etmek o kadar da akıllıca değilmiş gibi.

Ama adamın adının geçtiği diğer tüm mesaj ve e-postalara sahip değildi ve hayatındaki başka birinin onun mülküne zarar vermek isteyeceğini düşünemiyordu.

İlk aramaları ve mesajları, onu takip etmesi... tüm bunlar yeterince korkutucuydu ama vandalizmden sonra *gerçekten* endişelenmeye başlamıştı. Endişelerini annesi ve en iyi arkadaşı Susie ile paylaşmıştı. Onu dikkatli olması konusunda uyarmış olsalar da, ikisi de anlayışlı bir kulak olmanın ötesinde pek bir şey önerememişti.

Ayrıca polise gidip geçici yasaklama emri çıkartmıştı ama bir kâğıt parçasının Tommy'yi tacizlerine devam etmekten alıkoymayacağından şüpheleniyordu. Ve haklıydı da. Bunu daha da çirkin mesajlar ve e-postalar takip etti.

Sonunda Carlise bir süreliğine şehri terk etmeye karar verdi. Belki o etrafta olmazsa, Tommy nihayet hayatına devam edebilirdi. Onu tamamen unuturdu.

Neyse ki, her yerden yapabileceği bir işi vardı. Kitapları Fransızcadan İngilizceye çeviriyordu. Ortaokulda ilk başladığında bu dilden nefret etmişti ama sonunda sevmeyi öğrenmiş, Fransızca konuşmaya ve yazmaya karşı doğal bir yakınlığı olduğunu fark etmişti. Ve tabii ki üniversitedeyken Fransa'da geçirdiği bir yıl, dili gerçekten öğrenmek için yapabileceği en iyi şeydi.

Bir şekilde çeviri işine girmişti. Sosyal medyada Fransız bir yazarın, kitabından bir alıntıyı okuyup İngilizcesinin doğru olup olmadığından emin olmak isteyen bir paylaşımını görmüştü - ki doğru değildi - ve bu yavaş yavaş bir kariyere dönüştü, kitapları Fransızcadan İngilizceye çevirmeye başladı. Diğer türlü de çeviri yapmaktan çekinmezdi ama metni Fransızcaya çeviren çevirmenlerin çoğunun anadili İngilizceydi.

Yeni bir el yazması indirmişti, bu yüzden bir süre internete ihtiyacı olmayacaktı, ancak sonunda oturum açıp yeni çeviri taleplerini yönetmesi ve e-postalarını kontrol etmesi gerekecekti. Carlise son birkaç gündür, Tommy'nin onu bir şekilde takip edebileceği ihtimaline karşı, internete girme konusunda biraz isteksiz davranıyordu. Bunun pek olası olmadığını biliyordu ve Carlise onun böyle bir şeyi nasıl yapacağını anlayacak kadar zeki olduğunu düşünmüyordu ama yine de işi şansa bırakmak istemiyordu.

Sadece bir molaya ihtiyacı vardı. Evinden çıkmaya isteksizleşmişti, dükkâna gitmekten çekiniyordu ... onunla karşılaşma korkusuyla *herhangi bir yere* gitmekten. Lastik olayından sonra tehditlerinin artmasından, Tommy'nin hüsrânını ve öfkesini daha da tehlikeli yollardan ondan çıkarmasından endişe ediyordu.

Carlise'in de içinde olduğu tüm binayı yakması işten bile değildi.

Bu yüzden annesinden başka kimseye tek kelime etmeden yola koyuldu ama nereye gittiğini ona söylemedi çünkü nereye gittiğini *bilmiyordu*. Aklında bir varış noktası yoktu, tek planı şehirden çıkıp bir yere sığınmaktı.

Cleveland'dan iki gün önce gün doğmadan ayrılmıştı. Ve belli ki planını daha fazla düşünmesi gerekiyordu. Yönünü birden fazla kez değiştirmiş, önce güneye, sonra doğuya ve son olarak da kuzeye yönelmişti.

Sorun şuydu ki , Tommy'ye karşı güvende olup olmayacağını bilmiyordu.

Her yerde.

Ve daha da kötüsü, araba kullandıkça, olan biten her şeyin bir şekilde kısmen *kendi* hatası olduğunu düşünmekten kendini alamıyordu. Ki bu delilikti. Tek istediği onu, onun kendisini sevdiği kadar seven bir adam bulmaktı.

Aptalca bir şey yüzünden sinirlenip onu incitecek birini değil.

Bu sabah kendini Maine'de bulmuştu ve Carlise haftalardır ilk kez nefes alabildiğini hissetmişti. Güzergâhı üzerindeki tüm küçük kasabalardan çok etkilenen Carlise, oteli ve belki de keşfedebileceği şirin bir şehir merkezi olan bir kasaba bulmaya ve Ohio'ya dönmeden önce birkaç haftalığına burayı ana üssü yapmaya karar verdi. O zamana kadar tüm bu Tommy karmaşasının ortadan kalkacağını umuyordu.

Mutlu bir şekilde çeşitli arka yollara sapmış, sakın ormanların ve sessiz yolların tadını çıkarmıştı ... ta ki uzunca bir süredir bir tabelanın ya da başka bir arabanın yanından geçmediğini fark edene kadar. Kısa bir süreliğine telefonuna baktı ama yoğun ormanlık alanda telefon çekmiyordu. GPS uygulaması işe yaramıyordu.

Bu yeterince kötü değilse, hava hızla kötüleşmişti. Önce soğuk yağmur yağmış, ardından karla karışık yağmura dönüşmüştü. Şimdi o kadar şiddetli kar yağıyordu ki Carlise aracının önünü birkaç metreden fazla göremiyordu.

Geldiği yoldan geri dönemezdi çünkü kilometrelerce arkasında hiçbir şey olmadığını biliyordu. Uzun zamandır bir kasabadan geçmemişti.

-Restoran yok, benzin istasyonu yok. Sadece etrafta dolaşıyor, bir çeşit medeniyet bulmaya çalışıyordu. Çaresizlik içinde, bir tür bağlantı yoluna sapmıştı - geniş bir patikadan biraz daha fazlasıydı, gerçekten - mutlaka bir nedenden dolayı var olduğunu düşünüyordu. Belki bir köye ya da rastgele birkaç eve götürüyor olmalıydı.

Yanındaki koltuğa bakarak yüzünü buruşturdu. Yarım şişe su, bir Snickers bar, biraz patlıcan karışımı ve iki mini çörek vardı, hepsi de saatler önce benzin almak için durduğu son seferden kalmıştı. Tatlıya olan düşkünlüğü onu ele geçirmiş ve akşam yemeğini ya da bir daha nerede yiyecek bir şeyler bulabileceğini düşünmeden mutlu bir şekilde arabayı sürerken bir şeyler atıştırmıştı.

Şimdi buradaydı, Maine'de **B i r** yerlerde kaybolmuş, kar fırtınasında körlemesine araba sürüyordu ... ve korkudan aklını kaçırmıştı. Her şeyi berbat etmişti. Hem de çok kötü. En azından yürüyüş botları giyyordu ve CR-V'sinin kargo bölümünde sıcak tutacak giysilerle dolu bir bavulu vardı. Araç çoğu kötü hava koşulunda oldukça iyiydi, ancak bu fırtına küçük SUV'nin üstesinden gelemeyeceği kadar fazlaydı.

Bu düşünce aklına gelir gelmez, aniden önünde bir ağaç belirdi
Onu.

Yol kavisli olmalıydı ama sifıra yakın görüş mesafesi sayesinde fark etmemişti. Onun yerine, doğruca ormana doğru sürmüştü.

Carlise içgüdüsel olarak ayağını frene bastı, araba ıslak karda ileriye doğru kaymaya devam etti. Ön tamponu ağaca çarptı ve vücudu öne doğru savruldu. Carlise başını direksiyona yıldızları görece kadar sert bir şekilde çarptı.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin!" diye mırıldandı, derin bir nefes aldı ve elini alnına götürdü. Neyse ki kanaması yoktu ama muhtemelen kafasında kocaman bir şişlik vardı. Ağaca çarptığında arabanın motoru durdu ve işe yaramayacağını hissetmesine rağmen Carlise kontaktaki anahtara uzandı.

Genelde güvenilir olan SUV çalışmadı.

Gözlerini kapatan Carlise ağlamamak için elinden geleni yaptı. Baş büyük beladaydı ve bunu biliyordu. Dışarıda hava kararıyordu ve o kaybolmuştu. Sadece bu da değil, rüzgâr şiddetlenmişti ve kar o kadar sert esiyordu ki, aracından uzaklaştığı anda kör edici beyazlığın içinde umutsuzca kaybolacağını biliyordu.

Derin bir nefes alan Carlise gözlerini açtı. Burada kalamazdı. Sığınacak *bir yer* bulmalıydı. Yol boyunca ağaçların arasına sıkışmış nadir kulübeleri görmüş, bir tür kasabaya rastlamayı ummuştu. Hiçbiri dolu görünmüyordu ve birkaçı da harap görünüyordu... ama terk edilmiş bir kulübeye sığınmak, arabasına gömülmekten daha iyiydi.

Carlise genelde karamsar bir kadın değildi. Tommy'den ayrılmak gibi nahoş bir şey olsa bile yapılması gerekeni yapardı. O günü ve Tommy'nin ne kadar kızgın olduğunu hatırlamak istemediğinden emniyet kemerini çözdü ve arka koltuğa geçmek için döndü. Bavuluna girmesi, üzerine mümkün olduğunca çok kat giysi giymesi ve sonra yürümeye başlaması gerekiyordu.

Olabildiğince hazır olduğunda Carlise'in midesi bulanıyordu. Kısmen başına aldığı darbe yüzünden, ama aynı zamanda fırtınayı bekleyecek bir kulübe bulamama ihtimali yüksek olduğu için. Tommy'nin tacizinden kurtulmuş olabilirdi ama Maine'deki kar fırtınasında sığınacak bir yer bulmaya çalışmakla kıyaslandığında bu hiçbir şey gibi görünmüyordu.

Sırt çantasını silkti, bilgisayarını ve iPad'ini alma kararından pişmanlık duydu çünkü bunlar ona sadece ağırlık yapıyordu. Ama yeterince ertelemişti. Eğer gidecekse, bu şimdi olmalıydı.

Derin bir nefes alan Carlise kapıyı iterek açtı ve bembeyaz bir cehenneme adım attı.

Soğuk rüzgâr hemen nefesini kesti ve gözlerini sulandırdı. Tabii ki bu görüşüne yardımcı olmadı, çünkü gözyaşları gözlerinde oluşur oluşmaz dondu. Gözlerini hızla kırıştıran Carlise, eldivenli elleriyle yüzündeki atkıyı düzeltti ve arabadan bir adım uzaklaşmak için kendini zorlamadan önce atkıyı tenine doğru daha sıkı çekti. Sonra bir adım daha. Ve bir adım daha.

Yolu, en azından yol olduğunu varsaydığı şeyi buldu ve bir umut kıvılcımı hissetti. Sadece takip edecekti. Ya biri gelecekti ya da o tek tük kulübelere birini daha geçecekti.

Etrafındaki sık ağaçların arasına sıkışmış bir kulübe bir yana, önünü bile bir metreden fazla göremediği gerçeğini düşünmeyi reddeden Carlis, başını rüzgâra doğru eğdi ve ilerlemeye devam etti.

İkinci Bölüm

Chappy inledi. Kendini bok gibi hissediyordu.

Kulübeye vardığında kendini iyi hissediyordu. Bir önceki ziyareti sırasında kestiği odunların sonuncusunu uzun verandaya taşıyıp fırtınaya hazırlık olarak bir ucuna düzgünce istifleyene kadar bir şeylerin ters gittiğine dair ilk belirtiyi hissetmemişti.

Yutkunduğunda boğazı ağrıyordu ve kasları, Afganistan'da görev yaparken geçtiği pek çok dağdan biri gibi, tehlikeli bir dağ sırtında saatlerce tırmanmış gibi ağrıyordu.

Hasta olmaktan nefret ediyordu. *Nefret* ederdi. Ve şu anda en son istediği şey hasta olmaktı. Planları vardı. Okunacak kitaplar. İzlenecek kar yağışı. Yaşayacağı bir rahatlama. Tatildeyken kendini bok gibi hissetmek istemiyordu.

İç geçirerek şöminede bir ateş yaktı ve bir battaniye yığınının altına sokuldu.

Battaniyelerini çok severdi. Çocuklar onunla dalga geçiyordu ama Chappy'nin umurunda değildi. Malzeme ne kadar yumuşak ve kabarık olursa o kadar iyiydi. Ateş çıtırdarken ve elinde bir kitap varken battaniyenin altında sıcak ve rahat olmak kadar rahatlatıcı bir şey yoktu.

Başının ağrması, kaslarının zonklaması ve boğazının sanki su yerine cam yutuyormuş gibi hissetmesi dışında.

"Lanet olası grip," diye mırıldandı.

Saniyeler sonra, dinlenmenin yardımcı olacağını umarak uykuya dalmak için kendini zorlarken . . bir şey dikkatini çekti. Koltukta doğruldu ve başını yana eğdi.

Kulübesinin önündeki bahçeden gelen bir ses. ? Hayır.

Verandadan.

Muhtemelen rüzgâr ve kardan kaçmaya çalışan vahşi bir hayvan olduğunu düşünen Chappy sesi duymazdan geldi. Ta ki tekrar duyana kadar. Kazıma.

Eğer bu bir ayıysa, kulübeye girmeye çalışmaması için onu korkutup kaçırmaması gerekiyordu. Burada çok fazla ayı görmemişti ama kışın bile buralardaydılar.

Battaniyeyi üzerinden atan Chappy ayağa kalktı ve bir süre ayaklarının üzerinde sallandı.

Kendini ne kadar güçsüz hissettiğine lanet ederek kulübenin ön tarafındaki pencereye gitti ve dışarı baktı. Beyazlıktan başka bir şey göremedi. Kapının yanındaki portmantoya gidip parkasını giydi, ayaklarını daha önce çıkardığı botların içine soktu ve her ihtimale karşı yanında tuttuğu av tüfeğini aldı. Ayıyı ya da verandasındaki hayvan her neyse onu vurmayacaktı ama korkutup kaçırmak için havaya ateş edebilirdi.

Dikkatli bir şekilde kapıyı bir aralık açtı ve soğuk rüzgâr onu şiddetle titretti. Tüfeği hazır tutan Chappy dışarıya baktı.

İlk başta hiçbir şey fark etmedi. Sonra hayatında gördüğü en acınası görünümlü köpeği gördü. Bu şeyin hâlâ hayatta olduğuna inanamıyordu. Onun bir erkek olduğunu görebiliyordu ve o kadar zayıftı ki Chappy yan taraflarındaki kaburgaları görebiliyordu. Kalça kemikleri müstehcen bir şekilde dışarı çıkıyordu ve kafası çok büyüktü. Şu anda vücut ağırlığının en az yarısını oluşturuyor olmalıydı.

Bir çeşit pitbull karışımıydı. Siyahtı. Kürkü beyaz karda göze çarpıyordu. Hiç ses çıkarmadı. Hırlamadı. Havlamadı. Sanki etrafında kopan fırtınayı fark etmemiş gibi öylece duruyordu.

"Nereden geldin sen?" Chappy sordu, sesi normalden daha derin ve gür çıkıyordu.

Tabii ki bir cevap alamadı.

"İçeri gelmek ister misin?" diye sordu, kapıyı biraz açık tutarak.

Daha geniş.

Buna karşılık köpek bir adım geri çekildi ama göz temasını kaybetmedi.

Chappy ile.

Köpeği fırtınada bırakmak istemiyordu. Mevcut durumu göz önüne alındığında hayatta kalmasının imkânı yoktu. Ama aynı zamanda verandasında kapısı açık bir şekilde saatlerce durup köpeğin güvenini kazanmaya da çalışamazdı.

"Gel hadi," diye ikna etti. "Sana zarar vermeyeceğim. İçerisi sıcak. Biraz yemeğim ve suyum var. Sen bir tarafta kalabilirsin, ben de kanepede kalacağım."

Köpek ona doğru bir adım attı ve Chappy'nin umutları arttı. Ama sonra hayvan başını çevirip fırtınanın içine, sonra da Chappy'ye baktı

sızlanmadan önce.

"Bu çok saçma," diye mırıldandı nefesinin altında. Grip olmuştu ve kendini berbat hissediyordu, Tanrı aşkına.

Yine de köpekte, içeri dönüp onu unutmasına izin vermeyen bir şeyler vardı. Onun tavırlarında Chappy'nin içinde uzun zamandır unutulmuş bir anıyı canlandıran bir şey vardı. Yıllar önceki bir görev.

Avustralya Kraliyet Hava Kuvvetleri'nden bir grup kadın ve erkekle birlikte görevlendirilmişlerdi. Grubun K9'ları vardı ve onları çölde patlamamış EYP'leri bulmak için kullanıyorlardı. Köpeklerin bakıcılarıyla iletişim kurma biçimleri onu büyülemişti. Hayranlık uyandıran bir manzaraydı ve bakıcıların köpeklerine ne kadar güvendiklerini görmek ve bunun tersi de göz açıydı.

Chappy'yi o anda etkileyen şey, aılıktan ölmek üzere olan ve muhtemelen donmak üzere olan bu sokak köpeğinin tıpkı profesyonel askeri köpekler gibi davranmasıydı. Sanki Chappy'ye bir şeyler anlatmaya çalışıyordu.

"Ne oldu evlat?" diye sordu. "Görmemi istediğın bir şey mi var? Belki dışarıda yavruları olan bir anne köpek vardır?"

Köpek havladı. Sayılır. Garip bir sestı, gerçekten de havlamaya pek benzemiyordu ama Chappy bunu görmezden gelemeyeceğini biliyordu. Eğer gerçekten bir yavru varsa, fırtınayı atlatamayacakları kesindi. Kar sert yağıyordu ve birikmeye devam edecekti. En az bir buçuk metre daha kar yağacaktı.

"Kahretsin," diye mırıldandı Chappy, eğilip tüfeğini verandanın döşemesine yerleştirdikten sonra botlarının bağcıklarını sıkıca bağlamaya başladı. "Bana bir saniye ver, bakalım bana ne göstereceksin." Ayağı kalktı, tüfeğı kaptığı gibi içeri girmeden önce kulübenin duvarına yaslanmak için bir an durdu.

Chappy silahı kapının yanına koydu, duvara dayalı bir şifonyere gitti, hızla ceketini çıkardı ve zaten üzerinde olan uzun kollu gömleğın üzerine bir sweatshirt çekti. Şapkasını ve atkısını aldı, sonra ceketini tekrar giydi. Olabildiğince sıkı giyindikten sonra Chappy kapıya geri döndü.

Bir yanı köpeğın gitmiş olmasını umuyordu. Böylece hayvanın ona ne anlatmaya çalıştığını anlamaya çalışmaktan kurtulacaktı. Ama kulübesinin kapısını açıp el fenerini fırtınanın içine tuttuğında, köpek onu en son gördüğü yerde oturuyordu.

Chappy verandadan adımını atar atmaz köpek döndü ve yola doğru yürümeye başladı. Aslında bu bir yol değildi.

Bir yönde kırsal bir yola bağlanan ve diğer yönde çıkmaza giren kıvrımlı bir toprak yol.

Chappy'nin kulübesi alışılmışın dışındaydı, bu da onun hoşuna gidiyordu. Orada geçirdiği onca zaman boyunca arkadaşları dışında tek bir ziyaretçisi olmamıştı ve onları ziyaretçi olarak saymıyordu. Onlar ailesiydi. Kimse tesadüfen yol sormak için kulübeye gelmemişti.

Chappy titreyerek, vücuduna ve içindeki grip virüsüne lanetler yağdırarak köpeğin peşinden yürüdü. "On dakika," diye mırıldandı. "Tüm alacağın bu kadar, köpek. Çünkü bu çılgınlık."

Beş dakika bile geçmemişti ki, kar her adımını zorlaştırıyordu, Chappy geri dönüp kulübesine gitmeye hazırdı ki, şaşırtıcı bir şekilde uzakta bir şey gördüğünü sandı.

Olduğu yerde durdu ve gözlerini kırıştırdı. Köpek, Chappy'nin uzun araba yolunun ortasında duruyordu. Neredeyse yolun sonuna gelmişlerdi, patika haritanın yol dediği yerle birleşiyordu. O orada dururken, uzaktaki şekil yavaşça yaklaştı.

Bu bir insandı.

Chappy daha fazla şaşıramazdı. Bu fırtınada bir insanın burada ne işi vardı? Hiç mantıklı gelmiyordu. Tıpkı köpeğin Chappy'yi doğruca ona götürmesinin anlamsız olduğu gibi. Köpeği görmezden gelseydi ya da gürültüyü ne tür bir hayvanın çıkardığını görmek için biraz daha bekleseydi ya da daha fazla kıyafet giymek için birkaç dakika daha ayırsaydı, o kişi muhtemelen kulübesine giden araba yolundan geçecekti.

Chappy'nin tam da başı dertte olan bir yabancıнын geçmek üzere olduğu anda burada olma ihtimali astronomik olmalıydı.

Adam henüz başını kaldırmamış, başını göğsüne bastırmış ve yürürken ayaklarına bakıyordu. Aslında yürümekten çok ayaklarını sürüyerek yürüyordu, çünkü elindeki fenerin zayıf yolunu takip ediyordu ve önündeki bir metreden fazlasını zar zor aydınlatıyordu. Kar şimdi yaklaşık on beş santim derinliğindeydi ve eskisinden daha hızlı ve sert yağıyordu.

Kişi bir metre kadar uzaklaşana kadar nihayet başını kaldırıp baktı.

Chappy soluk beyaz bir yüzün içinde kocaman mavi gözler gördü. "Oh!" diye haykırdı adam şaşkınlıkla.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye neredeyse hırlayacaktı. Bu yabancıya ne söyleyebileceğini hiç düşünmemişti ama bu fırtınada dışarıda *birini* görmenin verdiği şaşkınlık ve tedirginlik onu ele geçirmişti.

"Um ... yürümek mi?" dedi kişi.

Chappy'nin aklına aynı anda iki şey geldi. Önündeki kişi bir kadındı ve onu kelimenin tam anlamıyla ona götüren köpek ortalıkta görünmüyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye karşılık verdi adam cevap vermeyince.

Soru onun ağzından çıkarken de muhtemelen kendi dudaklarından çıkarken olduğu kadar aptalca gelmişti. Başını hafifçe sallayan Chappy, "Hadi, içeri girmemiz gerek," dedi.

Şaşırtıcı bir şekilde kadın kıpırdamadı ve onun yerine sadece ona.

"Ne?" diye sordu.

"Seni tanımıyorum."

Chappy gülmek istedi. "Ben de seni tanımıyorum. Sen bir Kulübeme girer girmez kafamı kesen bir seri katil. Ama şu anda bu riski almaya hazırım. Dışarısı buz gibi, kendimi berbat hissediyorum ve bu fırtınanın en kötüsünü bile görmedik. Geliyor musun, yoksa burada ölmek mi istiyorsun?" diye sordu huysuzca.

Kızın bir süre tereddüt ettikten sonra, "Ben Carlise. Çoğu insan ismimi gördüğünde yanlış telaffuz ediyor çünkü olmayan bir L harfi ekliyorlar."

Chappy gözlerini kırıştırdı. "Ne?" diye sordu anlamsızca.

"C-a-r-l-i-s-e. Bu şekilde yazılıyor. Car-leese."

Chappy lanet olası bir kar fırtınasının ortasında durup kendilerini tanıttıklarına inanamıyordu ama omuz silkti. "Ben Riggs."

Ona neden takma adı yerine gerçek adını söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Herkesin ona Chappy dediğini söyleyebilirdi ama daha fazla ayrıntıya girmenin ne yeri ne de zamanıydı.

"Tanıştığımıza memnun oldum Riggs. Kulübenin buraya yakın olduğunu mu söylemiştin?"

"Bu yolun sonunda," dedi ve dönüp geldiği yolu işaret etti. Tabii ki ikisi de el fenerinin ışığında dönen kar tanelerinden başka bir şey göremiyordu.

Carlise sert ve resmi bir tavırla, "Bir süreliğine sığınmama izin verirseniz çok minnettar olurum," dedi. "Ve söz veriyorum, ben seri katil değilim. Öyle misiniz?"

"Evet dersem ne yaparsın?" diye sordu Chappy.

Omuz silkti. "Yürümeye devam eder, başka bir kulübeye varana kadar köpek arkadaşımı takip ederdim."

"Burada başka bir kulübe yok. Ben yolun sonundayım." "Oh."

Hepsi bu kadardı. Tek söylediği buydu. Sadece *Oh*. Chappy iç çekti. "Ben de seri katil değilim," dedi ona. "Benimle güvende olacaksın."

Kadının omuzlarının rahatlayarak çöktüğünü görebiliyordu. Çok fazla güveniyordu.

Ya da belki de şu anda söylediği herhangi bir şeyi sorgulayamayacak kadar çaresizdi.

Chappy birden sinirlendi ama ona değil. Daha çok bu duruma. Kadının nasıl olup da bu ıssız yerde dolaşmaya başladığını bilmiyordu ama tıpkı köpeğin üzerine kapısını kapatamayacağı gibi, bir kadını da fırtınada mahsur bırakamazdı. Muhtemelen bir saat içinde ölmüş olurdu.

"Haydi," dedi niyetinden biraz daha sert bir sesle. "Seni bilmem ama ben donuyorum." Chappy yürümeye başladı, kulübeye doğru ilerlerken omzunun üzerinden bakıp onu takip ettiğini gördü.

Birkaç dakika sonra "Köpek nereye gitti?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"Senin köpeğin mi?"

"Bu gecedan önce onu hiç görmedim," dedi Chappy ona. "Ve hiçbir evcil hayvanımın onun kadar sıkı olmasına izin vermem."

"Sence iyi olacak mı?"

Bunu o da bilmiyordu. Chappy de endişelenmekten kendini alamıyordu. Carlise'le konuşmaya başladığından beri iti görmemişti. Köpeğin fırtınada tek başına dışarıda olması ona pek iyi gelmemişti. "Umarım öyledir," dedi usulca, kadının sorusuna başka ne diyeceğini bilemiyordu.

Yolun geri kalanında kulübeye doğru sessizce yürüdüler ve Chappy kendini hem minnettar hem de şaşkın buldu. Neden daha fazla soru sormuyordu? Nerede olduğunu anlamaya çalışıyor, onun hakkında daha fazla şey soruyor, buradan ne zaman çıkabileceğini öğrenmek istiyor, bir telefon ... istiyor olmalıydı. Ama bunun yerine, onun ayak seslerini karda ilerlemesine yardımcı olması için kullanarak sadece arkasından yürüdü ve çenesini kapalı tuttu.

Chappy kulübesini gördüğünde minnettar olmaktan çok daha fazlasıydı ve kadının konuşmaması konusunda daha az endişeliydi. Şiddetle titriyordu ve içeri girip ısınmak için ateşin karşısına geçmekten başka bir şey düşünemiyordu.

Verandaya çıktı ve rahat bir nefes aldı. Kapıyı sarsarak açarken Carlise'in arkasından geldiğini duydu.

"Kilitlemedin mi?" diye sordu.

Chappy homurdandı. "Sanki ben y o k k e n biri bir şey çalacakmış gibi," dedi içeri girerken biraz alaycı bir tavırla. O sırada

Kulübenin sıcaklığı cennet gibiydi. Ve Carlise'in arkasından kapıyı kapattığında rüzgârın kulaklarında yarattığı uğultu aniden kesildi.

Kapıyı kapatabilmesi için önünden çekilmek dışında kıpırdamamıştı. Dikkatli gözlerle etrafına bakındı. Adamın kamarası tek odaydı. Bir duvar boyunca bir kraliçe yatak, odanın ortasında büyük bir şömineye bakan bir kanepeler, yatağın karşısındaki duvar boyunca küçük bir mutfak ve arka duvarda banyoya açılan bir kapı vardı.

Kanepeler ve yatağın yanı sıra bir kitaplık, bir şifonyer, kanepenin yanında küçük bir yan sehpa, mutfak yanlarında iki kişilik bir masa ve şöminenin önünde yerde büyük dikdörtgen bir halı vardı. Hepsi bu kadardı. Kütük duvarlarda herhangi bir süsleme yoktu ve ortalığı dağıtacak herhangi bir resim ya da diğer ıvır zıvır da bulunmuyordu.

Tam da Chappy'nin sevdiği gibiydi; seyrek, temiz ve mevcut yüzeylerin çoğundaki çok sayıda battaniye dışında kesinlikle derli toplu değildi.

Bir ürperti daha bedenini sarstı ve portmantoya döndü. Ceketini çıkarıp şapkası ve atkısıyla birlikte astı. Saçlarının yukarı kalktığını hissediyordu ama umurunda değildi. Hiçbir zaman görünüşü hakkında endişelenecek bir adam olmamıştı. Bir görevdeyken ya da ormanda terli bir yürüyüş sırasında nasıl görüldüğü kimsenin umurunda değildi.

Elini yüzünde gezdiren Chappy, Carlise'in ne düşündüğünü merak etti. Onun hakkında. Onun alanı hakkında. Ama sonra zihinsel olarak omuz silkti. Gerçekten de önemli değildi. Kar durana kadar burada mahsur kalmıştı. Bir yerlerde bir arabası olduğunu ve birdenbire ortaya çıkmadığını varsaydı. Bununla daha sonra ilgilenecekti.

Şu anda tek istediği ısınmaktı.

Carlise kıpırdamadan durdu ve Riggs'in paltosunu çıkarıp şöminenin yanına gitmesini izledi. Yere yakın duran iki kütüğü aldı ve alevlerin üzerine attı.

Ona döndü ve şöyle dedi: "Ateş azalırsa ya da üşürseniz, daha fazla odun atmaktan çekinmeyin. Verandaya bir ton odun yığdım, böylece

fırtına devam ettiği sürece iyi olacak. Şurada bir banyo var." Başıyla odanın uzak tarafındaki bir kapıyı işaret etti. "Isının. Kıyafetlerin ıslaksa, seninkiler kuruyana kadar benimkilerden giyebilirsin. Şuradaki şifonyerde gömleklerim ve eşofmanlarım var. Suyum ve yiyeceğim de var. Sadece dışarı çıkma. Etrafta dönüp kaybolmanı istemem."

Gözlerini kısa bir süreliğine kapattı ve Carlise'e ayaklarının üzerinde sallanıyormuş gibi geldi.

"Özür dilerim, normalde sizi kendi başınızın çaresine bakmanız için bırakmazdım ama kendimi pek iyi hissetmiyorum. Sanırım grip falan oluyorum. Çok yaklaşma çünkü ihtiyacımız olan son şey ikimizin de hasta olması. Yakında daha iyi hissedeceğime eminim. Ben burada kanepede kalacağım. Kendini evinde hisset."

Sonra kanepeye oturdu, eğilip botlarını çıkardı, ateşe yakın bir yere attı ve kucağına ağır bir battaniyeye benzeyen bir şey çekti. Çenesine kadar çekti, arkasına yaslandı ve gözlerini tekrar kapatmadan önce başını arkasındaki kanepé minderine yasladı.

Sanki orada değilmiş gibiydi, bu da Carlise'in kafasını karıştırdı. Kendisine bir arkadaş ya da hoş karşılanan bir misafir gibi davranılmasını beklemiyordu, ikisi de değildi. Ama adamın onu tamamen görmezden gelmesi biraz tuhaftı.

İçinden bir ürperti geçti ve kendini hareket etmeye zorladı. Sırt çantasını silkti ve duvara yasladığı yere bıraktı. Sonra eğildi ve botlarının bağcıklarını kurcaladı. Botları sıırıslıklamdı, karla kaplanmıştı ve çözülmesi zordu. Sonunda onları çözüp botlarını çıkardığında Riggs'e baktı.

Riggs hareket etmemişti. Gözleri hâlâ kapalıydı ve eğer yanılmıyorsa yanakları kızarmıştı. Paltosunu çıkarıp onunkinin yanındaki askıya astı ve tereddütle kanepeye doğru yürüdü.

Isınması gerekiyordu ama adamın hasta olduğundan bahsettiğini hatırladı. Onun yüzünden fırtınada dışarıda kaldığı için vicdan azabı duydu.

Carlise etrafına bakındı. Kulübesinin aslında tek bir odadan ibaret olduğunu gözden kaçırmamıştı. En azından bir banyosu olması rahatlatıcıydı, böylece bir tuvalet bulmak için fırtınanın içine geri dönmek zorunda kalmayacaktı. Kulübede hiç ışık yanmıyordu ama ateşin ışığı etrafı aydınlatmaya yetiyordu.

Rahat bir yerdi. Carlise bunu çok sevdi. Burası turistik bir yer değildi. Yatağın üzerindeki yorganı ayı ya da geyik motifleri süslemiyordu.

görebiliyordu, mutfak seyrek ama işlevsel görünüyordu. Tavandan sarkan hiçbir aydınlatma armatürü yoktu. Aslında, fişe takılması gereken herhangi bir alet ya da lamba göremediği için burada elektrik olduğundan bile şüpheliydi.

Ateşin sıcaklığı onu daha da yaklaştırdı ve Carlise dans eden alevlerin önünde yere oturup minnetle ellerini uzattı. Birazdan kalkacak ve üzerine giyecek kuru ve sıcak bir şeyler bulmaya çalışacaktı.

Orada neredeyse ölüyordu.

Bunu biliyordu. Riggs de muhtemelen biliyordu.

Eğer onu bulmasaydı, daha fazla yürüyemeyecekti. Fırtınada ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama minnettardı.

Carlise köpek için de bir şeyler düşündü. Birdenbire ortaya çıkmıştı. Herhangi bir sığınak bulamadıkça daha da hayal kırıklığına uğramış, depresyona girmiş ve dehşete düşmüştü. Bir noktada, soğuktan neredeyse sayıklarken, durmayı bile düşünmüştü. Uzanıp kendini uykuya bırakmayı ve ölmeyi. İşte o zaman köpeği görmüştü.

İlk başta korkudan ödü koptu, belki saldırır diye düşündü. Ama onun yerine, birkaç metre ötede yavaşça yürüyerek ona katıldı. Ne zaman dursa, bir adım daha atamayacak kadar yorgun ve üşümüş olsa, adam oradaydı. Onu cesaretlendiriyordu. Nereye gittiğini bilmiyordu ama köpeği takip etti çünkü gerçekten başka seçeneği yoktu.

Son derece zayıftı, yüzünde birkaç küçük yara izi vardı ama ne kadar kandırırsa kandırsın ve tatlı dille konuşursa konuşsun ona yaklaşmıyordu. Ve şimdi hayatta olduğu ve ısındığı için onu düşünmeden edemiyordu.

Neredeydi? İyi miydi? Üşümüş müydü?

Bu aptalca bir soruydu. Tabii ki üşüyordu. Dışarıda lanet olası bir kar fırtınası vardı.

Carlise Riggs'e baktı. Ağzı biraz açıktı ve hafifçe horluyordu. Uykuya dalmıştı.

Ayağa kalkarak etrafına bakındı ve bulabildiği en eski battaniyelere benzeyen iki t a n e s i n i aldı. Uyanıp ne yaptığını anladığında Riggs'in kızmayacağını umuyordu.

Kapıya doğru yürüdü, derin bir nefes aldı ve kapıyı açtı.

Soğuk bir kez daha içinden geçiyor gibiydi ama köpeği kendi başına bırakmaya vicdanı elvermiyordu. Onun hayatını kurtarmıştı. En azından ona yardım etmeye çalışabilirdi.

Etrafına baktığında köpekten hiçbir iz göremedi. Tabii ki karanlık ve kar yüzünden kapıdan birkaç adım ötesini göremiyordu.

Sağ tarafındaki bir ses dikkatini çekti. Carlise döndü ve verandanın ucunda karanlık bir şekil gördü. Köpek kendini uzun bir odun yığınının arkasına sıkıştırmıştı. Ona doğru bir adım attığında neredeyse kalbi kırılacaktı ve köpek inledi.

"Tanrıya şükür buradasın. Sana zarar vermeyeceğim. Seni içeri davet ederdim ama çok daha sıcak olmasına rağmen yine de içeri geleceğini sanmıyorum. Ama sana battaniye getirdim. Seni sıcak tutmaya yardımcı olurlar."

Dizlerinin üzerine çökerken sesini alçak ve eşit tuttu. Yavaşça hareket etti, battaniyeleri köpeğe doğru iterken titriyordu. Köpek geri çekilebildiği kadar geri çekildi ve ona bakarken titredi.

Carlise bu köpeğin sahibi her kimse onu öldürmek istedi. Belli ki kötü muamele görmüştü. Yaratıkla arasında bir yakınlık hissetti. Mırıldanmaya devam etti, ona zarar vermeyeceğine, güvende olduğuna dair güvence verdi, onu kurtardığı ve bu kulübeye getirdiği için teşekkür etti.

Sonunda battaniyeleri köpeğin ulaşabileceği kadar yaklaştırdı. Sonra geri çekildi. Kulübeye girmeden önce ona "Hemen döneceğim," dedi.

Hâlâ titriyordu ama köpeğin icabına bakmadan rahat edemezdi.

Küçük mutfığa girdi ve dolapları açmaya başladı. Ne kadar çok yiyecek bulduğunu görünce heyecanlandı ve varlığıyla Riggs'e yük olmayacağı için rahatladı; büyük bir plastik kase buldu ve içine iki kutu rendelenmiş tavuk, bir kutu havuç, bir kutu yeşil fasulye ve bir kutu nohut koyup hepsini karıştırdı. Sonra başka bir kâse aldı ve ön kapıya dönmeden önce içine su doldurdu.

Carlise hâlâ uyumakta olan Riggs'e baktı. Kaşlarını çattı. Adamı tanımıyordu ama hasta olsun olmasın bir yabancıyı evine davet ettikten sonra bu kadar kolay uykuya dalması ona tuhaf gelmişti.

Omuz silkerek dışarı çıktı ve bir kez daha verandanın ahşap tahtalarının üzerine diz çöktü. Kaseleri yere koydu ve köpeğe olabildiğince yaklaştırdı. Köpeğin battaniyeleri kütüklerin arkasına sürüklediğini ve kendisi içerideyken battaniyeleri elinden geldiğince kendi etrafında sıkıştırdığını görmekten memnun oldu.

"Aferin oğlum," dedi usulca. "Eminim etrafında sıcak battaniyeler olması çok daha iyi hissettiriyordur, değil mi? Sana biraz yiyecek getirdim. Ve su, gerçi suyun çok çabuk donacağını tahmin ediyorum, o yüzden hemen içmelisin. Ve çok hızlı yeme, kusmana neden olur. Sabah sana daha fazlasını getirmek için geri geleceğim. Alabileceğin tüm kalorilere ihtiyacın var gibi görünüyor. Sana göz kulak olacağıma söz veriyorum, çünkü en çok ihtiyacım olduğunda bana göz kulak oldun."

Orada kalmak istedi, köpeğe sarılmak istedi. Yediğinden ve içtiğinden emin olmak istiyordu ama hayvana yardım etmek için acele ederken paltosunu giymemişti ve parmakları hızla uyuşmaya başlamıştı.

Köpeğin iyi olması için dua eden Carlise geriye doğru çekildi. "Sabah görüşürüz, tamam mı? Lütfen iyi ol. *Lütfen*."

Sonra gözlerinde yaşlarla döndü ve içeri girdi.

Aptalcaydı ama Carlise elinde olmadan kapının kilidini çevirdi. Birinin ona ya da Riggs'e zarar verme niyetiyle kulübeye gelmesi pek olası değildi ama o şehirliydi ve kapısını kilitlemek nefes almak kadar doğaldı.

Tommy'nin dışarıda olabileceğinden bahsetmiyorum bile. Dışarıda şiddetli bir kar fırtınası varken nerede olduğunu bilme ya da ona ulaşma şansı yok denecek kadar azdı ama eski alışkanlıklardan vazgeçmek zordu. Kapısı kilitli olmayan bir evde kalmasının imkânı yoktu.

Ateşe doğru ilerledi, hiç de aç değildi. İlk endişesi ısınmaktı. Diğer her şey için sonra endişelenecekti.

"Nerede o? Sürtük kasabayı terk etmiş olmalı. Gittiğini *biliyorum*. Kendini çok sinsi sanıyor ama yanılıyor. Asla kaçamayacak! Sadece sabırlı olmalıyım. Sadece beklemeliyim. Hata yapacaktır. Hata yapmayacak kadar aptal. Kendini sandığı kadar akıllı değil!"

Volta atmaya devam ederken kelimeler hızlı ve acıydı, ileri geri, tekrar tekrar ve Carlise'in telefonu doğrudan sesli mesaja geçti. *Tekrar*.

"Benden saklanabileceğini mi sanıyorsun? Seni bulacağım ve her şeye pişman olacaksın!"

Fikirler. Planlar. Carlise'i nasıl bulacağımıza dair planlar . . . oluşmaya başlamıştı. Kaltağın kendini göstermesi için birkaç günü daha olacaktı, sonra alternatif planlar yapılması gerekecekti.

Ve eğer bu olursa, Carlise şu anda çektiğinden çok daha fazla acı çekecekti.

"Seni bulacağım. Benden kaçmak için gidebileceğin *hiçbir yer yok!*" Bu kez kelimeler sert, öfkeli ve hiçbir şüphe duymadan söylenmişti.

Üçüncü Bölüm

"Hayır! Bob, eğil! Kahretsin, patlayacak!"

Carlise içini çekti ve koltuktan yuvarlandı, yorgun bir halde yavaşça ayağa kalktı.

sersemlik.

Saat geç olmuştu - ya da nasıl baktığına bağlı olarak erkendi. Zifiri karanlık Kulübedeki üçüncü akşamında, gece yarısından sonra bir ara dışarıda. Ve o ilk geceden beri Riggs'in hastalığı daha da kötüleşmişti.

Bugün boyunca ateşi yüzünden sayıklıyor, uykusunda sık sık mırıldanıyor gibiydi. Artık Riggs'in fırtınaya çıkmadan önce de hasta olduğundan emindi ama o soğukta dışarıda olmak ona bir iyilik yapmış olamazdı.

Geldiği gece -köpeğin bakımını yaptıktan, şifonyerde bulduğu bir çift eşofmanı giydikten ve ateşin başında ısındıktan sonra- onu uyandırmaya çalışmıştı ama o kanepede tamamen uyuşmuştu. Bir yabancıнын evinde olmak garip hissettiriyordu. Adamın onun orada olduğunu hatırladığından bile emin değildi. Acıkan Carlise kendine fıstık ezmeli ve jöleli bir sandviç hazırlamıştı. Riggs'in bir saat daha uyumasına izin verdi, sonra onu tekrar uyandırmaya çalıştı.

Riggs ayaklarını sürüyerek banyoya gidecek kadar uyandı, sonra da odanın köşesindeki yatağa yüzüstü düştü. Başka ne yapacağını bilemeyen Carlise, kulübenin etrafında düzgün bir şekilde duran yumuşak ve kabarık battaniyelerden biriyle onu örttü.

Sonunda kanepede uyuyakaldı. Gece boyunca birkaç kez pencerelerin dışında uğuldayan rüzgârı duyarak uyandı. Fırtınayı duyunca Riggs'in ve köpeğin o n u bulmuş olmasına daha da şükretti.

Carlise dün zamanının çoğunu Riggs'in bir şeyler yiyip içmesini sağlamaya çalışarak, onu biraz Tylenol yutmaya teşvik ederek, ona yardım ederek geçirmişti.

Onu tuvalete götürüyor ve hâlâ verandada battaniyelerin arasına büzülmüş olan köpeklerle arkadaş olmaya çalışıyordu. Bir kez daha kanepede uyumuş, dışarıdan ve yataktaki adamdan gelen en küçük sesle irkilerek uyanmıştı.

İki gün önce neredeyse ölmek üzereyken şimdi bir yabancıнын evinde yaşıyor olması ve adam ateşler içinde dönüp dururken ona bakıyor olması neredeyse gerçeküstü bir durumdu.

Bu akşam yine nöbetler halinde uyuyordu, yabancı bir yerde olduğu için, fırtına yüzünden ... Riggs'i kontrol etmek istediği için uyanıyordu. Onu tanımıyordu, onunla fazla konuşmamıştı ama nedense kendini onun iyiliğinden sorumlu hissediyordu.

Ve garip bir şekilde, adama çekilmişti.

Muhtemelen onu kurtardığı içindi ve kendini son derece minnettar hissediyordu. Tabii bir de adamın muhteşem olduğu gerçeği vardı. Bir erkeği sadece görünüşüne bakarak seçecek türden bir kadın değildi ama adamın gözlerini kamaştırdığını da inkâr edemezdi. Ama yine de Tommy de yakışıklı bir adamdı ve istismarcı bir pislik olduğu ortaya çıkmıştı.

Riggs'in nasıl bir kişiliğe sahip olduğunu bilemezdi, çünkü onu tanıdığı sürenin çoğunda bilinci yerinde değildi. Tıpkı Tommy gibi olabiliirdi. Fırtınada sığınacak güvenli ve sıcak bir yere ihtiyaç duyan bir kadından yararlanan türden bir adam olabiliirdi... gripten bayılmadığı zamanlarda.

Ama içten içe öyle olduğunu düşünmüyordu. Hastayken ve bayılmak üzereyken bile ona giysilerine ve yiyeceklerine yardım etmesini söylemişti. Onun fırtınaya geri dönmesi konusunda endişelenmişti. Bu küçük endişe belirtisi cesaret vericiydi.

Kulübe de çok düzenliydi. Bunun pek bir şey ifade etmeyebileceğini düşünüyordu ama adamın pasaklı biri olmaması ve arkasını toplayabilmesi, böyle şeyler için bir kadına ihtiyacı olmadığını gösteriyordu. Yine Tommy'yi düşündü ve başını iki yana salladı. Tommy evle ilgili *hiçbir şey yapmaktan* hoşlanmıyor, evden çalıştığı için evi temizlemesi ve işten çıktığında akşam yemeğini hazır etmesi konusunda ısrar ediyordu.

Eski sevgilisini düşünmek istemeyen Carlise içini çekti ve bir elini yüzünde gezdirdi. Şu anda onu takip eden her kimse ondan kurtulmuştu. Yorgun olmasına rağmen, kapıyı açtığında ne bulabileceği ya da hangi mesajlarla uyanabileceği konusunda endişelenmiyordu.

Son iki gündür telefonunu bir kez bile açmamıştı ve bu garip bir şekilde özgür hissettiriyordu. Telefonu şarj etmek için elektrik yoktu ve içinde bir his vardı

Bu ıssız yerde telefon çekmezdi zaten. Taciz edici e-postaları ve kısa mesajları her gün okumanın ne kadar stresli olduğunu fark etmemişti, ta ki kelimenin *tam* anlamıyla okuyamaz hale gelene kadar.

"Hayır! Onu rahat bırakın! Cal! İyi misin?"

Carlise, Riggs'in sarsıla sarsıla yattığı yatağa doğru ilerledi, belli ki bir tür kâbus görüyordu. Cal'in ya da daha önce bahsettiği Bob'un kim olduğunu bilmiyordu ama önemseddiği insanlar olduklarını tahmin ediyordu, yoksa bu kadar endişeli görünmezdi.

"Sorun yok," diye yatıştırdı, kendini biraz garip hissediyordu. Hiç tanımadığı birini sakinleştirmeye çalışmak tuhaftı. Dünyanın her yerindeki hemşirelere duyduğu minnettarlık tavan yapmıştı.

"JJ! JJ hangi cehennemde?" Riggs yatakta doğruldu ve gözlerini boşluğa dikerek sordu.

"O iyi. Tekrar uzan Riggs," diye sessizce yalvardı.

Ama bunun yerine adam bakışlarını ona çevirdi ve kehribar rengi gözleri doğrudan onun ruhunu görüyor gibiydi. "Sen kimsin?" diye bağırdı.

Dünden beri bunu birkaç kez yaşamışlardı, bu yüzden Carlise alınmadı. "Ben Carlise. Carlise Edwards. Bir arkadaşım. Uzan Riggs."

"Diğerleri nerede? JJ? Bob? Cal? Onlara ne yaptın?" diye sordu.

Sarı çizgilerle bolca serpiştirilmiş kahverengi saçları kafasında dağınık bir şekilde duruyordu. Yüzünü yastığa bastırduğu için yanaklarında kırışıklıklar vardı ve üzerinde bir tişört ve bir çift boxer'dan başka bir şey yoktu. Bir gün önce Carlise onu banyoya götürmeden önce üzerindeki eşofmanları zorla çıkarmıştı ve yatağa geri düştüğünde onları tekrar giydirmeye çalışmak çok zahmetliydi.

"Senin kulübendeyiz. Maine'de," diye hatırlattı ona. "Dışarıda fırtına var ama burada güvendeyiz. Arkadaşların evlerinde. Onlar iyi."

Elbette bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu ama adamların nerede olurlarsa olsunlar güvende olduklarını varsaymak zorundaydı.

"Cal'a zarar veriyorlar," diye acı dolu bir ses tonuyla bağırdı. "Cal'i bulmak zorundayız."

O!"

Carlise'in kalbi Riggs için acıyordu. Cal'ın kim olduğu ya da ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

ama Riggs'in onun güvenliği için son derece endişelendiği açıktı. Elini onun koluna koydu. "O iyi olacak. Lütfen uzan Riggs."

Adamın bu kadar hızlı hareket etmesine hazırlıklı değildi.

Bir saniye önce hafifçe üzerine eğilmişti ve bir saniye sonra yatağın üzerinde, onun *altında* yatıyordu. Adam ateşten parlayan gözlerle ona baktı. "Acıyor!" diye inledi. "Bu işkence ne zaman bitecek? Bunu neden yapıyorlar?"

Kalbi dakikada yüz mil hızla atan Carlise uzandı ve avucunu onun sıcak yanağına koydu. Dehşete düşmüş olmalıydı. Ama Riggs tepesinde dikiliyor olsa da - zayıflamış haliyle bile ondan çok daha güçlü olduğu belliydi- ona hiç zarar vermiyordu. Onu altına hapsederken ağırlığını dirseklerine vermişti.

"Artık güvendesin. Burada, Maine'desin. Kulübende. Orada değilsin. Artık sana zarar veremezler." Ne söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu, sadece onun bariz acısını ve korkusunu yatıştırmak istediğini biliyordu.

"Güzel bir sesin var... yatıştırıcı. Seni güvende tutacağım. Yemin ederim sana zarar vermelerine izin vermeyeceğim!"

Carlise'in kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Riggs'in sesi çok ciddiye. "Burada güvendeyiz," dedi ona.

Ama sanki onu duymamış gibiydi. "Geri geldiklerinde kıpırdamadan dur. Belki seni görmezler. Dikkatlerini dağıtıyorum, dikkatlerini üzerime çekerim. Erzaklarımı alabilirsin. Buradan çıkacağız. Sadece birinin bizi kurtarmasını beklemeliyiz. Bu arada, sana dokunmaya çalışan *herkesi* öldüreceğim!"

Carlise'in gözünden bir damla yaş süzüldü. Onu tanımayan bu adam, onu kâbus gibi düşmanlarından korumak için ne gerekiyorsa yapmaya yemin ediyordu. "Tamam," diye fısıldadı, şu anda başka ne yapması ya da söylemesi gerektiğinden emin değildi.

Ona baktı, bakışlarını doğrudan ve tam bir netlikle karşıladı, ama hala ateşin neden olduğu halüsinasyonunda kaybolduğunu biliyordu.

Sonra, hiçbir uyarı olmadan, Riggs'in kolları çöktü.

Son anda öyle bir kaymıştı ki, doğrudan onun üzerine düşmemişti. Ağırlığının büyük kısmı şiltenin üzerinde duruyordu ama kadın hâlâ Riggs'in altında sıkışmış, Riggs'in kolları vücuduna, bacakları da onunkilere dolanmıştı. Adamdan yayılan sıcaklık neredeyse haşlıyordu. Ayağa kalkması, banyodan biraz daha soğuk su getirmesi ve el bezini kullanarak adamın ateşini düşürmeye çalışması gerekiyordu.

Ama şaşırtıcı bir şekilde ... Carlise hareket etmek istemedi. Yatak, Riggs'le ilgilenirken uyukladığı kanepeden çok daha rahattı. Ve son birkaç gün sonunda onu yakalamaya başlamıştı.

Cleveland'dan ayrılmaya karar verdiğinde yaşadığı korku, amaçsızca araba kullanması, kaybolması, karda yürümesi. Riggs bir anda ortaya çıktığında yaşadığı dehşet ve ardından gelen rahatlama. Köpeği verandada beslemek ve şanssız bir şekilde onu içeri çekmeye çalışmak ve ardından Riggs'in yemesini ve içmesini sağlamaya çalışırken, elektrik olmadan ne yapacağını bulmanın stresi, böylece kendini de besleyebilirdi.

Carlise iç çekti. Belki de burada bir iki dakika uzanmalıydı. Sanki ikisinin de şu anda olmaları gereken bir yer ya da yapmaları gereken bir şey yokmuş gibiydi. Aslında, sanki gezegendeki tek iki insan onlarmış gibi hissediyordu.

Riggs'in altında yatarken tüm endişeleri kaybolmuş gibiydi. Onun nefeslerini saydı ve yanında şiddetle seğirdiğinde, "Şşşşt" diye fısıldadı.

Şaşırtıcı bir şekilde, Riggs onun sesiyle sustu.

Şu anda kendini tamamen güvende hissediyordu. Susie muhtemelen ona deli olduğunu, bir kulübede kendisinden daha ağır olan ve hiç denemeden ona zarar verebilecek bir yabancıyla kapana kısıldığını söyleyecekti. Ama Carlise bu adamla iki düzineden fazla kelime konuşmamış olsa da ondan korkmuyordu. Onu korumak için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Fırtınadan, soğuktan ve geçmişindeki kötü adamların anılarından.

Eğer bu Tommy olsaydı, her an diken üstünde olur, yanlış bir şey yapmaktan ya da söylemekten ve bunun için onu cezalandırmasından endişe ederdi.

Riggs ona zarar vermezdi. Bunu içgüdüsel olarak biliyordu. Kendi adını bildiği kadar iyi biliyordu.

Küçük odada ateş çıtırdıyor ve dışarıda rüzgâr uğulduyordu. Yarısı Riggs'in altında yatarken yeterince sıcaktı ve yorgun olduğunu inkâr edemezdi.

Carlise rahatlarırken gözleri kapandı ve ne olduğunu anlamadan derin bir uykuya daldı.

Uyandığında nerede olduğunu hatırlaması bir anını aldı. Hava hâlâ karanlıktı ve güneş henüz doğmamıştı, bu yüzden birkaç saatten fazla uyumuş olamazdı. Ama o ve Riggs'in huzursuz oldukları belliydi. İkisi de uykularında hareket etmişlerdi ve Riggs şimdi onun arkasındaydı. Kollarından **b i r i** kadının beline sarılmıştı, başı da adamın pazusuna yaslanmıştı.

Adam resmen onun etrafında kıvrılmıştı. Adamın vücudunun her santimini kendi vücudunda hissedebiliyordu ve bu kadar yakın oldukları için kendini tehdit altında ya da gergin hissetmek yerine, iyi hissediyordu.

Belki de o savunmasızken onunla ilgilendiği içindi. Belki de onun hayatını kurtardığı içindi. Belki de sadece çok yorgun olduğu içindi. Sebep her ne olursa olsun, Carlise hiçbir zaman bu yabancınn kollarında, o anda olduğu kadar mutlu hissetmemişti.

Onu harekete geçiren de bu düşünceydi. Riggs bir yabancıydı. Muhtemelen kulübesinde yaşayan, yemeğini yiyen, aynı derecede yabancı bir kadınla kaşıklıştığını bilmekten mutlu olmazdı. Kadının ona yapabileceği her şeye karşı tamamen savunmasız olmaktan da hoşlanmazdı.

Kız kolunun altından kayarak çıkarken Riggs homurdandı. Bir süre yatağının yan ında durdu, sanki kollarında olmadığı için onu arıyormuş gibi kaşlarını çatmasını ve huzursuzca kıpırdanmasını izledi.

"Ateş," diye mırıldandı kendi kendine, odanın serin olduğunu fark etti çünkü onlar uyurken ateş sönmüştü. Kendini Riggs'ten uzaklaşmaya zorlayarak şömineye doğru yürüdü ve yanan kömürlere üç kütük daha ekledi. Saniyeler içinde tutuştular ve alevler bir kez daha dans edip çatırdadı.

Carlise döndü ve Riggs'i kontrol etmek için yatağa doğru yürüdü. Ateşinin nihayet düştüğünü umuyordu ama elini alnına koyduğunda, son iki gündür olduğu kadar sıcak olduğunu fark etti.

"Kahretsin," diye fısıldadı. İlk kez gerçekten endişelenmeye başlamıştı. Adamın yirmi dört saatlik bir hastalık falan geçirdiğini düşünmüştü. Ateşi düşecek ve kısa sürede ayağa kalkıp dolaşmaya başlayacaktı. Ama bu ateş ne kadar uzun sürerse Carlise o kadar endişelenmeye başladı. Ambulans çağırabilecek gibi değildi. Hatta onu hastaneye ya da kliniğe bile götüremezdi. Burada tek başınaydı ve bu korkutucu bir duyuydu.

Banyoya gitti, rahatladı, sırt çantasındaki banyo malzemelerini kullanarak saçlarını ve dişlerini fırçaladı, sonra ana odaya dönmeden önce derin bir nefes aldı. Hava yeterince aydınlandığında köpeği kontrol etmesi, ona -ve kendisine- yiyecek bir şeyler getirmesi, ön verandadan daha fazla kütük getirmesi gerekiyordu.

Ama önce Riggs'e bir şeyler içirip içiremeyeceğine ve biraz daha Tylenol alıp alamayacağına bakacaktı. Sonra da Riggs'in odanın köşesindeki raflarda duran kitaplarından birini okumadan önce diğer her şeyi halledecekti.

Kendini içinde bulduğu gerçeküstü durumdan zihnini uzak tutacak herhangi bir şey.

Chappy yaralanmıştı.

Hem de her yerinden.

Bu kadar mutsuz olduğunu hatırlayabildiği başka bir zaman daha vardı.

Bir an için oraya geri dönüp dönmediğini merak etti. O hücrede.

Duvara zincirlenmişti ve arkadaşları etrafını sarmış acı çekiyordu. "Cal?"

diye seslendi.

Ama cevap alamadı.

Şimdi tedirgin olan Chappy gözlerini açmaya çalıştı ama gözleri çok ağırdı.

Bunu yapamadı.

"JJ? Bob?"

"Şşşşt, iyiler," diye sakinleştirdi yakınlardan gelen sessiz bir ses.

Chappy donakaldı. Bu yeni bir şeydi. Hatırlayabildiği kadarıyla o cehennem çukurunun etrafında hiç kadın olmamıştı.

Sanki yanına biri oturmuş gibi şilte eğildi. Yumuşak bir el yüzüne dokundu ve ona doğru döndü. Ona en son ne zaman dokunulmuştu? Hatırlayamıyordu. Peki ya bir kadın tarafından? Yıllar geçmişti.

"İç şunu," diye emretti melodik ses. Chappy bunun ne olduğunu sormak istedi ama başının yukarı kaldırıldığını ve dudaklarına bir şeyin dokunduğunu hissetmeden önce buna fırsat bulamadı.

Kadın "Bu sadece su Riggs" diyene kadar temkinli davrandı. Söz veriyorum."

Ona güvenmişti. Nedenini bilmiyordu ama güvenmişti. Böylece ağzını açtı ve içti.

Su serindi, boğazını rahatlattı, sanki boğazındaymış gibi hissetti.

Ateş

"Sakin ol. Çok hızlı içme yoksa hasta olursun."

Chappy kendini yeni doğmuş bir bebek kadar güçsüz hissediyordu ve bundan nefret ediyordu. Yine, sadece

Kendini bu kadar çaresiz hissettiği bir başka zaman da rehine olduğu zamandı.

Ve bu anı karşısında kaskatı kesildi.

"Hayır, sen iyisin. Burada, Maine'de, kulübendesin. Güvendesin, Riggs. Yemin ederim."

Hâlâ endişeli ve gergindi ama o içgüdüsel güven bir kez daha içini doldurdu.

Düşünmeden dudaklarından bir isim döküldü. "Carlise."

"Bu doğru. Ben Carlise'im ve güvendesin. Hemen döneceğim." Ayağa kalktığında şilte kaydı ve adam elini uzatıp kolunu tuttu ve gitmesini engelledi.

"Kal," diye mırıldandı.

"Ateşe biraz daha odun atmam lazım. Hiçbir yere gitmiyorum. İstesem bile gidemem."

"Kal! Lütfen!" diye bir kez daha yalvardı.

"Hemen döneceğim, Riggs."

"Söz mü?" diye sordu.

"Söz veriyorum. Sen iyisin. Arkadaşların iyi. Sen sadece hastasın, Riggs. Yakında daha iyi olacaksın . . . Umarım."

Kafa karışıklığı damarlarında dolaşıyordu ama Chappy onun kolunu bıraktı. Geri döneceğini söylemişti ve sözünü tutacağına dair ona güveniyordu.

Yanındaki yatağın tekrar sarktığını hissetmeden önce ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu.

"Buradayım," dedi kadın.

"İyi misin?" diye sordu.

"Evet. Hasta olan sensin." demeden önce onun kıkırdadığını duyduğunu sandı.

"Yemek yedin mi? Üşüdün mü? Ben ..." Ayağa kalkmak için bir hamle yaptı ama kadın elini omzuna koyarak onu durdurdu.

"Ben iyiyim Riggs. Söz veriyorum."

Chappy kaşlarını çattı. Kendini bu kadar çaresiz hissetmekten hoşlanmıyordu. Nerede olduğu ve neler olduğu konusunda kafası karışıkta ama içten içe bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyordu. Neyin yanlış olduğunu tam olarak kestiremiyordu ama Carlise'i korumak istiyordu. Onun sıcak, beslenmiş ve rahat olduğundan emin olmak istiyordu. Ancak şu anda oturamıyordu bile.

Kadına daha yakın olmak, o n u yanında tutmak ve başına bir şey gelmeyeceğinden, bir daha kaybolmayacağından emin olmak isteyen Chappy döndü ve kolunu kadının kucağına doğru uzattı. Sanki kadın yatağın üzerinde, onun hemen yanında oturuyormuş gibi hissetti. Tutuşunu sıkılaştırdı ve onun bacağına sarıldı.

Saçlarında gezinen nazik parmakları hissetti ve memnuniyetle iç geçirdi. Kendini bok gibi hissediyordu, vücudu ağrıyordu ama yanındaki kadın bir şekilde rahatsızlığı azaldı.

Birkaç saat sonra Carlise panikle ettiğini hissedebiliyordu. Riggs kısa uyku nöbetleri geçiriyordu ama ne zaman hareket etmeye çalışsa, arkadaşlarını çağırmaya ve yatakta çırpınmaya başlıyordu. Sakin kalabilmesinin tek yolu, Carlise'in olduğu yerde kalıp onu tutmasına izin vermesiydi.

Bu konuda kendini suçlu hissetti. Adam hastaydı. Neredeyse bilinci yerinde değildi ... ve onun kollarında olmaktan itiraf etmek istediğinden daha fazla zevk alıyordu. Sonunda ateşi düştüğünde ve aklı başına geldiğinde, yaptıklarından dolayı dehşete düşeceği kesindi. Ona söyleyeceğinden değil.

Tanımadığı bir adama dadılık yapmayı beklemiyor ya da istemiyordu ama bu deneyimi artık ilk geceki kadar garip bulmuyordu. Ve bu endişe her iki taraf için de geçerliydi. Bilinci tam yerinde olmasa da onun için endişeleniyordu. Yemek yiyor muydu? Sıcak mıydı? İyi miydi?

Onun gerçek benliğinin sayıklarken ortaya çıktığından şüpheleniyordu. Yarı baygınken onun için bu kadar koruyucu ve endişeliyse, tamamen uyanık ve bilinçli olduğunda daha da endişeli olacağını hissediyordu.

Kendi adına, bilinçsizce korktuğunda onu yatıştırabileceğini bilmek baş döndürücü bir duyuydu. Ve onun kollarında olmak cennet gibiydi.

Bu yüzden suçluluk duyuyordu. Sayıklıyordu. Ateşten aklı başından gitmişti. Acı çekiyordu. Geçmişte yaşadığı korkunç deneyimleri yeniden yaşarken dehşete düşmüştü. Ve tüm bunlar olurken, ona yakın olmaktan zevk alıyordu. Bundan bu kadar hoşlandığına göre kendisinde bir sorun olmalıydı.

Ama istendiğini ya da ihtiyaç duyulduğunu hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. Tommy sarılmazdı. Asla. Kendini tatmin ettikten sonra yuvarlanan ve hemen horlamaya başlayan türden biriydi. Riggs ona sanki hiç bırakmak istemiyormuş gibi sarılıyordu.

Elbette, büyük olasılıkla onun başka biri olduğunu hayal ediyordu. Ona bu kadar sıkı sarılmasının, dokunduğunda bu kadar çabuk sakinleşmesinin nedeni bu olmalıydı. Geçmişinden bir kadını hayal ediyordu.

Dakikalar önce yataktan kalktığında, sonunda kalamayacak kadar acıkmıştı, Riggs'in kaşları çatılmış ve hoşnutsuzlukla homurdanmıştı. Carlise

onun tepkisine biraz gülümsemişti. En sevdiği oyuncacı elinden alınmış bir çocuk gibiydi.

Ama Riggs çocuk değildi. Tam bir erkekti ve ondan ne kadar etkilendiğini fark etmek rahatsız edici ve kafa karıştırıcıydı. Adam hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Tamam, bu doğru değildi. Üç gündür onun mekanında yaşıyordu. Adamın ne tür kitaplar okumayı sevdiğini -gerilim ve bilim kurgu- ve temizlik hastası olduğunu biliyordu. Siyah renge karşı doğal olmayan bir yakınlığı vardı, çünkü tişörtlerinin çoğu bu renkteydi. Kulübede bir damla bile alkol bulamadığına göre muhtemelen fazla alkol almıyordu ve pürüzsüz yerine ktır ktır fıstık ezmesini tercih ediyordu.

Ayrıca onun son derece koruyucu ve sadık olduğunu da biliyordu. JJ, Cal ve Bob her kimlerse, Riggs kadar kendilerine değer veren birine sahip oldukları için şanslıydılar. Riggs'in çok çalışkan biri olduğu da belliydi; verandada saatlerini doğramak ve istiflemek için harcamış olması gereken bir sürü kütük vardı.

Ön verandayı düşününce aklına yine köpek geldi. Onu her gün besliyordu ve ölmediği ya da başıboş dolaşmadığı için son derece rahatlamıştı. Köpeği her kontrol etmeye gittiğinde Carlise onu içeri, sıcak bir yere götürmek için can atıyordu. Ama o hala son derece ürkekti ve Carlise ona yiyecek ve suyla yaklaştığında battaniye kalesine sınıyordu. Ona zarar vermeyeceğini öğrenmesi için zamana ihtiyacı vardı ama onu uğuldayan rüzgâr ve dönen karda dışarıda bırakmak stresliydi.

Yataktan gelen bir ses Carlise'in o yöne bakmasına neden oldu ve Riggs'in ona baktığını görünce irkildi. Bir dirseğinin üzerine dayanmıştı ve şaşkınlıkla gözlerini kırıştırıyordu.

"Riggs?" diye sordu.

"Banyo," diye mırıldandı.

Kendine bir fıstık ezmeli sandviç daha yapmak için kullandığı bıçağı yere bıraktı -bundan sonra hayatında bir daha bir şey yemezse, çok yakında olacaktı- Carlis hızla onun yanına koştu.

Ona dokunduğu anda vücudundaki tüm kaslar rahatlayarak sarktı. Tişörtü sırlıslılandı ve alnında terin parladığını görebiliyordu ama ateşi düşmüştü. *Nihayet.*

Ayağa kalkmasına yardım etti ve banyoya doğru sürünerek gittiler. Hastayken işemesine yardım etmek zorunda kalmadığı için şükrederek, "İşin bittiğinde hemen burada, kapının önünde olacağım," dedi.

Adam başını salladı ve yavaşça tuvalete yöneldi.

Carlise onun tuvaleti kullandığını duyunca kızardı. Bu çok saçmaydı. Sanki gezegendeki herkesin yapmadığı bir şey yapmıyordu. Ama nedense dinlemek fazla samimi gelmişti.

Bakışları son üç güne göre biraz daha netti ama kim olduğunu ya da orada ne aradığını sormamıştı, bu yüzden hâlâ biraz kafasının karışık o l d u ğ u n u düşündü.

Suyun aktığını d u y d u ve yüzünde oluşan küçük sırtışı engel olamadı. Hastaydı, hâlâ çok zayıftı ama yine de tuvaleti kullandıktan sonra ellerini yıkıyordu. Bu kesinlikle hoşlanabileceği bir adamdı.

Bir dakika. Hayır. Hayır, *hayır, hayır*. Ondan hoşlanamazdı. Issız bir yerde yaşıyordu. Evinde hiç elektrik yoktu. Belli ki bir münzeviydi. O ise şehirliydi. Ara sıra yemeğe çıkmayı severdi. Sıcak duşları *gerçekten* seviyordu.

Ve başka biriyle çıkmaya başlarsa Tommy hiç mutlu olmazdı. Bu adamdan hoşlanamazdı-

İç monologu kapı açıldığında kısa kesildi ve Riggs'i yüzüstü düşmeden önce zar zor yakaladı. Bir kolunu beline doladı ve onu yatağa geri götürürken ağır bir şekilde ona yaslandı.

Kıçı yatağa değer değmez arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı. Carlise bacaklarını kaydırdı ve onu bir kez daha yorganın altına soktu.

Banyodan ıslak bir bez aldıktan sonra yatağa döndü ve yüzünü nazikçe silerken yanına oturdu. Vücudunda kurumuş ter olması hiç de rahat olamazdı.

Carlise içten içe ona *sadece* rahat etmesi için yardım etmediğini biliyordu. Bu muhtemelen ona yakın olmak için son şansıydı. Artık ateşi dü ş t ü ğ ü n e göre, neler olduğunu hatırlayacak ve iki yabancı olmaya geri döneceklerdi. Onu kollarında tutmak, onunla konuştuğunda sakinleşmek, *her şey* için ona güvenmek sona erecekti.

İşler garip ve rahatsız edici olabilirdi ve elbette en başta fırtınada ne halt ettiğini bilmek isteyecekti. Bu konuşmadan korkuyordu. Onu sapığı hakkında uyarmak istemediğinden değildi. Sadece Tommy hakkında çok fazla düşünmek ya da onun kendisini bulmasından endişe etmek zorunda kalmamak hoşuna gidiyordu.

Burada, elektriksiz olmak çok temel bir şeydi. Gerçek dünyada onu bekleyen tüm saçmalıklar ortadan kalkmıştı. Riggs için duyduğu endişeye rağmen, uzun zamandır ilk kez rahatlamış ve ihtiyaç duyduğunu hissetmişti.

İç geçiren Carlise kendini ayağa kalkmaya zorladı. Riggs yine uyuyordu, düzgün nefes alışından ve hafif horlamasından bunu anlayabiliyordu. Muhtemelen uyumadan önce biraz daha su içmesini sağlamalıydı ama tuvalete gitmek onu çok yormuştu.

Mutfığa geri döndü ve kahvaltı için bir sandviç yapmayı bitirmek üzere bıçağı eline aldı. Son üç gündür bunları yiyordu çünkü yapması en kolay şey buydu. Kilerde bir sürü konserve, makarna ve pirinç vardı ama elektrik olmadan bunları nasıl pişireceğini bilmiyordu. Riggs'in ateşi kullanması gerektiğini düşünüyordu ama bunu nasıl yapacağından tam olarak emin değildi. Bu yüzden PB & J oldu.

Garip bir ses duyduğunda yemeğini henüz bitirmişti. Özellikle ateşin ve devam eden fırtınanın artık tanıdık gelen sesleri üzerinde dikkat çekiciydi. Sabit bir bip sesiydi. Elektronik.

Kaşlarını çatarak mutfığa baktı ve sesi açıklayabilecek herhangi bir şey göremedi.

Kaynağını bulamadan ses kesildi. Sadece bir dakika sonra tekrar başladı.

Şimdi meraklanmıştı ve sesin nereden geldiğini bulmaya kararlıydı, Carlise ciddiyetle avlanmaya başladı. Pille çalışan bir karbon monoksit dedektörü gibi bir tür alarm olabilirdi. Yapmak istediği son şey, her ne ise görmezden gelmekti, özellikle de Riggs ve kendisinin tehlikede olabileceği anlamına geliyorsa.

Sesi takip ederek duvarlardan biri boyunca uzanan şifonyere gitti ve ahşabın üzerinde herhangi bir cihaz görmeyince kaşlarını çattı. Eşyalarını karıştırmak istemiyordu; bu doğru görünmüyordu. Evet, giyecek kuru bir şeyler ararken çekmeceleri açmak zorunda kalmıştı ama bu farklıydı.

Ses kesilip üçüncü kez başladığında, onun mahremiyetini ihlal etmek zorunda kalacağını anladı.

İlk çekmeceyi açtığında Carlise'in gördüğü tek şey boxer'dı.

Yüzü kızararak çekmeceyi kapattı. Onun iç çamaşırlarını görmekten utanmak aptalcaydı. Son iki gündür üzerinde boxer ve tişörtten başka bir şey olmadan dolaşıyordu. Uyurken boxer'ına yapışmış olmasından bahsetmiyorum bile.

Bir çekmece daha açtı, çoraplar. Sonra bir tane daha. Bingo. Şort gibi görünen bir şeyin arasında bir telefon vardı ve onu eline aldı. Daha önce gördüğü herhangi bir telefona benzemiyordu. bir şeye benziyordu.

doksanlı yıllardaki telefon resimlerinden tanıdık. Cep telefonları yaygınlaşmadan önce insanların kullandığı büyük, hantal şeyler.

Carlise bir an için, artık bir tür alarm olmadığını bildiğinden, zil sesini duymazdan gelmeyi düşündü. Riggs'in telefonuna cevap vermek, çekmecelerini karıştırmaktan bile daha yanlış görünüyordu. Ama arayanın ısrarcı olduğu belliydi. O ya da o üç kez geri aramıştı ve biri cevap verene kadar durmayacaklarına dair bir his vardı.

Yatağa bakarak Riggs'i uyandırmayı düşündü, böylece arayan her kimse onunla konuşabilecekti ama Riggs hâlâ kendinde değildi. Gürültü onu kıpırdatmamıştı bile.

Kararını veren Carlise, ön taraftaki yeşil düğmeye tıkladı ve kulağına götürdü. "Alo?"

Gergin bir duraklama oldu, sonra sesi çok sinirli çıkan bir adam, "Kimsiniz ve Chappy nerede? İki saniye içinde onu telefona bağlasanız iyi olur yoksa başımız büyük belaya girecek."

Adamın sesindeki öfke karşısında sertçe yutkunan ve tüm vücudunun kendini korumaya hazırlanır gibi gerildiğini fark eden Carlise bir an konuşamadı.

"Ben ciddiylim. Sen kimsin ve neden Chappy'nin telefonuna cevap veriyorsun? Nerede o?"

Carlise kaşlarını çatı. "Chappy kim?" diye ağzından kaçırıldı.

"Chappy kim?" diye yineledi adam. "Kahretsin. Tekrar soracağım. *Sen de* kimsin ve arkadaşımın telefonu neden sende?"

"Ben Carlise. Arkadaşın Riggs mi?"

Adam "Riggs mi?" diye sormadan önce hattın diğer ucunda bir sessizlik daha oldu.

"Evet. Bana adının bu olduğunu söylemişti."

"Vay canına. Tamam. Kimse ona böyle seslenmez. Ama hala orada ne yaptığını ve neden onun yerine telefona cevap verdiğini söylemedin."

"O hasta. Ya da hastaydı. Şimdi iyileşiyor," dedi Carlise gizemli adama. Konuştukları süre uzadıkça sesi daha az titriyordu. Emin değildi ama adamın Riggs için bu kadar endişelendiğini düşününce, onun Riggs'in sayıkladığı zamanlarda aradığı üç adamdan biri olabileceğini düşündü.

"O hasta mı? Nesi varmış?"

"Birkaç gündür ateşi vardı. Ama nihayet bu öğleden sonra düştü. Sen . . . Cal, Bob ya da JJ misiniz?" diye tereddütte sordu.

"JJ. Adımı nereden biliyorsun? Ya da diğerlerini?"

"Riggs seni arıyordu. Ateşi sırasında kâbuslar görüyordu. Uyanıyor ve senin güvende olduğundan emin olmak için ağlıyordu. Ben sadece ... diye düşündüm."

"Telefonu ona ver," diye emretti adam.

"Um" Carlise, Riggs'in uyuduğu yatağa bakarak kendini korudu. Ağzı hafifçe açıldı ve kolları bacakları açılmıştı, bu yüzden neredeyse yatağın tamamını kaplıyordu.

"Ciddiyim. Onu *hemen* giydir, yoksa Cal ve Bob'la birlikte oraya gelirim ve senin kim olduğunu ve arkadaşımıza ne yaptığını ilk elden öğreniriz."

"Ben ona *hiçbir şey* yapmadım," diye itiraz etti Carlise. "O iyi. Sanırım artık iyi olacak. Ve hâlâ kar yağıyor."

"Uzaylı istilasası ve Dünya'nın kıyametten dolayı yanıyor olması umurumda değil. Eğer Chappy'ye zarar verdiysen ya da onu etkisiz hale getirecek bir şey yaptıysan, saklanabileceğin *hiçbir yer yok*. Seni bulacağız. Beni duyuyor musun?"

Lanet olsun. Bu adam çok sertti! Tehditlerine rağmen Carlise'in damarlarında bir kıskançlık dalgası dolaşıyordu. Bu kadar sadık, onun iyiliğini bu kadar düşünen birine sahip olmak, aşına olduğu bir kavram değildi.

Evet, annesi onu seviyordu ama iş fikrini söylemeye ya da kendini ve başkalarını savunmaya geldiğinde oldukça uysal davranıyordu. Elbette yıllarca maruz kaldığı taciz onu bu hale getirmişti. Yine de Carlise'in hayatında annesinin daha atılğan olmasını dilediği pek çok zaman olmuştu.

En iyi arkadaşı Susie, Carlise'in güvenebileceği biriydi. Tommy'yle olanlar başladığından beri onun dayanağı olmuştu ... ama yine de arkadaşıyla konuşmak konusunda JJ kadar zorlayıcı olabileceğini düşünemiyordu.

Yatağa doğru adım atarken adama, "Uyuyor," dedi. "Ama onu uyandırmaya çalışacağım."

"Denemesen iyi olur," dedi adam elinin altından.
Nefes al.

"Riggs?" Carlise yatağın üzerine otururken söyledi.

Parmakları onun omzuna dokunduğu anda Riggs k ı p ı r d a n d ı , yuvarlandı. Ta ki son birkaç gündür birkaç kez yaptığı gibi kolunu onun kucağına, bacaklarından birini onunkine atıp yüzünü kalçasına gömünceye kadar.

Onun hemen kendisine dönmesini ne kadar sevse de, uyanmasına ve arkadaşıyla konuşmasına gerçekten ihtiyacı vardı. JJ'in gerekirse, sadece Riggs'in rehin tutulmadığından ve işkence görmediğinden emin olmak için bir şekilde kulübeye gideceğinden hiç şüphesi yoktu.

"Riggs!" dedi, bu sefer daha yüksek sesle, onu uyandırmaya çalışarak.

"Ummmm," diye iç geçirdi.

Adamın eli uyluğundan kalçasına, oradan da giydiği gömleğin altına doğru ilerlerken Carlise dondu kaldı.

Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Eli belinde kocaman görünüyordu ve başparmağı yavaş bir okşayışla yan tarafının hassas tenine sürtündü.

İyi hissettirdi. İyiden de öte. Meme uçları hemen sertleşti ve elinin daha yukarılara gitmesi için duyduğu ani özlem neredeyse fiziksel bir acıya dönüştü.

"Riggs, JJ telefonda. Seninle konuşmak istiyor."

Kadının sözleri kafasına dank edince eli hareket etmeyi bıraktı. Başını geriye eğdi ve gözlerini dikip ona baktı. Bir kalp atışı boyunca donup kaldılar, sıcak eli çıplak tenindeydi, bacağı onunkine bastırıyordu, bakışları aniden delici bir yoğunluğa ulaştı.

"Ne?" diye sordu mırıldanarak.

"Arkadaşın. JJ. Telefonda konuşuyor. Senin için endişeleniyor. Günlerdir *hastaymışsın* ve seni yatağa falan bağlamadığımdan emin olmak istiyor. Seninle konuşamazsa buraya gelmekle tehdit ediyor. Ve inan bana, bu güvenli olmaz. Dışarıda fırtına hala devam ediyor ve yerde en az bir metre kar var. Sürüklenmeler muhtemelen bunun iki katı. Denese bile başarabileceğinden emin değilim. *G e r ç i* bunun onu durdurmayacağını tahmin ediyorum. Lütfen, ona iyi olduğunu ve seni rehin falan tutmadığımı söyleyecek kadar uyanabilir misin?"

Carlise gevezelik ettiğinin ve JJ'in söylediği her kelimeyi duyabildiğinin farkındaydı ama JJ'in kendisi hakkındaki görüşlerinden çok Riggs'in ona sarılmış halinden dolayı gergindi.

Derin bir nefes alan Riggs elini Carlise'in gömleğinin altından çekti ve sırt üstü dönerek fiziksel temaslarını kesti.

Telefon için elini uzattığında Carlise neredeyse üşüdüğünü hissetti.

İşte bu kadar. Sonlarının başlangıcı. Aslında aralarında hiçbir şey olmamıştı. Aslında olmamıştı. Tanrı aşkına, sayıklıyordu. Adam aklını kaçırmışken aralarında herhangi bir bağ olduğunu düşünmek ahlaksızlık ve saçmalıktı.

Tek odalı kulübede Riggs'e olabildiğince mahremiyet sağlamak için yataktan kalkmaya başlıyordu -belki de banyoya gidecekti- ki Riggs'in eli fırladı ve kalçasına dolanarak onu yerinde tuttu.

Carlise dondu kaldı, Riggs'in onu tuttuğu bacağına bakarken kaşları çatıldı. Hayal meyal, onun tutuşunu kırabileceğini biliyordu,

Ama o kadar şaşırmıştı ki kıpırdamadan oturdu.

"JJ?" Riggs boğuk bir sesle, telefona yaklaştıktan sonra şöyle dedi kulağına.

Carlise konuşmanın arkadaşının tarafını duyamıyordu ama Nefesini tuttu ve her iki adamın da birbirleriyle konuştuktan sonra rahatlayacağını umdu.

"Evet Bok gibi hissediyorum. Bilmiyorum. Bugün günlerden ne? Ciddi misin? Lanet olsun. Evet, verandamda bir şey duyduğumda geldiğini hissettim. Araştırmak için dışarı çıktım ve zavallı bir köpek gördüm. Onu takip etmemi istedi. Ben de yaptım ve Carlise'i o zaman buldum."

Onun bakışlarıyla karşılaştı ve Carlise derin bir nefes aldı. Çok hasta bir Riggs'i fırtınanın içine neyin getirdiğini merak ediyordu. Görünüşe göre köpek onu gerçekten kurtarmıştı. Riggs'i doğruca ona götürmüştü.

Hatırlıyor gibi görüldüğü için son derece rahatlamıştı. Kim olduğunu ve fırtınanın ortasında neden onun kulübesinde olduğunu açıklamak zorunda kalmayacağı için mutluydu.

Riggs, JJ'in söylediği bir şeyi dinledi, sonra konuşmaya devam etti. "Biliyorum dostum. Hiçbir fikrim yok, ama ben iyiyim. Evet, söz veriyorum." Kulübenin etrafına baktı, sonra tekrar Carlise ile göz göze geldi. "Görünüşe göre her şeyi kontrol altına almış. Çok zayıfım. En azından birkaç gün hiçbir yere gitmiyorum."

Kaşlarını hafifçe çattı, sonra, "Hayır, sorun değil. JJ, benden en az 50 kilo daha hafif, birkaç santim daha kısa ve eğer bana bir şey yapmak isteseydi, bunu yapmak için üç günü vardı. Biz iyiyiz. Tamam. Evet, bir şeye ihtiyacım olursa, sana haber veririm. Tamam. Sormadım ama dışarıda bir yerde bir arabası olduğunu varsayıyorum, ki muhtemelen şimdiye kadar gömülmüştür. Hı-hı. Tamam. Buna minnettar olurum. İhtiyacım olan son şey Cal ya da Bob'un kapımda belirmesi. Teşekkürler. Hayır. Neden? Ona ne diyeceksin? İyi diyeceğim. Ama onu korkutma. Ciddiyim."

Sonra Riggs telefonu uzattı ve dedi ki, "JJ seninle konuşmak istiyor tekrar."

Carlise telefonu kabul etmeden önce bir süre ona baktı. O Riggs'in elinin hareket etmesini bekliyordu ama etmedi. Bacağının üzerinde kenetlenmiş olarak kaldı. "Alo?" dedi belli belirsiz bir sesle telefona.

"Özür dilerim," dedi JJ tereddüt etmeden. "Chappy en iyi arkadaşlarımdan biridir ve o kulübede ben ve diğer arkadaşlarımız dışında hiç kimseyi ağırlamaz. Telefonunu açtığı anda paniğe kapıldım. Seni korkuttuysam gerçekten özür dilerim."

"Sorun değil," dedi yumuşak bir sesle.

Orada "Sorun değil. Ama bunu telafi etmek için elimden geleni yapacağım. Arabayı sen sür.
mı?"

"Uh . . . evet. Kayboldum. Kar gerçekten kötüleştiğinde, arabayı sürdüm yolda bir ağaca çarptı ve sıkıştı."

"Chappy seni bulduğu için şanslısın."

"Biliyorum."

"Ne tür bir arabaydı?" "Ne arabası?"

"Ne tür bir araban var?" "Bir Honda CR-V."

"Dört tekerden çekişli mi?"

"Evet."

"En azından bu da bir şeydir. Tamam, hava sakinleştiğinde, sizin için onu bulmak için ne yapabileceğime bakacağım."

"Oh, um, teşekkürler."

"Chappy için yaptıklarından sonra en azından bunu yapabilirim. Gerçekten de üç gündür kendinde değil miydi?"

"Neredeyse."

"Ve sen onunla ilgilendin?"

"Burada bunu yapacak başka kimse yoktu," diye gerekelendirdi. JJ ciddiyetle, "Hepimiz sana borçluyuz," dedi.

"Hayır, gerçekten. Sorun değil."

"Hayır demen bunun doğru olmadığını göstermez. Bu fırtına henüz bitmedi. Yüzyılın fırtınası diyorlar, ki bu çok saçma çünkü burası Maine ve çok da uzak olmayan bir gelecekte buna benzer bir fırtına daha olacak. Ama daha da önemlisi, yamaçlardaki kar sabit değil. Güneş çıktığında durum daha da kötüleşecek, o yüzden orada kalın."

"Bekle, hangi yamaçlar? ığdan mı bahsediyorsun?"

"Baldpate Dağı'nın tabanını çevreleyen alanın tam ortasındasınız. Olacak demiyorum ama bu işlerden anlayan insanlar koşulların uygun olduğunu söylüyor. Chappy'nin kulübesi korunuyor, herhangi bir çığ için tehlike bölgesinde değil, ancak herhangi bir yönde bir mil kadar başka bir hikaye. Bir yere ayrılmayın. Tüm söylemeye çalıştığım bu."

"Keyifli bir yürüyüşe çıkmayı planlamıyordum," diye karşılık vermekten kendini alamadı Carlise.

JJ kıkırdadı. "Doğru. Her neyse, Chappy'nin başının belası olacağım ve her gün arayacağım. Aradığımda cevap verdiğinden emin olursan çok memnun olurum."

"Neden açmasın ki?" Carlise sordu.

"Çünkü inatçıdır. Ve üzerine düşülmesinden hoşlanmaz," dedi JJ. "Tekrar teşekkürler, Carlise. Seni gördüğümde yüz yüze tekrar özür dileyeceğim. Sonra görüşürüz."

JJ telefonu kapattığında Carlise şaşkınlıkla telefona baktı. Riggs'e bakmak istemiyordu ama sonsuza kadar telefona b a k a m a z d ı , bu yüzden içine attı ve bakışlarını kaldırdı.

Kehribar rengi gözleri yüzüne kilitlenmişti ve endişeli görünüyordu. "İyi misin?" diye sordu.

"Bunu *sana* sormam gerekirdi. Nasıl hissediyorsun?"

"Berbat. Kaslarım ağrıyor, boğazım hâlâ kaşınıyor ve çok halsizim. Ama JJ fırtınanın üzerinden üç gün geçtiğini söylediğine göre, kendimi şu anda olduğumdan daha kötü hissetmediğim için sana teşekkür etmeliyim."

Onun ilgisinden ve övgülerinden rahatsız olan Carlise omuz silkti.

Bir s ü r e sessizce oturdular, Riggs'in eli hâlâ Carlise'in kalçasındaydı ve ikisi de hareket etmiyordu.

Sonra, Carlise'i şaşırtacak şekilde, Riggs elini bırakmadan önce başparmağını birkaç saniyelik rahatlatıcı bir okşayışla hareket ettirdi.

"Eminim acıkmışsındır. Ve susamışsındır. Ve biraz daha Tylenol'e ihtiyacın var. Sana getireyim. Sadece dinlen." Carlise yataktan fırladı, üç gündür ilk kez onun yanında oturduğu için kendini tuhaf hissediyordu. Telefonu yatağın üzerine koydu ve mutfığa yöneldi.

Riggs hiçbir şey söylemedi ama Carlise onun bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu.

O da ne diyeceğini bilemiyordu. İşler artık garipleşmişti ve bundan nefret ediyordu. Burası onun eviydi ve kendini davetsiz misafir gibi hissediyordu. Mutfaktaki her şeyin yerini nasıl bildiğini mi merak ediyordu? Tabakların nerede olduğunu nasıl bildiğini mi? Kağıt havluların? Gümüş takımların?

Tanrım. Tabii ki merak etmiyordu. Aptal değildi. Kendisi ateşten baygınken kadının üç gündür orada olduğunu biliyordu. Ama yine de dolaplarını karıştırmak yanlış geliyordu.

Battaniyelerin hışırtısını duydu ve arkasını döndüğünde onu yataktan çıkarken gördü. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu hiç düşünmeden.

Yatağın kenarından ona eğlenen bir gülümseme verdi. "Dışarıda birkaç mil koşmak için değil, sizi temin ederim. Sadece tuvalete gidiyorum."

"Ah, doğru ya. Tabii ya. Özür dilerim."

Odanın diğerk tarafındaki kapıya doğru ayaklarını sürüyerek ilerlemeden önce ona anlam veremediğı bir bakış attı. Carlise ona yardım etmek için yanına gitme isteğine direndi. Düşmediğinden emin olmak için. Hastayken yardım etmek başka bir şeydi ama belli ki iyileşiyordu ve çevresinin tamamen farkındaydı. Ayrıca ayakları üzerinde sabit duruyor gibiydi. Artık onun yardımına ihtiyacı yoktu.

Bu düşüncenin onu neden üzdüğünü Carlise bilmiyordu. Omuz silkmeye çalıştı. Artık her şey değişecekti ve bunun iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğundan emin değildi.

"Lütfen onun bir pislik olmasına izin verme," diye fısıldadıktan sonra dikkatini yapmakta olduğu sandviçe geri verdi. Çorba ya da başka bir şey içmesi onun için daha iyi olurdu ama soğuk yemekten hoşlanacağından emin değildi ve henüz şömineyi ısıtmak için kullanacak durumda değildi. Belki kendini daha iyi hissettiğinde ona nasıl yapılacağını gösterirdi.

Yine de, orada şömine pişirme sanatında gerçekten ustalaşacak kadar uzun süre kalacak gibi değildi.

Bu düşünce onu yeniden üzdü ama duygularını bastırdı. Riggs'in daha iyi olması onu rahatlatmıştı. Onu orada bir süre korkutmuştu. Tek yapması gereken karın durmasını beklemektir ve sonra yoluna devam edebilirdi. Nihayetinde nereye gittiğini hâlâ bilmiyordu ama Tommy'den sonsuza dek saklanamazdı. Burada olduğu sürece sadece

Şimdilik güvende olma hissi.

Dördüncü Bölüm

Chappy aynadaki yansımasına baktı ve yüzünü buruşturdu.

Berbat hissediyordu. Korkunç. En kötü şekilde duş almaya ihtiyacı vardı ama bunu yapmadan önce dışarı çıkıp jeneratörü çalıştırması gerekiyordu ki sıcak su olsun. İçinden bir ses fırtınanın içinde dışarı çıkmanın şu anda ona hiç de iyi gelmeyeceğini söylüyordu. Geçmişte duş almadan bundan daha uzun süre kalmıştı. Hayatta kalabilirdi.

Ama vücudundaki kurumuş teri mümkün olduğunca temizlemek için bir el bezi kullanarak acele etmedi. Dişlerini fırçaladı, sakalını düzeltmek için sakal düzelticisini kullandı ve biraz deodorant sürdü. İşini bitirdiğinde kendini biraz daha iyi hissetti. Yüzü hâlâ solgundu ve başı biraz sersemlemişti ama bir şeyler yemenin yardımcı olacağını umuyordu.

Ağır bir şekilde tezgâha yaslanan Chappy tekrar aynaya baktı ama aklı dış görünüşünde değildi... kamarasındaki kadındaydı. Carlise.

Son üç günle ilgili pek bir şey hatırlamıyordu, sadece birkaç kesit. Ama hatırladığı tek bir şey vardı: Uyandığında kafası karışmıştı ve ona sıkıca sarılmıştı. Uzun zamandır aşık olanlar kadar yakın uyumuşlardı ve tekrar uykuya dalmadan önce içini bir rahatlık ve hoşnutluk duygusu kaplamıştı.

Chappy kolay güvenilecek bir adam değildi. Ama nedense Carlise'e içgüdüsel olarak güvenmişti. Belki de bunun nedeni Carlise'in o uyanıkken her şeyi yapabilecek olmasıydı. Onu soyup soğana çevirebilir, suyuna onu öldürmek için ilaç koyabilir ya da hastalığıyla kendi başına başa çıkması için onu tamamen terk edebilirdi. Bunların hiçbirini yapmamıştı.

Onunla ilgilendi.

Hasta olmaktan nefret ediyordu, çaresiz hissetmekten nefret ediyordu ve bu kadın, bir yabancı, onun hasta olmaması için gerekeni yapmıştı.

Ölmek.

Chappy nalları dikeceğini düşündüğünden değil ama Eğer o orada olmasaydı kesinlikle başı belada olurdu. Ateşi körükleyerek kulübeyi sıcak tutmuş, ihtiyacı olduğunda tuvalete gitmesine yardım etmiş, mümkün olduğunca çok içmesini ve ilaç almasını sağlamıştı.

Kısacası, bir yabancıya yardım etmek için elinden gelenin fazlasını yapmıştı.

Chappy çok hızlı bir şekilde doğruldu ve düşmemek için elini duvara doğru uzatmak zorunda kaldı. Kapının koluna uzanmadan önce "Ani hareket yok," diye mırıldandı. Carlise'i görmek istiyordu. Onunla konuşmak. Onu tanımak istiyordu. Ve banyoda takılmak ona ihtiyacı olan cevapları getirmeyecekti. Diğer odadaki kadın hakkında her şeyi bilmek istiyordu. Nereli olduğunu. Ne iş yaptığını.

Neden fırtınanın ortasında Maine'in arka yollarında araba sürdüğünü.

Kapıyı açtı ve doğruca şifonyerine yöneldi. Sırtını mutfığa dönerek uzun zamandır giydiği tişörtü yırttı ve yerine temiz bir tane giydi. Sonra hiç düşünmeden - çünkü daha önce kamarasında hiç geceleyen bir misafiri olmamıştı- boxer'ını bacaklarından aşağı itti ve temiz bir çift giymek için eğildi.

Mutfak tarafından gelen hafif bir soluk sesi duydu ve yüzünü buruşturdu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, çekmecelerden birini karıştırıp bir çift eşofman ararken arkasını dönmedi. "Orada olduğunu unutmuşum."

Bu gerçek olmaktan çok uzaktı. Kan dolaşımında bir farkındalık dalgası dolaşıyordu. Geçmişte, birinin onu izlediğini bildiğinde gergin ve rahatsız hissederdi ... ama Carlise'in bakışları endişe verici olmaktan çok uğultulu bir duyguya neden oldu.

"Sorun yok," dedi sessizce.

Chappy giyinmeyi bitirdi, sonra kirli giysilerini topladı ve şifonyerin yanındaki sepete attı. Derin bir nefes aldı ve sonunda misafirinin yüzüne döndü. Yatağı şimdilik görmezden geldi -uzun süredir orada yatıyordu- ve küçük masaya yöneldi. Bacakları hafifçe titriyordu ve zayıflığına lanet etti.

"Sana sandviç yaptım," dedi masada önüne bir tabak koyarken. "Sana çorba ya da başka bir şey yapmak istedim ama soğuk yemek isteyeceğini düşünmedim."

Chappy kaşlarını çatarak ona baktı. "Neden soğuk yiyeyim ki?"

"Çünkü elektriğiniz yok ve eğer onu ateşte ısıtmaya çalışırsam, muhtemelen onu ya da elimi yakarım ve bu süreçte tavanızı mahvederim."

"Soba gazlı," dedi usulca. "Ne?"

"Soba. Propanla çalışıyor. Lavabonun altında küçük bir tankım var, ona bağlı. Su ısıtabiliyorum, bir şeyler soteleyebiliyorum, makarna ve pilav yapabiliyorum ve ocağın üstünde bir tavayla yapabileceğin her şeyi yapabiliyorum."

Carlise uzun bir süre ona baktı. "Oh," diye mırıldandı sonunda. "Verandanın yan tarafında da bir buzluk var. Kışın onu kullanıyorum. Çünkü depodaki küçük buzdolabını fişe takmaktan daha ekonomik. Orada et, süt ve peynir var. Yumurtalar da var ama muhtemelen donmuşlardır. Büyük ihtimalle her şey donmuştur."

"Bekle, fişe takabileceğin bir buzdolabın mı var? Burada elektrik olduğunu sanmıyordum," dedi.

Oturmamıştı, hâlâ masanın yanında durmuş ona bakıyordu. Chappy uzanıp onu diğer koltuğa çekmek istedi ama izinsiz dokunarak onu korkutmak da istemiyordu. Evet, birbirlerine sarılarak uyumuşlardı ve daha önce elini onun kalçasına koyduğunda korkmamıştı ama şansını zorlamak istemiyordu.

"Dışarıda bir jeneratörüm var. Elektronik aletlerimi şarj etmem gerektiğinde ya da burada ve orada bulunan birkaç elektrikli aleti kullanmam gerektiğinde çalıştırıp bir süre elektrik alabiliyorum. Jeneratör gürültülü olduğu için çok fazla kullanmıyorum ve buranın huzur ve sessizliğini seviyorum." İçini çekti. "Çok özür dilerim," dedi başını sallayarak.

"Ne için?"

"Sana etrafı gezdirmediğim için, bayılmadan önce buradaki işlerin nasıl yürüdüğünü anlatmadığım için."

"Bunu bilerek yapmadın ya," dedi küçük bir omuz silkmeye. "Sobayı anlamam gerekirdi. Benim aptallığımdı."

Chappy onun kendini küçümsediğini duymaktan hoşlanmamıştı. "Sen aptal değilsin. Ateşi devam ettirmeyi başardın. Benimle ilgilendin. Hayatta kalmak için yapman gerekeni yaptın. Sobadan ya da jeneratörden haberin olmaması seni aptal yapmaz."

Tekrar omuz silkti.

"Ben yemek yerken benimle oturur musun?" Chappy sordu.

Onun için hazırladığı sandviçe baktı ve tabağa uzanırken yüzünü buruşturdu. "Sana biraz çorba ısıtayım. Onu yemek zorunda değilsin."

Chappy hiç düşünmeden tepki verdi. Tabağı almasını engellemek için bileğini kavradı. "Fıstık ezmesi ve jöle dünyada en sevdiğim yiyeceklerden biridir," dedi ona, tamamen ciddi bir şekilde. "Neden bu kadar çok kavanozum var sanıyorsun?"

Kız onu incelerken başparmağı bileğini okşadı, muhtemelen konuyu açıp açmamaya karar vermeye çalışıyordu. Cildi dikkat çekici derecede pürüzsüzdü ve bileğinde nabzının attığını hissedebiliyordu. Bunun korktuğu için mi yoksa dokunuşunun daha hızlı nefes almasına neden olduğu için mi olduğundan emin değildi.

Onu bırakmaya iten de bu belirsizlikti. İsteddiği son şey onu rahatsız etmekti.

Onu buraya davet etmemiş *olabilirdi* ama şu anda buradaydı ve dışarıdaki fırtınanın sesine bakılırsa yakın zamanda gitmeyecekti. Onun burada kalışını garip ya da rahatsız kılmak istemiyordu. Özellikle de onun için yaptıklarından sonra.

Chappy en son ne zaman birinin kendisiyle hiçbir beklentisi olmadan ilgilendiğini hatırlayamıyordu. O ve arkadaşları kurtarıldıktan sonra Almanya'da bir askeri hastaneye götürülmüşler, orada hemşireler ve doktorlar onlarla ilgilenmiş ve yaralarını iyileştirmek için ellerinden geleni yapmışlardı ama bu onların işiydi. Amerika'ya ilk döndüğünde kadınlar ona yaltaklanmıştı ama Chappy bunun nedeninin yaşananlardan sonra o ve arkadaşlarının medyanın her yerinde olması olduğunu biliyordu. İsteyeceği son şey, birinin "ünlü" biriyle birlikte olma arzusuyla onunla çıkmasıydı.

Chappy, mutfak masasının yanında duran ve sevimli bir şekilde dağınık görünen kadının ona ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığından emindi. Onun ısınmasını, beslenmesini ve su içmesini sağlamamıştı çünkü yüzünü haberlerde görmüştü. Bunu kalbinin iyiliği için yapmıştı. Evet, fırtına yüzünden onunla birlikte kulübede mahsur kalmıştı ama onun iyiliğini gerçekten önemsemiyor olsaydı, en azından bunu yapabilirdi.

"Lütfen otur Carlise," diye tekrar rica etti Chappy.

Carlise onu rahatlatmak için yanındaki sandalyeyi çekti ve yavaşça üzerine oturdu.

Chappy elini uzatarak, "Belki baştan başlayabiliriz. Ben Riggs Chapman. Arkadaşlarım bana Chappy der."

"Carlise Edwards," dedi biraz utangaç bir sesle ve elini onun elinin içine koydu. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedi gülümseyerek. "Evime hoş geldiniz evden uzakta."

Elini sıkarken kızın gözlerindeki soruyu gördü. Elini bırakmak istemedi ama yine de bıraktı. "Newton'da bir dairem var. Buraya en yakın kasaba orası. Arkadaşlarımla birlikte Jack's Lumber adında bir ağaç servisi şirketimiz var ve merkezi orada."

"Jack kim?" diye sordu hafifçe kaşlarını çatarak.

"Doğru... belki biraz geriye gitmeliyim. Arkadaşlarım ve ben hep birlikte ordudaydık. Çıktığımızda iş yapmaya karar verdik."

"Cal, Bob ve JJ, değil mi?" diye sordu.

"Evet. Callum 'Cal' Redmon, Kendric 'Bob' Evans ve Jackson 'JJ' Justice benim en iyi arkadaşlarım. Şirkete Lumberjacks adını verebilirdik ama sanırım JJ çok sinirlenirdi."

Carlise kıkırdadı.

Bu ses Chappy'nin sırtmasına neden oldu. "Her neyse, ağaçları kesip buduyoruz, kütükleri söküyoruz, yollara devrilen ağaçlar olduğunda acil kurtarma ekiplerine yardım ediyoruz. Ayrıca Appalachian Patikası'nın bakımını yapıyor, temiz olduğundan, iz işaretlerinin görünür olduğundan ve aşınmadığından emin oluyoruz ve AT'nin Maine kısmında tek başına yürüyüş yapmaktan emin olmayan insanlara eşlik ediyoruz."

"Vay canına. Sanırım oldukça meşgulsünüz."

"Sıcak aylarda, evet. Kışın o kadar değil, ki bu hepimiz için sorun değil. Bu kulübeyi aldım ve onardım, böylece ihtiyacım olduğunda rahatlamak için gidebileceğim bir yerim olacaktı."

Carlise sanki çok iyi anlıyormuş gibi başını salladı, ancak çoğu insanın muhtemelen güleceğini biliyordu. Newton büyük bir metropol değildi ya da yaptığı iş o kadar da stresli değildi. Yine de Chappy'nin yalnız kalmaya ihtiyaç duyduğu zamanlar oluyordu.

Bu düşünce onu ürküttü. Dünyadan, bazen kafasının içinde dönüp duran saçmalıklardan uzaklaşmak için yaptığı inzivanın bir yabancı tarafından ihlal edilmesine üzülmeliydi. Garip bir şekilde, Carlise kendini yabancı gibi *hissetmiyordu*.

Başka bir şey söylemek için ağzını açtı, ama ne s ö y l e y e c e ğ i n d e n emin değildi, o sırada Carlise nefesini tutup sandalyeden fırladı.

Chappy de aynı şekilde aniden ayağa kalktı, onu neyin korkuttuğunu görmek için etrafına bakarken hafif bir baş dönmesi onu rahatsız etti. Hiçbir şey göremeyince, kadının kilerdeki konserve kutularını telaşla karıştırmasını izledi.

"Sorun ne?" diye sordu aceleyle.

"Neredeyse Baxter'ı unutuyordum!"

"Baxter mı?" Chappy sordu. "Kim o?"

Ona döndü. "Beni bulan köpek." "Pitbull mu?"

Chappy şaşkınlıkla sordu.

"Evet."

"O burada mı?" Köpeği bulabilmek için tekrar etrafına bakındı. Kulübe o kadar da büyük değildi; büyük iti hemen fark etmesi gerekirdi.

"İçeri gelmedi. İnanın bana, denedim. Verandada. Umarım sakıncası yoktur ama buradaki battaniyelerinizden birkaçını çıkardım. Yeni görünümlü kabarık olanlardan değil. Kulübe ile verandaya yığıldığın kütükler arasında bir boşluk var, orada battaniyelerle kendine küçük bir yuva yapmış. Hava hâlâ çok soğuk ama ne kadar denesem de onu yuvasından çıkaramıyorum. Yine de onu besliyorum."

"Hiç köpek mamam yok," dedi Chappy gereksiz yere. Belli ki bunu biliyordu.

"Senin elinin altında olan şeyleri kullanıyorum. Nohut, yeşil fasulye, konserve ton balığı ve tavuk... bunun gibi şeyler. Ama artık ocağı kullanabileceğimi bildiğime göre, biraz pilav pişirip onu da ekleyebilirim. Eminim karnında sıcak bir şeyler olmasını çok ister."

Başladığı gibi aniden durdu ve ona baktı. Adam onu izlerken yanakları kıpkırmızı oldu. "Yani... eğer senin için de uygunsa? Bu senin yemeğin. Bir sokak hayvanını beslemek için kullanmamı istemeyebilirsin. Çok özür dilerim, bunu gerçekten düşünmemiştim."

Chappy kendini yaklaşımdan alıkoyamadı. Şimdi Chappy'nin tüm konserve ve kuru gıdalarını koymak için inşa ettiği kilerin önünde duruyordu. Tüm arkadaşları kulübesinde ne kadar çok yiyecek bulundurduğuna gülmüştü ama o her zaman hazırlıklı olmak istiyordu.

Yaklaştı ve elini kaldırdı, yüzüne birkaç santim kala kendini durdurdu. "Alabilir miyim?" diye sordu usulca, bakışları eline kaydı.

Bir an için kafası karışmış gibi göründü, sonra ona dokunmak için izin istediğini anlamış gibiydi. Bir kez başını salladı.

Chappy elini boynunun yan tarafına koymadan önce parmaklarının arkasını yavaşça yanağında gezdirdi. Başparmağı çenesinin altını okşadı. Başını hafifçe sallayarak, "Sana hayranım Carlise," dedi.

Kızın kaşları bir kez daha şaşkınlıkla çatıldı.

"Ölebilirdin. Muhtemelen kemiklerine kadar donmuştun. Yine de seni ilk gördüğümde gözlerindeki kararlılığı, bir ayağını diğerinin önüne koymaya devam edişini görebiliyordum. Ölmeyecektin.

güvende olana kadar durmak. Tabii ki, gittiğiniz yönde hiçbir şey olmadığını bilemezsiniz. Benim kulübemden başka bir şey yoktu. Gittiğin yol sonunda çıkmaza giriyor, kilometreler boyunca sadece ağaçlar ve vahşi doğa var.

"Ama bir mucize eseri seni buldum. Seni buraya getirdim. . . ve sonra hemen bayıldım." Hafifçe gülümsedi. "İkimizi de güvende ve sıcak tutmak için yapman gerekeni yaptın. Sadece bu da değil, zavallı köpeği de unutmadın."

"O benim hayatımı kurtardı," diye fısıldadı.

"Kurtardı," diye onayladı Chappy, bakışları onun yüzünün her noktasını izliyordu. Bu hoşuna gitmişti. Ona yakın olmaktan hoşlanıyordu. Ona dokunmaktan. Büyük mavi gözleriyle ona bakıyordu ve bakışlarında gördüğü şey hakkında iyi hissediyordu - rahatlama. Güven.

Ve Chappy'nin ayak parmaklarına kadar hissettiği bir çekim.

"Neden Baxter?" diye sordu.

"Bir sürü başka isim düşündüm. Ne de olsa düşünmek için çok zamanım oldu. Ama hiçbirisi doğru gelmedi. Sonra Baxter birden aklıma geldi ve uyuyor gibi göründü."

"Hoşuma gitti. Yani yemek yiyor mu?"

Carlise başıyla onayladı. "Dün gece ben yanıdayken ilk kez yemek yedi."

"Onunla dışarıda mı oturuyordun? Hava buz gibi," dedi Chappy kaşlarını çatarak.

"Biliyorum ama onunla konuşuyordum. Sesime alışmasını istiyorum. Onun dışarıda soğukta olmasından ve bizim burada olmamızdan nefret ediyorum. Bu doğru değil."

Doğru *değildi*. Ama köpek ona güvenene kadar, ikisine de güvenene kadar içeri gelmeyecekti. "Biraz pirinç yapıp m a m a s ı n a katsak nasıl olur?"

"Yapması biraz zaman almaz mı? Yani, onu genellikle beslediğim zamanı çoktan geçti. Onu unuttuğumu düşünmesini istemem."

Chappy'nin dudakları kıvrıldı. "Onu unuttuğunu düşünmeyecek." "Bunu bilemezsin."

"O köpek hiçbir yere gitmiyor. Muhtemelen uzun zamandır o l m a d ı ğ ı kadar sıcak ve sen de onun besin kaynağısın. İkisini de kaybetme riskine girmeyecektir. Ayrıca, biraz pilavım var, pişmesi uzun sürmeyenlerden. Sence seninle oraya gidersem yemek yer mi?"

Carlise bir an için bunu düşündü. "Bilmiyorum. Baxter konusunda değil ama senin dışarı çıkman konusunda. Hâlâ biraz kızarmışsın. Ve kısa bir süre önce sayıklıyordun. Soğukta dışarıda olmak senin için muhtemelen iyi bir fikir değil."

Onun endişesi iyi hissettirdi. "Orada uzun süre kalmayacağız. Ayrıca, ateş için daha fazla odun bulmam gerekiyor."

"Bunu yapabilirim."

"Yapabileceğini biliyorum. Ve bunu takdir ediyorum. Ama artık uyandığım ve neler olup bittiğinin farkında olduğuma göre, yapmayacaksın."

Kaşlarını çattı. "Neden olmasın?"

"Çünkü."

"Bu bir cevap değil," dedi gözlerini devirerek.

Tanrım, çok tatlıydı. Gerçi Chappy onun yüzüne karşı böyle dememesi gerektiğini iyi biliyordu. İlişkiler konusunda uzman değildi ama uzak geçmişinde bir kez bir kadına sevimli demişti ve kadın bu sıfatı rahatsız edici bulduğunu açıkça belirtmişti. Nedeninden emin değildi, belki de kötü bir deneyim yaşamıştı. İçinden bir ses bunun genel olarak kadınların sorunu olmaktan çok *onun* sorunu olduğunu söylüyordu. Ama bu kelimeyi gelecekteki kız arkadaşlarını tanımlamak için kullanmamaya çok dikkat ediyordu.

"Çünkü üç gündür benimle ilgileniyorsun," dedi kısa bir aradan sonra. "Bunu yapmak zorunda değildin. Senden bunu beklemiyordum. Ama yaptın. Baxter'ın bana olumlu tepki vereceğini düşünseydim, senden içeride kalmanı ve onu beslememe izin vermeni isterdim. Ama artık sana alıştı ve oraya tek başıma gidersem kaçma riskini göze almak istemiyorum."

"Ama . . . Ben bir koruyucuyum, Carlise. Ben buyum. Arkadaşlarım ve ben ordudan ayrıldığımızda, silah içeren herhangi bir mesleğe girmek istemedik. . güvenlik ya da korumalık, bu tür şeyler... ama etrafımdakilerin korunup gözetildiğinden emin olmak benim DNA'mda var. Son birkaç gündür her türlü ihtiyacımla ilgilenmek zorunda kalmanız beni rahatsız etse de bunu yaptığınız için çok rahatladım, minnettarım ve çok duygulandım."

Chappy bütün bunlarla nereye varmaya çalıştığını bilmiyordu ama susacak gibi de görünmüyordu.

"Tahta ellerini incitebilir. Kıymık bataabilir. Sırtını incitebilirsin çünkü o kütüklerden bazıları çok ağır. Ve senin herhangi bir şekilde incinmeni düşünmek istemiyorum. Kütükleri tutmak benim için büyük bir mesele değil çünkü yıllardır bunu yapıyorum. Ve en başta hepsini ben kestim."

Carlise elini göğsüne koydu ve "Tamam." dedi.

Bu onun kelime kusmasını nihayet durdurdu. "Tamam mı?"

Başını salladı. "Evet. Seninle tartışmak aptallık olur. Yani, üç gündür ateşin olmasına rağmen muhtemelen benim bir seferde taşıyabileceğimden daha fazlasını taşıyabilirsin. Ama onları yığının en ucundan, Baxter'ın saklandığı yerden uzağa götürmeyi deneyebilir misin?"

"Elbette. Rüzgar ve kar dindiğinde belki ona uygun bir köpek kulübesi yapabilirim."

Gözleri kocaman oldu. "Bunu yapar mısınız?"

"Kesinlikle. O köpek seni kurtardı. Dikkatimi çekti ve beni fırtınada dışarı çıkarıp neden bu kadar telaşlandığını görmemi sağladı. Eğer bunu yapmasaydı, şu anda burada olmayabilirdin. O köpek için *her şeyi* yapabileceğime dair bir his var içimde."

Gülümsedi.

Chappy mutfakta öylece durdu, eli onun boynunda, kendi eli de göğsündeydi ve içinden geçen duyguları içine çekti. Sık sık yaşadığını hatırlayamadığı duygular. Hoşnutluk. Minnettarlık.

Olması gereken yerin burası olduğuna dair bir haklılık. Tam burada, Carlise'le birlikte.

Hareket etmek istemiyordu ama Baxter'ın beslenmesi gerekiyordu. "Yemeğin geri kalanını karıştırmak istersen ben pilavı hazırlayayım."

"Tamam." İkisi

de kımıldamadı.

Chappy aralarındaki fiziksel teması ilk kesen kişi olmak istemiyordu ama **b u n u n** yapılması gerekiyordu. İsteksizce elini bıraktı ve geri adım attı, bunu yapmanın acı verici olduğunu hissedince şaşırdı.

Beşinci Bölüm

"Sorun yok. Bu Riggs. Sana ondan bahsetmiştim. O iyi biri. Hatırladın mı? Beni bulabilsin diye gelip onu almıştın. Yediğin onun yemeği ve kullandığın onun battaniyesi. Sıcaklar, değil mi?"

Carlise, küçük saklanma deliğinde olabildiğince geriye sinmiş olan köpeğe sakın ve nazik bir şekilde konuştu. Her ne kadar korkmuş görünse de, verandadan kaçmamış olması Carlise'i cesaretlendirmişti. Kaçabilirdi. Yuvasından geri çekilebilir ve verandanın yanından kaçabilirdi. Ama bunun yerine, kocaman kahverengi gözlerini hem ona hem de Riggs'e dikmişti.

Adamdan bahsetmişken, uzun kollu iki gömleğini, iki çift çorabını ve galoşlarını giymesi, ayrıca ceketini, şapkasını, atkısını ve eldivenlerini takması için ısrar etmişti. O kadar sıkı giyinmişti ki kendini *Bir Noel Hikâyesi* filmindeki Ralphie'nin küçük kardeşi gibi hissediyordu.

Ama yine de ona bir koruyucu olduğunu söylemişti. Onun iyiliği için endişelendiğini söylemişti, bu yüzden giysilerinin fazlalığına şaşırmamıştı. Biri onu bu kadar önemsemeyeli uzun zaman olmuştu. Düşünceleri Tommy'ye yöneldi ama hemen kesip attı. Şu anda eski sevgilisini düşünmek istemiyordu. Güvendeydi ve son birkaç gündür herhangi bir taciz ya da takip olayıyla uğraşmak zorunda kalmamak onu çok rahatlatmıştı.

Arkasını döndü ve Riggs'in kulübenin kapısının yanında ayaklarının üzerine çökmüş olduğunu gördü. Daha önce birkaç kütük kapmıştı ve şimdi sadece onun arkasında durmuş, izliyordu.

"Bugün senin için bir sürprizimiz var," dedi Baxter'a yiyecek dolu kâseyi yaklaştırırken. "Pirinç. Sanırım hoşuna gidecek. Seni içten dışa doğru ısıtacak. Yine de bu tür gurme mamalara alışmanız gerektiğinden emin değilim. Normal köpek mamalarında muhtemelen daha iyi bir besin dengesi vardır.

senin için. Yine de, muhtemelen bunun tadı çok daha iyidir. Ama bizi bulmadan önce ne yediğini kim bilebilir ki? Sorun değil. Yiyebilirsin. Bu güvenli. Güvendesin."

Geri çekilmeye başladı ama Riggs'in eli onu durdurdu.

Geri.

"Onunla konuşmaya devam et. Senin varlığına alışması gerek. Alışacaktır.

Ye, ona biraz zaman ver," dedi yumuşak bir sesle.

Buraya her gelişinde Carlise geri çekilir ve Baxter'a yemek yemesi için yer verirdi. Yapmak istediği son şey köpeği korkutmaktı, böylece yemeğe dokunmayacaktı. Ama Riggs'e güvendiği için onun istediğini yaptı.

"Daha önce pilav yemediğim için özür dilerim. Ocağın gazlı olduğunu bilmiyordum. Ne kadar aptalca değil mi? Yani, yapmalıydım, ama kendimi savunmam gerekirse, pek iyi bir aşçı değilim. Bazen bir kase mısır gevreği dört çeşit yemek kadar tatmin edici olabiliyor. Ama eminim sen öyle düşünmüyorsundur, değil mi? Biraz kilo almış gibi görünüyorsun ... tabii ki bu benim açımdan sadece hüsnükuruntu olabilir. Çok zayıftın. Bu kadar uzun süre tek başına hayatta kalabildiğine inanamıyorum. Ama artık yalnız değilsin, Bax. Bana güvenmeyi öğrenebilirsen, güvenli olduğuna emin olduğumda seni Cleveland'a geri götüreceğim. Hadi, ye oğlum. Bu senin için iyi. Söz veriyorum."

Güvende olmakla ilgili kısmı söylemek istememişti ama isteyeceği son şey bu köpeği eve geri götürmek ve takipçisinin öfkesini savunmasız hayvandan çıkarmaya karar vermesiydi. Baxter yeterince şey yaşamıştı. Daha fazla istismara uğraması riskini almak istemiyordu.

Riggs'in söylediklerini duymamış olması için dua etti ama pek bir şey kaçırmadığına dair bir his vardı içinde.

"Aferin oğlum," diye mırıldandı Baxter burnunun dibine ittiği kâseyi koklarken. "İşte bu kadar. Hepsini ye."

Köpeği ilk kez yemek yerken gördüğünde, yemeği birkaç ısırıkta mideye indirmemesine şaşırmıştı. O kadar sıkıca olduğu için, her türlü yemek için çaresiz olacağını düşünmüştü. Ama o zaman da, şimdi olduğu gibi, sanki yemeği içine çekmenin geri gelmesine neden olabileceğini biliyormuş gibi yavaşça yemişti.

"Güzel, değil mi?" diye sordu.

Baxter ne dediğini anlamış gibi ona baktı ve pirzolalarını yaladı. Sonra başı tekrar kaseye düştü.

Riggs yumuşak bir sesle, "Onu son gördüğümde daha iyi görünüyor," dedi.

Adamın nefesi boynunun hassas derisinde gezinirken kollarında tüyler diken diken oldu. Riggs Şimdi tam arkasına   melmitti, eli sırtında ve ağız kulağındaydı ve Carlise'in geriye yaslanıp adama doğru kıvrılmaması için her Şeyi yapması gerekiyordu.

Delirmiş ve baygın olmasına rağmen yakışıklıydı. Ayakta, bilinci yerinde ve o alçak, seksi sesiyle ona fısıldarken ...   l mc ld .

Carlise pratik bir kadındı. İlk görüşte aşka inanmazdı. Genel olarak erkeklere karşı temkinliydi. Güdüleri ve gizli niyetleri. Ama bu adam hiç denemeden bile onu etkisi altına alıyordu. Belki de mutfakta ona dokunmak için izin istemesiydi. Belki de hiç utanmadan ya da egosuna yenilmeden bir koruyucu olduğunu söylemesiydi. Ya da belki de dışarı çıkmadan önce onun tamamen giyindiğinden emin olmak için ısrar etmesiydi.

Sebepler her ne olursa olsun, Carlise bu adamın ya bir rüyasını gerçekleŐtireceęini ya da kalbini milyonlarca parçaya ayıracağını hissediyordu.

Riggs'in yorumuna karşılık olarak başını salladı ve gözlerini Baxter'dan ayırmadı. Ama arkasındaki adam uzaklaŐmadı. Olduğu yerde kaldı, kadının sırtındaki eli hiç kıpırdamadı.

Rüzgâr son birkaç gündür olduğu kadar Şiddetli esmiyordu ama kar hâlâ yağıyordu ve görüş mesafesi son derece kısıtlı olmaya devam ediyordu. O, Riggs ve Baxter gezegendeki tek     varlık olabilirlerdi. Kendi küçük baloncuklarının içindeydiler.

"Sanırım biraz daha battaniyeye ihtiya ı var," dedi Riggs bir süre sonra. "  eride onlardan daha iyi olacak bir tane var. Güney Kore'deyken oradan almıŐtım. Vizon battaniye deniyor ama gerçek vizon değil. Aslında *ne* olduğunu bilmiyorum ama çok kalın ve yumuşak. Belki onu kütüklerin üzerine  rtebiliriz, böylece rüzgârı daha fazla engeller."

Carlise'in kalbi eridi. Adam köpek için gerçekten endişeleniyor gibiydi. Carlise ona, yerine konması zor gibi görünen bir battaniyeyi feda etmesine gerek olmadığını söylemek için döndü ama adam çoktan ondan uzaklaŐmıŐtı.

Baxter yemeyi bıraktı ve Riggs'in kulübenin kapısına doğru geri çekilmesini dikkatle izledi.

"Sorun yok," diye yatıştırdı Carlise. "Sadece sana başka bir battaniye getirecek."

Birkaç saniye içinde Riggs geri döndü. "ŐŐte, iki tane getirdim. Birini kütüklerin üzerine koyabiliriz, birkaçını da onu tutmak için kullanırız; diğerini de o alabilir.

küçük yuvasında daha fazla sıcaklık için. Bence bunu senin yapman daha iyi olur. Bana senin kadar güvenmiyor."

"Ben birini kütüklerin üzerine koyacağım ama sen diğerini ona doğru iteceksin. Senin de onun iyiliğini düşündüğünü bilmeye ihtiyacı var. Ve ona zarar vermeyeceğini. Ama yemeğini bitirene kadar bekleyelim."

Verandada oturup Baxter'ın yemek yemesini izlemek çok samimi görünüyordu. Riggs onun arkasına oturmuş, eldivenli ellerinden birini verandanın ahşap tahtalarına, kalçasının yanına koymuş, diğerini de beline dolayarak onu kendine doğru çekmişti. Baxter'ın vücudu rüzgârın bir kısmını engelliyordu ve ikisi de o kadar sıkı sarınmış olmalarına rağmen Baxter'ın vücut ısını hissetmesine imkân yoktu ama y i n e de Baxter'ın yanında daha sıcakmış gibi hissediyordu.

Sonunda Baxter, Carlise'in kendisi için hazırladığı yemeği bitirdi. Ona ve Riggs'e bakmadan önce kâsenin her santimini yalayarak temizledi.

"Nereden geldiğini merak ediyorum," diye düşündü Riggs. "Yani, kilometrelerce ötede başka bir kulübe yok."

"Muhtemelen biri onu terk etmiştir," dedi Carlise.

"Evet, büyük olasılıkla haklısın," diye kabul etti. Ona doğru kaydı. "Tamam, şöyle yapalım. Önce ben bu battaniyeyi ona doğru iteceğim, sonra sen diğerini kütüklerin üzerine örtmeye çalışabilirsin."

Yavaşça hareket ettiklerinde Baxter titredi ama kaçmadı, Carlise buna minnettardı. İşleri bittiğinde köpeğin saklandığı yer çok daha korunaklı hale gelmişti. "Bunu üç gün önce yapmayı düşünmeliydim," dedi Carlise üzüntüyle, Riggs'le birlikte kulübenin kapısında dururken.

Baxter yeni battaniyeyi karıştırmakla meşguldü, yuvasını köpek patilerinin yapabildiği kadar mükemmel hale getirmeye çalışırken sıkı daireler çiziyordu.

"Yaptığın şey mükemmeldi," dedi Riggs ona. "Hadi, içeri girelim de ısınmamız için bize çay yapayım."

Carlise içeri girmeye fazlasıyla hazırды. Hava çok soğuktu. Kulübeye girer girmez Riggs şömineye gitti ve kapıya geri dönüp ceketini çıkarıp portmantoya asmadan önce bir kütük ekledi.

Yanakları kıpkırmızı olmuştu ve Carlise ona doğru bir adım atıp elini alnına koymadan önce bunu hiç düşünmedi. "Biraz sıcak hissediyorsun," diye not etti.

Riggs omuz silkti. "Sanırım hâlâ hafif bir ateşim var ama eskisi gibi değil. İyi olacağım."

"Belki de çayı ben yapmalıyım," diye önerdi Carlise.

"Ben hazırladım. Git kanepeye otur ve ısın. Suyun kaynaması biraz zaman alacak."

"Ama kaynadıktan sonra oturup rahatlayacak mısın?" diye sordu.

Adam başını sallamadan önce uzun bir süre ona baktı. "Evet."

"Tamam."

Ona daha fazla bir şey söylemek istiyormuş gibi geldi ama mutfağa dönmeden önce başıyla kanepeyi işaret etti.

Son üç günden sonra, Riggs onu beklerken orada öylece oturmak Carlise'e tuhaf gelmişti ama şimdi Baxter'ın icabına baktıklarına ve Riggs iyileştiğine göre ne kadar yorgun olduğunu fark etmişti. Son birkaç gündür orada burada uyumuştı ama hiç derinlemesine uyumamıştı. Her yabancı seste ve Riggs uykusunda huzursuzca hareket ettiğinde sarsılarak uyanmıştı.

O zamanlar bunu kendine itiraf etmemişti ama Riggs'in onun üzerinde öleceğinden çok korkmuştu.

Riggs'in çayla dönmesini beklerken uyuyakalmıştı.

Omzuna bir şeyin dokunduğunu hissettiğinde, dizlerinin üzerine çökerek tepki verdi. Başını eğdi ve aynı anda kanepeden yuvarlandı, kollarıyla başını kapatarak kendini geleceğinden emin olduğu darbelerden korudu.

Uzun bir dakikadan sonra hiçbir şey olmayınca başını eğip yukarı baktığında Riggs'in kanepede oturduğunu ve endişeyle kaşlarını çatıldığını gördü.

"Seni korkutmak istememişim. Burada güvendesin Carlise. Sana zarar vermeyeceğim. Sana izinsiz dokunduğum için özür dilerim, ama yemin ederim sana acı verecek *hiçbir şey* yapmam. Eğer sana başka bir izlenim verdimsem, çok özür dilerim."

Aşırı tepkisinden utanan Carlise derin bir nefes aldı ve dizlerinin üzerine çöktü, sonra ayağa kalkıp kanepeye geri döndü. Riggs'in yanına oturdu ve biraz utangaçça omuz silkti. "Hayır, özür dilerim. Yani, beni korkuttun, ama bana zarar vermeyeceğini biliyorum. Zaten bunu yapma şansın oldu ve ikimiz de seni durduracak kadar güçlü olamayacağımızı biliyoruz."

Riggs ağır bir ses tonuyla, "Eğer verdiğin tepki bir gösterge ise, belli ki bunu bilmiyorsun," dedi.

Carlise uzandı ve elini onun dizine koydu. Adamın ondan korktuğunu düşünmesi hoşuna gitmemişti. Gerçekten de korkmuyordu. Aslında bir yabancı olmasına rağmen, içten içe onun kendisine asla zarar vermeyeceğini biliyordu. *Nasıl* bildiğinden emin değildi ama biliyordu işte.

"Annem yıllarca istismarcı bir ilişki yaşadı," diye ağzından kaçırdı. "Babamın yanında yaptığımız ya da söylediğimiz her şeye dikkat etmek zorundaydık.

bize sırtını döndü. Uzun süre öfkesinin yükünü o çekti ama ben biraz daha büyüdüğümde bana da saldırmaya başladı. Sık sık odama gelir ve bana vurarak beni uyandırır. Az önceki tepkim içgüdüsel. Özür dilerim."

Riggs ona bakarken çenesi karıncalandı.

Nedense, belki de onu sakinleştirmek için, Carlise devam etti. "Bana vuran bir adamla asla birlikte olmayacağıma yemin ettim. Annem gibi olmak istemedim. O iyi bir kadın, ama neredeyse çok geç olana kadar onu terk edecek kadar güçlü değildi. Sonunda onu o kadar kötü yaraladı ki haftalarca hastanede kaldı. Sonunda, benim ısrarımla -ya da yalvarmamla, gerçekten- artık yeter diyecek cesareti buldu.

"Sonra, son ilişkimde ... Tommy'nin iyi bir adam olduğunu düşünüyordum.

Beni sevdiğini. Ta ki gerçek yüzünü gösterene kadar. O gün ayrıldım."

Riggs derin bir nefes aldı ve elini onun dizinin üzerine koydu. "Şerefim üzerine yemin ederim ki sana asla vurmayacağım. Seni asla küçümsemeyeceğim. Bana güvenemeyeceğini asla hissettirmeyeceğim. Seni uzun zamandır tanımıyor olabilirim ama harika bir insan olduğun çok açık Carlise. Güçlü. Daha önce de söyledim ama tekrar söyleyeceğim, senin yaptığını pek çok insan yapmazdı. Senin yaptığın gibi bana yardım ederdi. O fırtınayı atlatacak içsel cesarete sahip olabilirdi."

Carlise ne söyleyeceğinden emin değildi. Sadece ona baktı.

"Neden orada olduğunu bilmek istiyorum, Carlise. Neden benim arka bahçemde kayboldun? Gözlerindeki o temkinli bakışın sebebi neydi? Neden rüzgârın her uğultusunda sanki biri buraya girip sana zarar verecekmiş gibi bakıyorsun? Cleveland'a yakın olmamıza rağmen."

Kahretsin. Kadın haklıydı. Bu adam pek bir şey kaçırmamıştı.

"Ama şimdi zamanı değil. Sanki seni ezelden beri tanıyormuşum gibi hissediyorum ama aslında nerede olduğumu ve neler olup bittiğini bilecek kadar kendime geleli sadece birkaç saat oldu." Hafifçe sırtıttı. "Ve henüz bana güvenmiyorsun. Güvenene kadar bekleyebilirim. Benimle konuşmanı, sana yardım etmeme izin vermeni istiyorum ama bunu senin de istemeni istiyorum. Başka seçeneğin yokmuş gibi hissettiğin için bana hayatında neler olup bittiğini anlatmanı değil. O yüzden şimdilik ısınmaya ve daha az tehdit edici şeylerden konuşmaya ne dersin?"

Carlise rahatlayarak iç çekti. Riggs'le Tommy hakkında konuşmaya hazır değildi. Takipçisinden ne kadar korktuğunu, onun küçük vandalizm ve tehditlerden daha fiziksel bir şeye dönüşmesinden. "Ne gibi?"

"Kaç yaşında olduğun. Nerede büyüdüğün. Ne iş yaptığın. Bu tür şeyler." Koltuğun yanındaki küçük masaya döndü ve ona dumanı tüten bir fincan çay uzattı.

Carlise kendisiyle ilgili daha genel şeyleri paylaşmakta bir sakınca görmüyordu. Çünkü yanında oturan adamı da aynı derecede merak ediyordu. Artık akli başında olduğuna göre, onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu. Vücudunun her yerinde yara izleri ve boynunun yan tarafında, kulağının hemen altında sevimli bir güzellik lekesi olduğu gerçeğinden daha fazlasını.

Kupayı avuçladı ve tarçın ile elma kokusunu içine çekerek, "Otuz yaşındayım. Birmingham, Alabama'da büyüdüm ve Fransızca'dan İngilizce'ye kitap çeviriyorum."

Riggs döndü ve kanepenin arkasından bir battaniye aldı, ona dönmeden önce salladı. "Alabilir miyim?" diye sordu, battaniyeyi göstererek.

Carlise başıyla onayladı ve Riggs battaniyeyi yavaşça onun kucağına yerleştirip sıkıca içine soktu.

"Yeterince sıcak mısın?"

"Mükemmel," dedi ona. Ve öyleydi de. Şu anda kendini günlerdir olmadığı kadar rahatlamış hissediyordu. Hatta haftalardır.

"Otuz dört yaşındayım ama kendimi onlarca yıl daha yaşlı hissettiğim günler oluyor. Macon, Georgia'da büyüdüm ve biliyorsun ki ben bir ağaç adamıyım."

"Sen ve arkadaşların ordunun hangi kolundaydınız?" Carlise lezzetli çayından bir yudum alırken sordu.

"Ordu. Özel Kuvvetler'deydik."

Gözleri irileşti. "Öyle miydiniz? SEAL gibi mi?"

Adam kıkırdadı. "SEAL'ler donanmadan."

"Bunu biliyordum," dedi Carlise hemen.

"Evet, öyle ama ordu için." Riggs içini çekti ve başka bir battaniyeye uzandı. Üzerini örttü, sonra da kanepenin diğer köşesine yerleşti. Carlise onun ayağının minderde kendi ayağına değdiğini hissetti, ama geri çekilmek yerine ayağını onunkine daha sert bastırdı.

Adam hafifçe gülümsedi, sonra ayıldı. "Son görevimizde her şey ters gitti. İstihbaratımız kötüydü, işler sarp sardığinde yanımızdaki askerler panikledi ve sonunda ekibim ve ben yakalandık."

Carlise'in nefesi kesildi. "Olamaz!"

"Evet. İyi bir zaman değildi. İşte o zaman işimizin bittiğine karar verdik. Eve döndüğümüzde -eğer eve dönebilirsek- birlikte iş yapmaya başlayacaktık."

"Yaralandın mı?" Riggs başını

salladı. "Evet."

"Yara izlerin," dedi sessizce.

"Evet, pek hoş değiller. Ama hepimiz diğerlerine kıyasla oldukça şanslıydık. Cal."

"Bekle. . . Callum Redmon mu dediniz? Neden bu isim kulağa Tanıdık geliyor mu?" diye sordu.

"Aslen Liechtenstein'lı ve evet, orası gerçek bir ülke. Hepimiz ona hayali bir ülkenin adını uydurduğu için çok kızmıştık ama meğer gerçekmiş. Çoğunlukla İngiltere'de büyümüş, hatta İngiliz aksanı var ama akıcı bir şekilde Almanca konuşuyor - halkının konuştuğu dil bu

-Ve biraz da Fransızca biliyor. O, taç için sıradaki dördüncü oğlun dördüncü oğlu ya da onun gibi bir şey. Asla aklımda tutamıyorum," dedi Riggs.

"Kahretsin, şimdi hatırladım! İnternette ona işkence yapıldığına dair videolar vardı." Nefesi kesildi ve gözleri kocaman oldu. "Bekle, sen de mi oradaydın?"

"Evet. Bizi esir alanlar ellerinde bir kraliyet mensubu olmasına bayılıyorlardı. En büyük ilgiyi ona gösterdiler."

Carlise hiç tereddüt etmeden eğilip elindeki çay bardağını yere koydu ve Riggs'e doğru ilerledi. Ona sarıldı, başını göğsüne yasladı ve kollarıyla sıkıca kavradı. "Çok özür dilerim."

Riggs ayakları yerde, sırtı kanepenin minderlerine yaslanana kadar kaydı ve Carlise kucağına oturana kadar zahmetsizce manevra yaptı. Bir kolunu kalçasının üst kısmına, diğerini de sırtına dolayarak onu kendine doğru çekti. "O kadar da kötü değildi."

Carlise homurdandı.

"Tamam, öyleydi. Korkunçtu. Ama arkadaşlarım gibi ben de buradayım. Hayattayım ve bu dünyada geçirdiğim her gün için şükrediyorum."

"Ama o iyi mi? Arkadaşın mı? Cal?"

"Evet. Kötü günleri oluyor ama iyiye gidiyor."

"Ondan ve diğer arkadaşlarından bahsetmiştin... hani hastayken? Uykunda onlar için bağırıydın. Onlar için endişeleniyordun." Riggs omuz silkti. "Şaşırmadım. O çocuklar için her şeyi yaparım."

Birlikte cehenneme gidip geldik."

"Onlara sahip olduğun için mutluyum," diye mırıldandı. Carlise onu rahatlatmamak için düşüncesizce ona sarılmıştı ama şimdi kıpırdamak istemiyordu. Adam son derece rahattı ve çok sıcaktı. Gözleri doldu.

"Hiç yakın arkadaşın yok mu?" diye sordu.

"Var," dedi kadın. "Susie. Onunla Cleveland'a taşındığımda tanıştım. Benim apartman kompleksimde yaşıyor. Çok çabuk yakınlaştık, bir anda kaynaştık."

Ama ..." Sesi kesildi.

"Ama?" Birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemeyince Riggs sordu.

"Bilmiyorum. Son zamanlarda sanki birbirimizden uzaklaşıyormuşuz gibi geliyor. Yani, evden çalışıyorum, bu yüzden çok fazla dışarı çıkmıyorum ve eskiden beni hafta sonları onunla bir bara gitmeye ikna edebilirdi. Çok eğlenirdik ama şimdi teklif ettiğinde hep hayır diyorum. Bunun onu sinirlendirdiğini söyleyebilirim. Ama . . . Artık dışarı çıkmak istemiyorum." Riggs'e nedenini söylemek istemedi. Tommy'nin nerede ve ne zaman ortaya çıkacağını bilmediği için kendini güvende hissetmiyordu. "Hâlâ öğle yemeklerine gidiyoruz, sürekli konuşup mesajlaşıyoruz ve birbirimizin dairelerinde takılıyoruz ama biliyorum ki o her şeyin eskisi gibi olmasını istiyor."

"İnsanlar değişir," dedi Riggs.

Carlise onun sesinin bu kadar gürültülü ve derin olmasına bayılıyordu. Yanağını onun göğsüne yasladığında, sözlerinin tüm vücudunda yankılandığını hissedebiliyordu. "Evet. O hâlâ benim en iyi arkadaşım ve son birkaç aydır onsuz ne yapardım bilmiyorum."

Riggs onun altında hafifçe sertleşti. "Nerede olduğunu biliyor mu?" "Hayır. Cleveland'dan ayrılmadan önce annemi aradım. Ona ihtiyacım olduğunu söyledim.

Bir süreliğine uzaklaşmak istiyordum ama bunu kimseye söylemenin güvenli olduğunu düşünmüyordum, en iyi arkadaşıma bile. Öğrenirse benimle gelmek isteyeceğinden korkuyordum. Ve normalde, onunla bir yolculuğa çıkmayı çok isterim. Çok eğlencelidir. Ama bir süredir olan biten her şeyden uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Bir yere yerleşip güvende olduğumda onu arayacaktım."

"Ben senin yarı uykulu olduğunu söyleyebilirim. Bu yüzden ben sen sor sen ne

her şeyi ve *güvenliği* daha sonra ifade eder," diye uyardı Riggs.

Carlise itiraz edemeyecek kadar rahat, sıcak ve uykuluydu. "Tamam." "İyi olduğuna dair güvence vermek için ikisini de araman gerekiyor mu?"

Birkaç gündür buradasın."

Carlise başını salladı. "Telefonumun şarjı muhtemelen bitmiştir. Ve sanırım burada telefon çekmiyor."

"Yok. Ama uydu telefonum var. Numaralarına bakman gerekirse telefonunu şarj edebiliriz."

"Doğru ya. JJ'in seni aradığını çoktan unuttum."

"Boğazına atladığı için kendini kötü hissediyor."

Carlise omuz silkti. "Senin için endişeleniyordu. Bu konuda üzülemem.

O kadar."

"Peki, Susie'yi ya da anneni aramak istediğinde bana haber ver. ve bunu halledeceğiz."

"Teşekkürler."

"Peki ya senin işin?" Riggs sordu.

Carlise'in kafası bulanıklaşmıştı. O *kadar* yorgundu ki. "Ne olmuş işime?"

"Patronunu falan araman gerekiyor mu? Kitap çevirmek hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Ben kendi işimin patronuyum," dedi. "Her yerden çalışabilirim. Artık elektriğin olduğunu ve dizüstü bilgisayarımı şarj edebileceğimi bildiğime göre, muhtemelen biraz iş yapmalıyım."

"Birazdan dışarı çıkıp jeneratörü çalıştıracam, böylece telefonunun ve dizüstü bilgisayarının şarj olduğundan emin olabilirsiniz. Duş almak da iyi olur."

Carlise bu söz üzerine neşelendi. "Duş mu?"

Riggs kıkırdadı. "Evet, jeneratörün çalışmasıyla sıcak bir duş alabiliriz. su."

"Kulağa cennet gibi geliyor."

"Koktuğumu mu söylüyorsun?" Riggs şaka yaptı.

Buna karşılık Carlise başını çevirdi ve derin bir nefes aldı. O kokuyordu Duman ve insan gibi, biraz da çamaşır deterjanı kokuyordu. "Hayır," dedi küçük bir iç çekişle.

Riggs'in saçlarını kokladığını hissettiğini sandı ama yanılıyor olmalıydı.

"Yorgunsun," dedi bir süre sonra. "Uyumalısın."

Carlise esnedi. "Ama daha öğlen bile olmadı."

"Yani? Zor birkaç gün geçirdin."

"Sen de öyle."

"O zaman ikimiz de uyuyabiliriz."

"Tamam." Carlise ayağa kalkmaya başladı, ama Riggs'in kolları Onu.

"Kal. Ben rahatım," dedi.

Carlise başını arkaya yasladı ve ona baktı. "Ben çok Ağır mı?"

"Hayır."

"Biz yabancıyız."

"Hayır değiliz," dedi tereddüt etmeden. "Bana yabancı gibi *gelmiyorsun*. Hiçbir şekilde, hiçbir biçimde. Ama eğer seni rahatsız ediyorsam ..." Sesi kesildi.

Carlise hemen başını salladı. "Hayır. İyi hissediyorsun. Sıcak."

"Bunu hatırlıyorum," dedi sessizce, Carlise başını tekrar göğsüne koyduktan sonra.

"Neyi?"

"Sana sarılmayı. Tanıdık geliyor. Doğru."

Haksız değildi. Carlise yine memnuniyetle iç çekti.

Susie ona çok düşüncesizce davrandığını söyleyecek ve dikkatli olması, kalbinin aklının önüne geçmesine izin vermemesi konusunda onu uyaracaktı. Annesi muhtemelen hüznle iç çeker ve bunun Riggs'le birlikte olmaları gerektiğine dair bir işaret olduğunu söylerdi. Gerçek muhtemelen bu iki görüş arasında bir yerdeydi.

Ama Carlise şu anda bu konu üzerinde daha fazla düşünecek enerjiyi toplayamıyordu. Kendisi kanepeye uzanırken Riggs'in yatağında kestirmesini önermek için. Olduğu yerde kendini çok rahat hissediyordu. Bu yüzden tedbiri elden bıraktı ve altındaki adama daha da sokuldu. Adamın kolları bir an için sıkılaştı ve kullandığı battaniyeyi omuzlarının üzerine kaldırıp ikisini de örttüğünü hissetti.

"Uyu, Carlise."

Adamın şakağını öptüğünü hissettiğine yemin edebilirdi ama bu şefkatli dokunuşu hayal ediyor olmalıydı. Bunun üzerinde duramadan gözleri kapandı ve dışarı çıktı.

Altıncı Bölüm

Chappy mutfağın etrafında dolanıyor, kendisi ve misafiri için doyurucu bir akşam yemeği hazırlıyordu. Biraz kıyma kavurmuş, taco baharatı ve Ro-Tel domatesleri eklemiş ve ikinci bir tencereye biraz erişte atmıştı. Peynirli taco erişte yemeği en sevdiği yemeklerden biriydi ve Carlise'in bu sıcak yemekten hoşlanacağından emindi. Carlise'in üç gündür PB&J sandviç yemesinden nefret ediyordu ama içinde b u l u n d u ğ u durum karşısında takındığı soğukkanlı tavır ona duyduğu hayranlığı artırıyordu.

Hâlâ kanepede mışıl mışıl uyuyordu. Sarı saçları dağınıktı ve bitkin görünüyordu. Onlar uyuduktan yaklaşık bir saat sonra uyanmış ve bir daha uyuyamamıştı. Üç gündür dinleniyordu ve vücudu ona bunun fazlasıyla yeterli olduğunu söylüyordu. Böylece onun altından sıyrıldı... sonra da utanç verici derecede uzun bir süre onu izledi.

Sonunda kendini ayırdığında banyoya gitmiş, biraz kitap okumuş, Baxter'ı kontrol etmiş, kendine bir şeyler atıştırmıştı ama Carlise hâlâ uyuyordu. Chappy onu uyandırması gerektiğini biliyordu, aksi takdirde gece boyunca uyuyamayabilirdi ama buna cesareti yoktu. Belli ki günlerdir ona bakmanın stresiyle bitkin düşmüştü.

Ama aynı zamanda onu Cleveland'dan kovalayan şey yüzünden de. Ta en başta yol dışındaki kulübesine kadar.

Eski sevgilisinin -muhtemelen onu inciten kişinin- sorunlarına neden olduğunu varsayması için yeterince şey söylemişti. Sadece o pislikten kaçtığını varsayabilirdi ki bu da sinir bozucuydu. Chappy birinin Carlise'e zarar vereceğini düşünmekten nefret ediyordu.

Erişte kaynarken dışarı çıktı ve kameralarını kontrol edebilmek için jeneratörü çalıştırdı. Ona g ü v e n m e d i ğ i n d e n değildi; güvenmiyordu.

Bir an için onun kamarasında çalabileceği değerli eşyalar aradığını düşündü. Hezeyanı sırasında ne söylediğini daha çok merak ediyordu.

Arkadaşları ona paranoyak olduğunu, kulübesinin *içinde* olduğu kadar dışında da kamera bulundurmanın çok ileri gitmek olduğunu söylediler. Ama Chappy'nin umurunda değildi. Kaçırıldıktan ve işkence gördükten sonra, kendisi orada yokken kulübede her şeyin yolunda olduğuna dair kameraların verdiği güvenceye ihtiyacı vardı.

Ana mekânın iki ucuna yerleştirilmiş iki küçük kamera, olup biten her şeyi görmesini sağlıyordu. Bu kameralar cep telefonundaki bir uygulamaya bağlıydı ve neyse ki telefonunda hâlâ indirebileceği kadar şarj vardı. Ayrıca kulübede jeneratör açıkken çalışan ve mesaj ve e-posta almasını sağlayan uydu interneti de vardı. Özellikle şiddetli rüzgârlar ya da herhangi bir hava olayı sırasında genellikle güvenilir olmazdı. Bir güçlendirici, daha iyi bir anten kurmayı düşünüyordu ama kar fırtınası başlamadan önce bunu yapmamıştı.

Nefesini tutmuş, videoları sabit diskten indirmek için yeterli sinyal alabileceğini umuyordu. Neyse ki çekiyordu ama çok yavaştı. Geçmişte bu genellikle internetin tamamen kesileceği anlamına geliyordu. Son birkaç günün görüntülerini indirebilmiş olması bile başlı başına küçük bir mucizeydi.

Videolar indirildikten sonra jeneratörü kapattı ve içeri girerek mutfaktaki tezgâha yaslandı ve telefonundaki uygulamayı açtı. Videolarda gördüğü hiçbir şey Carlise hakkındaki fikrini değiştirmemişti.

Görüntüleri karıştırırken, onun birkaç kez banyoya gitmesine ve yatağa dönmesine yardım etmesini, temiz bir tişört giymesine yardım etmesini, su içmesini ya da yemek yemesini sağlamaya çalışırken onun için endişelenmesini izledi.

Ve uykusunda seslendiğinde onu yatıştırmak için yatağına oturduğu anı tekrar tekrar izlemeden duramadı. Hezeyan halindeyken bile ona ulaşma şekli.

Vücutlarının doğal bir şekilde birbirlerine sarılışını.

Uyudu.

Onun kollarında kendini bu kadar tanıdık hissetmesine şaşmamalıydı. kucağında. Kadın ona mükemmel bir şekilde uyuyordu, tüm doğru yerleri kıvrımlıydı ve özellikle kadının dokunaklı olmasından, kâbuslarına verdiği ilk tepkinin onu daha iyi hissettirmeye çalışmak olmasından hoşlanıyordu.

İşin gerçeği, işe yaramıştı. Onu susturduğunda, ona dokunduğunda... ona sarıldığında, kafasındaki tüm saçmalıklar sakinleşiyor, ona nadir ve kutsanmış bir huzur veriyordu.

Carlise Edwards'ta özel bir şeyler vardı ve o videoları izlerken Chappy onun elinden kayıp gitmesine izin veremeyeceğine karar verdi.

Belki de çaresizdi. Belki de çok uzun zamandır bir kadının ilgisini çekememişti. Ama o öyle düşünmüyordu. Carlise'le Cleveland sokaklarında tanışmış olsaydı, Maine'in vahşi doğasında ona karşı hissettiği çekimin aynısını hissedeceğinden hiç şüphesi yoktu. O fırtınada bulduktan sonra ona bakmaya, onu sağlığına kavuşturmaya hazırdı ama roller değişmişti. Kız ona mükemmel bir şekilde bakmıştı.

Ve videolara bakılırsa, görünüşe göre bunu bir gram bile tiksinti ya da kızgınlık duymadan yapmıştı. Onun ve kendisinin iyiliği için yapması gerekeni yapmıştı.

Chappy'nin istediği kadın buydu. İşler sarpa sardığında çıldırmayan biri. Yumruklarla yuvarlanan. Üç gün boyunca elektriksiz ya da kilerde bulduğu yiyecekleri ısıtmanın bir yolu olmadan idare etmişti. Eninde sonunda ya sobayı ya da ateşin üzerinde bir şeyler ısıtmayı öğrenecekti. Bu arada, kendini içinde bulduğu koşullardan şikâyet etmedi. Carlise sadece uyum sağladı.

Chappy de Carlise'in köpeğe karşı davranışlarının onu kendisine sevdirmek için uzun bir yol kat ettiğini inkâr edemezdi. İstismara uğramış hayvanlara karşı zaafı vardı ve Baxter da uzun zamandır gördüğü tüm köpekler kadar istismara uğramıştı. Baxter kelimenin tam anlamıyla Carlise'in hayatını kurtarmıştı ve Chappy, Carlise'in Baxter'a güvenli bir alan sağlamak ve karnının doyduğundan emin olmak için elinden geleni yapmasından dolayı rahatlamıştı.

Evet, sonuç olarak Carlise *tam da* hayalini kurduğu türden bir kadındı ... gerçek bir ilişki için hâlâ bir şansı olduğunu düşündüğü zamanlarda. Esir tutulmak onu değiştirmiş, bakış açısını değiştirmişti. O zamandan beri tek istediği yalnız kalmaktı.

Ta ki Carlise hayatına girene kadar. Artık onun gidişini hayal bile edemiyordu.

Chappy kameralar konusunda biraz kötü hissediyordu ama uyandığında ona söyleyecekti. Casusluk yaptığını düşünmesini istemiyordu. Sadece o kulübede olmadığı zamanlarda güvenlik nedeniyle oradaydılar.

Yaşam alanından gelen bir ses dikkatini çekti ve Chappy döndüğünde Carlise'in kanepede oturduğunu gördü. Gözleri odaklanmamıştı, saçları dağınıktı ve tişörtü o kadar sıkı sarılmıştı ki, her lezzetli kıvrımını görebiliyordu.

"Saat kaç?" diye sordu halsizce.

"Bize sıcak bir yemek yaptım," dedi onun sorusuna doğrudan cevap vermek yerine.

"Güzel kokuyor. Gerçi şu anda PB&J'den başka her şeyin tadı cennet gibi olurdu."

Chappy ona gülümsedi. "Sen hazır olduğunda hazır olacak. Jeneratörü daha sonra çalıştıracam ama istersen yıkanmak için kullanabileceğin bir miktar suyu ocakta ısıttım."

"Oh, çok isterim," dedi, sesi ve görünüşü biraz daha Uyan.

Chappy, "O zaman bu tencereyi senin için banyoya taşıyayım," dedi. onu.

Carlise ayağa kalktı ve kaşları çatıldı. "Bunu yapmalı mısın? Kendini nasıl hissediyorsun? Hâlâ ateşin var mı? Bugün hiç Tylenol aldın mı?"

Chappy sırtıtmaktan kendini alamadı. "İyiyim," dedi ona. "Ateşim düştü ve evet, bazı ilaçlar aldım."

"Tamam. Ben sadece Seni iyileştirmek için üç gün uğraştım ve ben uyurken hastalığın nüksederse çok kötü olur," dedi küçük bir omuz silkmeye.

Chappy bir anda ortaya çıkan ve hızla bir saplantı haline gelen kadına gitmekten kendini alıkoyamadı. Doğruca onun kişisel alanına girdi ve onu kollarıyla sardı.

Onu rahatlatan şey, kadının telaşla geri çekilmemesiydi. Bunun yerine, kanepenin yanında dururlarken ona sokuldu.

Chappy yanağını onun şakağına dayadı ve memnuniyetle iç çekti. "Teşekkür ederim," dedi hararetle. "En son ne zaman birinin benim için senin kadar özverili bir şey yaptığını hatırlamıyorum."

Onun tepkisini bekliyordu. Başını ona doğru salladı, sonra geri çekildi ve onun bakışlarıyla buluşmak için yukarı baktı. "Kendi başının çaresine bakmana izin veremezdim, Riggs. *Hastayken* beni bulmak için fırtınaya çıkan sendin. Eğer Baxter'ı takip etmeseydin ..." Sesi kesildi ve titredi.

"Ama takip ettim. Ve sen iyisin. Ben de iyiyim," diye onu rahatlattı.

"Evet," diye kabul etti.

Chappy'nin yapmak istediği son şey onu bırakmaktı ama kendini zorlayarak kollarını onun boynundan çekti ve bir adım geri çekildi. "Üç gün önce birbirimize yabancıydık ama şimdi sanki seni sonsuza dek tanıyormuşum gibi hissediyorum." Omuz silkti. "Bunu anlamıyorum ama yıllar içinde böyle şeyleri sorgulamamayı öğrendim."

"Aynen," dedi Chappy'nin neredeyse rahatlayarak sarkmasına neden olarak. "Ama gergin durumların bazen insanları normalde olduğundan daha yakın hissettirebileceğini biliyorum."

Chappy başını iki yana salladı. "Seninle nerede ve ne zaman tanışırsam tanışayım, şu anda hissettiklerimin aynısını hissedeceğime dair bir his var içimde." Daha fazlasını söylemek istiyordu. Eğer istemezse onu herhangi bir ilişkiye zorlamayacağını söylemek istedi. Ama bu tür bir konuşma için çok erkendi, öyle değil mi?

Boğazını temizledi ve mutfığa doğru geri adım attı. "Tencereyi senin için banyoya taşıyacağım. Su artık kaynamıyor ama tencereye dokunduğunda hâlâ sıcak olacaktır. Dikkatli ol, tamam mı?"

"Olur," dedi küçük bir baş sallamasıyla.

Adam büyük tencereyi banyoya taşıırken o da kanepenin yanında durdu.

"Acele etmeyin. Yemek bir yere gitmiyor."

"Tamam. Teşekkürler," dedi Carlise ve duvara dayalı duran sırt çantasına doğru yürümeden önce ona küçük bir gülümseme verdi. Chappy onu daha önce görmüş ama kendi haline bırakmıştı. Bilinci yerinde değilken çekmecelerini ve kişisel eşyalarını karıştırmamıştı - gerçi onun durumunda olsaydı kesinlikle karıştırdı. Yine de onun düşünceli ve bencil olmayan tavrının karşılığını eşyalarını karıştırarak ödemek istemedi.

Kıyafetlerini değiştirdikten sonra banyoya yöneldi ve kapıyı kapattı.

Chappy uzun bir nefes aldı. Onun yokluğunda kulübenin ne kadar boş olduğunu fark edince biraz şaşırdı. Bu çok saçmaydı ama yine de bu duygudan kurtulamıyordu. Banyoya girmesi uzun sürmedi ve tekrar çıktığında yüzünün etrafındaki saçlar ıslaktı, bu da o n a yüzünü yıkamak için ılık sudan faydalandığını gösteriyordu.

Hemen, vücudunun diğer kısımlarını da yıkayıp yıkamadığını merak etti.

İyi.

Kendini bir sapık gibi hissederek, bu konuyu kapatmak için elinden geleni yaptı. Düşünüyordu. Eğer onun banyoda çıplık durduğunu, el bezlerinden biriyle tatlı kıvrımlarını okşadığını düşünürse...

Hayır, oraya gitmiyordu.

Chappy boğazını temizledi. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Carlise başıyla onayladı. "Ilık su harika hissettirdi. Teşekkür ederim."

"Tekrar ediyorum, yarın jeneratörü çalıştıracam ve ikimiz de duş alabileceğiz. Çok fazla sıcak su olmayacak ama bir duş için yeterli olacaktır.

hızlı yıkama. Ayrıca amaşır da yıkayabiliriz."

"Bir daha asla sıcak suyu ya da elektriği hafife almayacağım," dedi küçük bir gülümsemeyle. Sırt çantasının yanına kirli giysilerinden oluşan bir bohça bıraktı ve mutfağa doğru yürüdü. "Yardım etmek için ne yapabilirim?"

"Hiçbir şey," dedi Chappy ona. "Her şey tamam. Sen sadece otur. Sana içecek ne getireyim?"

"Su iyi olur," dedi kadın.

Chappy iki tabak yağlı makarna tabağı hazırlarken onun endişeli bakışlarını üzerinde hissetti.

"Ne?" diye sordu, sormadan edemedi. "Neyin var?" "Hiçbir şey."

"Yapma bunu," dedi sessizce, onun bakışlarını yakalayarak. "Bir şey için endişelendiğini anladığımda hiçbir sorun olmadığını söyleme. Bana her şeyi sorabilirsin. Her şeyi söyleyebilirsin. Kızmayacağım. Belli bir şekilde düşündüğün için seni cezalandırmayacağım. Aramızdaki ilişki yıldırım hızıyla sıfırdan yüze çıktı ama endişelerini dile getiremeyeceğini ya da aklından geçenleri bana söyleyemeyeceğini düşünmeni istemiyorum."

"Sadece oturup birinin beni beklemesine alışık değilim," diye cevap verdi. "Tommy her zaman her şeyi benim yapmamı beklerdi. Yemek yapmamı, temizlik yapmamı, ona bira getirmemi. Ve tabii ki son birkaç gündür her şeyi yaptıktan sonra burada oturuyor olmak da tuhaf hissettiriyor."

Chappy ilk kez eski sevgilisinin kışını tekmelemek istemiyordu. Dolu tabakları masaya getirdi ve mutfağa geri dönüp iki bardak su, iki atal ve iki kağıt havlu almadan önce onları masaya koydu.

Her şeyi masaya bıraktı, oturdu ve ona dönmeden önce bir nefes aldı. "Otuz dört yaşındayım. En azından son on buçuk yıldır kendim için yemek yapıyorum. Kendi amaşırlarımı yıkadım, kendi faturalarımı ödedim, kendi bulaşıklarımı, yerlerimi, banyomu ve diğer her şeyi temizledim. Sizden ya da bir başkasından bunları benim için yapmanızı beklemiyorum. Aslında, oturup tüm bunları *senin* yapmana izin vermek *benim* için son derece tuhaf olurdu.

"Ayrıca ben hastayken buradaki her şeyi *senin* yapman gerektiği düşüncesi de hoşuma gitmiyor. Beni yanlış anlama, minnettarım ve en son ne zaman birinin benim için bu kadar çok şey yapmak için kendi yolundan çıktığını hatırlamıyorum ... ama platonik ya da romantik olsun, sahip olduğum herhangi bir ilişkide bu dinamiği beklemiyorum ya da istemiyorum."

Carlise ona öyle dikkatle bakıyordu ki, Chappy onun zihnini okuyabilmeyi ve ne düşündüğünü bilmeyi diledi. Carlise yorum yapmayınca konuşmaya devam etti.

"İtiraf etmeliyim ki, kendimden başka biri için yemek pişirmek iyi hissettiriyor. Her zaman çok fazla yemek yapıyorum ve günlerce artanları yemek zorunda kalıyorum. Genelde aynı şeyleri yemekten sıkılırım ama güzelim yemekleri çöpe atınca da kendimi suçlu hissederim. Yani bana gerçekten bir iyilik yapıyorsun."

Dudakları seğirdi ve gözlerini devirdi. "El pençe divan durmana izin v e r m e m sana iyilik yaptığım anlamına mı geliyor?"

"Evet," dedi sırtarak.

"Her neyse," diye mırıldandı ve çatalına uzandı.

Chappy taco makarnasının güzel olduğunu biliyordu ama yine de kız ilk ısırtığını alırken nefesini tuttu. Çiğnerken gözleri irileşti. Yutkunduktan sonra ona sırtıttı. "Vay canına, Riggs. Bu ... *çok* iyi!"

Kıkırdadı. "Son üç gündür PB&J'den başka bir şey yemediğin için bunun ne kadar iltifat olduğundan emin değilim."

"Hayır, ben ciddiyim. Gerçekten çok güzel," dedi coşkuyla.

"Eh, bol miktarda var, o yüzden yumulun," diye karşılık verdi, göğsünde zevk çiçekleri açıyordu. Bu aptalcaydı. Sadece yemekti. Ama orada otururlarken ve kadın onun için hazırladığı yemeği yerken, Chappy'nin bu kadına olan koruyuculuğu arttı. Bunun sadece yemekle ilgili olmadığını biliyordu. Onun ihtiyaçlarını karşıladığı için ruhunun derinliklerinde bir tatmin duygusu vardı.

Daha önce ona bir koruyucu olduğunu söylediğinde yalan söylememişti. Kendisine ihtiyaç duyulmasından, başkaları için bir şeyler yapmaktan hoşlanıyordu. Ama bu çok farklı hissettiriyordu.

Arkadaşlarına ya da bir komşusuna yardım etmekten farklı. AT'de bir turiste yardım etmekten. Onunla ilgilendikten sonra iyiliğine karşılık vermek istemekten farklıydı.

Carlise'e aşık olmaya başlamıştı bile.

Bu ona göre değildi. Yıllar boyunca pek çok kadınla tanışmıştı ve hiçbiri ona şu anda, mütevazı kulübesindeki masada otururken, yaptığı bir yemeği paylaşmaktan gurur duyduğu gibi hissettirmemişti. Hiç kimse yanına bile yaklaşmamıştı.

Carlise'in hayatı hakkında çok fazla ayrıntı bilmiyor olabilirdi ama Carlise'in, tanımasa bile bir insan dostuna bakmak için ne gerekiyorsa yapacak türden bir insan olduğunu biliyordu. Sokak köpeği için endişelenen türden biriydi. Onu besler, sıcak olmasını ve fırtınadan korunmasını sağlardı.

Kendisini taciz eden bir adama tahammül etmeyen, yumruklarını ilk kaldırdığında onu terk eden türden bir kadındı. Bir erkeğin özel hayatına ve eşyalarına burnunu sokmayı reddeden bir kadındı, hatta erkek sayıklıyorken ve bunu asla bilemeyecekken bile. Ilık su gibi basit bir şeyden zevk alan bir kadın.

Tamam, belki de Carlise hakkında düşündüğünden çok daha fazlasını biliyordu. Ve her şey daha fazlasını öğrenmek istemesine neden oluyordu.

"Orada çok sessizsin. Sanırım sayıkladığın zamanlarda daha çok konuşuyordun," dedi Carlise, sesi biraz gergin geliyordu.

"Üzgünüm, misafir ağırlamaya alışık değilim," dedi Chappy.

Yüzünü buruşturdu. "Hayır, özür dilerim. Elimden geldiğince çabuk saçlar."

"İma ettiğim şey bu değildi," dedi ona, anlık bir panikle onun içinde. "Ben sadece ... Ben pek iyi bir konuşmacı değilim. Sadece burada seninle oturmaktan keyif alıyordum ve en son ne zaman bu kadar memnun olduğumu hatırlamaya çalışıyordum. Genellikle mutfakta ayakta yemek yerim, yemeğimi hızlıca mideye indiririm."

"Ben de öyle. Tek başına bir masada oturmak nedense daha da yalnız hissettiriyor, değil mi?" diye sordu.

Chappy'nin içi rahatlamıştı. Kız onu anlamıştı. Buna şaşırmaması gerekirdi. "Evet," diye kabul etti. "Peki... bana şu yaptığın çeviri işinden bahsetsene. Ne tür kitaplar çeviriyorsun? Bunu yapabilecek kadar iyi Fransızca'yı nasıl öğrendin? Mesleğiniz haline getirdiğinize göre iyi para kazandırdığını varsayıyorum."

Carlise'in yüzü aydınlandı. Carlise ona ne iş yaptığını anlatmaya başladı ama Chappy kelimelerin sadece yarısını duyabildi. Carlise'in işi konusunda ne kadar tutkulu olduğu, işi anlatırken nasıl hareketlendiği onu daha çok etkilemişti.

Sözlerini bitirdiğinde ona mahcup bir sırıtış attı. "Özür dilerim. Bu muhtemelen duymak istediğinden çok daha fazlaydı."

"Hayır," dedi hemen. "Büyüleyici bir şey. Sanırım daha önce hiç düşünmemiştim ama Fransızca konuşan yazarların kitaplarının başkalarının da okuyabilmesi için diğer dillerde de sunulması harika bir şey. Kitaplar olmadan ne yapardım bilmiyorum."

"Bir hikayenin içinde kendinizi kaybetmek en güzeli değil mi? Bir kitabı bitirdiğiniz için üzüldüğünüzde? İşimin en güzel y a n l a r ı n d a n biri yazarlarla doğrudan iletişim kurabilmem. Yani bazen yayınevleri tarafından çeviri yapmam için tutuluyorum ama işimin çoğu yazarlarla

kendileri. Benimle gerçekten e-posta yoluyla sohbet ettiklerinde kendimi çimdiklemek zorunda kalıyorum."

"Bu kesinlikle harika," dedi Chappy, dirseğini masaya yaslayıp çenesini eline dayayarak ona bakarken.

"Gerçekten de öyle," diye onayladı.

"Son birkaç gündür pek çalışmadın. Bu seni geride mi bırakacak?" diye sordu.

Carlise omuz silkti. "Çok fazla değil. Yani, muhtemelen yakında işe dönmeliyim, ama her çeviri için her zaman bol miktarda kıpırdama alanı yaratırım. İsteyeceğim son şey bir kitabı bir yazara geç teslim etmek ve yayın programını bozmaktır."

Düşünceli. Chappy, Carlise'in artı hanesine bir özellik daha eklemişti. Bir s ü r e sessiz kaldılar, sonra başını eğdi ve şöyle dedi,

"Dinle, bunu duyuyor musun?"

Chappy gerilerek dikkatini çeken şeyin ne olduğunu duymaya çalıştı. "Hayır, Ne?"

"Çok sessiz," diye fısıldadı. "Rüzgarın uğultusuna o kadar alışmıştım ki Bunun dışında duymamak garip geliyor."

"Haklısın," dedi Chappy. "Umarım bu fırtınanın sonunda yoluna devam etmeye karar verdiği anlamına geliyordur."

"Baxter'ın akşam yemeği vakti geldi," dedi. "Sence bu lezzetli makarnalardan birazını yemeğine karıştırabilir miyiz? Sıcak olur, ki seveceğini biliyorum. Hem peynirli... bütün köpekler peynir ve biftek sever."

Chappy kıkırdadı. "Eminim öyledir. Baharatı az ve bir ton yaptım. Dediğim gibi, yemek yaparken aşırıya kaçma eğilimindeyim."

"Buna sevindim. Çünkü bunu kahvaltıda, öğle yemeğinde ve akşam yemeğinde yiyebilir ve bıkmayabilirim."

"Üç gün boyunca fıstık ezmesi ve jöle yiyen kadın böyle diyor."

Carlise sırttı ve omuz silkti.

"H a d i , sen Baxter'ın yemeğini hazırlarken ben de ortalığı toparlayayım. Sonra yola çıkar ve iyi olduğundan emin oluruz."

"Yapabilirim-"

"Hayır."

Carlise ofladı. "Ne söyleyeceğimi bilmiyorsun."

"Temizlememe yardım edebileceğini söyleyecektin. Ben hallederim. Bulaşıkları yıkamama ve artıkları paketlememe yardım edersen, Baxter'ın yemeğini yemesi daha uzun sürer."

"Bu çok sinsice," dedi Carlise ama gülümsüyordu, bu yüzden Chappy onun gerçekten üzgün olmadığını biliyordu.

"Hayır, bu pratik. Şimdi, Baxter'ın bu akşamki yemeğine ne kadar eklemeyi düşünüyorsun?"

Mutfakta Carlise ile yan yana çalışmak rahat hissettiriyordu. Alan çok geniş değildi, bu yüzden sürekli birbirlerine çarpıyorlardı. Samimi bir ortamdı ve hiç de garip değildi. Chappy'nin kendi alanında bu kadınla birlikte olmaktan bu kadar memnun olması çığlıncaydı.

Yemeklerini hazırlarken kullandığı tabakları ve diğer bulaşıkları elde yıkaması ve Carlise'in Baxter'ın kâsesini hazırlaması uzun sürmedi. Geri dönüşüm malzemelerini topladığını ve eve gittiğinde bunları Newton'a getirdiğini ve bulabildiği çöpleri yaktığını anlattı. Yaz aylarında bir de kompost yığını vardı. Chappy için çevre üzerinde mümkün olan en az etkiyi yaratmak ve kulübede olabildiğince doğal yaşamak önemliydi.

İkisi de Baxter'ın yemeğiyle birlikte verandaya çıkmak için giyindiler ve dışarı çıktıklarında Chappy nefesini tutarak köpeğin hâlâ orada olması için dua etti.

Hâlâ oradaydı.

Kapı açılır açılmaz, Baxter'ın kafası yaptığı battaniye yuvasından fırladı. Verandadan bahçeye inen pati izleri vardı, yani köpeğin işini hallettikten sonra küçük yuvasının sıcaklığına geri döndüğü belliydi.

"Hey, Bax," dedi Carlise usulca. "Nasılsın? Rahat görünüyorsun. Gerçi Riggs ve benimle içerisi çok daha sıcak ve güzel olurdu. Sana zarar vermeyeceğiz, söz veriyorum. Fırtına durmuş gibi görünüyor, bu iyi haber. Rüzgar olmadan, çok daha sıcak olmalısın. Sana biraz daha yiyecek ve su getirdim. Ve bu gece bir ziyafet çekeceksin. Riggs peynirli taco eriştesi yaptı! Çooook güzeller. Ölüp cennete gittiğini düşüneceksin. İçine biraz yeşil fasulye ve nohut karıştırdım, çünkü besin maddelerine ihtiyacın var, ama sanırım birazdan mideye i n d i r e c e ğ i n peynirli etin yanında onları fark etmeyeceksin bile."

Chappy'nin yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Kadın çok sevimliydi, köpeğiyle sanki söylediklerini anlayabiliyormuş gibi konuşuyordu. Ama belki de anlıyordu. Baxter sanki her kelimeye t a k ı l m ı ş gibi başını eğmiş onu izliyordu.

Carlise kaseleri verandanın ahşap tahtalarının üzerine koydu ve köpeğe doğru ilerletti. Carlise geriye doğru hareket etmeye başladığında Chappy, "Hayır, yine ona yakın dur. Ve konuşmaya devam et. Ona zarar vermeyeceğinizi düzenli olarak hatırlatmaya ihtiyacı var. Ona yemek verip sonra da geri almayacağınızı."

"Bunu asla yapmam," dedi, sesi skandal gibi çıkıyordu, ama önerdiği gibi yaptı ve yavaşça poposunun üzerine oturdu, daha önce hiç yanına oturmamış kadar yakınına.

"Aferin oğlum. Yakın olduğumu biliyorum ama sana zarar vermeyeceğim. O yemek tamamen senin. Ben karnımı doyurdum, hem de fazlasıyla," dedi köpeğe sakın bir ses tonuyla. "Ve bir sürü yemek artığı var. Yarın biraz yiyebilmen için kendimi kontrol etmeye çalışacağım ama garanti veremem. Gecenin bir yarısı uyanıp gizlice buzluğa gidip kalanını kendim de yiyebilirim."

Kadın köpekle saçma sapan konuşmaya devam etti ve sonunda yemeğin cazibesi galip geldi ve Baxter kaseye ulaşacak kadar ilerledi. Daha önce yaptığı gibi, yemeği olabildiğince hızlı yutmadı. Her lokmanın tadını çıkarıyor gibiydi, sanki bir daha hiç yiyemeyeceğinden korkuyordu ve yiyebildiği sürece bu deneyimin tadını çıkarması gerekiyordu.

Chappy bunu anlayabiliyordu. O ve arkadaşları savaş esiri olduklarında düzenli olarak beslenememişlerdi. Beslendiklerinde de iğrenç, sulandırılmış yulaf ezmesi ya da hiçbir tadı olmayan bir şey yiyorlardı.

Almanya'daki hastanede yediği ilk yemeğin tadı, hayatında yediğini hatırlayabildiği her şeyden daha güzeldi. Basit bir kase tavuk çorbasını bitirmesi yirmi dakikasını almıştı. Midesi küçüldüğü için değil, her lokmanın tadını çıkardığı için.

Carlise köpekle konuşurken kullandığı ses tonuyla, "Yemek yiyor," dedi.

"Uzan ve elini tabağın yanına koy. Ona dokunmaya çalışma, sadece elini orada tut," diye önerdi Chappy.

"Onu korkutmak istemiyorum," diye karşı çıktı.

"İşte bu yüzden ona dokunmaya çalışmayacaksın," diye karşılık verdi. sakince.

Carlise daha fazla itiraz etmeden yavaşça ilerledi ve bir kez daha konuştu. Elini kâsenin yanına koyarken o sakın ses tonuyla Baxter'a seslendi.

Baxter bir an yemeyi bıraktı, önce ona, sonra eline baktı ve dikkatini tekrar kâseye verdi.

"Beni görmezden geliyor!" Carlise mutlulukla söyledi.

Chappy bunun köpeği korkutacağını düşünmese kıkırdayacaktı.

İkisi de Baxter'ın kâseyi yalayarak her bir yemek parçasını temizlemesini izledi. Sonra, onları şaşırtarak ve sevindirerek, verandada yaptığı küçük ine geri dönmeden önce Carlise'in parmaklarını sadece bir kez yaladı.

Carlise dönüp Chappy'ye gülümsedi ve onu kollarının arasına alıp anlamsızca öpmemek için elinden geleni yaptı.

"Beni yaladı!" diye sevinçle haykırdı. "Gördün mü Riggs? Beni yaladı!"

"Gördüm, tatlım." Sevgi sözcüğü düşünmeden ağzından çıkıvermişti. Köpek yemeğini bitirip battaniyenin içine kıvrılınca, Chappy ayaklarının ucuna basarak Carlise'in yanına çömeldi. Bir elini onun omzuna, diğerini de yanındaki duvara koyarak dengesini sağladı.

"Hey, oğlum. İyi iş çıkardın," diye köpeği övdü. "Beni almaya geldiğin ve Carlise'e götürdüğün için teşekkür ederim." Arkadaşları onun bir köpeklerle konuştüğünü görseler kahkahalarla gülerlerdi ama o henüz köpeğe minnettarlığını gösterme fırsatı bulamamıştı ve karnı tokken ve umarım kendini daha yumuşak hissederken konuşmak ve onu korkutmamak için iyi bir zaman olduğunu düşündü.

Carlise ona yaslandı ve üçü uzun bir süre öyle kaldılar. Sonra verandanın çatısı altında küçük bir rüzgâr esti ve Chappy Carlise'in titrediğini hissetti.

Ayağa kalkarken sert bir sesle, "İçeri dönme zamanı," dedi.

Carlise şikâyet etmedi, sadece uzanıp artık boş olan köpek kabını aldı, taze suyu Baxter'ın yatağına yaklaştırdı, sonra da ayağa kalkmasına yardım edebilmesi için elini uzattı. Tekrar ayağa kalktığında Chappy kolunu beline dolayarak onu kapıya doğru götürdü.

Baxter'a dönüp baktı ve "İyi geceler evlat. Sabah görüşürüz. Sıcak ve güvende kal, tamam mı?"

Tabii ki köpek cevap vermedi ama kulübeye geri dönerlerken büyük kahverengi gözleri onlara sabitlenmişti.

Yedinci Bölüm

Carlise kucagında bilgisayarıyla kanepenin bir ucuna oturdu. Baxter'ı besledikten sonra Riggs ona biraz çalışmasını önermişti. Riggs kanepenin diğer ucunda kitap okuyordu ve Carlise arada bir ona bakmaktan kendini alamıyordu.

Son üç gündür olduğundan çok daha iyi görünüyordu. Onun ayakta olmasını ve hareket etmesini, hareketsiz ve hasta yatmasına tercih ederdi. Birkaç saat içinde tamamen kendindeyken hiç hasta değilmiş gibi görünmesi çılgıncaydı. Ama iyileşiyor olması onu fazlasıyla rahatlatmıştı.

Tabii şimdi bilinci yerinde olduğu için kendini biraz garip hissediyordu. İstenmeyen bir misafirdi. Ve üç gündür onun mekanında yaşıyordu. Gerçi adam onun tam olarak farkında değildi ama olsun.

Bütün öğleden sonra uyumuştı, ki bunu hiç yapmazdı ve şimdi en ufak bir yorgunluk hissetmiyordu. Bu muhtemelen iyi bir şeydi çünkü uyku düzenlemelerini tartışmayı dört gözle beklemiyordu. Hastayken yatakta onun yanında yatmayı hiç düşünmemişti. Belli ki onu yakınında istemişti ve uygunsuz bir şey yapacak durumda değildi. Ama şimdi uyanık ve bilinçli olduğuna göre... onunla tekrar yatağa girebilecek gibi değildi.

Ama istiyordu.

Tanrım, nasıl da istiyordu.

Riggs onu kollarına aldığı anda hiç bu kadar güvende hissetmemişti. Hiç bu kadar memnun hissetmemişti.

Ki bu çılgıncaydı. Aptalcaydı. Saçma.

Riggs Chapman bir yabancıydı. Onu tanımıyordu. Aniden, kendisini fiziksel olarak kurtardığı için ona teşekkür etmesi gerektiğine karar verebilirdi. O da

Kendini ona zorla kabul ettirebilirdi ve çok daha güçlü olduğu için bu konuda yapabileceği hiçbir şey olmazdı. Ve buradan ayrılamazdı. Şu anda burada sıkışıp kalmıştı.

Birinin vermek istemediği bir şeyi alması ve sonrasında dar yaşam alanlarını paylaşmaktan başka çaresi kalmaması düşüncesi bile onu neredeyse fiziksel olarak hasta ediyordu.

"Sen iyi misin?" Riggs sordu.

Şaşkınlıkla ona bakarak başını salladı.

Riggs uzun bir süre ona baktıktan sonra başını salladı ve dikkatini tekrar elindeki kitaba verdi.

Carlise kendini sakinleştirdi. Riggs kendini *kimseye* zorla kabul ettiremezdi. Onu o kadar iyi tanımadığı doğrudu ama bugün agresifleşmek, isterse ona zarar vermek için pek çok şansı vardı ve bunu yapmamıştı. Ona yemek hazırlamış, yalnızlığından bahsetmiş, Baxter'ı beslerken onunla birlikte oturmuştu.

Carlise Riggs'in iyi adamlardan biri olduğunu *biliyordu*.

Yine de Susie'yi aramak için can atıyordu. Onun fikrini almak için. Arkadaşı son derece dürüsttü ve iyi bir tavsiye alacağına güvenebilirdi. Ama hayır. Gerçek hayatından uzaklaşmanın tadını daha da çok çıkarıyordu. Tommy'nin aramalarının izini sürebileceğini sanmıyordu ama yine de riske girmeyecekti. Henüz değil. Takipçisinin tacizlerinin yeniden başlaması konusunda endişelenmeden önce birkaç gün daha kendini tamamen güvende hissetmek istiyordu.

Derin bir nefes alan Carlise dikkatini tekrar çevirmekte olduğu kitaba verdi. Bu onun en sevdiği türlerden biriydi, romantik gerilim. Başı dertte olan ve bu dertten kurtulması için hayatındaki erkeğin yardımına ihtiyaç duyan bir kadın kahraman. Her zaman o kitaplardaki kadın kahramanlar gibi olmayı dilemişti. Güçlü. Dirençli. Cesur.

Kendini hiç öyle hissetmemişti. Asla. İlk tehdit işaretinde ne yapmıştı? Kaçardı.

Ama çevirdiği kitaplardaki kahramanlar onun gibi değildi. Çoğu zaman tehlikeyle yüz yüze geliyorlardı. Her şey ters gittiğinde bile pes etmeden savaşıyorlardı.

Carlise bir an için Tommy kulübeye gelirse ne yapacağını hayal etti. Sevdiği kitaplardaki kadın kahramanlardan biri gibi davranıp ona karşı koyar mıydı? Onu azarlar ve kendini korumaya hazırlanır mıydı?

Muhtemelen hayır. Berbat durumda olurdu. İlk içgüdüğü saklanmak olurdu. Kaçmak... Tabii Tommy önce onu sürükleyip götürmez ve ne isterse yapmazsa.

Eski sevgilisinin e-posta ve mesaj yoluyla gönderdiği tüm tehditleri yerine g e t i r e c e ğ i düşüncesinden nefret eden Carlise ürperdi.

Riggs aniden kıpırdandı, ayağa kalkıp yatağa doğru gitti ve ayak ucunda katlanmış kabarık battaniyelerden birini kapıp kanepeye geri getirdi. Tek kelime etmeden battaniyeyi salladı ve Carlise'e dizüstü bilgisayarını kaldırmasını işaret etti.

Carlise onu kaldırarak Riggs'in battaniyeyi kucağının üzerine, zaten orada olanın üzerine sermesine izin verdi. Sonra ateşe döndü ve bir kütük daha ekleyerek alevlerin yenilenmiş bir güçle dans etmesini sağladı.

Sonunda tekrar oturdu. "Daha iyi misin?"

Carlise onun titrediğini gördüğünü ve üşüdüğünü sandığını geç de olsa fark etti.

Birden ağlamak istedi. Adam onun ihtiyaçlarını çok iyi anlıyordu. Ona istediğini düşündüğü her şeyi vermeye o kadar hevesliydi ki. Tommy *hiç* böyle olmuş muydu? Pek sayılmazdı. Babası da kesinlikle annesini hiç bu kadar önemsememişti.

"Çok. Teşekkürler," dedi.

Riggs gülümsedi, sonra dikkatini tekrar kitabına verdi. Hay aksi. Bu adama aşık oluyordu.

Bir gün içinde ona Tommy'den ya da daha önce çıktığı herhangi bir erkekten daha fazla erkek arkadaş olmuştu. Ve bu Riggs'e doğal geliyor gibiydi. Ona yağ çekmek için aşırıya kaçmıyordu. Yaltaklanmıyor ya da iğrenç, açık hareketler yapmıyordu. Yaptığı her şey onun kim olduğunun bir parçasıydı.

Ve kız ondan hoşlanıyordu. Hem de çok.

Ama *onun* hakkında ne düşündüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. O beklenmedik bir misafirdi. Ona zorla kabul ettirilmiş biriydi, çünkü Riggs gibi bir adam ihtiyacı olan birini asla geri çevirmezdi. Ve kulübesinde daha ne kadar birlikte kalacaklarını kim bilebilirdi? Zavallı adam buraya biraz huzur ve sessizlik için gelmişti.

Yine de dürüst olmak gerekirse, o kadar da tedirgin görünmüyordu. Hatta yemek pişirecek ve birlikte yemek yiyecek birinin olmasından ne kadar hoşlandığını bile söylemişti.

Biraz sakinleşmesi gerektiğine karar veren Carlise bir kez daha önündeki ekrandaki kelimelere odaklanmaya çalıştı. Fırtına sona ermişti, bu da umarım yakında arabasına dönüp yola çıkabileceği ve hayatına devam edebileceği anlamına geliyordu.

Kulübeden ayrılma, Riggs'i terk etme düşüncesi karnının sıkışmasına neden oldu. İçinden bir ses gittiğinde inanılmaz bir şeyden uzaklaşacağını söylüyordu. Hayatını değiştirecek bir şeyden. Ama başka ne seçeneği vardı ki? Riggs ona sonsuz bağlılığını ilan edip gitmemesi için yalvaracak değildi ya.

Ama küçük bir parçası, derinlerde bir yerde -sonsuz dek mutluluğa ve gerçek aşka inanan bir romantik- tam da bunu istiyordu. Her yerden yapabileceği bir işi vardı. Neden buradan yapamıyordu? Ya da Newton'daki dairesinden?

Her şeye yeniden başlamak kulağa mükemmel geliyordu. Tommy eninde sonunda takıntısını ya da sorunu her neyse onu aşacaktı. Annesi muhtemelen çok çabuk büyük bir karar verdiğini düşünecekti ama eninde sonunda anlayışla karşılayacaktı. Ve Susie'yle hâlâ çok iyi arkadaş olabiliyorlardı... e-postaları, mesajlaşmaları ve telefon görüşmeleri vardı. Hala dedikodu yapabilir ve birlikte gülebiliyorlardı.

Susie muhtemelen Maine'i severdi. Kocaayak ve uzaylıların kaçırılması gibi şeylere inanıyordu ve bu bölge her ikisinin de hayranları için bir merkezdi.

Bir an için buraya taşınmayı hayal etti. Riggs'in arkadaşlarıyla tanışmayı, AT'de bir geziye liderlik etmekten eve döndüğünde ya da gecenin bir yarısı yola veya bir evin üzerine düşen bir ağacı kesmek için dışarı çıktıktan sonra onu selamlamayı.

Sonra kaşları çatıldı. Yine saçmalamaya başlamıştı. En iyi ihtimalle, belki Riggs o gittikten sonra iletişimde kalmaya çalışacaktı, çünkü çoğunlukla onun güvende olduğundan emin olmak isteyecekti. Ama eninde sonunda irtibatı koparacak ve hayatlarına devam edeceklerdi.

"İyi gitmiyor mu?" Riggs sordu.

Carlise şaşkınlıkla irkildi ve ona baktı. "Ne?"

"Orada oturmuş ekrana bakıyorsun ve yazmıyorsun. Çeviri iyi gitmiyor mu?"

Carlise yanaklarının ısındığını hissetti. Kahretsin. Çalışmak yerine yanındaki adamla yaşamayı hayal ediyordu. "Hayır. Her şey yolunda. Yani . . . Sadece düşünüyorum."

"Ne hakkında?"

Evet, ona gerçeği söylemesine imkân yoktu. Eve döndüğünde onu karşılamak ve ikisinin birlikte yatağa girmesiyle ilgili tam teşekküllü bir fantezi kurduğunu. "Sadece hayat. Fırtına durduğuna göre bundan sonra ne yapacağım."

"Aceleye gerek yok. Buradan güvenli bir şekilde çıkabilmemiz için daha epey zaman geçmesi gerekecek. Kar küreyiciler bu tarafa gelmiyor ki. JJ görecektir."

ama önceliğimiz ana yollar olacak."

Carlise Riggs'in bir süre daha burada mahsur kalacağı için üzgün olup olmadığını anlayamıyordu. "Bir misafir beklemediğini biliyorum-" diye söze başladı ama Riggs hemen araya girdi.

"Beklemiyordum. Ama burada olduğun için üzgün değilim Carlise. Belki bir sürtüğ olsaydın, elektriğin olmamasından, ıssız bir yerde olmamızdan şikâyet etseydin ya da genel bir baş belası olsaydın, olabilirdim. Ama bence buraya mükemmel uyum sağlıyorsun."

Sözleri kadının ruhuna yerleşti. "Aslında buradaki huzuru seviyorum. burada."

"Ben de öyle. Yine de burada tam zamanlı yaşayabileceğimi sanmıyorum" dedi. omuz silkerek. "Demek istediğim, enerji toplamak, doğayla yeniden bağ kurmak ve sinir bozucu insanlardan uzaklaşmak için buraya gelmeyi seviyorum. Ama sonunda, ihtiyacım olan bir şeyi almak için markete uğrayabilmeyi ya da fast food hamburger falan alabilmeyi özleyorum."

"Newton'da fast food mu var?" diye alay etti.

Riggs sırtıttı. "Daha iyi. Granny's Burgers," dedi. "Duvardaki bir delikte, aile işletmesi bir restoran ve şimdiye kadar tattığım en iyi hamburgerleri yapıyorlar. Ve patates kızartması. Tanrım, çok iyiler."

Carlise sırtıttı.

"Her neyse, demek istediğim, bu kulübeyi seviyorum, ama *Little House on the Prairie* tam zamanlı olarak istediğim hayat değil."

"*Little House on the Prairie* hakkında ne biliyorsun?" diye sordu. Birden yanakları kızardı. "Sana okumayı sevdiğimi söylemiştim." biraz mahcup bir şekilde söyledi.

"Kitapları okudun mu?"

"Evet. Sadece bir tanesini okuyacaktım ama beni içine çekti. Duramadım. İyi bir seriye bayılırım."

"Ben de," dedi ona.

"Yazarlar acımasızdır, hayal ettikleri tüm karakterleri bize sevdirebilirler. Bir serinin bir sonraki kitabını almamak genellikle imkânsızdır."

"Öyle değil mi? Ve birinci kitapta hikayesine sahip olmamız *gereken* bir karakteri tanıttıklarında, ancak sekizinci kitaba kadar bunu öğrenemeyeceğimizi öğrendiğimizde? Çok acımasızca," diye onayladı Carlise.

Riggs kıkırdadı. "Her neyse, ben sadece burayı sevmeme rağmen, burayı daimi ikametgâhım yapmak gibi bir planım olmadığını söylüyordum."

Carlise uzun bir süre ona baktı. Sonunda başını salladı.

"Pekâlâ, şimdi konuşmayı keseceğim, böylece sen de biraz çalışabilirsin. Masaya kurulmak ister misin? Bu işini kolaylaştırır mı?"

"Hayır. Burada iyiyim. Yine de teşekkürler."

"Tamam. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

Carlise tekrar başını salladı ve Riggs'in tekrar elindeki kitaba bakmasını izledi. Derin bir nefes aldı. Biraz çalışması gerekiyordu. Henüz geride değildi ama çok fazla izin alırsa geride kalacaktı.

Neyse ki kısa sürede hikâyeye kendini kaptırdı ve çeviri oldukça hızlı bir şekilde ilerlemeye başladı. Çevirdiği kitaptan hoşlandığında her şey daha kolay oluyordu. Neyse ki çok seçici değildi ve hemen hemen her türde okumayı seviyordu, bu yüzden bir hikayeyi beğenmemek çok sık olmuyordu.

İşinin aşinalığı devreye girdi ve Carlise Fransızca kelimelerin İngilizce'de de kusursuz ve aynı derecede anlamlı bir şekilde duyulmasını sağlamak için kendini kaybetti.

Chappy bakışlarının Carlise'e kaymasını engelleyemiyordu. Ne okuduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, uzun süredir bir sayfa bile çevirmemişti. Yanındaki kadından çok etkilenmişti. Çalışmaya başlaması biraz zaman almıştı ama şimdi çalışmaya başlaması onu gülümsetiyordu.

Kaşlarını çatıyor, kaşlarını çatıyor, birkaç kelime yazıyor, düşünürken başını eğiyor, sonra bir kez daha yazıyordu. Yabancı bir kitabı İngilizceye çevirme süreci inanılmaz derecede ilginçti. Ve bunu yapan kadın daha da ilginçti.

İşine odaklanmadan önce bu kadar çok ne düşündüğünü merak etti. Evet, o zaman da gizlice onu izlemişti ... ve yüzünde pek çok duygunun uçtuğunu görmüştü. Onun etrafında ne kadar çok olursa, kafasının içine girmeyi o kadar çok istiyordu.

Chappy kesinlikle onun alanını işgal ediyormuş gibi hissetmesini istemiyordu ve bu konuda endişelendiği açıktı. Onun orada olması hoşuna gitmişti. Çok rahatlamıştı ve onu yolda yürüyen yabancıya yönlendirdiği için Baxter'a minnettardı. Alternatifi onu yeniden fiziksel olarak hasta hissettirmişti. Cesedi şimdiye kadar çoktan kara gömülmüş olurdu. O asla

onun gülüşünü görürdüm. Gülüşünü duyabilirdi. Baxter'a ya da kendisine karşı şefkatini görebilirdi.

Dünya onsuz daha sönük bir yer olurdu.

Onu hiç tanımamış olmak artık imkânsız görünüyordu. Sanki onu yıllardır tanıyormuş gibi hissediyordu. Eğer o hayatına girmeseydi kesinlikle çok şey kaçırmış olacaktı.

Sonunda Chappy dikkatini tekrar kitabına verebildi. Bu bir casusluk gerilimiydi ve kötü adamın kim olduğu hakkında hâlâ hiçbir fikri yoktu, ki bu konuda yazara büyük destek verdi. Genelde bu tür şeyleri hikâyenin başlarında anlayabilirdi. Ama bu sefer öyle olmadı.

Kitabı bitirene kadar kaç saat geçtiğini bilmiyordu ama Carlise'e baktığında başının arkasındaki mindere yaslanmış olduğunu ve derin bir uykuya dalmış olduğunu gördü. Parmakları hâlâ klavyenin üzerindeydi ve geçmişte kaç kez çalışmanın ortasında uyuyakaldığını merak etti.

Onu uyandırmamak için yavaşça hareket eden Chappy ayağa kalktı. Ateşe birkaç odun daha attı, sonra dizüstü bilgisayarını Carlise'in elinden yavaşça çekip aldı ve üzerinde çalıştığı belgeyi getirmek için mouse pad'e dokundu. Parola korumalı olmadığına şükrederek her ihtimale karşı kaydet tuşuna bastı ve bilgisayarı kapatıp küçük mutfak masasının üzerine koydu.

Sonra hiç düşünmeden eğildi ve kollarını Carlise'in bacaklarının altından geçirip sırtına doladı. Onu kolayca kaldırdı ve yatağa doğru taşıdı.

Bu an bütün gece aklının bir köşesindeydi. Uyku düzenleri. Onu yatağında istiyordu. Onunla *birlikte* olmak istiyordu. Hastayken birlikte kıvrılıp uyumuşlardı ama içgüdüğü, artık ateşten kafayı yemediği bir zamanda bunu yapmaktan rahatsız olacağını söylüyordu. Eğer bir centilmen olsaydı, onu yatağına yatırır, sonra da gidip kanepede uyurdu.

Ama bunu yapmak istemiyordu.

"Riggs?" diye mırıldandı göğsüne doğru. Onu kısa mesafeye taşıırken kolu boynuna dolanmıştı ve onu yatağına yatırırken nefesini tuttu.

"Evet?" diye sordu sessizce.

"Üşüyorum."

Onu kucağına aldığı anda altında gömülü olduğu battaniyeler düşmüştü ve Chappy hızla bacaklarını yataktaki battaniyelerin altına sokup üzerine çekti.

"Daha iyi misin?" diye sordu.

"Ummmmmm." Belli ki hâlâ büyük ölçüde uyuyordu.

Chappy uzun bir süre Carlise'e baktı ve içten içe kendisiyle tartıştı. Dönüp kanepeye geri gitmeliydi. Orada uyumalıydı. Başka türlü küstahlık olurdu ve onun kollarında uyanırsa muhtemelen çıldırırdı.

Ama ayakları hareket etmiyordu. Kendini olduğu yere çakılmış gibi hissediyordu. Kararsızlık içini parçalıyordu. Kalmak mı, gitmek mi?

Kız yorganın altında titrediğinde kararını vermişti.

Chappy daha önce bir kot pantolon ve uzun kollu bir tişört giymişti ve genellikle bir boxerden başka bir şey giymeden uyurken, yorganı kaldırdı ve tereddüt etmeden tamamen giyinik bir şekilde yatağa uzandı.

Carlise üşüyordu ve onun yanında daha sıcak olacaktı. Ama kıyafetleri üzerindeyken, umarım sabah onu rahatsız etmekten kaçınırdı. Ten tene olmak ikisini de sıcak tutmada daha etkili olacaktı ama Carlise'in ondan faydalandığını düşünmesine neden olacak hiçbir şey yapmak istemiyordu. Kıyafetlerini üzerinde tutmak zor bir seçim değildi.

Onun etrafında kıvrıldığı anda, çıplak bacaklarının onunkilere dolandığı, onunla bu şekilde yattığı bir an aklından geçti. Elini gömleğinin altından geçirip onun yumuşak tenine koyduğu an.

Chappy'yi şaşırtacak şekilde siki kıpırdadı.

Kendini başka bir şey düşünmeye zorladı. Sabah jeneratörü çalıştırmak için o soğukta dışarı çıkmayı. Kar kürümeyi. Sonunda JJ'i arayıp Carlise'in arabası için kendisine yardım etmesini istemeyi.

Onun arabayla uzaklaştığı düşüncesi hissettiği tüm şehveti anında öldürdü.

Onun yanında geçirdiği her dakika, on kat daha fazlasını istiyordu. Bu tür bir bağılılık onun başına pek gelmezdi. Genelde insanlar onu sinirlendirirdi. Çabucak. Bazen arkadaşları bile. Kendi başına olmayı severdi. Doğuştan içe dönüktü. Ama Carlise'in yanında son derece rahattı.

Bir şeyler mırıldandı, sonra kollarında döndü ve yüzünü onun boynunun kıvrımlarına gömdü. Burnu soğuktu ve ona karşı kıpırdandı, iki elini de gömleğinin altından geçirerek göğsünün çıplak tenine dayadı.

Chappy, kızın soğuk parmakları tenine değdiğinde nefesini içine çekerken bile gülümsedi.

"Sıcaksın," diye mırıldandı uykulu bir sesle.

"Şşşt," diye karşılık verdi Chappy, çenesini başının üstüne koyarak.

Kızın bacaklarından biri adamının arasına girdi, böylece şimdi ona olabildiğince sıkı sarılmıştı.

Chappy kendini hiç bu kadar rahat hissetmemişti. İkisi de tamamen giyinikti ama bu an yine de samimi hissettiriyordu. Carlise ona karşı bir süre daha kıpırdandı ve sonunda memnuniyetle iç geçirdi.

Bir an için hâlâ sabahın ne getireceği konusunda endişeliydi. Yatakta birlikte oldukları için kızıp kızmayacağını merak etti. Hâlâ şimdiki kadar iç içe olup olmayacaklarını. Onun yanında uyumayı seçtiği için ondan korkup korkmayacağını.

Ama Carlise kollarında yattıkça endişesi daha da azaldı. Onun tepkisiyle sabah ilgilenecekti. Yaptıkları şeyin yanlış bir şey olmadığına onu ikna edecekti. Sadece vücut ısılarını paylaşıyorlardı. Ateş söndükçe kulübe geceleri serinliyordu. Yapılacak en mantıklı şey buydu.

Ve onunla güvendeydi. Tamamen, yüzde yüz güvende. Ona asla zarar vermezdi. Deneyen herkesi avlardı.

Chappy düşüncelerinin aldığı yön konusunda son derece rahattı. Bu kadın onundu. Bunu içgüdüsel olarak biliyordu. İliklerine kadar hissediyordu. Onu kapısına kadar getirmelerinin bir nedeni vardı. Ve savaşmadan gitmesine izin vermeyecekti.

Neyse ki onu deli olmadığına ve birbirlerine ait olduklarına ikna etmek için biraz daha zamanı vardı. Bunu nasıl yapacağına dair hiçbir fikri yoktu ama bir yolunu bulacaktı. Bulmak zorundaydı. Ona göre başka bir alternatif yoktu.

Sekizinci Bölüm

Carlise ertesi sabah gözlerinde parlayan güneş ışığıyla uyandı. Kaşlarını çattı ve şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Günlerdir güneş görmemişti.

"Üzgünüm," dedi Riggs'in derin sesi ve göz kapaklarının ardındaki ışık sönmeden önce b i r hareket hissetti.

Gözlerini açtı ve Riggs'in *tam y a n ı n d a* yattığını ve başıyla güneş ışınlarını engelleyerek havada asılı durduğunu fark etti.

Gerildi ve gözlerinin içine bakarak ne düşündüğünü ve hissettiğini okumaya çalıştı... şanssızdı.

"İyi uyudun

mu?" Başını

salladı.

"Üşümedin mi?"

Carlise başını salladı.

"Sabahları uykulu olursun."

Omuz silkti. "Kahve olmadan uyanmam daha uzun sürüyor."

"Birazdan dışarı çıkıp jeneratörü çalıştıracam. Kahve makinesini çıkarıp çalıştıracam."

"Kahve makinen mi var?" diye sordu inanamayarak. "Evet."

Carlise coşku içinde gözlerini kapadı. "Sakin ol kalbim," diye şaka yaptı.

Riggs güldüğünde, bunu gövdesinde hissetti. Bu da onu şu anki pozisyonlarına geri getirdi. Yan yatmıştı, bacaklarından biri Riggs'inkinin arasındaydı ve eli Riggs'in tişörtünün altında, göğsüne dayanmıştı. Diğerinin ön kolunu tutuyordu. Sanki hiç bırakmak istemiyormuş gibi tutunuyordu.

. ve bırakmadığını fark etti.

"Um ... birlikte uyuduk." Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz yüzünü buruşturdu.

Ağız.

Ama Riggs hiç de etkilenmiş görünmüyordu. "Evet. Çalışırken uyuyakalmışsın ve seni uyandıracak cesareti kendimde bulamadım. Kanepede uyuyabilirdim ... ama dürüst olmak gerekirse? Uyumak istemedim. Burada olmak istedim. Senin yanında. Ben hastayken bu şekilde uyuduğumuzu hayal meyal hatırlıyorum ve söylemeliyim ki ateşten kafayı yemediğim için şimdi çok daha iyi." Bir süre onu inceledi, sonra ekledi, "Üzgün değilim, Carlise . . ama bu konuda endişelenmeni ya da korkmanı istemiyorum. İyi misin?"

Bu muhteşem adamın bütün gece yanında uyumak istemesi onun için sorun değil miydi? Kesinlikle evet! Ama heyecanını kendine sakladı ve sadece "Evet" dedi.

"Güzel. Peki bu gece iyi olacak mısın? Yatma vakti geldiğinde ve bunu tekrar yaptığımızda?"

Carlise'in damarlarında uyarılma hissi yüzerken karıncalanmalar başladı. Aslında uyku dışında bir şey olacağını söylemiyordu ama vücudunun başka fikirleri vardı. "Evet," diye tekrarladı.

Riggs iç çekti. "Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı.

Sonra onu şaşırtarak eğildi ve alnından öptü. "Gözlerini kapat, tatlım. Birazdan hareket edeceğin ve güneş yine gözlerinin içine doğacak."

Riggs'in önerdiği gibi yaptı ve o n u n üzerinden kayarken ışınları göz kapaklarında hissetti. Soğuk hava, içinde bulundukları sıcak kozaya sızdı ve Riggs'in vücut ısınısını korumaya çalışmak için hemen battaniyelerin içine girdi. "Ateşe biraz daha kütük koyacağım. Yakında hava ısınır. Sadece içinde kal Şimdilik yatağa," dedi.

Carlise gözlerini açtı ve Riggs'in tamamen giyinmiş bir halde şömineye doğru gidişini izledi. İkisinin de giyinik olduğunu, Riggs'in bir gece önce ondan yararlanmadığını bilmek, onun hakkındaki tahminlerini olduğundan daha da yükseltti.

İçgüdüleri doğru çıkmıştı. O onurlu bir adamdı. Ona zarar vermezdi. Gardını düşürür düşürmez ona saldırmayacak ya da tecavüz etmeyecekti.

Yine de, hayatındaki erkekler tarafından her zaman hayal kırıklığına uğratılmış olan küçük bir parçası, Riggs'i hâlâ o kadar iyi tanımadığı konusunda uyardı. Riggs'in içinde sakladığı bir şeyler olup olmadığını bilmiyordu.

Adamın kulübenin etrafında dolanmasını, dolaplardan birinin arkasından, bakmaya zahmet etmediği eski bir kahve makinesini çıkarmasını izledi. Sonunda ona doğru baktı. "Baxter'a bunu yedirmek ister misin?"

Sabah? Yoksa yatakta kalıp jeneratörü çalıştırmak için dışarı çıktığımda denememe izin vermek mi istersin?"

Carlise köpeği kontrol etmek istiyordu ama Riggs'in ses tonunda Baxter'la arkadaş olma arzusunu duyabiliyordu. "Çok fazla sorun olmayacaksa yapabilirsin."

"Asla," dedi ona küçük bir gülümsemeyle.

Odanın diğer ucundan Baxter'ın iki kutu parçalanmış tavuğu bir kâseye boşaltışını ve bir kutu yeşil fasulyeyi izledi. "Onu şımartıyorsun," diye seslendi.

"Hey, ilk kez onu beslerken yanında olmayacaksın. Kaçmaması için onu teşvik etmem gerekiyor," dedi Riggs. "Oraya gittiğimde peynirli makarnadan biraz alıp buzluktan çıkaracağım. Hemen dönerim."

Carlise buna gülümsemek zorunda kaldı. Başka nereye gidecekti ki?

Carlise uyuklayarak Riggs'in dönmesini beklerken on beş dakika kadar geçti. Kapının gıcirtısını duyduğunda gözlerini açtı ve Riggs'in yüzünde kocaman bir gülümseme ve boş bir kâseye içeri girdiğini gördü.

"Yemek yedi mi?" diye sordu gereksiz yere.

"Evet, kendine geliyor," dedi Riggs. "Onu içeri alabilmemiz an meselesi. Ateşin önünde uyumaya bayılacak. Jeneratörü de çalıştırdım. Biraz gürültülü ama elektrikle işimiz biter bitmez kapatacağım."

Artık daha bilinçli olduğu için Carlise gerçekten de dışarıdaki jeneratörün uğultusunu duyabiliyordu. Ormanın sessizliğinden sonra bu ses biraz yersiz gelmişti.

"Önce duş alabilirsin," dedi. "Suyun ısınması bir on dakika kadar daha sürer ama ben kahveyi hazırlayayım ve dizüstü bilgisayarını fişe takayım ki şarjı tam olsun. Telefonunu da şarj etmemi ister misin?"

Carlise oturmak için kendini zorladı. Kabindeki hava Riggs'in kalktığı zamanki kadar soğuk değildi. Bir an onun sorusunu düşündü, sonra başını salladı.

"Emin misin?"

"Servis alabilir miyim?"

Riggs omuz silkti. "Muhtemelen hayır."

Carlise tekrar başını salladı. "Annem birkaç gün daha iyi olacak. Onunla son konuştuğumda bir süreliğine çevrimdışı olacağımı söyledim."

"Eğer eminsen."

"Eminim," dedi Carlise ona. Gerçek hayatın araya girmesine hazır değildi. Sadece tatildeymiş gibi davranmak istiyordu.

Gerçek şu ki, telefonunu açtığında takipçisinden gelen düzinelerce korkunç mesaj ve mesajla karşılaşmaktan ölesiye korkuyordu. Henüz bununla başa çıkmaya hazır değildi. Riggs'le bir süre daha hayal dünyasında yaşamak istiyordu.

"Tamam. Ne zaman hazır olursan bana haber ver. Belki bugün yürüyüşe çıkarız diye düşünmüştüm."

Carlise kaşlarını çatarak ona baktı. "Dışarıda iki metre ya da daha fazla kar var, Riggs."

"Biliyorum," dedi Riggs gülümseyerek. "Ama bölgeyi kontrol etmek, ilgilenmem gereken herhangi bir ağaç olup olmadığına bakmak istiyorum. Güneş de çıktı. Rüzgar esmese muhtemelen en az yirmi derece daha sıcak olur. Eğlenceli olacak."

"Maine kışlarına alışkın olan adam böyle diyor," diye mırıldandı Carlise.

Riggs hiç utanmadan, "Evet," dedi. "Baxter'ın da bacaklarını esnetme fırsatını seveceğini düşünüyorum."

"Sence bizi takip eder mi?"

"Bence siz nereye giderseniz o da oraya gidecektir," dedi başını sallayarak.

"Bundan emin değilim. Tek başına kalmaya alışkın," dedi Carlise, ama Baxter'ın onu takip etmek isteyecek kadar sevdiği düşüncesi hoşuna gitmişti.

"Eski bir deyiş vardır, 'Bir hayat kurtarırsan, ondan sen sorumlu olursun' diye. O seni kurtardı, o yüzden artık onunmuştun gibi hissediyor. Ayrıca, açlıktan ölmek üzereyken ona yiyecek, donmak üzereyken battaniye verdiniz ve onunla yatıştırıcı, sevgi dolu bir tonda konuştunuz. İçimden bir ses o köpeğin senin için her şeyi yapacağını söylüyor."

Baxter'ın ondan hoşlandığı düşüncesinin verdiği zevk, o gittikten sonra olacakları düşündükçe azaldı.

"Ne oldu? Sorun ne?" Riggs yatağa yaklaşarak sordu.

"Ben sadece . . . Hiç köpeğim olmadı. Bir köpekle ne yapacağımı bilmiyorum. Sana bağlansa daha iyi olur."

"Çok geç, tatlım. Sorun çıkarma. Her şey yoluna girecek."

Sesi çok emin geliyordu. Carlise'in milyonlarca sorusu vardı ama bir önceki gece onun hakkında söylediği onca güzel şeyden sonra baş belası olmak istemiyordu.

"Tamam."

"Tamam. Sen kalkıp bana yıkanmasını istediğin şeyleri getirirsen, ben de duş sonrası için bir şeyler hazırlarım. Dişlerini falan fırçaladığında su senin için hazır olur."

Carlise ilk kez banyo kapısının arkasında çıplak olduğunu fark etti. Ve üzerinde bir kilit gördüğünü hatırlamıyordu. Riggs o duştayken içeri girebilir ve-

Hayır, yapmaz.

O bunu yapmazdı. Bunu ayak parmaklarına kadar biliyordu. Yorganı geriye itmek ve sıcak çarşaflardan çıkmak için kendini zorladı. Sırt çantasına gitti ve sahip olduğu son temiz kıyafeti çıkardı. Riggs'in eşofmanlarını giymeyi çok seviyordu ama şimdi uyanık ve farkında olduğu için çok samimi geliyordu, bu yüzden kendi eşyalarını giymeye geri döndü.

Kıyafetleri yıkanabildiği için rahatlamıştı ama iç çamaşırlarını Riggs'e teslim ettiği için biraz garip hissediyordu. Tabii ki, Riggs kıyafet demetine gözünü bile kırpmadı. Onları daha önce kullandığını gördüğü çamaşır sepetine attı, sonra yerden aldı ve araştırma zahmetine katlanmadığı geniş bir dolaba yöneldi.

Adam dolabın kapağını geri çekti ve Carlise küçük bir çamaşır makinesi ile kurutma makinesini gördü. Özellikle de şömineyi sadece ışık kaynağı olarak kullandıkları onca günden sonra, bu aletler kulübeye neredeyse hiç yakışmıyordu. "Duş aldıktan sonra ü z e r i n d e k i giysileri ekleyeceğim," dedi adam, çamaşır makinesine koymak üzere bir grup giysi almak için eğilirken.

Carlise onun kışına bakmaktan kendini alamadı. Çok güzel bir şeydi. Yuvarlak. Sıkı. Ve parmakları dokunmak için kaşınıyordu.

Bu düşünceyle döndü ve banyoya yöneldi. Riggs'in etrafında olmak libidosu için cehennem gibiydi. Ama istediği son şey onu rahatsız etmektir. Kadınlar ona her zaman asılmak zorundaydı. O kadar güzeldi. Ve onu burada kalmasına izin verdiğine pişman edecek bir şey yapmak istemiyordu.

Dişlerini fırçalarken kapı koluna baktı ve haklı olduğunu gördü. Kilit yoktu. Ama hiç korku hissetmiyordu. Dişlerini fırçaladıktan sonra duşu açtı ve suyun ne kadar hızlı ısındığını görünce çok sevindi. Kıyafetlerini olabildiğince hızlı bir şekilde çıkardı ve Riggs'le arasında sadece dayanıksız bir kapı varken çıplak olmaktan endişelenmeye bile fırsat bulamadan ılık spreyin altına girdi.

Duş hiç bu kadar iyi hissettirmemişti ve bir daha asla elektriği ya da sıcak suyu hafife almayacağına yemin etti.

Banyodaki su açıldığında Chappy dişlerini sıktı. Carlise kapının diğer tarafındaydı. Çıplaktı. Sabunlu. Duştaydı.

Aleti sertleşti ve bu kez hemen inmesi için başka bir şey düşünmedi. Onu daha önce yatakta bırakmak için tüm iradesini kullanmıştı. Onun kollarında uyandığında paniğe kapılmamıştı. Tanıştıklarından beri her şeyi olduğu gibi bunu da normal karşılamıştı.

Bu gece onunla tekrar yatmak istediğini açıkça söylemekten kendini alamamış, itiraz etmediğinde şaşırmış ve rahatlamıştı. Kadının bakışlarındaki şehvet ifadesini ya da onun altında belli belirsiz kıpırdanışını kaçırmamıştı. Onunla tekrar yatma düşüncesi onu tahrik etmişti ve Chappy hayatında hiç bu kadar heyecanlanmamıştı.

"Yavaş, Chap. Yavaş gitmelisin," diye mırıldandı. "Kadının üzerine vahşi bir hayvan gibi atlayamazsın."

Ama o böyle hissediyordu. Hiçbir kadını Carlise Edwards'ı arzuladığı kadar arzulamamıştı. Aslında yürüyüşe çıkmalarını önermesinin nedenlerinden biri de buydu. Onun içinde uyandırdığı hisleri aklından çıkarması gerekiyordu. Bütün gün onunla bu kulübede otursaydı muhtemelen pişman olacağı bir şey yapacaktı. Onu korkutmak istemiyordu. Ona duyduğu arzusun aralarındaki bağı bozmasına izin vermek istemiyordu.

Hiçbir zaman sekse *ihtiyaç duyacak* türden bir adam olmamıştı ama Carlise'in yanında ne kadar çok zaman geçirirse, arzudan deliye döneceğini düşünüyordu.

Onun uykulu gözlerle kendisine baktığını görmek, ellerini çıplak vücudunda gezdirmek ve onu uçurumun kenarına götürürken aletin altında ve etrafında titrediğini hissetmek istiyordu.

"Kahretsin," diye yemin etti, bir elini saçlarında gezdirirken. Artık başka bir şey düşünmenin zamanı gelmişti. Aleti pantolonunun içinde zonkluyordu. Taşakları sıkıca yukarı çekilmişti, sanki duştaki kadının içinde olma düşüncesiyle yüklerini bırakmaya hazırdılar.

Hemen şimdi oraya girebilirdi. Soyunabilirdi. Suyun altında ona katılacak ve dakikalar içinde ellerine, diline boşalmasını sağlayacaktı. O kadar emindi ki

aralarındaki bağ. Ama inşa etmekte oldukları güveni kaybetmesine neden olabilecek hiçbir şey yapmayacaktı.

İşte bu yüzden dışarı çıkması gerekiyordu. Bu çatırdayan enerjinin bir kısmını dışarı atmak için. Sanki hiç hasta olmamış gibi kendini iyi hissediyordu. Carlise olmasaydı çok daha kötü durumda olacağından hiç şüphesi yoktu. Ama şimdi fiziksel bir şeyler yapmaya fazlasıyla hazırды... soyunmayı ve muhteşem misafiriyle maraton seks seansına girmeyi içermeyen bir şeyler.

Lanet olsun. İşte yine başladı. Kendini toparlaması gerekiyordu. Duş sırası ona geldiğinde mastürbasyon yapacaktı. Bu onu rahatlatacaktı.

Chappy içten içe kendini kandırıldığını biliyordu. Evet, mastürbasyon yapmak kısa vadede kendini daha iyi hissetmesini sağlayabilirdi ama Carlise'i görür görmez siki yeniden kalkmak için can atacaktı.

İç çekerek kahveyi hazırlamaya konsantre olmak için elinden geleni yaptı. O da en az Carlise kadar bir fincan kahve içmeye hazırды. Mutfak tezgâhına yaslandı ve kahve süzülürken banyodaki suyun kapanışını dinledi. Carlise'in ıslak vücudunun üzerinde bir havlu gezdirdiğini, iç çamaşırını giymek için eğildiğini, sütyenini bağlamak için arkasına uzandığını hayal ederek kendine işkence etti.

Tanrım! Zihni ona hiç rahat vermiyordu! Carlise'in çarşaflarının üzerinde ne kadar tatlı görüneceğini düşünmeden edemiyordu. Çırılçıplak.

Banyo kapısını açtığında, Chappy o kadar sertleşmişti ki, pantolonunun içine boşalmadığına şaşırdı. Carlise ona gülümsedi ve Chappy'nin tek yapabildiği, "Kahve hazır. Birazdan çıkarım," diyebildi ve yanından geçip banyoya doğru ilerledi. Carlise'in tenindeki sabun kokusu ve gömleğini ıslatan uzun saçlarının görüntüsü Chappy'nin aletinden bir boşalma patlamasına neden oldu. Kıyafetlerini çıkarıp duşa girmeden önce kapıyı zar zor kapattı.

Su henüz tamamen ısınmamıştı ama bu sorun değildi. Soğuk bir duş muhtemelen ona iyi gelecekti. Ona karşı kaba davranmıştı, bunu biliyordu ama Carlise'in ereksiyonunu görmesini istememişti. Ya biraz kısa kalacaktı ya da o güzel mavi bakışların korkuya dönüşmesine neden olacaktı. İkincisi kabul edilemezdi.

Chappy suyun altına adımını atar atmaz sikini tuttu ve kendini okşamaya başlarken zevkle tısladı. Çok uzun sürmedi. Mastürbasyon yapmasına yardımcı olması için eline sabun dökmeye bile fırsat bulamadı. O yapardı

Bir eliyle taşaklarını zar zor tutuyor, diğer eliyle de boşalmadan önce sikini sıkıyordu. Sertçe.

Beyaz boşalma ipleri düşün plastik duvarına çarptı ve Chappy, Carlise'in memelerine boşalırken nasıl görüneceğini hayal edebiliyordu. Ona gülümseyecek ve menisini tenine sürtecekti.

Kahretsin. Aleti tekrar seğirdi ve bir fışkıрма daha elini kapladı. Sırtındaki su ılıktı ve Chappy dönüp yüzüne vurmasına izin verdi, kendini bugün yapması gereken her şeyi düşünmeye zorladı.

Bir dakika kadar sonra sabunu alıp temizlenmeyi başardı. Gerçi bezi sikinin üzerinde kullanmak neredeyse acı vericiydi. Bacaklarının arasını yıkarken taşakları hâlâ hassastı ve küçük bir kıkırdama çıkardı. Mastürbasyon yaptıktan sonra kendini daha iyi hissedeceğini düşünmesi neredeyse komikti. Daha iyi hissetmiyordu. Daha da gergin hissediyordu.

Carlise Edwards'a onu sürekli şok eden bir şekilde ihtiyacı vardı. Ve sadece seks için değil. Onun gülümsemesine ihtiyacı vardı. Sakinliğine. Şefkatli doğasına. Kadın o kadar hızlı bir şekilde onu etkisi altına almıştı ki dehşete düşmesi gerekirdi. Ama bunun yerine tek hissettiği, onu kendisine bir şans vermeye ikna edemeyeceği endişesiydi.

Sonra telefonunu şarj etmeyi önerdiğinde yüzündeki ifadeyi düşündü. Gergin miydi? Korkmuş muydu? Neyden, tam olarak emin değildi ama Chappy bundan hoşlanmamıştı. Eğer biri bir daha ona elini sürmeye cüret ederse, pişman olacaktı. Bunu bilmiyor olabilirdi ama hazır bir şampiyonu vardı. Orduda geçirdiği onca yıl boyunca bir düşmanı nasıl alt edeceğini öğrenmemiş değildi.

Su bir anda ılıktan dondurucuya dönüştü ama Chappy bir süre daha spreyin altında durdu ve giyinip kulübeye geri döndüğünde sikinin uslu durmasına yardımcı olacağını umdu. Carlise'i yatağında, altında istiyordu, onun içinde olmak istiyordu ama ona güvenmesini, kendini güvende hissetmesini daha da çok istiyordu.

Ve eğer onunla rahatça sevişebileceği bir noktaya asla gelemezse, buna saygı duyacaktı. *Ona* saygı duyacaktı. Onu yine de koruyacaktı. Eğer istediği buysa gitmesine izin verecekti. Bu onu öldürebilirdi ama bunu yapardı. Asla onun vermek istediğinden fazlasını almazdı.

Birçok yönden Baxter gibiydi. Sevilmek istiyordu. Umutsuzca güvende olmak istiyordu. Ama yardım etmek isteyenlere tam olarak güvenemiyordu.

Ama yine de.

Carlise'e zaman ve alan tanıyacaktı. Ona sırları, vücudu ve her şeyiyle güvenebileceğini gösterecekti. Ve Carlise içini açtığında, neyden kaçtığını öğrendiğinde, JJ, Cal ve Bob'la birlikte tehdidin icabına bakacaktı.

O zaman onu Newton'a taşınmaya ikna etmek an meselesiydi. ile onu.

Chappy homurdandı. Doğru. Carlise hakkında hiçbir şey hissetmiyordu. kolay olmayacak. Ama savaşmaya değecekti. Bunu hiç şüphesiz biliyordu.

Riggs'de farklı bir şeyler vardı ama Carlise bunun ne olduğunu bir türlü anlayamıyordu. Hâlâ her zamanki dost canlısı ve koruyucu kişiliğine sahipti ama onu her zamankinden daha fazla kendisine bakarken yakalamıştı. Ve dünden sonra, bu bir şey söylüyordu. Endişe verici değildi, gerçekten de değildi, ama onun kendisini bir önceki günden daha fazla incelediğinin farkındaydı.

Yürüyüşe çıkmak konusunda biraz isteksizdi ama dışarı çıktığında kulübeden çıkmaya ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etti. Orayı seviyordu ama küçüktü ve sürekli Riggs'i düşündüğü için stres yapıyordu. Şimdi dışarıda, güneşin altında olmak harika hissettiriyordu.

Belli ki Baxter da aynı şeyi hissediyordu. İlk başta köpeğin kaçıp kaybolacağından endişelenmişti ama Riggs onu besledikleri ve kulübenin verandasında uyuyacak sıcak bir yeri olduğu sürece onları kaybetmeyeceği konusunda ona güvence vermişti.

Hâlâ sıskaydı, çok sıskaydı ama şaşırtıcı bir şekilde, sadece birkaç gün tam yemek yedikten sonra bile, aslında biraz dolgunlaşmıştı. Kalça kemikleri ve kaburgaları eskisi kadar dışarı çıkmıyordu ve şu anda köpek onların etrafında oynayıyordu. Carlise'in bunu tanımlamak için düşünebildiği tek kelime buydu. Baxter karda bir tavşan gibi sekiyordu. Uzun kar yığınlarının arasında oynarken gülümsüyor gibi bile görünüyordu. Sevilecek kadar yaklaşmıyordu ama kesinlikle gözünü ikisinden de ayırmıyordu, ne çok ileri ne de çok geri gitmelerine izin veriyordu.

Hava soğuktu, Carlise nefes verirken nefesini görebiliyordu ama daha önce olduğu kadar soğuk hissetmiyordu. Rüzgâr artık o kadar güçlü değildi ama yine de ağaçların başlarının üzerinde sallanmasına neden oluyordu.

Derin karda yavaşça ilerlerken Riggs onun eline uzandı. Sanki her gün böyle yürüyorlarmış gibi doğal geliyordu.

Carlise'in yüzünde küçük bir gülümseme oluştu. Riggs'i göz ucuyla kendisine bakarken yakaladı -yine- böylece yürürken ona bakmak için döndü. "Ne?"

Omuz silkti. "Memnun görünüyorsun."

"Gerçek mi?"

"Her zaman."

"Öyleyim," dedi Carlise ona. "Yani, ben tam olarak bir doğa kızı değilim. Hep bir şehirde yaşadım. Ama burada, ıssızlığın ortasında dolaşmak çok huzur verici. Taze karda iz bırakan ilk insanlar olmak. Bu, sorunlarımın o kadar da aşılmaz görünmemesini sağlıyor."

"Burayı çok seviyorum. Arkadaşlarım ve ben rehin tutulduğumuzda, bir daha asla böyle bir şey yapma şansım olmayacağından emindim. Bunu hafife almamaya çalışıyorum."

Carlise onun elini sıktı. Onun savaş esiri olduğunu düşünmekten nefret ediyordu. Akıl almaz görünüyordu. O çok güçlü, çok yetenekliydi.

Uzun bir süre sonra, "Belirli bir yere mi gidiyoruz?" diye sordu.

"Evet. Arabana bakmak için yola çıkmayı düşünüyordum ama sana bir şey göstermek için bu tarafa gitmeye karar verdim."

"Ne?"

Sırıttı. "Oraya vardığımızda bekleyip görmen gerekecek." "Çok kabasın," diye dudak büktü Carlise. "Sürprizlerden nefret ederim."

"Bunu seveceksin," dedi gizemli bir şekilde.

Gerçek ş u ki, Carlise eskiden sürprizleri severdi, ama uzun zamandır pek iyi sürprizlerle karşılaşmamıştı ve temkinli davranmaya başlamıştı.

Bir süre yürüdüler, muhtemelen otuz dakika kadar, Riggs ona dönmeden önce manzarayı seyretmek ya da Baxter'ı kontrol etmek için sık sık durdular. Kar yüzünden yürümek hiç de kolay olmamıştı ve Carlise yüzünün kenarından boncuk boncuk ter damladığını hissetti. Sarınmıştı ve ilk başta üşümüştü ama şimdi biraz fazla sıcak hissediyordu. Sıcaklık muhtemelen donma noktasının çok altındaydı ama çok fazla enerji h a r c ı y o r d u .

"Hazır mısın?" diye sordu Riggs.

"Evet."

"Tamam, gözlerini kapat."

Carlise hiç düşünmeden Riggs'in dediğini yaptı.

"Burada kal. Elini bu ağacın üzerinde tut. Ve ne duyarsan duy gözetlemek yok. Tamam mı?"

Gittikçe daha fazla ilgisini çekmeye başlamıştı. Ormanda yürüyorlardı ve etrafındaki her şey aynı görünüyordu. Riggs'in nereye gittiklerini nasıl bildiğinden emin değildi, ama belli ki burada kendi elementindeydi. Onun navigasyon becerilerinden hiç şüphesi yoktu.

"Tamam," diye geç de olsa ona güvence verdi.

Riggs onun yanından ayrıldı ve gözlerini kapalı tutmak sandığından daha zor oldu. Adam yanından uzaklaştığı anda, sanki vahşi doğada tek başınaymış gibi hissetti. Yakınlarda onun ince seslerini duyabiliyordu ama bu bir şekilde yeterli değildi.

"Riggs?" diye seslendi, sesinin titremesinden nefret ediyordu.

Yaklaşırken ayak seslerini duydu.

"Sorun ne?" diye sordu.

Eldivenli elleri yüzüne dokunduğu anda Carlise rahatladı. Ve hemen kendini aptal gibi hissetti. "Özür dilerim. Bir şey yok."

"Bana bak," diye emretti.

Gözlerini açtı. Adam başını yukarı doğru eğmişti, böylece göz kapakları kalktığında gördüğü tek şey oydu.

"Neyin var? Ne oldu?" "Sadece bir an için endişelendim." "Ne için?"

"Beni burada bırakacağından. Bunun komik bir şaka olduğunu düşünebileceğinden falan."

Buna karşılık Riggs'in çenesi yaklaştıkça gerildi. "Bunu asla yapmam. Bu hiç de komik olmazdı."

"Biliyorum," diye fısıldadı.

"Neden böyle bir şey düşündün ki?"

Şimdi gözleri açtı ve Riggs'in onun düşüncelerinden ne kadar etkilendiğini görünce Carlise kendini çok kötü hissetti. "Bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun," diye karşı çıktı. "Konuş benimle, tatlım."

"Eski sevgilim ... beni korkutmanın komik olduğunu düşünürdü. Sırf çığlıklarımı duymak için köşelerden ve kapıların arkasından atlardı. Bana bir mağazada başka bir reyondan bir şey alması gerektiğini söyler, sonra dışarı çıkar ve arabayı hareket ettirir, beni terk ettiğini düşünmemi sağlardı. Geç saatlerde arayarak bana şaka yapmayı *severdi*.

ve cevap verdiğimde hiçbir şey söylemedi, sadece derin derin nefes aldı." Başını iki yana sallayarak Tommy ile ilgili tüm düşünceleri uzaklaştırmaya çalıştı. "O gidip saklanırken beni burada bırakmak onun çok hoşuna giderdi. Her zaman şaka kaldıramadığımı söylerdi."

"Bunların hiçbiri komik değil," dedi Riggs sert bir sesle. "İnsanları korkutmak şaka olsun diye yaptığım bir şey değil ve hiç hoş değil. Sana asla böyle bir şey yapmam. Asla."

Carlise'in kasları onun cevabı karşısında gevşedi, hem sözlü cevabı hem de tüm vücudunun öfkeyle gerilmiş gibi görünmesi. Ama bu öfke ona yönelik değildi. "Senden şüphe ettiğim için özür dilerim."

"Olma," dedi Riggs başını sallayarak. "Hâlâ birbirimizi tanımaya çalışıyoruz. Ve geçmişin sana temkinli olmayı öğretti. Ama etrafımdaki kalkanı indirebilirsin Carlise. Zamanla sana kalkanın olabileceğini göstermeyi umuyorum. Seni dünyadaki pisliklerden koruyabilirim. Hayatın zaman zaman insanların karşısına çıkardığı saçmalıklardan."

Onun sözleri her şeydi. Carlise kimsenin onun için ayağa kalkmamasına alışkındı. Çocukken annesinden başlayarak, Carlise'i babasından koruyamamıştı. Riggs'in onu korumaya yemin etmesi geçmişi otomatik olarak unutturmuyordu ama onun ciddi bakışlarına bakarken kalbinin etrafındaki duvarın biraz çatladığını hissetti.

Bir an sürdü ama sonunda Riggs rahatladı. Başparmağının çenesinin altını okşadığını hissetti. "Şimdi iyi misin?"

Başını salladı. "Sanırım iyiyim."

"Gözlerini açık tutmak ama bunun yerine bana sırtını dönmek seni daha iyi hissettirir mi?"

Carlise'in içinden daha fazla rahatlama aktı. "Evet."

"Tamam." Ellerini Carlise'in omuzlarına koydu ve onu fiziksel olarak döndürdü. Ama bırakmadı. Bunun yerine Riggs eğildi ve çenesini Carlise'in omzuna dayadı. Yüzleri kıl payı ayrıydı ve eğer dönerse dudakları birbirine değecekti.

Bir eli kızın kalçasına gitti ve bir an için onu kendine doğru çekti. "Baxter'a bak. Çok eğleniyor."

Carlise ormanın karlı harikalar diyarına karşı siyah pitbull'u hemen gördü. Bir sopayı havaya fırlatıyor, sonra yere düştüğünde üzerine atlıyor, oynarken etrafına kar yağdırıyordu.

Köpeğin ifade ettiği sevinç karşısında sırıttı.

"Senin üzgün olduğunu biliyordun, biliyorsun," dedi Riggs ona. "Ne?" Carlise sordu.

"Ne yapacağımı görmek için bekliyordu. Gerekirse seni benden koruyabilecek kadar yakınımda duruyordu. Ama sen rahatlayınca o da rahatladı."

Carlise önünde oynayan köpeğe baktı. "Onu görmedim." "Biliyorum. Sen sadece beni gördün."

Haksız da sayılmazdı. Riggs'in gözlerinin içine baktığında düşünebildiği tek şey oydu. Duyularını iyi bir şekilde dolduruyordu.

"Hemen döneceğim. Uzun sürmeyecek ve sen hep gözümün önünde olacaksın. Benimle güvendesin, Carlise. Sana söz veriyorum."

Başını salladı, o anda bir şey söyleyemeyeceğini biliyordu. denedim.

Riggs ondan uzaklaştı ve soğuk rüzgarın estiğini hissetti. bir kez daha etrafını sardı. Kendine sarıldı ve Riggs'in onu yanında bıraktığı ağaca yaslandı. Baxter'ın sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi karda oynamasını izledi. Köpek aç bırakılmış, istismara uğramış ve terk edilmişti ama yine de biraz sevgiden sonra daha mutlu olamazdı.

Carlise bu köpekten çok şey öğrenebileceğini düşündü. Zor bir çocukluk geçirmişti ama yine de annesinin kendisini ve Carlise'i babasından uzaklaştıramayacak kadar zayıf ve korkmuş olmasına rağmen onu tüm kalbiyle sevdiğini biliyordu. Carlise sonunda hayatına yeniden başlamak için yeni bir şehre taşındığında, her şey biraz daha iyiydi. Komşuları arkadaş canlısıydı, sevdiği ve çok iyi olduğu bir işi vardı ve Susie'de yakın bir arkadaş bulmuştu. Annesi de yıllar sonra ilk kez mutlu bir şekilde hayatına devam ediyordu.

Yıllar boyunca çeşitli başarısız randevulardan sonra, Carlise'in geriye kalan tek sorunu yalnızlıktı ... sevecek, onu sevecek birine duyduğu özlem. Ve Tommy'nin o adam olduğunu düşünmüştü. Onun yerine, hayatının en büyük hatası olmuştu.

Uzaklaştırma kararından sonra, "isimsiz" mesajlar ve e-postalar daha da kötüleştiğinde, onunla sadece bir kez yüzleşmişti. Tommy neden bahsettiğini bilmediğini iddia etti. Ayrıldıktan sonraki ilk birkaç haftanın ötesinde herhangi bir teması reddetti.

Yine de taciz devam etti. Zihninde, kelimenin tam anlamıyla başka kimse olamazdı. Sonra, lastiklerinin kesilmesiyle sonuçlanan daha somut şiddet . . . O da kaçtı. Korkakça bir hareketi ama Carlise adamın bir sonraki hamlesini görmek istemiyordu.

Şimdi o da Baxter gibiydi. Dünyadaki yerini arıyordu. Güvende olabileceği bir yer.

Ve Riggs'i bulmuştı.

Sağ tarafındaki bir hareket dikkatini çekti ve Carlise döndüğünde Riggs'in birkaç adım ötede sessizce durup ona baktığını gördü.

Gözlerini kırıştırdı. "Özür dilerim, seni duymadım."

"Ben bir şey söylemedim. Düşüncelerin içinde kaybolmuşken sana dokunmak istemedim, seni korkutabilirdim. Bu yüzden sadece bekliyordum. Burada durup sana bakmak pek de zor değil," dedi küçük bir omuz silkmeye.

Kalbinin etrafındaki duvardaki bir tuğla daha onun sözleriyle yıkıldı. "Sürprizim hazır mı?" diye sordu.

Adam mahcup görünüyordu. "Evet, ama şimdi bunun biraz aptalca olduğunu düşünüyorum.

Çok heyecan verici değil ve muhtemelen seni çok fazla umutlandırdım."

Carlise onun bu kadar endişeli olmasının sevimli olduğunu düşündü. "Riggs, beni buraya getirip tüm ormandaki en sevdiğin ağacı bana göstermek istediğini söyleyebilirsin ve ben de çok heyecanlanırım. Benimle paylaşmak istediğin her şeyi görmek isterim."

Bir an için adamın yüzünde öyle yoğun bir ifade belirdi ki Carlise irkildi ama sonra ifadesi düzeldi ve ona sıırttı. Sözlerinde onu bu kadar etkileyen şeyin ne olduğundan emin değildi.

Elini uzattı. "Buraya gel, tatlım."

Adamın ağzından kaçırıldığı sevgi sözcüklerini kaçırmamıştı. Her biriyle birlikte içine bir sıcaklık yayıldı. Elbette bu sözlerle bir şey kastetmiyordu, bu yüzden fazla umutlanamazdı. Bu basit evcil hayvan isimlerinin onun için ne kadar önemli olduğunu bilseydi muhtemelen çılgılık atarak kaçardı. Dikkatli davranması gerekiyordu. Duygularını kendine saklamalıydı.

Aralarındaki mesafeyi kapattı ve eldivenli elini onunkine koydu. Dönüp ağaçların arasına doğru yürümeden önce parmaklarını sıktı.

"Bu özel çam ağaçları sayesinde burayı bulmak çok kolay. Görebildiğin kadarıyla etrafta sadece onlar var," dedi işaret ettiği ağaçların önündeki karın bozulduğu yere doğru yürürlerken.

Carlise onun haklı olduğunu fark etti. Etraflarındaki ladin ve akçaağaçların ortasında çamların biraz eğreti durduğunu fark etmemişti bile.

"Sanırım birileri onları bir tür işaret olarak dikmiş," diye devam etti Riggs. "Kulübemden yaklaşık bir mil uzaktayız ve bir zamanlar burada, bulunduğumuz yerden çok uzakta olmayan başka bir kulübe vardı."

"Ne oldu ona?" Carlise etrafına bakınıp herhangi bir yapı izi göremeyince sordu.

"Çığ düştü."

Durdu ve şaşkınlıkla ona baktı. "Ciddi misin?"

"Evet. Çoğu insan Maine'in çığ merkezi olduğunu düşünmez ama şu dağı görüyor musun?" Riggs çam ağaçlarının arkasını işaret ederek sordu.

Carlise yükselen devasa dağı gördü. İçinden bir ürperti geçti.

Omurga.

Riggs sanki onun zihnini okuyabiliyormuş gibi, "Güvendeyiz," diye yatıştırdı.

"Hâlâ

Yamaçlardaki karın sabit kalmasını sağlayacak kadar soğuk. Havalar ısındıkça ve kar yukarılara doğru kaydıkça durum değişecek."

"Kulübeniz gömülme tehlikesiyle karşı karşıya mı?" Carlise sordu.

"Hayır. Kayma bölgesinin dışında inşa ettiğimden emin oldum. Ama sanırım benden önce burada olan kişi bunu yapmamış. Bölgenin arşivlerine bakmadım ama size göstermek üzere olduğum şeyi kendi gözlerimle gördükten sonra biraz etrafa bakındım ve yakınlarda bir temelden geriye kalanları keşfettim. Bir çığ kulübeyi yıkmış ve burada kim varsa daha sonra başka bir yere taşınmaya karar vermiş. Eğer kulübelerini benim bulunduğum yerin bir mil kadar batısına inşa etmiş olsalardı, güvende olurlardı."

Carlise yine titredi.

"Biz iyiyiz," dedi Riggs. "Farklı düşünseydim seni buraya getirmezdim. Ama seni tedirgin ettim ve niyetim bu değildi. O yüzden seni buraya neyi görmen için getirdiğimi göstereceğim, sonra da kulübeye geri döneceğiz. Tamam mı?"

Kız hevesle başını salladı. Şimdi her ikisini de gömen kar görüntüsünü aklından çıkaramıyordu.

Riggs onu öne doğru çekti ve yeri işaret etti. "Sanırım önceki sahipleri bu yüzden bir çeşit hazırlık yapıyorlardı."

Carlise aşağı bakınca Riggs'in çamların önündeki küçük bir alandaki karı temizlediğini fark etti. Zemine inen bir merdivenin bulunduğu küçük bir açık kapı gördü. "Bu da ne böyle?" diye sordu şaşkınlıkla.

Riggs kıkırdadı. "Buradaki araziye satın aldığımında emlakçı bana buradan bahsetti. Anladığım kadarıyla bir kıyamet günü sığınağı. Çok büyük değil, sadece birkaç kişi için yeterli. Metal raflar var, içlerinde eski askeri kumanyalar ve su dolu sürahiler var. Arkadaşlarım ve ben burayı temizledik, yani artık boş."

Merakı artan Carlise deliğe doğru adım attı. Kapı kapandığında yerle aynı hizada olacaktı ve Carlise bu kapının

Yazın çamurdan. Kapıyı incelerken, dış tarafında büyük bir halka gördü, belli ki onu açmak içindi ve alt tarafa bağlı bir tür hidrolik sisteme benzeyen bir şey vardı.

"Aşağıya inebilir miyim?" diye sordu.

"Elbette. Merdivenden inerken dikkatli ol. O kadar derin değil ama yine de düşersen canın yanar."

"Sen de geliyor musun?" diye sordu.

Riggs ilk kez rahatsız görünüyordu. "Kapalı alanlarda pek iyi değilimdir," dedi küçük bir omuz silkmeyle.

Carlise onun adına çok kötü hissetti. "Özür dilerim."

"Üzülme. Bu senin hatan değil. Oraya girdim ama mecbur kalmadıkça bir daha girmemeyi tercih ederim."

Başını salladı. "Buradan bakabilirim."

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde. "Benim fobilerim senin değil. Meraklı olduğumu görebiliyorum ve seni bu yüzden buraya getirdim. İlgini çekeceğini hissetmiştim. Devam et, ben burada iyi olacağım."

"İçeride kilitli kalma ihtimalim var mı?" diye sordu.

"Hayır. Mümkün değil. Aslında sadece içeriden kilitleniyor. Yani bir kez girdiğinde diğerlerini dışarıda tutabilirsin ama tam tersi olmaz. Bu yüzden bunun bir tür kıyamet günü sığınağı olduğunu düşündüm. İçeridekiler insanlığın geri kalanını dışarıda tutmak isteyecektir."

Carlise başını salladı. Yerdeki deliğe yaklaştı ve aşağıya baktı. Sığınak karanlıktı ve Riggs'e el feneri olup olmadığını sormaya fırsat bulamadan elinde tam da ihtiyacı olan şey belirdi.

"İşte, bu güçlü bir ışık. İçeri girdikten sonra yere koyabilirsin ve tüm içeriği aydınlatır."

Carlise ona gülümseyerek deliğin kenarındaki karların üzerine oturdu ve ayaklarını merdivenin basamaklarına koydu. Hızla sığınağa indi ve el fenerini yere koyduktan sonra hayranlıkla etrafına bakındı. Işın tam da Riggs'in söylediği gibi alanı aydınlatıyordu. Yukarı baktığında onun girişte çömelmiş olduğunu gördü.

"Çok havalı," dedi gülümseyerek.

"Rafları orada bıraktık çünkü onları çıkarmak çok zahmetli olacaktı. Sanırım önceki sahibi onları aşağıdayken inşa etmiş çünkü şimdiki halleriyle kapıya sığmıyorlar. Arka köşede kimyasal bir tuvalet vardı ve sol arka tarafa çok yakından bakarsanız tavanda doldurulmuş bir delik görebilirsiniz."

Carlise sığınağın derinliklerine doğru yürüdü ve Riggs'in yönlendirdiği yere baktı. Yeterince emin, küçük bir delik vardı.

"Bu hava deliği. Cal, gerektiğinde havayı aşağı ya da yukarı çekmek için muhtemelen bir tür fan takılı olduğunu düşünüyor. Yine de üzerini kapattık, böylece hiçbir yaratık içeri girip sıkışamazdı."

Boşlukta metal bir karyolanın kalıntılarına benzeyen bir şey de vardı. Gerçi üzerinde artık bir şilte yoktu. Carlise etrafına bakarken, dünya başlarının üstünde kasıp kavrulurken burada oturan bir aile hayal edebiliyordu. Birkaç kıyamet ve uzaylı istilası kitabı tercüme etmişti ve yeraltına sığınmış, alt üst olmuş bir dünyada hayatta kalmaya çalışan bir grup insanı net bir şekilde hayal edebiliyordu.

Riggs'in hâlâ çömelmiş olduğu deliğe doğru yürüdü. "Bu gerçekten harika."

"Evet," dedi Riggs. "Onu söktürmeye kendimi ikna edemedim. Çok fazla insan bunu bilmiyor, bu yüzden birinin bunu kötü amaçlar için kullanmasından gerçekten endişelenmiyorum. Birinin tesadüfen bulacağı bir şey de değil. Buraya benden ve ara sıra gelen avcılardan başka kimse gelmez ama ne aradığınızı bilmiyorsanız bulmanız biraz zor."

Carlise el fenerini aldı ve merdiveni tutmadan önce sığınağın etrafına son bir kez baktı. Konteyner onun dik durabileceği kadar yüksekti. Riggs'in içerideyken biraz eğilmek zorunda kalacağını hissediyordu. Zirveye sadece sekiz basamak vardı ve yeterince yükseğe çıkar çıkmaz Riggs'in eli ona yardım etmek için dirseğinin altına girdi.

Carlise el fenerini ona verdi ve o da ceketinin derin ceplerinden birine koydu.

"Kapatmak ister misin?" diye sordu.

Carlise sırtıttı. "Evet!" Sığınaktan ve nasıl çalıştığından büyülenmekten kendini alamıyordu. Sığınağı kapatmadan önce Riggs ona kilit mekanizmasını gösterdi. Kapının dışarıdan açılmasını engellemek için yerine oturtulmuş basit bir sürgüydü bu.

Ağır görünlü çelik kapının kolayca kapanması onu şaşırtmıştı. Hidrolik mekanizma çarparak kapanmasını engelliyordu ama yavaş da değildi. Carlise, hayatınız için kaçırırsanız ve peşinizde bir uzaylı varsa, içeri girmek için zorlanmak istemeyeceğinizi ve kapının da oldukça hızlı kapanmasını isteyeceğinizi düşündü.

Riggs sığınak kapısı emniyete alındığında küçük bir gülümsemeyle, "Kafanda dönen tekerlekleri görebiliyorum," dedi.

"Bir uzaylı istilasından kaçmaya çalışan ve saklanmak için buraya gelen birini hayal ediyordum," dedi ona.

"Hiç kendi kitaplarını yazmayı düşündün mü?" diye sordu. Carlise şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"Başkalarının kelimelerini tercüme ediyorsunuz. Hiç kendi kitabını yazmak istedin mi?"

Kendi mi?"

"Ben yazar değilim," diye itiraz etti. "Sadece başkaları için çeviri yapıyorum. insanlar."

Riggs uzun bir süre ona baktı ve sanki aklını okuyabildiğini hissetti. "Eminim bunu yapabilirsin."

"Neyi yapabilirim?" Ama o ne olduğunu biliyordu. "Bir kitap yazabilirim."

"Neden böyle düşündün ki? Benimle daha yeni tanıştın," dedi biraz savunmacı bir tavırla.

"Aklına koyduğun her şeyi yapabileceğine dair içimde bir his var," dedi hiç tereddüt etmeden.

Ona olan inancı, sesinin bu kadar emin çıkması, karnının dönmesine neden oldu.

"Ayrıca, söylediklerine bakılırsa çok fazla kitap çevirmişsin. Eminim yaptığınız işten kendi fikirlerinizi de edinmişsinizdir." Carlise isteksizce başını salladı.

"Seni geri tutan nedir?" Omuz silkti. "Bilmiyorum."

"Bence bunun peşinden gitmelisin. Sadece kendin için olsa bile. Belki bir uzaylı romanı yazabilirsin. Kadın kahraman ormanda bir sığınakta kötü uzaylılardan saklanır. Sonra iyiliksever bir uzaylı onu bulur ve yardım etmek için orada olduğuna dair güvence verir. *Tüm* insanlara yardım etmek için. Onun güvenini kazanır. Sığınakta biraz seksi zaman geçirirler, sonra dışarı çıkarlar ve kötü uzaylıların kığını tekmelerler. Kadın onun gezegenine geri dönüyor çünkü adamın halkının kralı olduğu ve sonsuza kadar Dünya'da kalamayacağı ortaya çıkıyor ve kadın onun yanında kraliçesi olarak mutlu bir şekilde yaşıyor."

Carlise inanamayarak Riggs'e baktı.

"Ne?" diye sordu sırtarak.

"Ben ... sen *ne halt* ediyorsun?"

"Zamanında bir ya da iki uzaylı romanı okumuş olabilirim ya da olmayabilirim," dedi gülerek.

"Ciddi misin?"

"Evet."

Carlise başını salladı. "Beni şaşırtmayı asla başaramıyorsun."

"Güzel. Seni diken üstünde tutmak istiyorum," dedi Riggs ona, kişisel alanına adım atarak.

Göz temasını korumak için başını geriye eğmek zorunda kaldı. O gergin ifade geri gelmişti.

"Bana ne yapıyorsun?" diye mırıldandı.

Carlise zorlukla yutkundu. Ona da aynı soruyu sormak istiyordu. Kendini olduğu yere çakılmış hissetti. Donup kalmıştı. Adamın başı eğilmiş miydi? İnmişti. Tanrım, onu öpecek miydi? Öpmesini istiyordu. Nefes almak istediğinden daha çok.

Çenesini yukarı kaldırdı, bunu istediğini ona belli etti. *Onu* istiyordu. "Öpebilir miyim?" diye fısıldadı adam, hâlâ onun bakışlarını tutuyordu.

Uzun kollu gömleğinin ve ceketinin altındaki kollarında tüyleri diken diken oldu. Ona dokunmak için her zaman izin istemesi, onda hayran olduğu pek çok şeyden biriydi. "Evet. Lütfen."

Anında dudakları onunkilerin üzerindeydi.

Uzun süre dışarıda kaldıkları için soğuktular ama çabucak ısındılar. Öpüşme tatlı ve yumuşak başladı, iki çift dudak birbirini okşuyor, öğreniyordu. Ama çok geçmeden, iffetli dokunuş daha fazlasına dönüştü.

Carlise aniden Riggs'e yeterince yaklaşmadığını hissetti. Elleri ceketini sıkıca kavradı ve ona tutundu. Adamın bir eli onu kendine doğru çekmek için sırtına, diğeri de başının arkasına gitti. Ağzını yutarken onu hareketsiz tuttu.

Daha önce hiç böyle öpülmemişti. Sanki nefes almak için ona ihtiyacı varmış gibi. Dilleri birbirinin etrafında dönüyor, adam onun sıcaklığına tekrar dalmadan önce alt dudağını ısıırıp emiyordu.

Onu kendisine doğru tutuşu, başka bir erkekle birlikte olsaydı Carlise'i rahatsız edebilirdi. Ama bu Riggs'ti. Onu sıkıca tutuyordu, ama geri çekilmek için en ufak bir hareket yaparsa, onu bir kalp atışı içinde bırakacağından hiç şüphesi yoktu. Ama o geri çekilmek istemiyordu. Daha fazlasını istiyordu.

Boğazından ağzına bir inilti geldi ve hemen Carlise'in amcığı ağlamaya başladı. Riggs'in de aynı şekilde tahrik olduğunu bilmek onu daha çok istemesine neden oldu. Öpüşmeleri saniyeler içinde sıfırdan dört yüz yirmi ikiye çıkmıştı ve Carlise onu daha da ısrarla öperken, kulübesinin içinde değil de ormanın ortasında oldukları gerçeğine lanet okudu.

Bu adamı istiyordu. Onunla tanışmasının üzerinden bir haftadan az bir süre geçmiş olması önemli değildi. O tür biri olmadığı önemli değildi

kaçamak yapan bir kadın. Bu bir kaçamaktan *başka bir* şey gibi hissettiriyordu. Bu adama havadan daha çok ihtiyacı vardı.

Sonunda geri çekilen Riggs oldu ama gitmesine izin vermedi. Ellerini oldukları yerde tuttu ve ikisi de nefes nefese dengelerini yeniden kazanmaya çalışırken onun gözlerinin içine baktı.

Bir süre sonra, "Vay canına," diye fısıldadı.

Carlise sırtıttı. "Evet."

"Seni istiyorum Carlise," dedi kel bir sesle. "Bir kadını seni istediğim kadar çok istediğimi *hiç* sanmıyorum. Ama tek gecelik bir ilişki için değil. Sende içime işleyen bir şeyler var. Seni düşünmeden duramıyorum. Hayatımda neyi doğru yaptım da birdenbire karşıma çıktın diye merak ediyorum."

"O yola çıkmamalıydım," diye fısıldadı. "Planım Bangor'a giden 2. yolda kalmaktı."

"Ama öyle yapmadın. Bana doğru sürdün. Benim dağıma. Kulübeme."

"Evet."

Bu önemli bir andı. Carlise bunu hissedebiliyordu. Bunun ne anlama geldiğinden, Riggs'le aralarındaki ilişkinin yürüyüp yürümeyeceğinden emin değildi ama yürümesini istiyordu. Hem de çok.

"Bugün sevişmeyeceğiz," dedi sonunda. Carlise ona bakarken kaşlarını çatı.

"İstiyorum. Ne kadar istediğimi bilemezsin. Ama senin geçici bir hevesten fazlası olduğunu kanıtlamak istiyorum. Beni tanımanı istiyorum. Emin olmanı istiyorum, çünkü bir kez sana sahip olmama izin verirsen . . .işte o kadar. Geri dönüşü yok, Carlise. Anlıyor musun?"

Anladı. Riggs'le birlikte olmayı ne kadar istese de, küçük bir parçası seviştiklerinde onun gitmesini isteyeceğinden endişeleniyordu. Birbirlerini daha iyi tanımak için zaman ayırmak yapılacak en akıllıca şeydi. Yetişkin işi. Ama yine de biraz berbattı. Çünkü adam öpüşebiliyordu. Ve eğer bu kadar iyi öpüşebiliyorsa, onunla sevişmenin dünyasını sarsacağından hiç şüphesi yoktu. "Evet."

"Evet ne?" diye sordu.

"Beklemeliyiz. İstemiyorum ama muhtemelen akıllıca olur."

"Peki ya diğeri? Ben ciddiydim Carlise. Bir kez bedenine girmeme izin verdin mi, artık benimsin. Tıpkı benim senin olduğum gibi. Bunu anlamana ihtiyacım var."

Bu adamın ona ait olduğu düşüncesi damarlarında özlemin dolaşmasına neden oldu. "Evet."

Burnundan uzun bir nefes almadan önce bir süre ona baktı. "Tamam."

"Tamam," diye yineledi. Bir ya da iki dakika sonra gülümsedi. "Peki, bütün gün burada mı duracağız yoksa kulübeye mi döneceğiz?"

"Hareket edemiyorum," diye itiraf etti kaşlarını çatarak.

"Ne? Neden? Sen iyi misin?" Carlise endişeyle sordu.

Adam nefes nefese kaldı. "Ben iyiyim. Sadece seni bırakmak istemiyorum. Ve bilgin olsun diye söylüyorum, sevişmiyorum olmamız yatağında, kollarımda uyumayacağın anlamına gelmiyor. Bu hâlâ geçerli."

Carlise tekrar gülümsedi. "Güzel. Çünkü yatağın gerçekten çok rahat."

Riggs homurdandı. "Sevmenin tek nedeni bu mu?"

Onunla dalga geçmek eğlenceliydi. "Maaaaaybe. Çarşaflarını da seviyorum kokuyor."

"Ve?"

"Yastıkların harika. Ve daha önce hiç bu kadar battaniye takıntısı var."

"*Ve?*" diye tekrar sordu, onu kabaca kendine doğru çekerek. Adamın ereksiyonunu karnında hissedebiliyordu. Arzu bir kez daha içinden fırladı.

"Ve bir erkekle yatmak beni hiçbir z a m a n senin kollarında olduğum kadar güvende hissettirmede," diye itiraf etti usulca.

Adam nazikçe gülümsedi. "Aynen öyle. Benimleyken, *sen* güvende." Derin bir nefes aldı, sonra elini başının arkasından indirdi.

Carlise onun dokunuşunu hemen özledi.

Ama dönüp bir kolunu beline dolayarak onu kendi tarafına kilitlediğinde daha iyi hissetti. "Hadi seni geri götürelim ve ısıtalım."

"Hasta olan sendin, ben değil," diye hatırlattı ona.

"Ben de senin hasta olmanı *istemiyorum*," diye karşılık verdi. "Hiç eğlenceli değil, inan bana. Yine de en iyi hemşireye sahiptim."

Carlise kulübeye dönerken yol boyunca gülümsedi. Sığınakta Riggs'le aralarında bir şeyler değişmişti ve bu onu çok heyecanlandırmıştı. Susie ona tamamen delirdiğini ve çok hızlı hareket ettiğini, yavaşlaması gerektiğini, adamı tanımadığını bile söyleyecekti. Ama Susie yanılıyordu.

Riggs ona hiç kimsenin davranmadığı kadar iyi davranıyordu ve Susie onun tam da şu ana kadar ona gösterdiği türden bir adam olduğunu iliklerine kadar biliyordu. Onurlu. İyi. Koruyucu. Güvenli.

Bir noktada, en başta Ohio'yu terk etmesinin nedeniyle yüzleşmek zorunda kalacaktı ama şu anda kendi aşk hikâyesinde yaşamakla meşguldü. Belki de Maine'in vahşi doğasında kaybolan ve sonunda bir dağ adamının kulübesinde sonsuza dek mutlu yaşayan bir kadın kahraman hakkında bir kitap yazacaktı.

Carlise'in karnında kelebekler uçuşuyordu. Başı dönüyordu. Heyecanlı. Mutlu hissediyordu. Ve bu duygulardan herhangi birini hissetmeyeli uzun zaman olmuştu.

Son zamanlarda hep endişe, korku ve kaygıyla doluydu. Bu güzel bir değişiklikti. Büyük bir değişiklik.

Yürürken önlerinde küçük bir hayvanı kovalayan Baxter dikkatini çekti ama kaçmadı. Görünüşe göre kendisinin olduğunu iddia ettiği insanlardan yirmi ya da daha fazla adım uzaklaşmak istemiyor gibiydi.

"Ögle yemeği için somon nasıl olur?" Riggs sordu. "Buzlukta biraz var, pişirebilirim."

"Kulağa hoş geliyor. Yanına yeşil fasulye güveci yapabilir miyim?" Carlise sordu.

"Mükemmel," dedi Riggs.

Carlise ona bakarken, Riggs'in bu sözleri söylerken kendisine baktığını gördü ve nedense yemekten bahsetmediğini hissetti.

Gülümsemesine karşılık verdi ve onun yanına sokuldu. O dünyadaki en şanslı kadındı. Riggs'in yanında olmak anlamına gelseydi, hayatında yaşadığı tüm saçmalıkları tekrar yaşardı.

Dokuzuncu Bölüm

Son üç gün Chappy için hem cennet hem de cehennem gibiydi. Cennet çünkü bir kadınla hiç bu kadar iyi geçinmemişti. Cehennemdi çünkü onu çok istiyordu ve bir centilmen olmak için elinden geleni yapıyordu. Onu sahiplenmeden önce ikisine de tamamen emin olmaları için zaman tanımak istiyordu.

Carlise komik ve zekiydi. Çok gülerdi ve onu da güldürürdü. Ayrıca güzeldi, harika kokuyordu ve onun için açlıktan ölüyormuş gibi öpüşüyordu. Keşke tropik bir yerde olsalardı da onun kıvrımlı vücudunu daha fazla görebilseydi diye düşündü ama yine de kanepede, battaniyesinin altında ona sarılması da bir o kadar harikaydı.

Kulübede giderek artan beklenti ve cinsel gerilimde elektrikli bir şeyler vardı. Bu inanılmaz bir tahrik ediciydi. Chappy her duş aldığında mastürbasyon yapıyordu ama bu, damarlarında dolaştığını hissettiği şehvetin yanına bile yaklaşmıyordu.

Dün sabah Carlise'in duşta sessizce inlediğini de duymuştu ve banyoda ona katılmamak için tüm kontrolünü kaybetmişti.

Sonunda seviştiklerinde, bu onun hayatını değiştirecekti. Chappy bunu biliyordu. Carlise onu başka bir kadın için mahvedecekti ve o da buna hazırdı.

Carlise çevirilerinden biri üzerinde çalışırken kanepede oturup kitap okumaktan ve onunla her şey hakkında konuşmaktan ne kadar keyif alsa da, Chappy arkadaşlarının bugün kulübeye gelmesinden biraz rahatlamıştı. O kadar hasta olduktan sonra gerçekten iyi olup olmadığından emin olmak için geldiklerini söylediler ama Carlise'i kontrol etmek istediklerini biliyordu.

Onlar onun en iyi arkadaşlarıydı ve onun kendisi için yeterince iyi olduğundan emin olmak istemelerine üzülemezdi. Onun bir kullanıcı ya da

altın avcısı. Arkadaşlarına Carlise'in orduda geçirdikleri günler sırasında ve sonrasında tanıştıkları bazı orospular gibi olmadığına dair söz vermek için ihtiyaç duyduğu mahremiyete sahip olamayacaktı.

Aslında onunla tanışmaları için sabırsızlanıyordu çünkü onun yanında birkaç dakika içinde şanslı bir orospu çocuğu olduğunu anlayacaklarından hiç şüphesi yoktu.

Chappy, Carlise'in arkadaşlarıyla tanışacağı için biraz tedirgin olduğunu anlayabiliyordu. Onu seveceklerine dair güvence vermeye çalışmıştı ama JJ, Cal ve Bob'un ne kadar gerçekçi olduklarını kendi gözleriyle görmesi gerektiğini biliyordu. Plana göre kulübeye giderken CR-V'sini bulmaya çalışacaklar ve kazıp çıkarabileceklerine bakacaklardı. Ayrıca arkada bıraktığı bavulu da alıp kulübeye getireceklerdi.

Arabanın aküsü soğuk hava yüzünden bitmiş olabilir ya da çarptığı ağaç yüzünden motorda hasar oluşmuş olabilirdi. Kontrol edecekler ve vardıklarında bilgi aktaracaklardı. Son üç gündür güneş vardı ama hava hâlâ soğuktu ve kar hiç erimemişti. İki metre kar küçük SUV'un kaldıramayacağı kadar çok olabilirdi ama önemli değildi. Carlise'in şehre gitmesi gerekirse onu cipiyle götürecekti. "Sence yine ne zaman burada olurlar?" Carlise sordu

gergin bir şekilde.

"Emin değilim. Muhtemelen öğle vakti civarında," dedi ona. "Bob'un kamyonetinin önünde bir pulluk var ama sonuçta yolların durumu ne zaman geleceklerini belirleyecek."

"Tamam. Umarım Baxter çıldırmaz."

"Korkmaz," diye onu rahatlattı Chappy.

"Bunu bilemezsin."

"Evet. Bizim yanımızda çok daha iyi oldu. Bize alışıyor ve tüm insanların kötü olmadığını fark ediyor. Daha dün sen kapıyı açık bıraktığında neredeyse kulübeye giriyordu. Hiçbir şey olmasa bile, iyi olduğunuzdan emin olmak için burada kalacağını düşünüyorum."

"Biraz korumacı biri, değil mi?" Carlise küçük bir gülümsemeyle sordu. "Evet.

Dün havladığında neredeyse altıma yapacaktım.

kanepede seni gıdıklıyordum ve kapıdan çılgınlıklarını duydu. Eminim sana zarar verdiğimi düşünmüştür."

"Bana zarar vermezsin," dedi Carlise kararlılıkla.

Onun bu kadar emin konuşması hoşuna gitmişti. "Elbette yapmazdım. Ama Baxter bunu bilmiyor. Yine de öğrenecek."

"Sence Cal köpek maması poşetini getirmeyi hatırlar mı? Her ne kadar Bax'in insan mamasından hoşlandığından emin olsam da, onu bir an önce mamadan kesmek daha iyi olacaktır."

"Hatırlayacaktır."

"Callum Redmon'la tanışacağıma inanamıyorum. O ünlü biri!" Chappy kıkırdadı. "Ne yaparsan yap, ona selam verme ya da seslenme."

Ekselansları. Bundan nefret eder."

"Aman Tanrım, ben olsam bunu yapmazdım. Bu garip ya da başka bir şey olurdu."

"Olur."

"Ama bu düşünmediğim anlamına gelmiyor," dedi küçük bir ifadeyle Gülmek.

"Bunu sana söylememe gerek olmadığını biliyorum, çünkü sana güveniyorum, ama ben

Zaten öyle olacak. Lütfen yara izlerine bakmayın. Biz savaş esiriyken cehennemi yaşadı ve bizi esir alanların işkencesinin en büyük kısmını o gördü."

"Bakmayacağım. Yara izleri adamı adam yapmaz, benim için önemli olan i ç i n d e k i l e r d i r . En güzel erkekler bazen en büyük pislikler olurken, toplumun erkeksi ya da yakışıklı kalıplarına uymayanlar genellikle en büyük kalplere sahiptir ve en nazik insanlardır."

"Bu çok doğru. Sadece kraliyet statüsü ve yara izleri nedeniyle hakkında çok fazla şey söylendi. Bu ona zarar veriyor."

"Burada güvende," dedi Carlise. "Arkadaşlarını üzecek bir şeyi asla kasıtlı olarak yapmam."

"Onlar da seni üzecek bir şey yapmazlar," diye karşılık verdi Chappy.

"Biz ... biz ..." Durakladı. "Sanırım aramızdaki ilişkilerin bu kadar hızlı ilerlemesi onları endişelendirecek."

"Endişelenmeyecekler."

"Elbette endişelenecekler. Demek istediğim, hızlı oldu,

Riggs." "Bu sana yanlış mı geliyor?"

"Şey, hayır, ama-"

"O zaman başkalarının ne düşündüğünü boş ver," dedi kararlı bir şekilde. Ama Chappy bunun nereden geldiğini biliyordu. Henüz en iyi arkadaşını ya da annesini aramamıştı çünkü tıpkı onun arkadaşlarının düşündüğü gibi onu yargılayacaklarından korkuyordu.

"Evet."

Mutfakta duruyorlardı ve onu kendisine bakmaya teşvik ederken yanağını avuçladı. Ellerini onun üzerine koymayı seviyordu. Ona dokunmak

yapabileceği her şekilde. Teni nemli yumuşaktı ve çok kırılgan görünüyordu ama çelik gibi bir omurgası olduğunu biliyordu.

"Susie sana hata yaptığını söylerse ona inanacak mısın? Yoksa aramızda oluştuğunu hissettiğin şeye mi güveneceksin?" Chappy bu soruyu gerçekten sormak istememişti ama Susie'nin ilişkilerinin hızı konusunda bu kadar stresli görünmesi o n u biraz endişelendirmişti. Ona kalırsa, birlikte mükemmeldiler ama eğer o da aynı şekilde hissetmiyorsa, bunun olması gerektiğini anlaması için ne kadar beklemesi gerekiyorsa o kadar bekleyecekti.

"Anlamıyorsun," diye fısıldadı, bakışlarını kaçırdı ve sorusuna cevap vermedi.

Chappy'nin midesi çalkalandı. Onu Maine'e getiren şeyin ne olduğu hakkında hiç konuşmamışlardı ama eninde sonunda aşmak zorunda kalacakları bir kaya gibi aralarında duruyordu. Sabırlı olmaya çalışıyordu, kendini rahat hissettiğinde ayrıntıları ona anlatmasına izin veriyordu.

"O zaman konuş benimle," dedi sözlerindeki yalvaran tonu duyarak. "I . . . Korkuyorum."

"Benden mi?" Chappy sordu.

"Hayır! Senden değil. Senden asla."

"O zaman ne?"

Cevap vermek için ağzını açtı ama dışarıdan gelen bir ses dikkatlerini çekince durdu.

Zihinsel olarak arkadaşlarının kötü zamanlamasına lanet okuyan Chappy eğildi ve Carlise'i nazıkçe öptü. "Sonra konuşuruz. Ama bu arada şunu bil: Her ne olursa. Korktuğun her neyse... bunu nasıl geride bırakacağımızı *birlikte* çözeceğiz. Geçmişindeki birkaç iskelet beni korkutup kaçırmayacak, tatlım."

Ona cesur bir gülümseme verdi ve başını salladı.

Şimdilik bu kadarı yeterliydi. Ama daha sonra, yalnız kaldıklarında, Chappy onun hikâyesini dinlemeye kararlıydı. İcini dökmesine izin vermek için. İçgüdüsel olarak, onun kaçtığı şeyle başa çıkmadan ilerleyemeyeceklerini biliyordu.

"Gel de arkadaşlarımla tanış. Seni çok sevecekler."

Chappy ceketini giymesine yardım etti ve verandaya çıktılar. Baxter odunların altındaki küçük yuvasındaydı ama gözlerini hem Carlise'den hem de yeni gelenlerden ayırmıyordu.

Harika bir köpekti ve inanılmaz bir koruyucuydu. Chappy, Carlise ile bu kadar uyumlu olmasından daha mutlu olamazdı.

Cal, Bob ve JJ, Bob'un önünde kocaman bir pulluk olan Chevy Silverado'sundan indiler - kulübesine ulaşabilmelerinin tek nedeni buydu - ve Chappy, yönetici asistanları April'in de kamyonundan indiğini görünce şaşırdı.

"Hey!" dedi Bob sırtarak, elinde büyük bir bavulla kulübeye doğru yürürken. JJ, April'in yanında durarak derin karda düşmemesini sağladı ve Cal da onu takip etti.

Chappy cevap vermeden Baxter derme çatma köpek kulübesinden çıktı ve Carlise'in yanında dururken boğazından kısık bir sesle hırladı.

"Vay canına. Tamam, daha fazla yaklaşma," dedi Bob, verandaya çıkan üç basamağın dibinde olduğu yerde durarak.

"Sorun yok Baxter," dedi Carlise ve hemen veranda da, huzursuz olduğu her halinden belli olan köpeğin yanında dizlerinin üzerine çöktü. "Onlar arkadaş. Sana zarar vermeyecekler."

Chappy ona, "Bence o daha çok *sana* zarar vermelerinden endişeleniyor, tatlım," dedi.

Önce ona, sonra tekrar köpeğe baktı. "Bana da zarar vermeyecekler," diye ekledi.

JJ, "Vay anasını, bu gördüğüm en zayıf köpek," diye yorum yaptı. "Aslında son bir haftadır kilo aldı.

Onu gördüm," dedi Chappy omuz silkerek arkadaşlarına. Şaşırtıcı bir şekilde Baxter, Carlise'in ona dokunabileceği kadar yakındaydı. Eliyle hafifçe boynuna dokundu ve köpeğin vücudunun titrediğini görebiliyordu.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim," dedi temkinli bir şekilde.

Ama Carlise onun uyarısını görmezden geldi. "Sorun yok. Sadece biraz gergin. Muhtemelen uzun zamandır bizden başka insanları ilk kez görüyor. Sen iyisin, değil mi Bax? Bunlar Chappy'nin arkadaşları. Sadece ziyarete geldiler. Onlar iyi insanlar. Sana zarar vermezler."

Sesi biraz şarkı söyler gibiydi ve Chappy onun bebekleriyle konuşurken nasıl ses çıkardığını anımsadı. Bu tamamen çılgıncaydı ama yine de içinde öyle yoğun bir özlem vardı ki neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti.

"Bu kadar cesur olduğun için seni ödüllendirmek adına sana ekstra büyük bir akşam yemeği getireceğim," diye devam etti Carlise, Chappy'nin köpeğiyle tatlı tatlı konuşmasına verdiği içgüdüsel tepkiden habersiz. "Hadi, yuvana geri dön. Dışarıda hala soğuk ve biraz daha kilo alana kadar bunu daha fazla hissedeceksin."

Baxter şaşkınlıkla dört yeni insana bir kez daha baktı, sanki onlara en sevdiği insana zarar vermemeleri için sözsüz bir uyarıda bulunmak ister gibiydi, sonra

döndü ve odunların arkasında kendisine ait olan boşluğa geri döndü.

Carlise ayağa kalktı ve arkadaşlarına sırtıttı. "Merhaba. Bunun için üzgünüm. Biri tarafından çok kötü istismar edildiğini düşünüyoruz. Kolay kolay güvenmez. Aslında ilk kez ona dokunacak kadar yaklaşmama izin verdi."

Chappy Carlise'in ne kadar heyecanlı olduğunu anlayabiliyordu ve bir an için arkadaşlarının orada olmasına içerledi, çünkü onun sevincini kendi tercih ettiği şekilde paylaşamıyordu - ki bu dudaklarını Carlise'in dudaklarına değdirmek demektir. Öte yandan, onlar gelmemiş olsaydı, Baxter'ın bu kadar korumacı olmak için bir nedeni olmayacaktı ve Carlise'in onu sevmesine izin verecek cesareti bulması kim bilir ne kadar uzun sürecekti.

Bob verandaya tırmanıp Chappy'ye tipik bir erkek kucaklaması yaparken, "Kısa bir süre önce hasta olan biri için oldukça iyi görünüyorsun," dedi - tek kollu, bol sırt tokatlı.

"Olağanüstü bir hemşirem vardı," dedi Carlise'e gülümseyerek. Sanki kimsenin ona iltifat etmesine alışık değilmiş gibi yanakları pembeleşti.

"Ben Bob," dedi arkadaşı, Carlise'e elini uzatarak. Carlise elini sıktı, eli Bob'un büyük elinin içindeydi.

"Ben de JJ. Bu da April," dedi JJ, Bob geri çekildikten sonra Carlise'in elini sıkarak.

"Herkesin aynı anda gelip sizi bunalmasını engellemeye çalıştım ama beni dinlemediler," dedi April bıkkın bir ses tonuyla.

Bob, "Arkadaşımızı kontrol etmek istedik," diye itiraz etti.

April gözlerini devirdi ve Carlise yüksek sesle gülmek için dudağını ısırıldı.

"Chappy'nin kafasına uçan bir tahta parçasıyla vurulduğu ve sıkışmış bir domuz gibi kanadığı bir işi hatırlıyor gibiyim, ama hiçbiriniz yaptığınız işi bırakıp onu kontrol etme ihtiyacı hissetmediniz. Ona sadece kafasına birkaç bandaj yapıştırmasını ve işine geri dönmesini söylediniz."

Chappy kıkırdadı. April haksız değildi. İşten sonra iyi olduğundan emin olmak için kısa süreliğine evine uğrayan oydu.

Bob savunmaya geçercesine, "Kafası çok çalışıyor," diye mırıldandı.

"Hiçbir şey onun o koca kavununu geçemez," diye onayladı JJ. "Çok dayanıklı," diye ekledi Cal.

Carlise kıkırdadı.

April yine gözlerini devirdi.

"İçeri gelmek ister misiniz?"

Herkes başını salladı ve hepsi içeri girerken Chappy kapıyı arkadaşlarına açık tuttu. Hâlâ arkadan gelen Cal içeri girmeden önce durdu ve sessizce, "Gerçekten iyi misin dostum?" diye sordu.

Chappy başıyla onayladı. "Evet. Kendimi iyi hissediyorum. Ateşim düşene kadar biraz halsizdim ama iyiyim."

Cal başını salladı. "Görünüşe göre *o da* senin için iyi." "Ne?"

"Sana iyi geliyor," diye tekrarladı Cal. "Rahatlamış görünüyorsun. Gözlerin sürekli hareket halinde değil, bela aramıyor, birinin ağacın arkasından fırlamasını beklemiyorsun."

Haklıydı ama aynı zamanda da haksızdı. Yürüyüşe çıktıklarında Chappy nerede olduklarının ve etraflarındaki seslerin çok farkındaydı ama bunu Carlise'i korumak için yapıyordu. Karın altında gizli el yapımı patlayıcılar ya da ağaçların arasında saklanan haydut teröristler olmasından korktuğu için değil.

Cal ona cevap verme şansı tanımadan sırtına bir tokat attı ve kocaman bir torba köpek maması taşıyarak eve girdi.

Chappy, Baxter'a dönüp baktı ve "Aferin oğlum" dedi. Sonra içeri girdi ve kapıyı kapattı.

Bob ateşe bir odun daha atıyor, Cal banyoya gidiyor, JJ ise April ve Carlise'in oturup sanki dakikalar önce tanışmış iki kadın gibi değil de uzun zamandır görüşmeyen iki arkadaş gibi konuştukları kanepenin yanında duruyordu.

Rahat bir ortamdı. Küçük kulübesinde fazladan dört kişiyle, kalabalık hissetmeliydi. Neredeyse klostrofobik. Ama arkadaşlarının iyi olduğundan emin olmak ve bir anda ortaya çıkan kadını tanımak için yanlarına gelmesi onu minnettarlıkla doldurdu.

"Aç mısınız?" diye sordu odanın geneline. "Hayır, böyle iyiyiz."

"Hayır."

"Hayır, teşekkür ederim."

"Ben bir şeyler yiyebilirim."

Bu son yorum JJ'den geldi. Chappy arkadaşına ne ikram edebileceğini görmek için mutfağa yönelmeden önce April konuştu.

"Jack, biz buraya gelmeden önce yemek yedin. Şimdiden acıkmış olamazsın."

"Ben büyüyen bir çocuğum," dedi April'a sırtarak.

April Carlise'e döndü. "Şirket bütçesinin ne kadarının gıdaya gittiğini görseniz şok olursunuz. Ofiste tıka basa dolu bir buzdolabımız var,

hem de çok dolu dolapları var. Yemin ederim sürekli yemek yiyorlar."

Carlise ona gülümsedi. "Eminim ağaçları keserken falan çok fazla kalori yakıyorlardır."

April başını salladı. "Doğru, ama yine de."

"Carlise sana PB&J yapabilir. Ben hastayken bu konuda gerçekten çok iyiydi," dedi Chappy kıkırdarak. "Onu yolda dolaşırken bulduktan sonra kulübeye döner dönmez bayıldım sayılır. Burası hakkında hiçbir şey açıklama şansım olmadı. Ocağın gazla çalıştığını bilmiyordu ve tabii ki jeneratör de çalışmıyordu, yani elektrik yoktu."

"Olamaz! Üç gün boyunca fıstık ezmesi ve jöle mi yedin?" April sordu. "Evet.

Ama korkunç değildi. Yani, Riggs için daha çok endişelendim. çok yemekten daha iyidir."

"Riggs. Dostum, yıllardır kimsenin sana böyle seslendiğini duymamıştım," dedi Cal odaya yeniden girerken.

"Değil mi?"

Carlise biraz savunmacı bir tavırla, "Bayılmadan önce bana adının bu olduğunu söylemişti," dedi. "O baygınken üç gün boyunca kafamın içinde ona Riggs dedikten sonra başka bir isim kullanmak zor."

"Sorun değil," dedi Chappy, kendi adının onun dudaklarından dökülmesinden hoşlanmadığını düşünmesini istemeyerek. "Yani Bob'un getirdiği bavula bakarak arabasını bulduğunuzu varsayıyorum," dedi dikkatleri Carlise'in üzerinden çekmek isteyerek.

Carlise ona rahatlamış bir gülümseme verdi.

"Evet. Yukarı çıkarken durduk. Gömülmüş, dostum," dedi Bob. Kulübenin duvarına yaslanmıştı, artık ateşi istediği gibi yakmıştı.

"Anlamıştım," diye iç geçirdi Chappy.

"Evet, kargo bölümüne girmek için arka kapağı açabildik ama görünüşe göre yolun neredeyse doksan derecelik virajının olduğu yerde düz gitmiş. Tampon kaplanmış ve kar lastiklerin üzerine kadar çıkmış," diye ekledi Cal. "Görebildiğimiz kadarıyla ön tarafta ağaca çarptığı yerde oldukça büyük bir göçük var. Kar biraz eriyene kadar hasarın tam olarak ne olduğunu bilemeyeceğiz."

JJ, "Kazıp çıkarabiliriz ama biraz uğraşmak gerekecek," diye onayladı. "Önümüzdeki hafta havaların ısınması bekleniyor. Biraz zaman tanırsak, güneşin işini yapmasına izin verirek, serbest kalmanın ve neyle uğraştığımızı görmenin daha kolay olacağını düşünüyorum."

Chappy Carlise'e baktı. İlk tepkisi arabasını kazmalarına karşı çıkmak oldu. Ama sonuza kadar burada kalamazdı ki... kalabilir miydi?

Dikkatini Bob'a çevirmeden önce uzun bir süre birbirlerine baktılar. "Bavulumu aldığın için teşekkür ederim. Minnettarım. Ve biraz daha bekleyebilirim," dedi yavaşça. "Sadece misafirliğimi fazla uzatmak istemiyorum."

"İstedğin kadar kalabilirsin," diye geveledi Chappy.

Kız ona küçük bir gülümseme daha verdi. Sanki odadaki tek iki kişi onlarmış gibi hissediyordu.

"Birine ulaşman mı gerekiyor? Nerede olduğunu bilmelerini mi istiyorsun? Bir patron? Aile? Erkek arkadaş? Kocan?" Bob sordu.

Arkadaşının iması karşısında öfkesi anında yükseldi. Chappy ona ters ters baktı. "Yakında arkadaşımı ve annemi aramalıyım. Ama burada başka biri. Uzaktan yapabileceğim kendi işim var, o yüzden bu konuda endişelenmeme gerek yok," dedi Carlise sakince.

"Gerçekten mi? Ne iş yaptığınızı sorabilir miyim? Yoksa bu çok mu meraklı olmak olur?" April sordu.

"Öyle değil. Ben bir çevirmenim. Fransızca kitapları alıyorum ve onları Temelde İngilizce olanlar, böylece yazarlar ve yayıncılar onları burada satabilir." "Bu çok havalı!"

Bob ona doğru ilerledi ama Chappy bakışlarını Carlise'den ayırmadı. Yeterince rahat görünüyordu ve April'in arkadaşlarına eşlik etmesinden memnundu. Onun varlığının bu görüşmeyi kolaylaştırdığını hissediyordu. JJ ve Cal rahat görünüyorlardı ama Carlise'in söylediği her kelimeyi dinlediklerinden ve analiz ettiklerinden kuşkusu yoktu.

Başka bir durumda olsa, arkasını kolladıkları için memnun olurdu. Ama şu anda, özellikle de Bob'un sorusundan sonra, onun kararlarına tam olarak güvenmedikleri için biraz sinirlenmişti.

Bob, Chappy'ye yaklaştığında, "Sormak zorundaydım," diye mırıldandı.

"Bu hiç hoş değildi," dedi ona. "Bekâr olup olmadığını zaten bilmediğimi mi sanıyorsun cidden?"

Ama Bob en ufak bir pişmanlık duymuş gibi görünmüyordu. "Özür dilerim," dedi, pek de pişman olmuş gibi görünmüyordu. "Belli ki ondan hoşlanıyorsun."

"Hoşlanıyorum," diye tereddüt etmeden kabul etti Chappy.

"Sana baktığı için mi? Burada kapana kısıldığı için mi? Arabasıyla ilgilenene kadar ona karşı bir yükümlülük hissediyor musunuz? Çünkü biz

Kamyonda onu Newton'a götürecektir kadar yer var, seni de arada sırada ihtiyacın olduğunu bildiğimiz huzur ve sessizlikle baş başa bırakalım."

"Hayır!" diye haykırdı.

Onun bu çıkışı üzerine Carlise dönüp endişeli bir ifadeyle ona baktı. Her şeyin yolunda olduğunu bildirmek için ona sıkı bir gülümseme verdi ve çenesini kaldırdı. Hafifçe başını salladı, sonra dikkatini tekrar yanında oturan kadına çevirdi.

Bob, Chappy'nin daha önceki sözlerini taklit ederek, "Ama bu çok havalıydı," diye gözlemledi.

"Ne?"

"Tek kelime etmeden bütün bir konuşma yaptınız."

Konuşmuşlardı. Chappy omuz silkti. "Dürüst olacağım, aramızdaki bağı anlamıyor olabilirim ama bu gerçek. Burada kapana kısıldığı için falan değil. Kim olduğu yüzünden. Rahatsız edici bir durumun içine atıldı. Kendisi de üzücü bir şey yaşadından hemen sonra bir yabancıya bakmakla sorumluydu. Ve tereddüt bile etmedi. Şikayet etmeden yapması gerekeni yaptı. Eşyalarını karıştırmadı, çantasına doldurmak için değerli eşyalar aramadı. Benimle ilgilenmediği ya da PB&J yemediği zamanlarda kitap okudu. Ya da uyuklardı. Ya da kanepede oturup ateşe baktı. Burada tek başımayken yaptığım hemen hemen her şeyi."

"Ona kameralardan bahsettin mi?" Bob sessizce sordu.

Chappy yüzünü buruşturdu. "Hayır."

"Henüz seks yapmadın mı?"

Chappy arkadaşına tekrar kızmamak için elinden geleni yaptı.

Bob ellerini kaldırdı. "Sadece soruyorum çünkü eğer ona kameralardan bahsetmediysen ve ikiniz yakınlaştıysanız, bunun videoya kaydedildiğini öğrenmekten mutlu olmayacaktır. Bu kesinlikle hoş olmaz, dostum. Hem de hiç."

Kahretsin. Chappy bunu hiç düşünmemişti bile. Kameralar onun huzuru için oradaydı. Sadece gözleri için. Ama hiçbir kadın yatakta haberi olmadan kaydedildiğini duymaktan mutlu olmazdı. "Oraya gitmeden önce ona söylerim."

Bob başını salladı. "Ne olursa olsun... Ondan hoşlanıyorum. Onu tanımıyorum elbette, ama onu dışarıda itle birlikte görmek ve April'la konuşurken bile bir gözünü senden ayırma m a s ı . Bunu senin için sevdim, Chappy."

Onun için de hoşuna gitmişti. "Teşekkürler."

Cal onlara katılmak için yanlarına gitti. "JJ'nin sana havanın ısınacağından bahsettiğini biliyorum... bu da kayma riskinin artacağı anlamına geliyor," diye uyardı.

"Biliyorum," dedi Chappy başını sallayarak. "Risk geçene kadar kulübeye yakın duracağız."

Cal, "Rahat etmek için biraz fazla yaklaşıyorsunuz," dedi. "Newton'a geri dönerseniz daha güvende olursunuz."

Chappy bunu biliyordu. Ama hazır değildi. Carlise'i kısa bir ziyaret için arkadaşlarıyla paylaşmak yeterince zordu. Onunla yalnız kalmak hoşuna gidiyordu. Onu henüz kasabaya götürmeyi düşünmek istemiyordu. Bencillik ediyordu ama bu kez umurunda değildi. "Burada iyi olacağız. Kulübe, dağın yüksek kesimlerindeki herhangi bir kayma tehlikesi bölgesinde değil."

"Hiç değilse, bir kayma burada daha uzun süre mahsur kalmaları anlamına gelebilir," diye şaka yaptı Bob.

Chappy'nin dudakları yukarı doğru kıvrıldı.

"Ve o da bu konuda gayet rahat görünüyor," dedi Cal. "Sadece dikkatli ol," dedi ayılarak.

"Dikkat edeceğim."

"Havaya ve ona karşı," diye uyardı Cal. "Sen de mi?" dedi Chappy iç çekerek.

"Onun hakkında gerçekten ne biliyorsun? Ailesi hakkında? Geçmişi hakkında? Mali durumu hakkında? Seni bazı sorunlarından kurtulmak için uygun bir yol olarak görüyor olabilir."

Chappy arkadaşlarının bu kadar alaycı olmasından hoşlanmıyordu. Ve güvensiz. Ama bu duygular, onların umursamasından duyduğu memnuniyetle savaşıyordu. Ve inkar edemezdi ki, arkadaşları onun yerinde olsaydı, daha bir hafta önce o da aynı şeyleri merak ederdi.

"Bir şeyler saklıyor," diye itiraf etti sonunda.

Bob ve Cal'ın kaşları bu itiraf karşısında birlikte kalktı. Onlar yorum yapmadan devam etti.

"Tacizci bir eski sevgiliden bahsetti. Kaybolduğunu söylemek dışında yoluma nasıl çıktığını anlatmadı. Cleveland'dan Bangor'a gidiyormuş. Annesi ve en iyi arkadaşıyla yakın ama bunun dışında güvenebileceği çok fazla insan olduğunu sanmıyorum. Onu acele ettirmemeye çalışıyorum. Birbirimizi tanıdıkça bana daha çok şey anlatacaktır. Yine de buraya nasıl geldiği konusunda endişelenmiyorum. Vücudunda dürüst olmayan bir kemik bile yok, çocuklar. Bundan eminim."

"Kaçak mı?" Cal sordu.

"Eski sevgilisi ona zarar mı verdi?" Bob homurdandı.

İşte bu. Arkadaşlarının burnunu sokmasına ve aşırı korumacılığına bu yüzden katlanıyordu. Birinin istismara uğradığını ya da incindiğini duymaktan en az onun kadar nefret ediyorlardı.

"Tam olarak emin değilim. Hayat zorlaştığında pes edecek türden bir insan değil. Ama bu durumda sanırım bir şeyden ya da *birinden* korkuyor."

Cal alçak bir ses tonuyla, "Bir şeye ihtiyacın olursa bize haber ver," dedi.

Bob, "Evet, ordudan atılmış serseriler olabiliriz ama içimizden birini koruyabilecek kapasiteye fazlasıyla sahibiz," diye onayladı.

Chappy'nin içine bir sıcaklık yayıldı. Bu adamlar onun en iyi arkadaşlarıydı, kardeş gibiydiler. Birlikte savaşmışlar ve sayamayacağı kadar çok kez birbirlerinin hayatlarını kurtarmışlardı. Hiç tanımadıkları bir kadın olan Carlise için bu kadar istekli olmaları onun için dünyalara bedeldi.

"Teşekkürler," dedi onlara. "Daha fazlasını öğrendiğimde ve onun da izniyle paylaşacağım ve eğer gerekli o l u r s a bir oyun planı hazırlayabiliriz."

Bob ve Cal başlarıyla onayladılar.

"Orada ciddi görünüyorsunuz. Her şey yolunda mı?" Carlise kanepedeki koltuğundan endişeyle sordu.

Chappy onu rahatlatmak istercesine hemen, "Biz iyiyiz," dedi.

"Evet, sadece yarın hangimizin İhtiyar Smith'in evine gideceğini konuşuyorduk."

"İhtiyar Smith mi?" Carlise sordu.

"O kadar da yaşlı değil," dedi April iç çekerek. "O kadar da kötü biri değil."

"En son oraya gittiğimde öğle yemeğine kalmam için ısrar etmişti.

Muhtemelen yirmi beş yıldır dondurucusunda sakladığı bir tür et," dedi JJ. "Ayrıca onu izleyen birileri olduğunda ve kırk yıl önce hükümet casusu olduğu için birilerinin onu yakalamaya çalıştığında ısrar etti."

"Öyle miymiş?" Carlise iri gözlerle sordu.

"Hayır," dedi JJ başını eğlenerek sallayarak.

"O yalnız," diye ısrar etti April. "Ve bahçesindeki ağaçların evin üzerine devrilmeyeceğine dair güvence verdikten sonra onunla bir saat kadar oturman senin için önemli değil."

Azarlanmış görünen JJ başını salladı.

Bob aniden, "Artık Chappy'nin ölüm döşeğinde olmadığını kendi gözlerimizle gördüğümüze göre, Newton'a dönmem gerekiyor," dedi.

"Evet, televizyonda izlemek istediğim bir dizi var." Cal

Anlaştık

"Chappy beni beslemediğine ve ben de açlıktan öldüğüme göre Hadi gidelim," diye ekledi JJ.

Chappy arkadaşlarıyla tartışmadı. Daha fazla kalmalarını sağlamaya çalışmadı. Aslında, gitmelerini öneren ilk kişi olduğu için Bob'a büyük bir borçluydu. Chappy ile Carlise arasında neler olup bittiğini tam olarak anlamıyor ya da güvenmiyor olabilirdi ama Bob ona, Chappy'nin yakasından düşüp işini yapmasına izin verecek kadar güveniyordu.

Carlise ayağa kalkarken, "Ama eminim herkes için bir şeyler hazırlayabiliriz," diye itiraz etti.

"Hayır, sizi dışarıda bırakmak istemeyiz. Ayrıca, Chappy'nin yalnızlığı sevdiğini biliyoruz. Bu yüzden buraya geliyor, saklanmak ve yalnız kalmak için," dedi Bob.

Chappy, Carlise'in kaşlarını çatıldığını gördü ve ne zaman susması gerektiğini bilmediği için arkadaşını tekmeleyebilirdi. Şimdi yine izinsiz girmekten endişe ettiği belliydi.

"Belki de yapmalıyım-"

"Senin için numaramı yazacağım," diye araya girdi April. "Sana Jack's Lumber'ın numarasını da vereceğim. Burada telefon çekmiyor ama eminim Chappy'nin uydu telefonunu kullanabilirsin. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana seslenin. Sana getirmesi için adamlardan birini bulurum. Ya da sadece sohbet etmek istersen, dost canlısı bir kadın sesi duymak istersen. Sadece bir telefon uzağınızdayım."

"Teşekkürler," dedi Carlise. "Ben de sana benimkini vereyim."

Dikkatini dağıttığı için April'a minnettar olan Chappy, çocuklar kapının yanındaki askıdan paltolarını almaya giderken iç geçirdi. Onlar bilgi alışverişinde bulunurken April ve Carlise'in arkasında durdu. Carlise eğilip diğer kadına sarıldığında hiç şaşırmadı. April bir an şaşırmış gibi göründü ama sonra yüzünü bir gülümseme kapladı.

Chappy April'i severdi, her zaman sevmişti. İşlerini bir arada tutan yapıştırıcı oydu ve genellikle onu erkeklerden biri olarak görürdü. Ama şimdi kadın hakkında pek bir şey bilmediğini fark etmişti. Ailesi, boş zamanlarını nasıl geçirdiği, arkadaşları olup olmadığı hakkında hiçbir şey.

Her zaman ofiste olmadığı zamanlarda takılabileceği insanlar olduğunu düşünmüştü. Ama Carlise'le ne kadar çabuk kaynaştıklarını ve basit bir kucaklaşmadan duyduğu bariz zevki görünce, yanlış bir varsayımda bulunup bulunmadığını merak etti.

Ama Baxter adamların arkasından ön kapıdan çıkmadan önce ona gülümsemekten başka bir şey yapacak zamanı olmamıştı. JJ kapıyı açık tutuyor, onlarla Baxter arasında duruyordu. Köpek yuvasına kapanmış, gözlerini yabancılardan ayırmamaktan memnun görünüyordu.

Bir noktada April karda kaydı ve kış üstü düşecekti ama JJ onu yakalayacak kadar yakındaydı. Onu kendine doğru çekti ve ayakları tekrar yere basana kadar yanında tuttu.

Arkadaşının April'i tutuşunu izlerken Chappy, JJ'in asistanlarına Chappy'nin muhtemelen Carlise'e baktığı gibi baktığını aniden fark etti. Sanki aynı anda hem güneş hem de aymış gibi.

O izlerken JJ'in yüzündeki tüm ifadeler silindi ve April'dan uzaklaştı. "İyi misin?"

April kızardı ama başını salladı. "Beceriksizim. Havada takılıp düşebilirim."

JJ yorum yapmadı ama Chappy kamyonu doğru ilerlerken onun April'a yakın durduğunu fark etti.

Grup kamyonu binerken o verandada durdu. Uzaklaşmaya hazırlanırken herkes camlarını indirdi. Güneş çıkmıştı ama havadaki soğuğu kesmek için pek bir şey yapmıyordu. Önümüzdeki hafta hava daha sıcak olacaktı ama şimdilik hava hâlâ oldukça soğuktu.

Chappy hiç düşünmeden Carlise'in arkasına geçti ve kollarını ona doladı, onu sıcak tutmak için göğsüne doğru çekti.

"Ölmediğine sevindim," diye seslendi Bob.

April başını salladı ve Bob'un koluna vurdu. "Bu çok kabaydı," diye arka koltuktan yüksek sesle azarladı.

Bob sadece sırtıttı, korkunç esprisi için en ufak bir üzüntü duymuyordu.

"Bir şeye ihtiyacın olursa ara," diye emretti JJ.

Cal, "Çığ uyarılarıyla ilgili bir şey duyarsak haberleşiriz," diye ekledi.

Chappy, Carlise'in kendisine karşı sertleştiğini hissetti ve kaşlarını çatarak arkadaşına baktı. "Ama eminim her şey **y o l u n a** girecek," diye gecikmeli olarak ekledi Cal.

Chappy'nin mutsuz bakışı.

JJ onlara, "Arabasıyla ilgili yardıma ihtiyacınız olursa bize haber verin," dedi. "Geri geleceğiz."

"Teşekkürler!" Chappy seslendi.

O ve Carlise, Bob'un kamyonetini geri çekmesini ve yola doğru geri dönmelerini izlediler. İlerlerken karı yoldan iten büyük küreme aracı, fırtınada ne kadar kar yağdığını daha da belirgin hale getirdi. Küreme aracıyla bile kulübesine ulaşmak zor olmalıydı,

Gerçi Chappy buna pek şaşırmamıştı. Arkadaşları çok inatçıydı ve birazcık karın onun arkasını kollamalarına engel olmasına izin vermeleri mümkün değildi.

Chappy, Carlise'i kapıya doğru çevirerek, "Hadi, seni içeri alalım," dedi.

Baxter'in evin karşısındaki yerinden çıkıp yanlarına oturması onu şaşırtmıştı. O kadar yakınlardı ki, Carlise uzanıp neredeyse köpeğin kafasına dokunabilecekti.

"Merhaba Baxter. Sen de içeri gelmek ister misin?" Carlise daha önce kullandığı aynı şakıyan ses tonuyla sordu. "İçerisi güzel ve sıcak. Sana ateşin yanında rahat bir yatak yapacağım. Çok seveceksin. Söz veriyorum."

Kapıyı açtı ve Chappy'yi şoke eden Baxter sanki tüm hayatını bir ev köpeği olarak geçirmiş gibi içeri girdi.

"Riggs! Bak! İçeride!" Carlise nefes aldı.

"Anlıyorum, tatlım."

"Ben çok ..." Sözüünü yarıda kesti, sonra hızla ona döndü ve yüzünü onun göğsüne gömdü.

Chappy ikisini de içeri soktu ve kapıyı kapattı, sonra kollarını ona doladı ve kendisine sarılıp ağlamasına izin verdi.

Dakikalar içinde kendini kontrol altına aldı ve başını kaldırarak kan çanağına dönmüş gözlerle ona baktı. "Çok mutluyum," diye fısıldadı.

Adam kıkırdadı. "Böyle söylediğim için beni affet ama öyle görünmüyorsun."

Ona orantısız bir gülümseme verdi. "Öyleyim." Elleriyle gözlerini sildi, sonra ellerini onun göğsüne dayadı ve ona doğru eğildi. "Hiç o kadar mutlu oldun mu ki, her şeyin yeniden cehenneme dönmesini beklemek seni korkutuyor?"

Chappy kaşlarını çatı ve kollarını onun etrafında sıktı. "Evet."

Başını salladı. "Ben sadece Sen. Baxter. İşim. Şu anda her şey çok mükemmel. Her şey bir anda yok olacak diye ölesiye korkuyorum. Sanki rüya görüyormuşum gibi. Uyanıldığım da her şey gitmiş olacak. Farklı."

"Rüya görmüyorsun. Ben de hiçbir yere gitmiyorum. Baxter şu anda içeride ve yakın zamanda tekrar dışarıda uyumak istemeyeceğine dair bir his var içimde. Sen iyisin, tatlım."

"Geçmişin her zaman hiç beklemediğin bir anda sana sinsice yaklaşma gibi bir huyu vardır," diye mırıldandı.

Chappy nefesini tuttu, kadının açılmanın eşiğinde olduğunu umuyordu ona.

Ama bunun yerine içini çekti. "Surat asıyorum. Ben iyiyim," dedi. "Genelde bu kadar duygusal değilimdir."

Adam zihinsel olarak onun iç çekişini yankıladı. Kadın tam oradaydı. Onu rahatsız eden her neyse dilinin ucundaydı. Zorlayabilirdi ama Baxter'ın içeri girmesi mutlu ve önemli bir şey olduğu için havayı bozmak istemedi. "İstediğin kadar duygusal olabilirsin. Bununla başa çıkabilirim. Bana söylemek istediğin *her şeyle* başa çıkabilirim. Benimle güvendesin. Nokta."

Gülümsedi ve bir elini onun yanağına götürdü. "Biliyorum."

"Biliyor musun?" diye sormadan edemedi.

Kız hemen başını salladı.

"Güzel. Çünkü bu doğru. Arabanı çıkarana kadar bir hafta kadar daha burada benimle kalman senin için gerçekten sorun olur mu?"

"Burada olmam senin için sorun olur mu? Bana yalnızlığı sevdiğini söylemiştin ve arkadaşın da bunu doğruladı. Gerçekten rahatsız etmek istemem."

Chappy zihinsel olarak küfretti. Belli ki Bob'un sözlerini ciddiye almıştı. "Rahatsız etmiyorsun. Yalnızlığımı sevsem de, ben de yalnızdım. Sen buraya geldiğinden beri kendimi hiç de öyle hissetmiyorum."

"Ben de öyle."

"Güzel. Her şey ayarlandı. İstediğin kadar kalabilirsin. Baxter'ı rahat ettirip öğle yemeği için ne yapacağımıza karar vermeye ne dersin? Açlıktan ölüyorum."

Kıkırdadı. "Sen ve JJ ikiniz de."

"Evet. Ama o adamın yemek yediğini görmedin. Bizi evire çevire y e r d i."

Carlise kıkırdadı ve ses kalbinin etrafını sardı ve gitmesine izin vermedi. Yalan söylememişti, onun duygusal olmasını kaldırabilirdi ama kahkahalarını gözyaşlarına tercih ederdi. Mutlu olsalar bile.

Daha sonra, Baxter şöminenin önünde battaniyelere s a r ı l m ı ş , karnı tok bir haldeyken, Chappy kolunu Carlise'e dolamış kanepede oturuyordu. Carlise ona sokulmuş ve raftan ciltsiz bir kitap açmıştı. En az bir saattir bu şekilde, başka bir kabarık battaniyenin altında birbirlerine sarılmış halde kitap okuyorlardı.

Chappy'nin kitabı elinden alıp onu minderlerin üzerine atmamak için kendini kontrol etmesi gerekiyordu. Ama Bob haklıydı, ona kameralardan bahsetmesi gerekiyordu.

"Sana bir şey söylemeliyim," diye ağzından kaçırdı Chappy.

Kitabını kapattı ve ona baktı. "Kulağa ciddi geliyor," dedi, kaşları çatılmıştı.

"Ciddi değil. Yani, ben önemli bir Şey olduğunu düŐünmüyorum ... ama sen düŐünebilirsin." "NeymiŐ o?"

"Kameralarım var," dedi açıkça. "Korunmak için."

Carlise başını salladı. "Bu muhtemelen akıllıca. Bu kulübe pek de göz önünde bir yer sayılmaz ve biri içeri girmek istese komŐular görüp polisi arayacak değil ya."

"Kesinlikle. Burada alınsa çok fazla nemseyeceğim bir Şey yok. Burada olmadığım zamanlarda, baŐkalarına zarar vermek için kullanılabilecek herhangi bir ateşli silah ya da başka bir Şey bırakmıyorum. Ama birinin benim alanıma girmesi düşüncesi hoşuma gitmiyor. Bu kulübe benim için bir sığınak ve eğer biri içeri girecek olursa, bunu bilmek isterim."

"Bunu anlayabiliyorum."

"Sorun Şu ki... kameralar sadece dışarıda değil. Burada da varlar." Chappy nefesini tutarak Carlise'in ıldırmasını bekledi. Az önce söylediklerini düşündüğünü görebiliyordu.

Dudağını ısırdı.

"Herhangi bir servise ya da başka bir Şeye bağlı değiller, sadece telefonumdaki bir uygulamaya bağlılar. Onlara eriŐebilen tek kişi benim. Bir sürü güvenlik protokolü kurdum, bu yüzden birinin hackleyip görüntüleri izleme olasılığı yok denecek kadar az. Uygulama kayıtları silinmeden önce otuz gün boyunca saklıyor." Hızlı konuşuyordu ama yüzlerce saatlik video falan biriktirmediğini bilmesini istiyordu.

"Bob sana söylemem gerektiğini söyledi. Sylemezsem hıyarlık etmiş olurmuŐum. Bu yüzden sana haber veriyorum."

Bunun zerine çenesini kaldırdı. "Sen bir pislik değilsin," dedi.

Chappy nefes nefese kaldı. "Tüm söyleyeceğin bu mu?" diye sordu. "Geçen hafta tuvalette olduğun zaman hariç her hareketinin videoda olduğunu söylüyorum ve sen daha çok arkadaşımın bana isim takmasını mı dert ediyorsun?"

"ncelikle kameralar konusunda o kadar da Şaşırmadım. Bana korumacı olduğunu söylemiştin. Bunun arkadaşlarının yanı sıra eŐyaların konusunda da korumacı olduğun anlamına geldiğini düşündüm. Tamamen dürüst olursam, filme alınmaktan heyecan duymuyorum. Ama sana güveniyorum, Riggs. Senden başka kimsenin görmeyeceğini söylersen sana inanırım."

Chappy uzun bir süre sadece ona bakabildi. Nasıl olmuştu da bu kadar Şanslı olabilmieŐti?

"Neredeler?" diye sordu, odanın içinde etrafına bakınarak.

"Biri orada," dedi Chappy, karşılarındaki köşeyi göstererek. "Diğeri de mutfağın köşesinde, odanın içine doğru bakıyor."

Onun bakışlarıyla bir kez daha buluşmak için döndü. "Hasta olduğun zamanki filmleri izledin mi?"

Ona yalan söylemeyecekti, ancak izlemek için onları nasıl indirebildiği konusunda ayrıntıya girmedi. "Onları taradım. Ama bu seni gözetlemekten çok sana zarar vermediğimden emin olmak içindi."

"Hiçbir şey almadım. Ya da eşyalarına bakmadım."

"Biliyorum." Uzun bir süre birbirlerine baktılar. "Burada olduğun süre boyunca onları kapata c a ğ ı m," dedi ona, bu teklifiyle kendini şaşırtarak.

Kadın bir süre onu inceledikten sonra, "Onları almanın bir nedeni var. Kendini güvende hissetmek için. Onlara olan ihtiyacının başına gelenlerle ilgili olduğunu varsayıyorum."

Her zamanki gibi içgörüsü tam isabetti. Omuz silkti. "Esir tutulmak uzun bir süre boyunca insanlığa olan güvenimi yok etti. *Kimseye* güvenmedim. Yoldaki diğer sürücülere, sokakta karşılaştığım insanlara, AT boyunca yürüyüş yapanlara. Bu beni yiyip bitirdi. Beni kimin yakalayabileceğini, benden ne alabileceklerini merak ediyordum. Bizi esir alanlar her zaman varsaydığım güvenliğimi çaldılar. Bunun için onlardan nefret ediyorum," diye sessizce itiraf etti.

"Onları kapatma," dedi sertçe. "Ne?"

"Açık kalsınlar. Sana savaş esiri olduğun zamanki gibi hissettirecek bir şey yapmayı asla istemem."

"Sana güvenmediğimden değil-" diye söze başladı ama kadın elini adamın ağzına kapatıp başını salladı.

"Biliyorum. Eğer burada, güvenli yerinde kendini rahat hissetmek için onlara ihtiyacın varsa, o zaman kalsınlar."

Chappy onun elini ağzından çekti ve avuç içini öptü. "Bizi izledim. Uyurken," diye açıkladı. "Ben hastayken yatağa tırmanışını... seni yakalayışını ve bırakmayışını. Korkmadın, kaçmaya çalışmadın. Sadece benimle konuştun. Ve sen uykuya daldığında, gözlerimi kollarımdaki görüntüden alamadım."

Carlise zorlukla yutkundu.

"Eğer o kameraları kapatmazsam... seviştiğimizde filme alınacak," diye hatırlattı ona. "Ama hiç kimse, yani *hiç kimse* bunu görmeyecek. Bu ikimizin arasında. Bana verdiğin şeyi başkasıyla paylaşmayacağım. Eğer

Seni biraz bile rahatsız eden bir şey olursa, yatmadan önce onları kapatırım ve sabah tekrar açarım."

"Onları görebilir miyim?"

"Neyi? Videoları mı?"

"Evet. Uyurkenki görüntülerimiz. Sen hastayken."

"Tabii ki. Birkaç hafta daha silinmeyecekler." Kız yanıt vermeyince, "Şimdi mi demek istiyorsun?" diye sordu.

"Eğer sorun olmazsa?"

Chappy başını salladı. Kalbi boğazına düğümlenmişti. Kameraları ön emsemediğini söylemişti ama videoları görünce bu düşüncesi değişebilirdi.

Ondan ayrılıp battaniyenin altından çıktı ve cep telefonunun tezgahın üzerinde durduğu mutfığa gitti. Daha önce, jeneratör çalışırken şarj etmişti. Telefonun kendisi aramalar için çalışmıyordu ama uydu interneti düzgün çalıştığında uygulamaları çalıştırmak için yeterli güce sahipti. Jeneratörü ilk açtığında videolar sabit diske indirilmiş olduğundan, izlenebiliyorlardı.

Kanepeye geri döndü ve onun yanına oturdu. Kız bir kez daha ona sarılınca Chappy rahatladı. Telefondaki uygulamayı açtı ve onun ilk geldiği zamana geri sardı.

Telefonu ona uzattı ve videolar arasında nasıl gezineceğini gösterdi. Görüntüleri tararken omzunun üzerinden onu izledi.

Tam on dakika geçtikten sonra telefonu kapattı, ona doğru uzandı ve kanepenin yanındaki küçük masanın üzerine koydu.

Sonra kucağına oturarak onu şok etti. Battaniye omuzlarından düştü ama Chappy bunu fark etmedi bile. Gözlerinin içine bakarken elleri beline gitti.

"Videolardan klipler kaydedebilir miyiz?" diye sordu.

Chappy kaşlarını çattı ve başını salladı. "Evet."

"Güzel. Bugünün görüntülerini indirdiğinde, Baxter'ın bugün ilk kez kulübeye girdiği görüntüyü istiyorum. Ve belki bir tane de yemek pişirirken, çünkü elinde spatula varken çok seksi sin, Riggs Chapman," diye dalga geçti.

Kameralar konusunu açtığından beri Chappy'nin kasları ilk kez tamamen gevşedi. Ne kadar gergin olduğunu fark etmemişti. "Kameralar seni korkutmuyor mu?" diye sordu.

Kadın omuz silkti. "Utanç duyacağım bir şey yapmadım. Banyoda bir tane falan da yok.

tamamen farklı bir şey. Sana güveniyorum Riggs. Ama ... belki otuz gün dolmadan seviştığımız videoları silebilirsin?" diye sordu kararsızca.

"Görüntüleri indirebildiğim anda gitmiş olacaklar," diye söz verdi. Sonra gülümsedi. Adamın sikinin pantolonunun içinde seğirmesine neden olan seksi bir gülümsemeydi bu.

"Şey... belki hemen değil. Hiç porno izlemedim ama bu başlamak için iyi bir zaman olabilir. Yani, belki *bizi* birlikte izlemek o kadar da kötü olmaz." Bu kez gülümsemesi utangaçtı.

Chappy'nin beyni sanki patlayacakmış gibi hissetti. "Kahretsin kadın," diye iç geçirdi.

"Çok mu tuhaf?" diye sordu yüzünü buruşturarak. "Hayır! Sen mükemmelsin."

Başını iki yana salladı. "Değilim. Kusurlarım var, Riggs. Beni bir kaideye koyma."

"Peki. O zaman sen *benim* için mükemmelsin," dedi ona.

Kızın kaşları hâlâ çatıktı. Chappy onun ensesini kavradı ve kendisine yaslanması için cesaretlendirdi. Onun göğsüne çöktü, kolları ikisinin arasında, vücut ağırlığını almasına izin verirken kıvrıldı.

"Konuş benimle," diye fısıldadı. "Bana söyleyebileceğin hiçbir şey senin burada olmanla ilgili fikrimi değiştiremez. Seninle sevişmek konusunda. *Herhangi bir şey* hakkında."

"Söyleyeceğim. Ama bu gece değil. Sorun olur mu? Bu gece sadece burada oturup hayatımdaki her şey mutlu ve iyiymiş gibi davranmak istiyorum."

"Tamam tatlım," dedi Chappy. Hayal kırıklığına uğramıştı ama daha fazla zamana ihtiyacı varsa bunu ona verecekti. Çünkü sonunda hayatında iyi gitmeyen bir şeyler *olduğunu* doğrulamıştı. Ve onunla paylaşacağını söylemişti. Sadece sabırlı olması gerekiyordu.

"Teşekkür ederim.

Riggs?" "Evet, tatlım?"

"Lütfen bana zarar verme. Bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum. Her şeyden sonra olmaz."

"Yapmayacağım. Ne fiziksel, ne zihinsel, *ne de* duygusal olarak. Söz veriyorum."

İçini çekti, sonra daha da yakın olmak için yer değiştirdi. Kolları aralarından çıktı ve birini onun arkasına itti. Diğer *e n s e s i n e* gitti ve oradaki saçları okşadı.

Onun dokunuşuyla kollarında tüyler diken diken oldu. Bu kadın onu kırabilirdi ama bir şekilde kırmayacağını biliyordu. Ona özenle davranacaktı, tıpkı

ona davranırdı. Sırf her günü aynen böyle sonlandırma hakkı için tüm ejderhalarını öldürecekti. Onun kollarında, sıcak ve güven dolu.

Giysiler şifonyer çekmecelerinden fırlatılırken odanın içinde uçuştı. Ardından, Carlise'in dolabında asılı olan elbiseler ve gömlekler askılarından söküldü.

"Neredesin, sürtük? *Neredesin?*"

Carlise'in giysileri ve yatak takımları hüsrana ve öfke içinde defalarca kesilirken her kelimeye bir bıçak darbesi eşlik ediyordu.

Dairenin her köşesi didik didik arandı. Bütün postalar açılmış, Carlise'in masasındaki kâğıtlar didik didik edilmişti ... ve hâlâ o kaltağın nereye gittiğine dair hiçbir iz yoktu! Gerçekten kalkmış ve hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu.

Yorgunluktan nefes nefese kalan davetsiz misafir, Carlise'in yatak odasının ortasında durdu ve düzinelerce yırtık gömlek ve külot, kırık resimler ve bibloları baktı, zihni bir sonraki adımda ne yapacağını bulmak için yarışlıyordu. Nereye gitmiş olabileceğini nasıl bulacaktı.

Bu kabul edilemezdi! Carlise belli ki gitmenin her şeyi ortadan kaldıracağını düşünmüştü ama yanılıyordu. Hem de *çok* yanılmıştı. Yeri tespit edildiğinde, tek kelime etmeden ortadan kaybolmanın bedelini ödeyecekti. O lanet yasaklama emrini almanın bedelini ödeyecekti. *Her şeyin* bedelini ödeyecekti!

Sonra aklına bir fikir geldi.

Annesi.

Tabii ya! Anahtar oydu.

Carlise şimdiye kadar annesine nereye gittiğini söylemiş ya da en azından onu aramış *olmalıydı*. Annesi tam olarak nereye gittiğini bilirdi. Ve ağzındaki baklayı çıkarırdı, özellikle de bilgi almak için biraz *ikna yoluna* başvurulursa. Yaşlı ezik zayıftı. Tıpkı kızı gibi.

Davetsiz misafir sırtı ve geride bıraktığı tüm yıkımı görmezden gelerek dairenin ön kapısına yöneldi.

"Seni bulacağım, kaltak. Ve bulduğumda, söylediğin tüm yalanlar için pişman olacaksın.

. . sebep olduğun tüm acılardan pişman olacaksın. Bu lanet sözlerimi bir kenara yazın."

Onuncu Bölüm

Riggs'in kameralarla ilgili itirafının üzerinden otuz altı saat geçmişti ve Carlise, Riggs'in kulübede yaptıkları ya da söyledikleri her şeyi kaydettiğini bilmenin onu rahatsız etmemesine çok şaşırmıştı.

Eğer Tommy olsaydı, tamamen çıldırırdı. Büyük bir mahremiyet ihlali gibi hissedebilirdi ve görüntüleri kendisine saklayacağına güvenemezdi. Ama Riggs'le her gün her dakika birlikte olduklarından ve her ikisi de her an filme alındığından - eski sevgilisine asla güvenemeyeceği şekilde ona güvendiği önemli gerçeğinden bahsetmiyorum bile

-Umurunda bile değildi.

Son bir buçuk gündeki bir başka sürpriz de Baxter'ın içeride bir köpek olmayı çok kolay kabul etmesiydi. Bu da Carlise'in onun bir zamanlar birinin evcil hayvanı olduğu düşüncesini doğruluyordu. Evin içinde hiç kaza yapmamıştı ve hatta kapıya gidip tırmalayarak ona ve Riggs'e dışarı çıkmak istediğini belli ediyordu. Sevilmek için yeterince yaklaşmadı, battaniyelerinin içinde ateşin yanındaki yerini tercih etti ama Carlise zamanla daha da rahatlayacağından emindi. Kulübede nereye giderlerse gitsinler bakışlarını onlardan ayırmıyor, her an tetikte bekliyordu.

Carlise geldiğinden beri Riggs'le neredeyse her gece birlikte uyumuşlardı ve Carlise kendini hiç bu kadar güvende ya da mutlu hissetmemişti. Tommy'yle birlikte uyuduklarında ise hep gergindi. Tetikteydi ve bu nedenle asla tam olarak dinlenemiyordu.

Onu çok daha önce terk etmeliydi. Kısmen kalmıştı çünkü istismarcı bir ailede büyüdükten sonra asla girmeyeceğine yemin ettiği türden bir ilişkiye bir şekilde girdiği için utanıyordu. Ama aynı zamanda uzun zamandır onun için bahaneler uydurduğu için. O

çok fazla çalışıyordu, stresliydi, onun geçimini sağlamak konusunda endişeliydi .

Olanları Susie'den ve özellikle de annesinden saklamış, onların endişelenmesini istememişti. Ama Tommy sonunda sadece acımasız ya da tehditkâr olmaktan çıkıp onu o kadar sert itmeye başladı ki Susie tezgâha çarpıp kendini yaraladı ve sonunda gözlerini açtı.

Carlise'in mutsuzluğundan habersiz olan hem annesi hem de Susie, neden aniden onu terk etmeye karar verdiğini sormuşlardı. Carlise itiraf ettiğinde Susie, tacizin bir kerelik bir şey olup olmadığını, belki de Carlise'in ona bir şans daha vermesi gerektiğini düşündü. Şaşırtıcı değildi, çünkü onu iyi tanımayan herkesi etkilemekte çok başarılıydı. Dışarıdan bakıldığında Tommy çok çekici biriydi ve ilişkileri harikaydı. Carlise bütün suçun onda olduğunu biliyordu.

Tommy gibi erkeklerin değişmediğini, özürlerinin içinin boş olduğunu ve Tommy'nin dayak ve sahte pişmanlık düzenine girmesinin uzun sürmeyeceğini anlatmaya çalışmadı. Carlise, Susie'nin asla tam olarak anlayamayacağını biliyordu. Hiç istismarcı bir ilişki yaşamamıştı. Babasının eve döndüğünde nasıl bir ruh hali içinde olacağını merak ederek büyümemişti. Mutlu mu olacaktı, yoksa kime zarar verdiğini umursamadan hemen yumruklarını sallamaya mı başlayacaktı?

Annesi onu çok iyi anlıyordu elbette.

En iyi arkadaşı Carlise tehditler almaya başladıktan sonra daha destekleyici olmuştu. Aslında, Tommy'den başka biri olup olamayacağını geçici olarak sorguladığında bile öfkelenmişti. Ve haklıydı da. Lastiklerini kesmek, kapısını boyamak, notlar bırakmak. .. bunların hiçbiri onun tarzı değildi. O daha çok yüz yüze, çatışmacı bir tipti. Kapısına kadar gelip zili çalacak ve ona bir sürtük olduğunu bizzat söyleyecek bir tipti.

Ama eğer onu taciz eden Tommy değilse, başka kim olabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Hayatını Cleveland'dan ayrılmadan önceki kadar sefil hale getirmek isteyecek kadar ondan nefret eden birini düşünemiyordu.

Marketteki kadın, Carlise son naneli dondurmayı aldığı anda çılgına dönmüş, onu kasaya kadar takip etmiş, sonra da arabasına kadar gitmiş ve tüm bu süre boyunca çılgılık atmıştı. Kadının mantıksız davranışlarına rağmen, Carlise dondurma için kendisini takip eden birini hayal bile edemiyordu.

Belki de çevirisinin berbat olduğunu iddia eden yazardı. Değildi; kadın sadece Carlise'in yaptığı işin parasını ödemek istemiyordu.

Babası olabileceği ihtimali her zaman aklının bir köşesindeydi. Hem karısından hem de kızından ellerini çekecek kadar rahatlamış görünüyordu ... ama sonra tekrar, belki de ikisinin de ne kadar iyi olduğunu öğrendiğinde, egosu bunu kaldıramadı. Carlise de annesine adamı terk etmesi için sürekli yalvaran kişiydi.

"Saat kaç?" Riggs onun yanından mırıldandı.

Dışarısı hâlâ karanlıktı. Her gece uyuduğu **g i b i** Riggs'e sarılmıştı. Bacaklarından biri Riggs'inkinin arasında, başı Riggs'in göğsünde, kolları Riggs'in vücudunda ve neredeyse Riggs'in ona sarıldığı kadar sıkı bir şekilde ona **s a r ı l m ı ş t ı**. Onun tişörtlerinden birini ve bir çift külot giymişti ama tişört gece boyunca yukarı kalkmıştı.

Adamın bir eli kadının sırtının alt **k ı s m ı n d a y d ı** ve parmakları iç çamaşırının lastiğine sürtünyordu. Diğer ise sanki yanından ayrılmadığından emin olmak istercesine göğsünün üzerindeki kolundaydı.

"Henüz kalkma zamanı değil," diye fısıldadı.

"Uyuyamıyor musun?" diye sordu adam.

Carlise başını salladı. "Düşünüyorum." "Ne hakkında?"

İşte bu kadar. Ona sapığını anlatması gerekiyordu. Cleveland'dan kaçma nedenini ve neden kendini kar fırtınasının ortasında onun kulübesinde bulunduğunu. Birlikte kalırlarsa tehlikede olabileceğini bilmeyi hak ediyordu. Birileri bu kulübeyi bulup bir şekilde kirletebilirdi. Yağmalayabilir, yakıp kül edebilirdi.

Bu son düşünce ona karşı ürpermesine neden olmuştu.

"Carlise? Ne oldu? Konuş benimle."

"Bir sapığım var," diye ağzından kaçırdı.

Bu hızlı itiraf karşısında vücudunu saran rahatlama muazzamdı. Bu sırrı saklamanın ona ne kadar ağır geldiğini fark etmemişti.

Şaşırtıcı bir şekilde, onun altında gerilmedi. "Kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Başını kaldırdı ve karanlıkta onun yüzünü görmeye çalıştı. "Sen Kızgın mısın?"

"Oh, kızgınlım," dedi sakince. "Ama bir şeyler yapmak için bilgiye ihtiyacım var. Düzelt. Ve şu anda ihtiyacın olan son şey benim ayağa fırlamam, atıp tutmam ve odada volta atmam. Baxter da bundan hoşlanmazdı. Sonunda seni buraya neyin getirdiğini söyleyecek kadar bana güvendiğin için çok heyecanlıyım. Ben de sakın kalıp bilgi toplamaya çalışıyorum ki JJ ve diğerlerine aktarabileyim."

ve size yönelik tehdidi sona erdirebiliriz. Ve böylece hayatlarımıza devam edebiliriz."

Bu şimdiye kadar birinin ona söylediği en tatlı, en sevgi dolu şeydi.

Bu muhtemelen berbat bir şeydi ama neyse.

"Eski sevgilim olduğundan oldukça eminim. Ondan ayrıldığım da hiç mutlu olmamıştı. Ertesi gün, o isteyken evine getirdiğim tüm kıyafetleri ve eşyaları topladığımı öğrenince daha da sinirlendi. Ona bir şans daha vermem için bana yalvardı. Gittiğim her yerde beni takip etti, iş gününde bile. Evime geldi, haftalarca günde onlarca kez beni aradı. Ayrıca bana defalarca mesaj attı. Telefona ya da kapıya hiç cevap vermedim.

"İlk başta sesli mesajları ve mesajları tatlı ve özür dileyiciydi. Sonra rastgele yalvarışlarla karışık tehditkâr bir hal aldılar. Bir süre sonra benimle iletişim kurmaya çalışmayı tamamen bıraktı ve ben de sonunda pes ettiğini düşündüm. Ama çok geçmeden tuhaf şeyler olmaya başladı."

"Tuhaf şeyler mi?" diye sordu.

Carlise başını salladı ve derin bir nefes aldı. "Ürkütücü şeyler. Arabama notlar bırakıldı, hem apartman kompleksimde hem de dışarıda rastgele işler yaparken. Lastiklerim kesilmişti. Kapıma 'Kaltak' kelimesi yazılmıştı. Bilinmeyen numaralardan ve hesaplardan gelen e-postalar ve mesajlar."

"Ne dediler?"

Carlise burnunu kırıstırarak, "İyi bir şey değil," dedi.

Riggs yorum yapmayınca içini çekti. "Her kimse benim bir aptal olduğumu söyledi. Aptal bir kaltak. Korkunç bir insan olduğumu. Hayatımın ne kadar iyi olduğunu bilmediğimi. Bu tür şeyler."

"Polise gittin mi?" Riggs sordu.

Carlise onun üzgün olduğunu anlayabiliyordu ama başparmağı yatıştırıcı bir şekilde kolunda ileri geri gidip geliyordu. Ayağa fırlamaması ve duruma aşırı derecede sinirlenmemesi çok şey ifade ediyordu. "Evet, telefonundaki tüm arama ve mesajlara dayanarak bir koruma emri çıkarttım. Ama yapabilecekleri başka bir şey yoktu, çünkü notları kimin bıraktığını ya da arabamı veya kapımı kimin tahrip ettiğini kanıtlayamıyorum. Evimde hiç kamera yok.

"E-postaların ya da mesajların izinin sürülüp sürülemeyeceğini anlamak için birini tutabileceğimi söylediler ama dürüst olmak gerekirse, geçimimi sağlayacak kadar para kazanıyorum ama uzman tutacak kadar param yok. Beni taciz eden kişinin izini sürmesi için birine para vermektense bir süreliğine şehirden uzaklaşıp olayın kapanmasını ummak daha kolay geldi."

Riggs uzun bir süre sessiz kaldı. Carlise onun kararına katılmadığını hissediyordu ama bu konuda onu rahatsız etmemesini takdir ediyordu.

"Eski sevgilinden başka kim olabilir?" diye sordu sonunda.

Ona çalışmalarından memnun olmayan yazardan bahsetti. Marketteki kadın hakkında. Taciz başlamadan önceki haftalarda hafifçe bile olsa üzmüş olabileceği her bir kişinin adını verdi.

Riggs başını salladı ve Carlise ona bakmak için eğildi. "Ne?" "Carlise, insanlar senin katlandığın türden şeyleri yapmazlar çünkü inşaat alanında şeridinize girmelerine izin vermediğiniz için. Ya da son dondurmayı aldığınız için. Ya da bir sosyal medya paylaşımında onlarla aynı fikirde olmadığınız için."

"İnsanlar çıldırmış, Riggs," dedi yumuşak bir sesle. "Yemin ederim, son on yılda herkesin derisi çok inceldi. En ufak bir şey bile birilerini çileden çıkarabiliyor."

"Bunun farkındayım," dedi sakın bir şekilde, "ama yine de bu şeylerin birisini yaşıdığın yeri takip edip lastiklerini kesecek kadar kızdıracağını sanmıyorum. Sana onca e-posta ve mesaj göndermesinden bahsetmiyorum bile."

"Evet," diye iç geçirerek kabul etti başını tekrar onun göğsüne yaslarken. "Aklıma gelen diğer tek kişi babam."

Riggs durdu. "Baban nerede yaşadığını biliyor mu? Onunla en son ne zaman görüştün?"

"Evet, yaklaşık dört ay önce. Annemi görmek için Cleveland'a gelmişti. Benim ısrarım üzerine Ohio'ya taşınmıştı. Onu özlemiştim ve orada durumu çok iyiydi. Her neyse. Babam sık sık arar. Annemi ona geri döndürmeye çalışıyor. Hep hayır diyor ama birkaç ay önce Cleveland'a geldiğinde annem öğle yemeği yemeyi kabul etti.

"Olaydan sonra bana anlattığında çok üzuldüm. Onunla tekrar temasa geçerse ve geçtiğinde bana söylemesi için söz verdim. Şaşırtıcı bir şekilde bunu yaptı. Sadece birkaç ay sonra Cleveland'a döndü. Onun yerine benim görüşmeme izin vermesi için yalvardım ve o da kabul etti."

"Lütfen bana bu tacizci pislikle tek başına buluşmaya gitmediğini söyle," diye hırladı Riggs.

"Asla olmaz!" Carlise hararetle konuştu. "Tommy'den benimle gelmesini istedim ama meşgul olduğunu söyledi. Ben de Susie'yi aradım ve o da gitti. Hiçbir şey olmadı," dedi yatıştırıcı bir sesle, elini Riggs'in boynunun yanına götürüp başparmağını çenesinde gezdirerek. "Ona kesin bir dille annemin onunla işinin bittiğini söyledim. Artık hayatımızda olmadığı için şanslı olduğumuzu söyledim.

"Bana deðiřtiđini söylemeye çalıştı ama ben daha iyi biliyordum. O her zaman bir pislik olacaktı. Geri adım atmadığımda hiç heyecanlanmadı. Tıpkı anneme ya da bana saldırmadan hemen önce olduğu gibi çenesi karıncalanmaya başladı. Ama halka açık bir yerde olduğumuz için bir şey yapamadı. Sadece kalktı ve gitti."

"Bu hiç iyi değil," dedi Riggs.

"Biliyorum. Lastik meselesi onun yapabileceğini düşündüğüm bir şey, ama e-postamı ya da telefon numaramı nasıl aldığını bilmiyorum. Bunları ona ben vermedim ki."

Riggs ona "Bu tür bilgileri bulmak zor değil," dedi. "Buraya geldiğinden beri hiç mesaj aldın mı?"

"Dürüstçe
mi?"

"Elbette."

"Telefonumu açmaya korkuyorum. Amam gerektiğini biliyorum. Annemi ve Susie'yi aramam gerek . . ama yokluğunun onu vazgeçirip vazgeirmediğini ya da daha çok kızdırıp kızdırmadığını görmek istemiyorum," diye itiraf etti Carlise.

"Benim yapmamı mı istiyorsun? İlk seferde amamı mı? Yani gelmiş olabilecek hiçbir şeyi silmeyeceğim çünkü polisin tacizi kanıtlaması için mesajlara ihtiyacımız olacak ama telefonunuzu ilk açtığınızda tüm o zil seslerini ve titreşimleri duymak bile stresli olabilir."

Carlise hiç düşünmeden hareket etti. Onun zerine yatana kadar yuvarlandı. Kalalarından göğsüne kadar birbirlerine yapışmışlardı. Kendini hafifçe yukarı kaldırdı ve onun yakışıklı yüzüne baktı. Adamın elleri onu sabit tutmak için kalçalarına kaydı. "Bunu benim için yapar mısınız?"

"Senin için her şeyi yaparım, Carlise. Bunu hâlâ anlamadın mı?" "Anlamaya başlıyorum. Bu . . . Daha önce hiç bu kadar
senin kadar düşünceli, Riggs. Bununla ne yapacağımı bilmiyorum."

"Hiçbir şey yapmana gerek yok. Sadece bunu kabul et ve hakkını ver."

"Sana teşekkür etmek
istiyorum." "Ne için?"
diye sordu.

"ıldırmadığın için. Yataktan fırlayıp odanın içinde tepinmediğin için. Öfke beni korkutuyor. Nedenini biliyorum; babamın çocukken yaptıklarının bugün bile beni etkilediğini anlamak için roket bilimci olmaya gerek yok. Tommy ile birlikte olmak da yardımcı olmadı. Birinin öfkesinin bana yönelik olmadığını bilsem bile yine de gergin oluyorum. Bu yüzden sana Tommy'den bahsettiğimde tepki vermemeni takdir ediyorum. Mutlu değildin, ne kadar gergin olduğun belliydi. Ama beni huzursuz edecek bir şey yapmadın."

Riggs bakışlarını onunkilerden ayırmadan, "Şiddetten nefret ederim," dedi. "Maine'e taşınmadan önce ne iş yaptığımı düşünürsek bu oldukça saçma. Ama savaş esiri olduktan ve arkadaşlarımla hiçbir amaç olmaksızın dayak yediğini gördükten sonra, Cal'in sırf bizi esir alanlar bir kraliyet askerinin canını yakmanın eğlenceli olduğunu düşündüğü için çektiği işkenceleri gördükten sonra midem kaldırmıyor. Gelecekte asla sinirlenmeyeceğime söz veremem ama artık bunun seni ne kadar etkilediğini bildiğim için kontrol altında tutmak için elimden geleni yapacağım."

"Yapmak zorunda değilsin-"

"Bunu kontrol altında tutacağım," diye sertçe araya girdi Riggs. "Benden korkman için sana asla bir neden vermeyeceğim. *Asla.*"

Carlise zorlukla yutkundu ve gözyaşlarını uzak tutmaya çalışmak için gözlerini kırptırdı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Kontrol etmek için telefonunu açabiliriz ama açıkçası fırtına bitmiş olsa bile Wi-Fi'nin çalışacağından emin değilim. Uydu internetim var ve çok değişken. Anteni kontrol etmem ve muhtemelen yükseltmem gerekiyor. Son zamanlarda giderek daha fazla kopuyor. Eğer çalışmazsa, sinyal almak için yolun biraz aşağısına gitmem gerekecek.

"Kalktığımızda, anneni ve Susie'yi araman için uydu telefonumu kullanmana izin vereceğim. Eminim şimdiye kadar çok endişelenmişlerdir. Onlara iyi olduğuna dair güvence vermeli ve iyi *olduklarından* emin olmalısın. Sonra belki Baxter'la yürüyüşe çıkarız, çamaşır yıkarız, kitap okuruz, dama oynarız ... sen de çevirmekte olduğun kitap üzerinde biraz çalışırsın. Sonra da birlikte yemek yaparız. Tamam mı?"

O gün için planları kulağa harika geliyordu. Çünkü bunların çoğunu birlikte yapacaklardı. "Tamam."

"Telefonunda bulacaklarım, Newton'daki polisle ne kadar sürede irtibata geçmen gerektiğini belirleyecek. Çok büyük bir güç değiller ama polis şefi iyi bir adam. Endişelerini ciddiye alacaktır, tatlım. Kendi yetki alanındaki hiç kimsenin taciz edilmesine göz yummayacaktır."

"Ama bana kimin mesaj attığını bilmiyoruz."

"Öğrenecektir. Analiz etmeleri için devletin siber adli tıp çalışanlarına vermek üzere telefonunuzu bir süreliğine alması gerekebilir, ama biz bunu çözeceğiz. Kasabaya vardığımızda sana yeni bir tane alırız, böylece annen ve Susie ile iletişim kurmaya devam edebilirsin."

Carlise gözlerini altındaki adama dikti. Güneş ufukta yeni yeni belirmeye başlamıştı ve odaya hafif bir parlaklık veriyordu. "Riggs," diye fısıldadı.

"Bu normal," dedi adam başını hafifçe sallayarak ve ciddi bir ifadeyle. "Bir erkek kadını için bunu yapar. Onu korur. Onun mutlu ve güvende olduğundan emin olmak için elinden geleni yapar. Ona göz kulak olur. Tıpkı kadının onun için yaptığı gibi.

"Bir ilişkinin neye benzemesi gerektiğine dair iyi bir örneğe sahip değilsin ama ben sana sahibim Carlise. Acıkırsan seni doyururum. Üşürsen sana battaniye getiririm. Korkarsan, seni güvende tutarım ve eğer mutluysan, bu şekilde kalman için elimden geleni yaparım."

Carlise o anda hayatı buna bağlı olsa bile konuşamazdı. Şaşkına dönmüştü, iyi anlamda. Bu adamı nasıl bulmuştu? İhtimaller astronomikti. Ve yine de, işte buradaydı, onun yatağında, kollarındaydı.

Hiç düşünmeden başını eğdi. Tereddüt etmeden. Hiç şüphe duymadan.

Dudakları onunkilere dokundu ve adam hemen ona doğru açıldı. Onu neredeyse umutsuzca öptü, boğazındaki yumruyu aşamadığı kelimeleri dudaklarıyla ifade etti.

Öpücük saniyeler içinde tutkulu bir hal aldı. Teşekkür etmenin bir yolu olarak başlayan şey, bir kalp atışında sonsuz derecede daha derin bir şeye dönüştü. Riggs onun altına girene kadar yuvarlandı. Bir bacağı onunkinin arasındaydı ve Riggs'in ereksiyonunun göbeğine doğru titreştiğini hissedebiliyordu. Onları ayıran tek şey iç çamaşırlarıydı. Ve bu aniden çok fazla gelmişti.

Adam derin bir nefes almak için geri çekildiğinde, "Seni istiyorum," diye soludu. Dudakları öpüştükleri için şişmiş ve ıslanmıştı. Carlise izlerken bile, adamın dili alt dudağını okşamak için dışarı çıktı ve Carlise'in tek yapabildiği adamın başını tekrar kendi dudağına doğru çekmemek oldu.

"Emin misin?"

"Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım," diye cevap verdi.

Bunun üzerine Riggs eğildi ve yatağın yanındaki küçük masaya uzandı. Çekmeceyi çekip açtı, çok fazla güç kullanıp yere düştüğünde küfretti. Kızın üzerinden kaydı ve bir süre yerde debelendi.

Carlise kıkırdadı ve düşmemesi için onun beline tutundu.

Yatakta.

Kendini düzelterip kızın vücudunun üzerinde durduğunda Elinde prezervatif vardı. Korunma konusunu hiç konuşmamışlardı ama Tommy'nin eldiven giyme konusundaki istekliliğini takdir ediyordu. Tommy prezervatif takmak zorunda olduğu için sızlanıp durmuştu. Yine de, iki adamı hiçbir şekilde karşılaştıramayacağını zaten biliyordu. Riggs her seferinde üstün gelirdi.

"Yağmurda ya da karda dışarı çıkmak zorunda kalırsam tüfeğimin ucunu kuru tutmak için aldım," dedi ona ciddiyetle. "Şimdiye kadar onları kullanmak için bir nedenim olduğu için değil."

Carlise ona inandı. Nasıl inanması ki? Onu rahatlatmak, güvende olduğundan emin olmak için elinden geleni yapıyordu. Ondan şüphe etmesi için hiçbir neden yoktu. Başını salladı ve alt dudağını yaladı, onu muhtemelen normalden daha fazla istiyordu.

Prezervatifi yastığın yanına koyarken kehribar rengi gözlerini onun kilere dikti, sonra dizlerinin üzerine çöküp tişörtüne uzandı. Tişörtü başının üzerine çekti ve Carlise, Riggs'in onun üzerine diz çökerken sahip olduğu her şeyi içine çekti. Adam muhteşemdi. Gövdesindeki yara izlerini görmekten nefret ediyordu çünkü şimdi onları nasıl aldığını biliyordu, ama güzelliğini hiçbir şekilde, şekilde veya biçimde azaltmadılar.

Ellerini hiç düşünmeden kaldırdı ve göğüs kaslarının üzerine koyarak yavaşça vücudunda aşağı yukarı gezdirdi. Riggs hareket etmedi. Aslında bir heykel gibi hareketsizdi ve Carlise endişelenmeye başladı. "Riggs?"

"Evet?" diye sordu sıkılmış dişlerinin arasından.

Carlise durdu ve gözlerini ona dikti. Adam gerçekten de onun dokunuşundan hoşlanıyormuş gibi görünmüyordu. Ellerini kararsızca kaldırdı. "Sana dokunmamdan hoşlanmıyor musun?" diye fısıldadı.

"Hoşlanmıyor muyum?" diye sordu adam, kaşları şaşkınlıkla aşağı inerken. "Geçen hafta boyunca ellerinizden başka bir şey düşünmedim. Her gün duşta mastürbasyon yaparken bana karşı nasıl hissedeceğini hayal ettim. Yıllardır olmadığım kadar sertim ve bu prezervatifi takıp içine girecek kadar uzun süre dayanabilirsem mucize olacak. Bana dokunmandan hoşlanmıyor musun? İmkânsız."

Bu sözler Carlise'in daha iyi hissetmesini sağlamış olsa da kafası hâlâ karışık. "O zaman neden hiçbir şey yapmıyorsun? Bana dokunarak karşılık vermiyorsun?"

"Çünkü hareket edebileceğimi sanmıyorum," diye itiraf etti. "Yaparsam kendimi kaybedeceğimden korkuyorum."

Carlise gülümsedi ve ellerini tekrar onun göğsüne koydu. "O zaman bu, işe koyulduğumuzda daha uzun süre dayanacağın anlamına gelir," diye onu rahatlattı.

Yataktan kalkmadan önce bir kalp atışı boyunca ona baktı ve ellerini çözdü. Boxerını kalçalarının üzerine itti ve bir kez daha onun üzerine çıkmadan önce tekmeledi.

Carlise kızarmaktan kendini alamadı. Bakire değildi. Payına düşen penisleri görmüştü. Ama onunki ... Tanrım, çok çarpıcıydı. Ve ürkütücü. O

büyüktü. Normalden çok daha uzun değildi ama birlikte olduğu herkesten daha kalındı. Ve ona bakarken bile -çünkü onun bacaklarının arasından başka bir yere bakmasının imkânı yoktu- mantarlaşmış kafasındaki yarıktan bir boncuk dolusu ön sıvı sızdı ve sert şaftından aşağı damladı.

"Kahretsin kadın, sadece gözlerin bile beni boşaltmaya yetiyor," diye itiraf etti.

Carlise yavaşça bir elini onun ereksiyonuna götürdü ve bir parmağını yanlardan aşağı doğru gezdirdi. Sanki dokunuşu elektriklenmiş gibi anında seğirdi.

Riggs inledi ve aletinin tabanını kavrayıp sertçe sıktı. "Bana tekrar dokun," diye yalvardı. "Lütfen. Ellerinin üzerimde olmasına ihtiyacım var."

Carlise gülümseyerek, her ne kadar Riggs onun üzerinde diz çökmüş olsa da, şu anda tüm gücün kendisinde olduğunu düşünerek, elini tekrar Riggs'in zonklayan sikine götürdü. Onu sıkıca kavradı, başparmağı ve parmağı birbirine değmediğinde şaşırdı ve yukarı doğru okşadı.

Adam tabandaki tutuşunu bırakmamıştı ve inlerken başını geriye attı.

Memnun olan Carlise onu yavaşça okşamaya başladı. Erkeklerin sikleri inanılmazdı. Çelik gibi sertti ama yine de derisi çok yumuşaktı. Adamın başı öne düştü ve yoğun bakışlarıyla onu delip geçti. Adamın, sikinin üzerindeki eline değil de *ona* bakıyor olması Carlise'i şaşırtmıştı. Bir ona bir de kendi yaptığı şeye bakıyordu.

"Umarım az önce yaptığın şeyi söylerken sadece kibarlık yapmıyordun," diye homurdandı alçak, işkence dolu bir sesle.

"Ne hakkında?" diye sordu, onu okşarken sikinden ne kadar çok precome sızdığını görünce büyülenmişti.

"Önce benim gelmemde bir sakınca görmediğin konusunda."

"Sadece nazik davranmıyordum," diye onu rahatlattı. Onun ne kadar tahrik olduğunu, kendisini ne kadar çok istediğini görmek büyük bir tahrikti. Daha önce hiçbir erkeğin kendisine Riggs'in o anda baktığı gibi baktığını sanmıyordu. Sanki onun dünyasının ışığıymış gibi. Sanki dünyayı kendisi döndürüyormuş gibi.

Elini çekti ve hafifçe doğrulmaya çalışarak onun altında kıpırdandı.

Riggs dizlerinin üzerinde doğruldu ve ona hareket etmesi için yer açtı. "Canını yakıyor muyum?" diye sordu endişeyle.

Kadın cevap vermedi, sadece giydiği gömleğin eteğinden tutup yukarı doğru çekti, sırtını kamburlaştırarak gömleği başının üzerinden geçirdi. Gömleği kenara fırlattı ve tekrar uzandı. "Gömleğini kirletmek istemiyorum," dedi ona gülümserken nazikçe.

"Kahretsin," diye yemin etti bakışları kadının göğsünde sabitlenirken. "Sen mükemmelsin. Kendine bir bak, kadın. Göğüslerin lanet ..."

Adamın tepkisi umduğundan çok daha fazlasıydı. Carlise onun sikine uzanırken bile sırtını dikleştirdi.

"*Evet.* Tanrım, elin çok iyi hissettiriyor. Çok yumuşak. Daha fazla, daha sert, lütfen.

.. aynen böyle! Boşalacağım."

Ve boşaldı. Hiçbir uyarıda bulunmadan, sikinden bir boşalma fışkırdı ve göğsüne çarptı. Başka bir fışkıрма olduğunda güldü. Sonra bir tane daha. Elleri orgazmdan kayganlaşmıştı ve adamın yüzündeki ifade zevkten çok acıya benziyordu. Göğsünde ve muhtemelen yüzünde de boşalma ipleri vardı ama Carlise'in umurunda değildi.

Daha önce kendini hiç bu kadar çekici hissetmemişti. Riggs o soyunduktan sonra otuz saniye bile dayanamamıştı. Ondan etkilendiğini gösteren bundan daha iyi bir işaret olamazdı.

Onun üzerine yığılmasını bekliyordu ama diğer erkeklerin yapacağını düşündüğü hiçbir şeyi yapmayacağını bilmeliydi. Elleri uzandı ve ona saygıyla dokundu. Avuç içleri kadının göğsünde düzleşti ve serbest kalışını kadının tenine masaj yaparak geçirmeye başladı. Adamın misk ve toprak kokusu havayı doldurdu.

"Umarım rahatsınızdır," dedi neredeyse konuşur gibi. "Ne? Neden?"

"Çünkü burada bir süre kalacağız. Artık rahatladığına göre, acele etmeyebilirim. Nelerden hoşlandığını, seni neyin kıvrandırdığını, neyin ciyaklattığını, neyin kontrolünü kaybettiğini öğrenebilirim. Burada ıssız bir yerde yaşamanın iyi yanı, dikkatini dağıtacak çok az şey olması. Acele etmeyeceğim ve sana seksin ne kadar harika olabileceğini göstereceğim."

Küçük konuşması biraz kibirliydi. Kızın seksin iyi olabileceğini zaten bilmediğini varsayıyordu. Ama Carlise geçmişte yaşadığı deneyimlerin bu adamın ona yapabileceklerinin yanında sönük kalacağını hissediyordu, bu yüzden kibirli olmak için bir nedeni olabilirdi.

Yanıt olarak, onun dokunuşuna doğru eğildi. "Ne bekliyorsun? sonra?"

"Sizin izniniz. Senin rızan. Beni istediğine dair güvencen Benim seni istediğim kadar. Her şeyini istiyorum Carlise. Güvenini, bedenini, kalbini."
Kadın onun altında hareketsiz kaldı.

"Sana aşığım," dedi hiç tereddüt etmeden. "Nasıl bu kadar hızlı oldu ya da neden oldu bilmiyorum ama benim için sen olduğunu *biliorum*. İsteyeceğim son kadın. Sahip olacağım son kadın. Sen hayatım boyunca aradığım kadınsın. Ve aniden orada, neredeyse kapımın eşikindeydin. Ben şanslı bir orospu çocuğuyum ve beni asla terk etmek istememen için ne gerekiyorsa yapacağım."

Ağzı kurudu ve boğazı sıkıştı. Bu adam gerçek miydi?

Son zamanlarda hayatı bir kasırga gibiydi ama onu ateşten yatağında baygın gördüğü andan beri biliyordu. O anda hazır olmasa ya da bunu kabul edemese bile. O kendisine aitti.

İçten içe, üç gün boyunca ona bu kadar isteyerek bakmasının nedeninin bu olduğundan şüpheleniyordu. Hâlâ bir yabancıyken neden onun yanında uyumaktan korkmamıştı. Ona neden bu kadar çabuk güvenmişti.

"Carlise?" diye sordu, elleri hareketsizleşmişti. Her iki göğsünü de avuçluyordu ve sanki vücudundaki her kas zaman içinde donmuş gibiydi.

"Evet. Dokun bana Riggs. İznim ve rızam var. Seni gördüğüm andan beri seni istiyorum. Ben seninim. Her şeyimle. I . . . Ben de seni seviyorum."

Gözlerinde tutku çiçekleri açtı. "Umarım bunu sadece nazik olmak için söylemiyorsundur," dedi biraz umutsuzca.

Carlise gülmekten kendini alamadı. "Çatışmadan hoşlanmıyor olabilirim ama bir erkeğin bana dokunmasını, benimle sevişmesini sırf kibarlık olsun diye asla kabul etmem."

Riggs'in elleri tekrar hareket etmeye başladı. Eğilip meme uçlarından birini ağzına almadan ve sertçe emmeden önce göğüslerini yoğurdu. Bunu hiç kolaylaştırmadı. Onun dokunuşuna alışmasına izin vermedi, sadece kapının hemen dışında gusto ile gitti.

Carlise'in amcığı onun için ağladı ve ağzına doğru eğildi, başını tuttu ve saçlarını demir bir kavrama ile yumrukladı. "Yessssss," diye tısladı.

Diğer eli kalçasına gitti ve iç çamaşırını kavradı. Carlise ayağa kalkarak onları çıkarmak için elinden geldiğince yardım etti, bir yandan da dilinin bakışı ve ağzının emişi altında zevk içinde kıvranıyordu.

Carlise yatağın üzerindeki kumaş parçasını tekmelediğinde Riggs tekrar dizlerinin üzerine çöktü ve Carlise'in kalçalarının arasına diz çökerek ona baktı. Bu kez bakışları yüzünde değildi, onun yerine göğsünün ve gövdesinin üzerinde dolaştıktan sonra amına odaklandı.

"Lanet olsun, kadın."

Carlise sırttı, bir gün önce duşta kendini düzeltmek için zaman ayırdığına şükretti. Bakımı zahmetli olduğu için çıplak gezmeyi sevmiyordu ve aşağıda bir çocuk gibi görünmekten de hoşlanmıyordu ama monsundaki kılları kısa kesmiş ve labiasını çıplak tıraş etmişti.

Kendini çok seksi hissedene, sözleri hâlâ kafasında yankılanan Carlise dizlerini büktü ve bacaklarını yavaşça açabildiği kadar açtı.

Riggs onu izlerken dudaklarını yaladı, bakışlarındaki açlığı görmek çok kolaydı. Şaşırtıcı bir şekilde, siki tekrar sertleşmişti ve her hareket ettiğinde, kalçasına, karnının alt kısmına sürtündüğünü hissetti. Onu içine alma düşüncesi bir saplantı haline gelmişti.

"Dokun bana Riggs," dedi sertçe.

"Nereye?" diye fısıldadı.

"Her yerime."

Gözleri tekrar yüzüne geldi ve sırttı. "D a y a n tatlım. Bu yoğun olacak."
Sonra hareket etti.

On Birinci Bölüm

Chappy parmağını prize sokmuş gibi hissetti. Elektrik sistemi boyunca vızıldadı. Dakikalar önce yaşadığı orgazm sanki günler önce olmuş gibiydi. Aleti bir kez daha sertleşmiş ve kalkmaya hazır hale gelmişti ki bu Carlise'in yanındayken neredeyse normal bir durumdu.

Ama şimdi Carlise onun altındaydı. Görkemli bir şekilde çıplaktı. Ve daha önce hiç bu kadar güzel bir şey, hiç kimseyi görmemişti. Tam bir kadındı. Zayıf değildi, doğru yerlerde kıvrımları vardı. Göğüsleri avuç dolusundan fazlaydı - ve onun büyük elleri vardı. Karnında keşfetmek için sabırsızlandığı küçük, sevimli bir kıvrım vardı. Kalçaları kalındı... ama şu anda dikkatini çeken amcığıydı.

Vücudunu aşağı doğru kaydırdı ve onun özünü içine çekme ihtiyacıyla başını eğdi. Omuzlarını kalçalarının arasına soktu ve kışını tutarak onu kendisiyle buluşması için yukarı kaldırdı. Derin bir nefes alan Chappy, sikinin sertçe seğirdiğini hissetti. Nerede olmak istediğini biliyordu. Onun vücudunun derinliklerine gömülmek. Ama beklemek zorundaydı. Chappy'nin ağzı önce onun amını yalamak istiyordu.

Bir an başını kaldırıp gövdesinin tepelerini ve vadilerini aşarak gözlerinin içine baktı. Carlise dirseklerine dayanmış ve ona bakıyordu. Onun ne yaptığını izlemek istemesi hoşuna gitmişti.

Kimi kandırıyordu ki? Onunla ilgili *her şeyi* seviyordu.

Adam memelerine boşaldığında gözlerinin parlaması yakın zamanda unutacağı bir şey değildi. Hoşuna gitmişti. Her kadın bu tür şeylerden hoşlanmaz. Ama dağınık seks Chappy'nin favorisiydi. Ve ona söylediği gibi, Chappy onun için her şeydi. Nokta. Eğer işler yolunda gitmezse

-kalp atışlarının hızlandığı bir düşünce- başka biriyle asla seks yapamayacağından şüpheleniyordu. Kimse onun yerini tutamazdı; bundan hiç şüphesi yoktu.

"Riggs?" diye sordu küçük bir gülümsemeyle. "Aşağıda bir şey yapacak mısın yoksa sadece bana mı bakacaksın?"

"Oh, bir şeyler yapacağım. Sadece anı uzatıyorum. Senin tatlı amını ilk kez tatma beklentisini."

Chappy'nin çok sevimli bulduğu kızarıklık yanaklarında çiçek açmıştı.

"Bekle," diye uyardı.

"Neye?" dedi kız gülerek.

"Bana." Sonra başını bir kez daha eğdi. Dilini kadının iç kıvrımları arasında gezdirdi, kadının misk kokulu tadı tat alma tomurcuklarını patlattı ve onu daha fazlası için çaresiz bıraktı. Ellerinin saçlarını okşadığını hissetti ve işine geri dönmeden önce gülümsedi.

Birkaç dakika içinde, klitorisine özel bir dikkat göstererek emerken ve **y a l a r k e n** onun elinde kıvranıyordu. Küçük sinir demetinin koruyucu başlığının arkasından çıkması ve onu çıldırtmak için daha iyi erişim sağlaması çok uzun sürmedi. Kızın suları kısa sürede yüzünü kapladı ve Chappy, kızın ne kadar tahrik olduğunu bildiği için neredeyse tekrar boşalıyordu.

Geri çekilerek, **parmaklarından** biriyle yavaşça onu soktu ve parmağının etrafında kenetlenirken onu sıkın kaslarının görüntüsüne hayret etti. Kadın sıkı, ateşli ve o kadar kaygandı ki onu sorunsuzca içine alabileceğinden hiç şüphesi yoktu.

Parmağını çekti ve yalayarak temizlemek için dudaklarına götürmeye karşı koyamadı. "Nefis," diye inledi yavaşça tekrar vücuduna sokmadan önce. Vücudunun ona bu kadar kolay açılmasından etkilenerek onu nazikçe parmakladı.

Onun üzerinde inledi. "Riggs," diye yalvardı. "Öyle mi?" diye sordu dikkati dağılmış bir şekilde.

"İçimde. Seni içimde istiyorum."

"İstiyorum," dedi sakince, ilkinde ikinci bir parmak ekleyerek. "Daha fazla! Sikini istiyorum."

Söz konusu uzantı tekrar sarsıldı. Eğer yatağa bastırılmış olmasaydı, Chappy o anda boşalma tehlikesiyle **k a r ş ı** karşıya kalacağını hissediyordu. Carlise'in edepsizce konuştuğunu duymak onu çılgına çevirmişti.

"Onu alacaksın, tatlım. Ama henüz tam olarak hazır değilsin." "Hazırım," diye ısrar etti.

"Seni incitmek istemiyorum," dedi Chappy. "Daha ıslak olmanı istiyorum. Önce senin boşalmana ihtiyacım var."

Chappy'yi şaşırtan bir şekilde, kızın ellerinden biri bacaklarının arasından aşağıya uçtu. "Tamam.

O zaman gelirim," diye nefes nefese klitorisini tıngırdatmaya başladı.

Onu yakından ve kişisel olarak mastürbasyon yaparken görmek Chappy'nin hiç düşünmediği kadar tahrik ediciydi. Parmakları hâlâ onun içindeydi ve Carlise kendini orgazma daha da yaklaştırdıkça onun etrafında titreştiğini hissedebiliyordu.

Orgazmın sınırına yaklaştıkça kokusu hafifçe değişti ve Chappy parmaklarını sabit tutarak onun kendine dokunma şeklini ezberledi. Gelecek için notlar alıyordu. Boşalırken bacakları genişledi ve kalçaları yukarı doğru itildi ve Chappy'nin kalbi daha önce kendi orgazmını yaşadığı zamanki kadar hızlı atmaya başladı.

Parmaklarını hemen klitorisinden çekti ama Chappy *daha fazlasını* istiyordu - hayır, *ihtiyacı vardı*-. Parmaklarını çevirdi ve klitorisini ağzına alıp emerken bile vücudunun içindeki o küçük süngerimsi noktayı aradı.

Carlise çığlık attı ve saçlarını öyle sert tuttu ki canı acıdı, ama Chappy onun orgazmını uzatırken hafif acıya rağmen sadece gülümseyebildi.

Bacak kasları kontrolsüzce titriyordu ve karın kaslarının gerildiğini hissetti. Zevkinin sancıları içinde o kadar güzeldi ki, Chappy'nin tek yapabildiği o anda ve orada kendisinin de boşalmamasıydı. Ama tekrar orgazm olduğunda onun içinde olması gerekiyordu. Onun kaslarının parmaklarını kavradığı gibi sikini sıkıldığını hissetmekten daha çok istediği bir şey yoktu.

Kız inlediğinde, adam gevşedi. Onu tekrar tekrar uçurumun kenarına itmenin, kendisi için tekrar tekrar boşalmaya zorlamanın bir yeri ve zamanı olacaktı ama bu o zaman değildi. Bu kadınla bütünleşmesi gerekiyordu. Ona kendisi için ne kadar önemli olduğunu göstermeliydi. Onun değerini bilmeliydi.

Hızlı hareket ederek, kadının orgazmdan tamamen inmesine izin vermeyen Chappy, daha önce yatağın kenarına yerleştirdiği prezervatife uzandı. Yırtmaya çalışırken yemin etti, çünkü parmakları kızın sularıyla kayganlaşmıştı ve folyoyu iyi kavrayamıyordu. Sonunda dişlerini kullanarak yırtıp açtı ve prezervatifi hızla sikine geçirdi. Sonra kızın dizlerini dirseklerinin arasına alarak onu iyice araladı.

Aşağıya, ağzı açık ve parıldayan amına baktı. *Adam* bunu yaptı. Onu sikini kaldırması için hazırlamıştı.

Kadının amından sert meme uçlarına ve yüzüne baktı. Zorlukla nefes alıyor ve ona hayranlıkla bakıyordu. Gözlerindeki aşkı gördü ve neredeyse içine girmeye yaklaşmadan kendini kaybetmesine neden olacaktı.

"Evet?" diye tekrar sormadan edemedi. Onun kendisini istediğinden emin olmak istiyordu. Onun izni olmadan asla bir kadını almazdı.

"Evet!" diye bağırdı neredeyse.

Chappy sırtarak kaya gibi sertleşmiş sikini kızın amcığıyla aynı hizaya getirdi ve içeri doğru itmeye başladı. Kendisini onun vücuduna yönlendirmesine gerek yoktu; herhangi bir yardıma ihtiyaç duymayacak kadar sertti. Sikinin başı şimdiye kadar girmekten zevk aldığı en sıcak, en ıslak amcığa gömüldüğünde gülümsemesi bir inlemeye dönüştü.

Prezervatifin içinden döl fişkırdı ve dişlerini sıktı. Dayanamayacaktı. Bu çok iyi hissettiriyordu. Eve dönmek gibi.

Ama sonra Carlise'in elleri kıkına gitti ve onu sertçe kavrayarak daha yakına çekti. "Daha fazla! Hepinizi istiyorum."

İşte bu kadar. Adamın tamamen ve bütünüyle onun olması için tek gereken onun sözleriydi.

Kasık kılları onunkilerle birleşene kadar durmadan vücudunun içine doğru itti. Sonra daha da derine inmek isteyerek yer değiştirdi. Aleti neredeyse acı verici bir şekilde zonkluyordu. Sırtından yukarı, omurgasından aşağı, kollarından aşağı süzülen ve onları titreten zevk neredeyse başa çıkamayacağı kadar fazlaydı.

Taşakları vücuduna o kadar yaklaşmıştı ki, henüz kendini kaybetmemiş olması bir mucizeydi.

"Çok iyi hissediyorsun. Çok doluyum. Bunu seviyorum, Riggs. Hiçbir fikrin yok."

Sözleri kulağına karşı sıcaktı. Yüzünü onun boynuna gömmek için gövdesini bıraktığını fark etmemişti bile. Başını kaldırarak ona baktı, kalçalarını yavaşça geriye doğru hareket ettirirken canının yanmadığından emin olmak istiyordu, sonra bir kez daha eve kaydı.

Kadının yüzünde acı değil, sadece zevk gördü.

"Evet. Riggs! Daha fazla. Hareket et! Daha hızlı, lütfen."

Mecbur kaldığı için mutluydu. Sabit bir tempo tutturdu, girip çıktı, girip çıktı - vücudunun onun altında hareket etme şeklini seviyordu. Orada pasif bir şekilde yatmıyordu; kalçaları dalgalanıyor, sanki bu Chappy'nin de daha hızlı hareket etmesini sağlayacakmış gibi hızı hızla artıyordu.

Hâlâ dizlerini kollarının arasında tutuyordu, bu yüzden neredeyse altında ikiye katlanmıştı. Her hamlesi göğüslerinin sallanmasına neden oluyor ve Chappy onu sikerken ağzı göğüs uçlarını yeme isteğiyle sulanıyordu. Ama bir akrobat değildi, onun içindeyken onlara tam olarak ulaşamıyordu. Ziyafet çekmesi için daha sonra zamanı olacaktı.

Bir an onun içinde ilk kez taşaklarının derinliklerinde olmanın tadını çıkarırken, bir an sonra omurgasının tabanı karıncalanarak boşalmasına saniyeler kaldığını hissettirdi.

İlk seferlerinin bu kadar çabuk bitmesinden nefret ediyordu, onun amının derinliklerine gömülmekten daha çok istediği bir yer yoktu, ama daha hızlı hareket etmek zorundaydı. Dişlerini sıkarak onu becerirken gözlerini yüzünden ayırmadı. Sertçe.

Keskin bir nefes aldı ve adam vücuduna girerken gözleri zevkten yarı yarıya kapandı. İşinin bitmesi uzun sürmedi. Patlamadan önce, hayatında ilk kez bir kadının rahmini boşalmasıyla yıkayamayacağı için pişmanlık duyarak, alabildiği kadar içine itti.

Chappy yıldızları gördü. Şimdiye kadar yaşadığı en yoğun zevk onu sardığında dünya bir anlığına karardı. Kendine geldiğinde Carlise hâlâ neredeyse iki bükülmüdü ama elleri yatıştırıcı bir şekilde sırtında aşağı yukarı dolaşıyordu.

Yatıştırmanın canı cehenneme. Kendisi gibi onun da içinin dışına çıkmasını istiyordu. Chappy hareket ederek Carlise'in bacaklarını indirdi ama topuklarının üzerinde geriye doğru diz çökerken onun alt bedenini kendine doğru çekti.

"Riggs?"

"Tekrar boşalmanı istiyorum. Bu sefer benim sikime."

"Nasıl hâlâ sert olabiliyorsun?" diye sordu inanamayarak.

"Tamamen sert değilim, ama tamamen benim olan bu güzel vücuda bakarken nasıl *olmayabilirim*?" diye sordu. Bir elini klitorisine götürdü ve tıpkı daha önce onu izlediği gibi sert ve hızlı bir şekilde o v m a y a başladı.

Aralarına uzanarak, vücudundan sızan suların bir kısmını topladı ve klitorisini yağlamak için kullandı. "Benim için gel, tatlım. Sikimi sıkıldığını hissetmeme izin ver."

Kadın ona karşı sarsıldı ve adam gülümsedi. Edepsiz konuşmalar onu gerçekten üze

rind "Riggs, bu ... oh kahretsın!"

e. Kalçaları ve uylukları bir kez daha sallanmaya başladı ve bu

Chappy bu kez onun yüzünü izlemek yerine, hâlâ birbirlerine bağlı oldukları yere bakmaktan kendini alamadı. Aletinin onun vücudunun içine gömülmüş görüntüsü hayatında gördüğü her şeyden daha erotik ve seksiydi.

Çok uzak olmayan bir gelecekte ona çıplak olarak girebileceği zamanı düşünmeden edemiyordu. Onu boşalmasıyla doldurabileceği ve karnının bebekleriyle birlikte büyümesini izleyebileceği zamanı.

Lanet olsun. Çocuklardan ya da onun kulübesinden ayrıldıktan sonra ne olacağından hiç bahsetmemişlerdi ama şimdi aklına gelince bundan kurtulamıyordu. Mükemmel bir anne olacaktı. Çok güzel bir hamile kadın olurdu. Çocukları burada, kulübede çılgınlar gibi koşturabilir, doğanın tadını en az onun kadar çıkarabilirdi. Evi genişletmesi, onlara daha fazla oda vermesi gerekecekti ama bunu da sorunsuzca yapabilirdi.

Carlise serbest bırakılırken haykırdığında düşünceleri günümüze geri döndü. Aletinin etrafındaki dalgalanma hissi tarif edilemezdi. Bu kadın karşısında şaşkına dönmüştü. Akışına bırakma isteği, uyum sağlama yeteneği, arkadaşlarına karşı nezaketi onu etkilemişti... ama şimdi iki insanın olabileceği kadar yakın olduklarına göre? Kadın onu uçurmuştu.

Titremesi biter bitmez, Chappy isteksizce vücudundan çekildi. Aleti kızın sularıyla parlıyordu ve prezervatifi çıkarmak neredeyse acı vericiydi. Atmak için yataktan ayrıldı ama kadın bir santim bile kımlıdamadan geri döndü. Kadının yatağa yayılma şekline gülümseyen Chappy, sevişirken savrulan battaniyeleri düzeltti ve yorganın altına girdikten sonra onu vücuduna doğru çekti.

Hemen ona sokuldu, bir bacağı onunkinin üzerine koydu ve bir kolunu göğsüne koyarak onu kendine çekti.

"Vay anasını, Riggs. Kemiksizim."

Dudaklarından süzülen memnun gülümsemeye engel olamadı. "Aynen tatlım."

"Yine de sana kötü bir haberim var," dedi soğukkanlılıkla. Adam sertleşti. "Ne?"

"Jeneratörü çalıştırmak için dışarı çıkmayacağım ki duş alabilelim." Rahatlayan Chappy kıkırdadı. "Senden bunu asla istemeyeceğim, yani güvendesin.

Ben yaparım."

"Tanrıya şükür."

Carlise çenesini Chappy'nin göğsüne dayayıp ona bakmadan önce birkaç dakika tembel bir memnuniyet içinde birlikte yattılar.

"Ne?" diye sordu Carlise bir şey söylemeyince.

"Ben sadece ... Buradan hiç ayrılmak istemiyorum. Sonsuza kadar bu mutlu balonun içinde yaşamak istiyorum."

"Buraya gelmeyi neden sevdiğimi şimdi anlıyorsun."

"Evet. Çok sessiz ve huzurlu."

"Her ne kadar seni burada, yatağında tutmak ve her gün seninle sevişmek istesem de, sonsuza kadar burada kalamayız," dedi nazikçe.

"Biliyorum," dedi kadın. "Senin bir hayatın ve şehirde yapman gereken bir işin var. Ben sadece Gerçek dünyanın şu anda ne kadar mutlu olduğuma müdahale etmesini istemiyorum."

"Olmayacak," dedi Chappy kararlılıkla.

Carlise içini çekti. "Telefonumu açar açmaz olacak."

Ama o başını salladı. "Hayır. Bunu senin için ben halledeceğim.

Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, kimse sana dokunmayacak."

"Bunun sözünü veremezsin," dedi ciddiyetle. "Ben pragmatik bir insanım. Her gün, her saniye seninle olamam, bundan ne kadar zevk alırsam alayım. Kötü şeyler olur. Bunu ilk elden gördüm ve yaşadım. Ama beni güvende tutmak *istediğini* bilmek bile benim için dünyalara bedel."

Chappy onun haklı olduğunu biliyordu. AT'de gruplara liderlik ederken, her seferinde birkaç gün ve gece boyunca evinden uzakta oluyordu. Ve bir ağaç işinde saatlerce k a l a b i l i y o r d u . Ama şansına, yılın bu zamanında patika yürüyüşü yapmıyordu. Onu kimin takip ettiğini bulmak ve bundan sonra ona yaklaşamayacaklarını bilmelerini sağlamak için zamanı vardı. "Omuzlarının üzerinde iyi bir kafa var. İşler çok kızıştığında kendini durumdan kurtarmışsın," dedi bir süre sonra.

"Yani kaçtım mı demek istiyorsun?" dedi kız kuru bir sesle.

"Evet. Ve seni taciz eden kişiyle arana mesafe koydun. Yapılacak en akıllıca şey buydu Carlise. Ciddiyim."

İçini çekti. "Umarım öyledir. Beni bulamazsa ilgisini kaybedeceğini umuyordum."

"İşe yarayıp yaramadığını birazdan göreceğiz. Ama önce burada uzanmak ve şu anda hissettiğim yumuşaklığın tadını çıkarmak istiyorum."

"İki orgazm sana bunu yapar," dedi, ses tonundaki memnuniyet ve gurur kolayca duyuluyordu.

Chappy kıkırdadı. "Evet. Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bu daha önce hiç olmamıştı."

"Ne? Orgazm mı oluyorsun?" diye şımardı.

Parmaklarını beline sokup onu gıdıkladı, kızın ciyaklamasına ve ona karşı kıvranmasına bayıldı. Meme uçlarını çıplak teninde hissetmek, kasık kıllarının kalçasına sürtünmesi... Çok samimiydi ve onu şu anda sevdiğinden daha fazla sevemezdi.

"Hayır, ukala," dedi ikisi de tekrar sakinleştiğinde. "Bu kadar kısa bir süre içinde iki kez boşalmam. Ben sana bağımlıyım. Belki bir yıl içinde -ya da beş ya da on yıl içinde- seni o kadar çaresiz hissetmeyeceğim ve hemen boşalacağım."

Ona karşı kıkırdadı. "Dürüst olmak gerekirse, Riggs, bu bir iltifat. Sen üzerimde diz çökmüşken kendimi hiç bu kadar seksi hissetmemiştim, kendimi tutamıyordum ve o anda boşalmak zorundaydım."

"Sen *seksisin*," diye onu rahatlattı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı tenine karşı. "İnsanların aramızdaki şeylerin nasıl ya da neden bu kadar hızlı ilerlediğini anlamayacaklarını biliyorum ve ben de açıklayamıyorum. Sadece senin olmak için yaratıldığımı biliyorum."

Kadının sözleri Chappy'nin gözlerinin rahatlayarak kapanmasına neden oldu. Ve minnettarlıkla. "Aynen, tatlım. Aynen."

Tekrar onun üzerine yuvarlanmaya başlamıştı ki bir şey onu durdurdu. Sanki izleniyormuş gibi hissetti. Askeri eğitiminden ve yaşadığı onca şeyden sonra bu hiç de indirim yapacağı bir duygu değildi.

Başını çevirince gözlerini kırıştırdı.

Baxter yatağın yanında oturmuş, kocaman kahverengi gözleriyle ona bakıyordu. gözler

i. "Kahretsin," diye küfretti Chappy.

"Ne oldu? Ne oldu?" Carlise biraz endişeli bir sesle sordu. "Panik yapma. Bir sorun yok. Ama köpeğiniz bize bakıyor."

Carlise başını çevirip yatağın yan tarafına baktı.

ona karşı kıkırdadı. "Oh, yani dışarı çıkmak istediğinde *benim* köpeğim mi oluyor?" diye şımarı. "Hayır. O her zaman senin köpeğin oldu. Seni o yolda yürürken buldu.

yola çıktı, seni doğru yöne götürdü, gelip beni aldı ve sana getirdi. O senin köpeğin, kilit, stok ve fiçî."

"Sence çıkmak mı istiyor? Yoksa bir tür röntgenci mi?" diye sordu sırtarak.

Chappy kıkırdarak, "Çıkmayı düşünüyorum," dedi.

"Bu sıcak yataktan çıkmaya henüz hazır değilim."

Chappy eğildi ve onu öptü. "Senden bunu istemeyecektim. Sadece kendimi senin nefis bedeninden, sıcak yorganın altından çekip çıkaracak, giyinecek, ateşe bir iki odun atacak, onu dışarı çıkaracak, sonra da jeneratörü çalıştırıp sıcak bir duş, kahve ve sıcak bir kahvaltı yapabilecek enerjiyi ve cesareti topluyorum."

"Sen dışarıdayken ben de kalkıp kahve i ş i n i hallederim," diye teklif etti.

Ama Chappy başını salladı. "Hayır. Olduğun yerde kal. Döndüğümde seni yatağında çıplak ve mutlu bir şekilde yatarken görmek istiyorum. Son birkaç gün içinde bunu kaç kez hayal ettiğimi sana anlatamam."

Kızardı. "Beni şımartacaksın," diye azarladı.

Chappy hiç tereddüt etmeden, "Amacım bu," dedi ona. Köpeğe döndü. "Geliyorum oğlum. Bana bir saniye ver."

Sanki Baxter onu anlayabilirmiş gibi döndü ve kulübenin önüne doğru yürüdü. Sonra sanki ona mahremiyet tanıyormuş gibi kapıya bakarak oturdu.

"Demek *şimdi* başını çeviriyor," dedi Chappy, yorganın altından çıkmadan önce kendini sallayarak ve kısık b i r kahkaha atarak. Eğildi ve Carlise'i nazikçe öptü. "Seni seviyorum. Hem de çok. Geri geleceğim."

Sonra çıplaklığından zerre kadar utanmadan döndü ve atılmış giysilerini almak için eğildi. Carlise'in bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu ve bu onu gülümsetti. İsteddiği kadar bakabilirdi, umurunda değildi. Her santimi ona aitti.

Şifonyere gitti ve bir çift boxer, pantolon ve uzun kollu bir gömlek giydi, sonra bir kez daha yatağa döndü. Tam da düşündüğü gibi, Carlise'in gözleri ona yapışmıştı. "Gösteriyi beğendin mi?" diye alay etti.

"Bildiğinden de fazla," diye cevap verdi kocaman bir gülümsemeyle.

Yatağa giderse yorganın altına gireceğini ve Baxter'ın yakın zamanda dışarı çıkamayacağını bilen Chappy, kendini banyoya gitmeye zorladı. Sabahın bu şekilde geçmesini beklemiyordu ama çok heyecanlanmıştı. Carlise'in varlığını ilk fark ettiği andan beri onu istiyordu.

Yıllarca birlikte olacaklarını hayal edebiliyordu ama önce onu taciz eden her kimse icabına bakıldığından emin olması gerekiyordu. Bu iş bittikten sonra ikisi de rahatlayabilir ve hayatlarına devam edebilirlerdi ... umarım birlikte.

On İkinci Bölüm

Carlise güne Riggs'le paylaştıklarından daha iyi bir başlangıç yaptığını hatırlamıyordu. Seks, olabileceğini hiç düşünmediği kadar iyiydi. Riggs cömert bir aşıktı. Ve ona çocuk eldivenleriyle davranmıyordu, ki buna bayılıyordu. Riggs'in zorlayıcı olmasından ne kadar hoşlanacağını kendisi bile bilmiyordu. C a n ı n ı acıtacak şekilde değil, ama kıvranmaya çalıştığında onu kolayca sabit tutuyor, orgazmını neredeyse acı verici ama sonuçta çok iyi bir şekilde devam ettirmeye zorluyordu. Ve onu sert ve hızlı, kaba bir şekilde aldı.

Yaptığı h e r şey harika hissettiriyordu ve bunu yapmak için sabırsızlanıyordu. tekrar.

Ama Baxter'ı dışarı çıkardıktan ve jeneratörü çalıştırdıktan sonra yatağında ona katıldı ve rahatlamasını emretti. Onun kendisini beklemesini istemediği için dinlemedi. Kalktı, duş aldı, kahvaltı için yumurta, pastırma ve tost yapmasına yardım etti ve Baxter'ı besledi.

Telefonunu almasını beklediğini biliyordu ve bu yüzden oyalandı, takipçisi dışında konuşacak herhangi bir şey ve her şeyi düşünmeye çalıştı. Adamın onun ne yaptığını bildiğini hissediyordu ama bunu ona söylemedi.

Bulaşıklar bitene, Baxter ateşin yanındaki yatağında horlamaya başlayana ve çevirdiği kitabın konusu ve kötü adamın kim olduğunu düşündüğü hakkında saçmalayana kadar ona doğru yürüdü ve onu göğsüne çekti.

Ellerinden biri ensesini avuçluyor, diğeri de belini sıkıca sarıyordu. "Vakit geldi, tatlım."

Carlise ona doğru iç çekti ve başını salladı.

"Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

Bundan pek emin değildi ama yine de başını salladı. İsteyeceği son şey gerçek hayatının şu anki mutluluklarına müdahale etmesiydi. Ama haklıydı, sorunu görmezden gelmek onu ortadan kaldırmayacaktı. Artık onu takip eden kişinin kolayca ulaşabileceği bir yerde olmadığına göre, tacizin durup durmadığını bir şekilde öğrenmesi gerekiyordu.

Riggs geri çekildi ama gitmesine izin vermedi. "Bana güveniyor musun?" diye sordu.

"Evet." Carlise'in bu soruya vereceği cevap hakkında iki kez düşünmesine bile gerek yoktu.

"Güzel. Ben dışarı çıkıp jeneratörü tekrar çalıştırırken sen de telefonunu al. Çalıştıracam ve bakalım şansımız yaver gider de Wi-Fi çalışırsa neyle karşı karşıya olduğumuzu öğrenebiliriz. Tamam mı?"

"Tamam." Telefonu görmek zorunda kalmamak için sakladığı sırt çantasına doğru dönerken midesi bulanıyordu. Riggs'in sorunlarının çok büyük olduğuna karar vermemesi ve onlarla uğraşmak istememesi i ç i n dua etti. *Onunla.*

Dışarı çıkıp jeneratörü çalıştırması uzun sürmedi. Döndüğünde elinde telefonuyla onu bekliyordu ve göz göze gelmeden telefonu ona uzattı.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez," dedi kararlılıkla. Carlise ona tereddütle baktı.

"Ne göndermiş ya da göndermemiş olursa olsun, sana olan hislerimde hiçbir şey değişmeyecek. Seni seviyorum, Carlise. İyi ya da kötü, böyle söylenmiyor mu? Uzun vadede bu işin içindeyim ve bu pislikle yıllarca uğraşacak olsak bile hiçbir yere gitmiyorum. Tamam mı?"

Rahatlamıştı. Başını salladı, konuşamayacak kadar tıkanmıştı.

"Güzel." Adam onu alnından öptü, sonra da dikkatini Telefon.

Carlise nefesini tutarak endişeyle ona baktı.

Cihazı çalıştırdım.

Hiçbir şey olmadı. Çınlama yok. Titreşim yok. Hiçbir şey olmadı. "Öldü mü?" diye sordu.

Riggs, "Hayır. Görünüşe göre şarjı yüzde yirmi civarında," dedi. "Yani Wi-Fi çalışmıyor mu?" diye sordu.

"Ne yazık ki öyle görünmüyor," dedi Riggs sakince. "Bu kulübeyi her şeyden uzaklaşmak için bir yer olarak kullandığımdan, daha önce buradayken Wi-Fi'yi pek önemsememiştım. Kesinlikle ekipmanı yükseltmeye ve daha istikrarlı hale getirmeye çalışacağım çünkü buna ihtiyacınız var

senin işin. Ben yolun aşağısına, internetin çekeceğini düşündüğüm bir yere gideceğim."

Adamın onun yüzünden internet sistemini yükseltmek istemesi içini ısıtmış ve yumuşatmıştı. Ama şimdi bunu düşünmenin zamanı değildi. Carlise kapıya doğru dönerek, "Paltomu alayım, ben de seninle geleyim," dedi.

Riggs bir adım bile atamadan onun elini yakaladı. "Bence sen burada kalmalısın. Jeep'imle yolun aşağısına gideceğim, dışarıdayken arabana uğrayacağım. Bildirimleri kontrol edip geri geleceğim."

Carlise itiraz etmesi gerektiğini biliyordu. Bunun onun sorunu olduğunda ısrar etmeli ve bununla uğraşmak zorunda kalmamalıydı. Ama daha büyük bir parçası rahatlamıştı. Birinin ona göz kulak olması iyi, *gerçekten* iyi hissettiriyordu. Sonuç olarak, telefonunu açar açmaz bir bildirim seli gelirse nasıl tepki vereceğini bilmiyordu.

"Lütfen? Bunu senin için yapmama izin ver, tatlım," dedi. Kadın başıyla onayladı.

Adamın yüzündeki rahatlama, bunu yapması *gerektiğini* anlamasını sağladı. Eğer ısrar etseydi, onunla gelmesine izin vereceğini hissediyordu ama telefonunu açtığı anda onu olası bir kezzap saldırısından korumak istemesi iyi hissettirdi.

"Burada Baxter'la kal. Uzun sürmez," diye söz verdi.

"Tamam."

Başını sallamadan önce bir süre onu inceledi. Tereddüt etmediği, bu işi hemen şimdi halledeceği için memnundu, her ne kadar küçük bir parçası hâlâ biraz daha ertelemek istese de. Ama o yetişkin bir kadındı. Ve öyle ya da böyle bunu bilmesi gerekiyordu.

Onunla birlikte kapıya kadar y ü r ü d ü ve telefonu ve anahtarlarını alıp çıkmadan önce onu sertçe öptü. Pencereden, adamın aracını koyduğu belli olan küçük müstakil garaja gidişini izledi. Bir süre sonra bir Jeep'le dışarı çıktı, sanki onun izlediğini biliyormuş gibi kulübeye el salladı, sonra da Bob'un kamyonetinin arkadaşları buradayken açtığı patikadan aşağı indi.

Derin bir nefes alan Carlise arkasını döndüğünde Baxter'ın kendisinden bir metre ötede durduğunu ve sanki stresli olduğunu biliyormuş gibi başını eğerek onu incelediğini gördü.

"Hey, Bax," dedi usulca. "Yakında dönecek."

Köpek kıpırdamadı, her şeyi bilen bakışlarıyla ona bakmaya devam etti.

Carlise köpeğin etrafından dolaşarak ona geniş bir alan bıraktı ve kanepeye yöneldi. Oturdu, gerçekten okumak istemiyordu ve dizüstü bilgisayarına uzanmaya zahmet etmedi. Zaten şu anda konsantre olması mümkün değildi.

Baxter'ın kanepenin etrafından dolaşıp yanındaki minderin üzerine atlaması onu şaşırttı.

Bir daire çizdikten sonra poposunu onun kalçasına dayayarak oturdu.

Şimdiye kadar ona sadece bir kez dokunabildiği için şaşkınlık ve sevinçle Carlise elini yavaşça Baxter'ın sırtında gezdirdi. Adamın omurgası onunla ilk tanıştığında olduğu kadar çıkıntılı değildi ve memnuniyet damarlarında dolaşıyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde kendini rahatlatırken buldu. Riggs telefonunu açtığına her ne bulduysa, onunla ilgileneceklerdi. Baxter'ın sonunda ona tamamen güveniyor gibi görünmesi onu daha da heyecanlandırmıştı. Ya öyle ya da onu rahatlatmaya çalışıyordu. İçinden bir ses ikisinin bir arada olduğunu söylüyordu.

Köpeğin yanına zıplamasının nedeni ne olursa olsun, Carlise'in düşüncelerini telefonunda olabilecek mesajlardan uzaklaştırmıştı. Baxter'ı görebilmek için Riggs'in geri dönmesini bekleyemiyordu. Onu sevmeye devam ederken gülümsedi, ki bu şu anda yapacağını düşündüğü son şeydi.

Chappy elindeki telefona kaşlarını çatarak baktı. Birkaç mesaj ve ileti bulmayı umuyordu ama yüzlercesini görmeyi beklemiyordu. Carlise'in Cleveland'dan kaçışı takipçisini geri çektiirmediği gibi, durumu daha da kızıştırmıştı.

Tüm vücudu gergin olan Chappy mesajlara göz gezdirdi. Günler geçtikçe daha da sinirlenmeye başlamışlardı. Carlise'in sapığı her kimse, onu bulamadığı için çok kızgındı. Mesajlarına cevap vermiyordu. Görünüşe göre onun ulaşamayacağı bir yerdeydi.

Midesi bulandı. Carlise'in kesinlikle Newton'a gidip polis şefiyle konuşması gerekiyordu.

Alfred Rutkey hayatı boyunca Maine'de yaşamıştı, biraz iyi bir çocuktı ama Chappy ona saygı duyuyordu. Kasabasındaki maskaralıklara göz yummazdı ve AT'de biri yaralandığında ya da kaybolduğunda yardım göndermekte asla tereddüt etmezdi. Bazı küçük kasaba şefleri, zor kazanılan, biraz da kıt bütçelerini boş işlere harcamaktan hoşlanmazlardı ama Şef Rutkey onlardan biri değildi.

Chappy, Carlise'in şu anda tüm bu korkunç mesajlarla uğraşmıyor olmasından çok daha fazla rahatlamıştı. Mesajlar arasında gezinirken öfkesi artmaya devam etti. Bir insan başka bir insana bu şekilde davranmaya nasıl *cüret edebilirdi*? Carlise'in ona bir şey borçlu olduğunu düşünmeye nasıl cüret ederdi?

En son gelen mesajlar en endişe verici olanlarıydı.

Bilinmiyor: Neredesin, sürtük?

Bilinmeyen: Benden saklanabileceğini mi sanıyorsun? Seni bulamayacağım hiçbir yere gidemezsin.

Bilinmiyor: Eninde sonunda geri dönmek zorunda kalacaksın ve döndüğünde ben hala burada olacağım. Bekliyor olacağım. İzliyor olacağım.

Bilinmeyen: Annen nasıl? Kütüphanede oldukça rahat görünüyordu. Geçen gün lastiğinin patlaması çok kötü oldu.

Bilinmiyor: Kadınlar itaat etmek için yaratılmıştır. Erkekler boyun eğmek için. Dünyanın sorunu senin gibi insanlar. Bir erkek sana ne yapman gerektiğini söylemeden bir hiç olduğunu o kalın kafana sokamamışsın.

Bilinmiyor: Neredesin lan sen?! Seni bulduğumda bunun bedelini çok ağır ödeyeceksin!

Ayrıca pek bir anlam ifade etmeyen birkaç abuk sabuk e-posta da vardı. Ama tehditler açıktı. Carlise tehlikedeydi ve muhtemelen annesi de, eğer sapık onu gerçekten ima ettiği gibi takip ediyorsa .

. . bir şekilde lastiğinin patlamasına neden olduysa.

Chappy'ye kalsa Carlise asla Cleveland'a geri dönmeyecek, annesi de Newton'a taşınacaktı.

İç çekti. Carlise'e her şeyin yolunda olduğunu, hiçbir mesaj olmadığını söylemeyi çok istemişti, böylece stres yapmayacaktı. Ama ona yalan söyleyemezdi. Birincisi, bu aptalca bir şey olurdu; ikincisi, onun gardını düşürmesini istemiyordu. Ve annesini de dikkatli olması için uyarması gerekiyordu.

Kadınlara saygı duyuyordu. Onların bir erkeğe "itaat etmeleri" gerekmiyordu, erkeklerin de onlardan itaat beklmeleri gerekmiyordu. Ona göre dünyayı kadınlar döndürüyordu.

Yolun kenarındaki cipinde oturmuş, bir sonraki adımının ne olması gerektiğini düşünüyordu. Kulübeye döndüğünde Carlise'le konuşmalı, onu takip eden her kimse yakın zamanda gitmeyeceğini anladığından emin olmalıydı. Sonra Şef Rutkey'le konuşup eski sevgilisi Tommy'yi araştırmasını isteyecekti. Her şeyi arkadaşlarıyla konuşmak, durumdan haberdar olduklarından emin olmak istiyordu. Carlise'i güvende tutmaya yardım edeceklerinden hiç şüphesi yoktu.

İşin gerçeği, ağaç işine girmeye ve eski Özel Kuvvetler için klişe bir şey yapmamaya karar vermiş olsalar da

Chappy, güvenlik veya koruma işi gibi askerlikte de başkalarını güvende tutma ihtiyacını derinden hissediyordu. Appalachian Trail'deki yürüyüşlerde liderlik ettiği kadın ve erkekleri yakından izliyordu. O ve arkadaşlarının hepsi April'a karşı çok korumacıydılar, çünkü April sadece onların çalışanı olduğu için değil, aynı zamanda güvenecek başka kimsesi olmadığı için de. Chappy onun hikâyesini bilmiyordu, hiçbiri bilmiyordu ama her ne ise, pek de iyi olmadığı izlenimini edinmişlerdi.

Chappy, Bob, Cal ve JJ'nin Carlise'in durumunu duyduklarında, sapığının ona yaklaşmaması için ne gerekiyorsa yapacaklarından hiç şüphe duymuyordu.

İç geçirerek Carlise'e gelen e-postaları kendi gelen kutusuna yönlendirdi, sonra da e-posta programında İğrenç Şeyler adında bir klasör oluşturdu. Kanıt oldukları için onları silemezdi ama onun da onları görmesini istemiyordu. Annesinden ve Susie'den gelen e-postaları açtı ama okumadı. Tek istediği, Carlise'in kulübeye döndüğünde cep telefonu ya da Wi-Fi olmadan bunları okuyabilmesiydi.

Takipçisinden aldığı nefret dolu mesajlar konusunda ne yapacağını bilemiyordu. Sonunda, daha fazla kanıt olduğunu bildiği için onları bıraktı ama en azından Carlise'den daha fazla korku ve stresten kaçınmak için onları okumamasını isteyecekti. Durumla ilgilenmesi için ona güvenmesini.

Onu seviyordu. Bir haftadan biraz daha uzun bir süre sonra mümkün olabileceğini düşündüğünden çok daha fazla. Ve bu onu çok korkutuyordu. Artık aradığını bulmanın, onun tarafından sevilmenin ne demek olduğunu ve Carlise'in yanında olduğu bir hayatın nasıl olabileceğini anladığına göre, onu kaybetmekten çok korkuyordu.

Saatine bakan Chappy yemin etti. Düşündüğünden daha uzun süredir ortalıkta yoktu. Özellikle de dışarıda bir sapık varken, anlayamadığı **b i r** nedenden ötürü Carlise'e kızgındı. Anlayabildiği kadarıyla, Carlise kendisini taciz eden bir adamdan ayrılmaktan başka bir şey yapmamıştı ve şimdi hayatına devam etmeye çalışıyordu. Sadece bu da değil, e-postaların ya da mesajların hiçbirinde Carlise'i geri almak istediğinden, ayrılıktan ya da ilişkilerinden bahsedilmiyordu.

Sapık Tommy olsaydı, en azından birlikte geçirdikleri zamana atıfta bulunması gerekmez miydi?

Bu, Carlise'in sapığıyla ilgili kafa karıştırıcı şeylerden sadece biriydi. Söyleyebildiği kadarıyla, Carlise bir başkasını böylesine öfkeli edilecek türden bir insan değildi. Tommy'den ayrılmış ve hayatına devam etmişti. Chappy *Tommy'nin* hayatına devam edip etmediğini bilmiyordu ama mesajları gönderen her kimse belli ki Carlise'den nefret ediyordu.

Bu sapık her kimse, pek de istikrarlı biri değildi. Bu çok açıktı. Birçok erkek, eğer bir kadınla birlikte olamıyorlarsa, başka hiç kimsenin de olamayacağı düşüncesine sahipti. Bu tür bir düşünceyi hiç anlamamıştı. Eğer bir kadın onunla birlikte olmak istemiyorsa, neden onu elinde tutmak için mücadele etsin ki? Hiç mantıklı gelmiyordu.

Aklında yapması gereken onca şey dönüp duruyordu ama her şeyden önce Carlise'e geri dönmek vardı. Birinin yanında olmak için bu kadar çaresiz olmak tuhaf bir duyguydu. Her an ne yaptıklarını bilmek istemek. Zorba ya da sahiplenici olduğu için değil, ihtiyacı olan ya da istediği her şeye sahip olduğundan emin olmak istediği için.

Telefonunu açmak için durmadan önce Chappy CR-V'sini de kontrol etmişti. Yoldan çıktığında son derece şanslıydı. Evet, bir ağaca kafa üstü çarpmıştı ama o sırada çok hızlı hareket etmediği açıktı. Ayrıca yakınlarda iki kat daha büyük iki ağaç daha vardı ve hızı ne olursa olsun arabasını daha da kötü bir hale getirebilirdi.

Yine de, küçük SUV'u kullanabilmesi için biraz tamir edilmesi gerekecekti. Şüphelendiği gibi, akü bitmişti. Ve arabanın eğimine bakılırsa, bir, belki de iki lastiğinin patlak olduğunu düşünüyordu.

Carlise bundan hoşlanmayabilirdi ama Chappy arabayı kasabaya çekip birinin bakmasını istedi. Belki kar lastiği taktırır, b a k ı m ı n ı yaptırır... bunun gibi şeyler. Maine taşıtlar konusunda son derece sertti ve Carlise'in güvende olduğundan emin olmak istiyordu. Carlise artık hayatındaki en önemli kişiydi ve onu yıllarca sağlıklı ve hayatta tutmak için ne gerekiyorsa yapacaktı. Arabasının en iyi durumda olduğundan emin olmak ve takipçisinin tehdidine son vermek de buna dahildi.

Arabasını yavaşça kulübesine doğru sürdü. Carlise'e doğru. Bob'un sabanı evine giden iki yolu temizlemek için harika bir iş çıkarmıştı. Mükemmel değildi, bu yüzden yavaş sürmesi gerekiyordu ama kendine güvenen bir sürücüydü ve Jeep'i daha kötü koşullarda bile yol almıştı.

Yine de kulübesinin yanına inşa ettirdiği tek arabalık küçük müstakil garaja girdiğinde Chappy rahat bir nefes aldı. Eğer dışarıdayken başına bir şey g e l s e y d i , Carlise'i kulübesinde tek başına bırakmış olacaktı ki bu kabul edilemezdi. Her ihtimale karşı uydu telefonunu ona bırakmıştı ama geri döndüğü için rahatlamıştı.

Kulübeye doğru yürürken arazinin etrafına baktı ve garajı CR-V'ye sığacak şekilde genişletmek için zihnine notlar aldı. Buraya iki araçla gelmeleri pek olası değildi ama her ihtimale karşı iki arabayı da aynı anda barındırabilecek bir yer olduğundan emin olmak istiyordu.

Kulübeye girdi ve selam vermek için ağzını açtı ama tam zamanında kendini durdurdu.

Onun yerine kanepede uyuyan Carlise'e baktı. Başı arkadaki mindere yaslanmıştı, ağzı hafifçe açıktı ve bir eli Baxter'ın başının üzerindeydi. Köpek onun yanında oturmuş, top gibi kıvrılmıştı.

Gözleri açıktı, Chappy'yi izliyordu ama Carlise'in yanından ayrılmıyordu, Chappy de bunu onaylıyordu.

"Hey, oğlum. Yukarısı rahat, değil mi?" diye sordu sessizce, Carlise'in telefonunu tezgâhın üzerine koyarken. Kendini ona gitmekten alıkoyamıyordu, sanki bir tür mıknaş gibiydi ve onu kendine çekiyordu.

Baxter'ı telaşlandırmak istemediği için yavaşça yürüdü ama köpek olduğu yerde kalmaktan gayet memnun görünüyordu. Chappy, Carlise'in ayaklarının dibinde diz çökmüş, kalçalarının üzerinde dengede durarak ona bakıyordu.

O şanslı bir orospu çocuğuydu ve bunu biliyordu. Kız çok güzeldi. Yüzünün etrafına dağılmış uzun sarı saçlarına baktı, kollarında uyurken ellerini saçlarında gezdirdiğini hatırladı, yastığının üzerinde nasıl durduğunu. O bir rüyanın gerçeğe dönüşmüş haliydi. *Onun* rüyası gerçek olmuştu.

Sanki onun yoğun bakışlarını hissetmiş gibi gözleri önce dalgalandı, sonra açıldı. Dudakları tembel, uykulu bir gülümsemeyle kıvrılmadan önce bir an şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Selam," diye selamladı onu.

"Selam," diye karşılık verdi.

Başka bir şey söylemeyince, "Her şey yolunda mı?" diye sordu. "Her şey yolunda," diye onu rahatlattı. "Daha yeni döndüm. Yorgun musun?"

Carlise başını salladı. "Pek sayılmaz. Ama oturdum ve Baxter bana katıldı" - yanında duran köpeğe gülümsedi- "ve dizüstü bilgisayarımı almak için kalkarak onu rahatsız etmek istemedim. Sanırım uyuyakalmışım. Bu sabah biri beni çok **y o r d u**," dedi utangaç bir sırıtişla.

Chappy sertçe gülümsedi. Bu, her zaman hayalini kurduğu ama asla sahip olacağını düşünmediği şeydi. Eve geldiğinde sevdiği kadını kendisini beklerken ve mutlu bir şekilde gülümserken bulmak.

"Senin için dizüstü bilgisayarını almamı ister misin? İçecek bir şey ister misin? Aç mısın?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, böyle iyiyim. Saat kaç bu arada? Ne zamandır yoktun? Mesaj attı mı?"

Onun nerede ve neden olduğunu yeni hatırladığı belliydi. Chappy uykulu ve umursamaz kadının kaybetmenin yasını tuttu.

"O kadar uzun sürmedi. Belki bir saat. Ve evet ... mesaj attı," dedi ona.

"Öyle miydi?" Durakladı, sonra aceleyle "Kötü müydü?" dedi.

"Ayrılmak sapığının seni unutmasını sağlamadı diyelim," dedi adam acımasızca.

Carlise'in omuzları çöktü ve kucağına baktı.

Chappy bir parmağını çenesinin altına koydu ve yavaşça kaldırdı, böylece ona bakmaktan başka çaresi kalmadı. "Bu işin aslını öğreneceğiz," dedi kararlı bir şekilde.

"Onu bu kadar kızdıracak ne yaptığımı bile bilmiyorum," diye fısıldadı. "Yani, ben sadece *benim*. Bir model olduğum söylenemez. Özel biri değilim. Bunu neden yapıyor?"

Chappy, Baxter'ı rahatsız etmemek için yavaşça hareket ederek onun diğer yanına oturdu. Elini çenesinden ensesine doğru kaydırdı, diğer eliyle de belini kavradı. "Sen *özelsin*," diye ısrar etti. "Zekisin, komiksin, güzelsin ve o kadar seksisin ki ellerimi senden her zaman uzak tutmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

"Bu kadar çabuk aşık olmamın nedeni sadece *sen* olman. Sen olmadan, olabileceğim erkeğin sadece yarısı olduğumu en ufak bir şüphe duymadan biliyorum. Askerlikten ayrıldığımdan beri sadece var oluyordum. Ya şimdi? Hayatta yenilenmiş bir amacım varmış gibi hissediyorum. Gördüğüm ve yaptığım her şey gibi, rehin tutulduğum o zaman da ... hepsinin bir değeri vardı. Bunu başardım çünkü *seninle* tanışmak benim kaderimdi.

"Cidden mi? Bu adamın seni takip ettiğini hissediyorum çünkü iyi bir şeyi elinden kaçırdığını biliyor. Her şeyi berbat etti ve seni geri almak, parmağının ucunda oynatmak için yanıp tutuşuyor. Ama bu olmayacak. Senin ışığını söndürmesine izin vermeyeceğim. Çünkü o artık *benim*. Ve bunu garip, psikopat bir şekilde söylemiyorum. Korumak için benim. Güvende tutmak için. Parıldamana yardım etmek için."

O konuşurken Carlise'in gözleri yaşardı.

Chappy'nin bu sözlerin nereden geldiğine dair hiçbir fikri yoktu - romantik bir ruha sahip olduğu pek söylenemezdi - ama bir şekilde Carlise'in içindeki duyguyu ortaya çıkarmıştı.

"Riggs," diye mırıldandı.

"Bizim kaderimizde varmış," dedi basitçe. "Daha yüksek bir gücün seni Baxter'a götürdüğünü, onun da seni *bana* getirdiğini, ama şimdi hayatımdan kaybolduğunu düşünemiyorum. Newton'daki polis şefiyle konuşacağız. Arkadaşlarıma neler olduğunu anlatacağız. Annene ve Susie'ye dikkatli olmalarını söyleyeceğiz.

Dışarıda birileri seni Cleveland'a geri getirmek için onları kullanmaya çalışabilir. Senin ve değer verdiğin insanların güvende olduğundan emin olmak için ne gerekiyorsa yapacağız, böylece sonsuza dek mutlu yaşayabileceğiz."

"Annemin ya da Susie'nin peşinden gideceğini mi düşünüyorsun?" Carlise telaşla sordu.

Kahretsin. Onu korkutmak istememişti. "Keşke hayır diyebilseydim ama bu adamın *ne* yapacağını gerçekten bilmiyorum." Chappy takipçisinin annesini izlediğinden şüphelendiği gerçeğinden bahsetmek istemiyordu. Zaten bu kadar endişeliyken olmazdı. "Yemin ederim bir yolunu bulacağız. Gerekirse en iyi arkadaşını ve anneni buraya, Newton'a getireceğiz. İkisi için de koruma tutacağım. Onları bir ay sürecek bir gemi seyahatine göndereceğiz. Ne isterlerse. Ama güvende olduklarından emin olmak için ne gerekiyorsa yapacağım çünkü yapılacak doğru şey bu ve biliyorum ki onlara bir şey olursa endişelenecek ve kendini suçlayacaksın."

Carlise iç çekerek gözlerini kapadı ve ona doğru eğildi. "Ben çok yorgun

um." "O zaman uyu," dedi hemen.

Gözlerini açtı ve başını salladı. "Hayır, yani, sadece yorgunum Tüm bunlardan. Endişelenmekten. Stres yapmaktan. Ne zaman ve nerede ortaya çıkacağını merak etmekten bıktım. Cleveland'dan ayrıldığım için üzgün değilim çünkü bu beni sana getirdi. . . ama sonra ne olacak? Beni burada bulacak ve ben yine gitmek zorunda mı kalacağım? Sonra ne olacak? Nereye gideceğim? Nerede güvende olacağım?"

"Benimle. Benimle güvende olacaksın," dedi Chappy kararlılıkla. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Bunu engelleyemezsin," dedi Carlise üzüntüyle. "Eninde sonunda beni bulacak. Benimle birlikte olduğun için *sana* zarar verecek mi? Ya da arkadaşlarına? Ya da April'a? Ya da Baxter'a? Ben sadece Sana bir şey olmasına izin veremem, Riggs. İzin *veremem*. Seni dramamın içine çekmekten alıkoymak için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Ne yapabileceğini biliyor musun?" diye sordu. "Ne yapabilirim?"

"Savaş. Benim için. Senin için. *Bizim* için. Her zaman yanında olamayacağım konusunda haklısın. Ama bizden vazgeçmeni istemiyorum. Kaçma. Burada, Maine'de kal. Benimle birlikte. Sahip olduklarımız için savaş. Bu eşsiz, Carlise. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim ve olayların ne kadar hızlı geliştiği umurunda değil. Biz birbirimiz için yaratılmışız ve hiçbir sapık bunu elimizden alamaz."

"Bunu yapabilirim. Yani savaşabilirim," dedi yumuşak bir sesle.

"Güzel. Şimdi annenden ve Susie'den gelen mesajları görmek ister misin?" diye sordu, konuyu değiştirme ihtiyacı duyarak. Carlise'in sapığıyla savaşmak, hayatı için mücadele etmek zorunda kaldığını düşünmek bile midesini bulandırıyor.

"Oh, onları görebiliyor muyum? Wi-Fi çalışmadığı için g ö r e m e y e c e ğ i m i sanıyordum," dedi heyecanla.

"E-postaları açarak telefonunuzun sabit diskine indirdim. Onları okumadım," dedi çabucak.

"Okusaydın da umurumda olmazdı. Sana güveniyorum, Riggs."

Bu kadın bir kez daha onu meşhur dizlerinin üstüne çöktürmüştü. kelimeler.

"Takipçinden gelen e-postaları kendime yönlendirdim, sonra da Hesabınızda İğrenç Şeyler adında bir klasör var - zor olacağını biliyorum ama onları okumamanızı tercih ederim. Onlar sadece sizi üzecek ve ben de onlarla ilgileneceğim ama metinler konusunda bir şey yapamam. Bu yüzden sizden onları da okumamanızı rica ediyorum. En azından bilinmeyen hesaptan gelenleri. Arkadaşımdan ve annenden gelen mesajları okuyabilirsin ama diğerlerini şimdilik bırakırsan kendimi çok daha iyi hissederim," dedi Chappy.

Carlise başını salladı. "Yazdıklarını görmek zorunda olmadığım için rahatladığım için kendimi korkak gibi hissediyorum."

"Değilsin," diye karşılık verdi tereddüt etmeden.

"Teşekkür ederim," dedi kadın iç çekerek. "Sen burada olmasaydın ne yapardım bilmiyorum."

Chappy bunu gerçekten düşünmek istemiyordu. Çünkü bir süreliğine hayattan uzaklaşmak için kulübeye gelmeye karar vermemiş olsaydı, muhtemelen burada, vahşi doğada ölmüş olacaktı. Arabası içinde o olmadan bulunacaktı. Cesedi ilkbaharda buzlar çözülene kadar bulunamayabilirdi. Bu düşünce onu ürpertti.

Sıkıntısını gizlemek için öne doğru eğildi ve onun alnından öptü. "Ama ben buradaydım ve sen beni buldun," dedi kararlılıkla, dudakları her kelimedede onun tenine *deği-yor-du*.

K a d ı n başını salladı, sonra fısıldadı: "Baxter *kanepeye çıktı*. benimle! Ona dokunmama izin veriyor!"

Chappy gülümsedi. "Anlıyorum."

"Korkuyor ama ona zarar vermeyeceğim konusunda bana güvendi. Ben de senin hakkında böyle hissediyorum, Riggs. Seni ne kadar sevdiğim ve bunun ne kadar hızlı gerçekleştiği konusunda biraz gerginim. Ama bana zarar vermeyeceğine güveniyorum. Bana iyi davranacağına. Ve gelecekte bana geçmişimden bir şeyi hatırlattığı için küçük veya aptalca görünen şeyler hakkında çıldırdığımda, onunla birlikte gitmen için sana güveniyorum. Savaştığım şeyin sen değil, anılarım olduğunu bilmeni istiyorum."

Chappy onun gözlerinin içine baktı ve başını salladı. "Bu sözleri b e n bile daha iyi söyleyemezdim, tatlım. B e n i esir alanlar bir parçamı aldılar. Bir parçamı çaldılar.

Ruhumun bir parçası. Ve bazen onu geri alıp alamayacağımı merak ediyordum. Ama sen yanımdayken, geri alacağıma dair bir his var içimde. Sen de bana karşı sabırlı ol, tatlım. Eğer benimle birlikte olmayı yeniden düşünmene neden olacak bir şey yapar ya da söylersem, lütfen bunu düzeltmem için bana bir şans ver."

"Vereceğim. Ve bunu başaracağız," dedi kararlılıkla. "Bunu biliyorum."

Chappy rahat bir nefes aldı. "Ben de öyle düşünüyorum. Olduğun yerde kal. Sen ve Bax hareket edemeyecek kadar rahat görünüyorsunuz. Telefonunu alıp e-postalarını ve mesajlarını okumana izin vereceğim. Müşteriler olduğunu tahmin ettiğim kişilerden gelen birkaç mesaj var. Dışarı çıkıp jeneratörü çalıştıracam, Wi-Fi çalışıyor mu diye bakacağım, böylece ihtiyacın olursa cevap verebilirsin."

Onu kısaca öptü ve ayağa kalkmaya başladı, ama kadın elini koluna koyarak onu durdurdu. "Riggs?"

"Evet, tatlım?" "Seni seviyorum."

Tanrım, onun ağzından bu sözleri duymaktan asla bıkmayacaktı. "Ben de seni seviyorum," diye karşılık verdi. "Hemen döneceğim."

Uzanıp Baxter'ı sevmek istedi ama iti korkutmak istemedi. Bu yüzden ayağa kalktı ve telefonunu bıraktığı yere doğru ilerledi. "Öğle yemeği için caprese makarna ister misin?" diye sordu. "Domates, makarna ve mozzarella peyniri?"

"Kulağa lezzetli geliyor, ancak ben PB&J ile idare ederdim." şaka yaptı.

Beş dakika sonra, mutfağın etrafında dolanırken, Chappy baktı ve Carlise'in telefonuna odaklandığını gördü. Saçları bir kulağının arkasındaydı ve boştaki eliyle dalgın dalgın Baxter'ı okşuyordu.

Sadece varlığıyla onun evini dolduruyordu. Aynı şekilde kalbindeki tüm boş alanları da dolduruyordu. O bunu bilmiyor olabilirdi ama Chappy'nin hayattaki yeni görevi onu mutlu etmek için elinden gelen her şeyi yapmaktı.

Carlise'in sapığı annesini kısık gözlerle izliyordu. Annesi evinin anahtarlarını karıştırırken arkasından gizlice yaklaşmak çok kolay olacaktı. Onu içeri itip yere düşürmek, bağlamak çok kolaydı. Carlise'in nerede olduğunu itiraf etmesini sağlamak çok kolaydı.

Zayıf kaltak bu işkenceye iki dakika bile dayanamazdı.

Yaşlı kadın eve dönmeden önce, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmış gibi süpermarkette bir market arabasını itmişti. Çileden çıkarıcıydı. Neredeyse öfke uyandırıyordu. Çünkü Carlise'in nerede olduğunu bilme bu kadar umursamaz olmasının, lanet olası manav reyonunda kendi kendine mırıldanmasının imkânı yoktu. Belli ki kızıyla iletişim halindeydi.

Carlise'i Cleveland'a geri götürmenin bir yolu da annesinin başına kötü bir şey gelmesiydi. Eğer aptal sürtük defalarca uyarılmasına rağmen kendi başına buraya dönmezse, o zaman sert önlemler alınması gerekecekti.

Ya yaşlı kadın Carlise'in nerede saklandığını açıklayacak ya da kızının yerine kendisi acı çekecekti.

Öyle ya da böyle, Carlise tam bir sürtük olmanın bedelini ödeyecekti.

On Üçüncü Bölüm

Riggs kapıya doğru yönelirken, "Sen annen ve Susie'yle konuşurken ben de biraz daha odun kesmeye gidiyorum," dedi. Botlarını ve ceketini giymek için durdu.

"Seni evden kovmak istemiyorum. Ben onlarla konuşurken kalman sorun olmaz," dedi Carlise kaşlarını çatarak.

"Sorun değil. İhtiyacın olan ya da istediğin her şeyi benim duymamdan endişe etmeden söyleyebilmeni istiyorum."

Annesinin mesajlarını, sonra da müşterilerinden gelen e-postaları okumuştı ama Riggs öğle yemeğini servis etmeden önce Susie'ninkine ulaşamamıştı. Daha sonra, iyi olduğuna dair güvence vermek için uydu telefonuyla sevdiklerini aramasını önermişti. Belki de Newton'a varıp Şef Rutkey'le durum hakkında konuşana kadar çok dikkatli olmalarını söyleyecekti.

"Neyi duyuyorsun? Senden sakladığım bir şey yok Riggs," dedi.

Onu.

Göz kırptı ve Carlise neredeyse o anda bayılacaktı. seksî hareket.

"Oh, biliyorsun ... ne kadar tatlı olduğumu ve ellerini üzerimden nasıl çekemediğini."

Haksız değildi ama Carlise yine de gözlerini devirdi. "Bence bu Ellerinizi kendinize saklayamayan *sizsiniz*, bayım."

"Doğru," dedi adam hiç utanmadan. Ona doğru yaklaştı - yaklaşma şeklini açıklamak için aklına gelen tek kelime buydu - ve Carlise tezgâha sıkışana kadar geri çekildi.

Riggs'in elleri beline gitti ve onu kendine doğru çekti.

Carlise kıkırdadı ve ellerini onun göğsüne koyarak, niyetinden endişe duymadan ağırlığını ona verdi. Tommy onu bu kadar agresif bir şekilde yakalamış olsaydı, Riggs'in elinden kurtulmaya çalışırdı.

"Sen, kadın, ölümcülsün. Yemin ederim, tek yapmam gereken sana bakmak ve seni istiyorum. Tekrar. Doyamıyorum. Ama bu sadece seksle ilgili değil. Seninle konuşmak. Çalışmanı izlemek. Seni Baxter'la görmek ve onun sana duyduğu güven. Aptalca bir şey yaptığımda gülüşünü dinlemek. Her şey."

"Yanılıyorsun, tehlikeli olan sensin. Sekse bu kadar takıntılı olabileceğimi hiç düşünmemiştim."

Riggs, "Sadece benimle olduğu sürece benim için sorun yok," dedi. sırtarak.

"Oh, hiç şüphe yok. İstedğim tek erkek sensin, Riggs," Carlise ona ciddi bir şekilde anlattı.

"Güzel. Şimdi dışarı çıkıp terlemeden önce beni öp. Ve muhtemelen ağrıyacak. Eminim içeri döndüğümde bir masaja ihtiyacım olacak."

"Doğru. Tabii ki olacak. Ama sadece duştan sonra," diye alay etti.

Riggs sırtıttı, sonra başı öne eğildi. Carlise onunla yarı yolda buluşmak için parmak uçlarına kalktı. Onu son kez, öğle yemeğini yemeden hemen önce, etrafında döndürüp istekli dudaklarına bir öpücük kondurduğundan beri tekrar öpmek istiyordu.

Öpüşme hemen cinselliğe dönüştü. Adam geri çekildiğinde, kadının gömleği yamulmuş, ceketinin fermuarı açılmıştı ve kadının bir eli gömleğinin altında, çıplak tenindeydi. Diğeri ise adamın saçlarındaydı ve kadının sıkıp çekmesiyle her yöne savrulmuştu.

"Ölümcül," diye mırıldandı onu bir kez daha sertçe öpmeden önce. Sonra geri çekildi, gömleğini düzeltti ve ceketinin fermuarını çekti.

"Soğuk bana iyi gelecek," dedi. Sonra Baxter'a döndü. "Benimle dışarı çıkmak ister misin, Bax?"

Köpek hiç ses çıkarmadı, kapıya doğru tırıs gitti, sonra dönüp ona baktı, sanki "Eee? Hadi gidelim artık."

Carlise de Riggs ile birlikte kıkırdadı. Sonra da "Dikkatli ol" demekten kendini alamadı.

Hemen yüzünü buruşturdu. Endişeli biriydi. Elinde değildi. Tommy bir yere gittiğinde ona hep bunu söylerdi ve o da bundan nefret ederdi. Ona saçmaladığını, Tommy'nin kasıtlı olarak dikkatsiz davranmayacağını söylerdi.

Ama Riggs ona gülümsedi ve şöyle dedi: "Her zaman. Aramalar için acele etme. Biraz zamanım olacak."

"Tamam." Kapıya gitti ve Carlise, "Riggs?" diye eklemeyen önce kapıyı açtı.

"Evet?" diye sordu kapı aralığında.

"Seni seviyorum."

Yüzündeki gülümsemeyi görmek gününün en önemli anıydı. "Ben de seni seviyorum. Görüşürüz."

Sonra da gitmişti.

Carlise derin bir nefes aldı, sonra uydu telefonunu kapı ve kanepeye gitti. Kucağına bir battaniye çekti ve annesinin numarasını çevirdi.

Üç kez çaldıktan sonra cevap verdi. "Alo?"

"Merhaba anne, ben Carlise."

"Leese! Neredesin? İyi misin? Mesajlarıma ya da mesajlarıma cevap vermedin. Çok endişelendim!"

"Ben iyiyim anne."

Telefonun diğer ucunda kısa bir duraklama oldu. "Aslında sesin iyi geliyor. Özellikle de son konuştuğumuzda oldukça paniklemiş olduğunu düşünürsek."

Carlise yüzünü buruşturdu. Cleveland'dan ayrılmak üzereyken annesini aramıştı. O sırada stresliydi, nereye gittiği ya da ne zaman döneceği hakkında hiçbir fikri yoktu ve tabii ki onu kimin takip ettiğ i hakkında da hiçbir fikri yoktu.

"Neredesin?" diye sordu annesi.

"Maine," dedi Carlise küçük bir gülümsemeye.

"Ne? Cidden mi? Maine mi? Bekle, az önce büyük bir kar fırtınası falan olmadı mı?" diye sordu.

"Aslına bakarsanız, evet. Uzun lafın kısıası, tam da kar fırtınası başlarken kayboldum ve yoldan çıktım ve bir köpek tarafından bulundum, o da kelimenin tam anlamıyla hayatımı kurtardı."

"Carlise Renee Edwards, daha hızlı konuşmaya başlasan iyi olur! Ne oldu böyle?" diye sordu annesi, sesi tamamen sarsılmış gibiydi.

"Sakin ol anne. Ben *güvendeyim*. Ve daha da iyisi . . . mutluyum. Biriyle tanıştım."

Bu sefer çok daha uzun bir duraklama oldu. Sonra annesi, bu gelişmeden heyecan duymadığını açıkça belli eden bir ses tonuyla, "Ah, tatlım," dedi.

"O harika biri anne. Söz veriyorum. Tommy'ye ya da babama hiç benzemiyor. Bir kulübesi var ve çok sevimli. Sana bahsettiğim köpek, Baxter, beni doğruca ona götürdü. Buraya geldiğimde hastaydı ve fırtına dışarıda şiddetlenirken üç gün boyunca ona bakmak zorunda kaldım. Uyandığında, işlerin korkutucu bir hal alacağından endişelenmiştim ama o kendimi rahat hissetmemi ve tehdit altında olmamamı sağlamak için elinden geleni yaptı. Adı Riggs. Ordudaymış, arkadaşlarıyla birlikte savaş esiri olarak tutulmuş ve ben de onlarla tanıştım. Hasta olduğunu ve kulübesinde yabancı bir kadın olduğunu öğrendikten sonra iyi olduğundan emin olmak için geldiler ve onu seviyorum."

Carlise kelimelerinin birbirine karıştığının ve sanki sekiz yaşındaymış gibi gevezelik ettiğinin farkındaydı ama annesi ona hata yaptığını, işleri aceleye getirdiğini söylemeden önce her şeyi anlatmak istiyordu. Bunu onaylamıyordu.

Hattın diğer ucunda sessizlikten başka bir şey olmadığında Carlise endişeli bir ses tonuyla, "Anne?" diye sordu.

"Buradayım," dedi anne, sesi son derece sakindi.

"Bir şey söyle," diye yalvardı Carlise. "Beni korkutuyorsun."

"Anne tarafım sana çok hızlı hareket ettiğini söylemek istiyor. Yeni tanıştığın bir adamı sevmene imkân yok."

"Ama?" Carlise, annesinin söyleyeceklerini beklerken neredeyse nefesini tutarak konuştu.

"Ama . . . Sesinde daha önce hiç duymadığım bir şey duyuyorum. Özellikle de Tommy hakkında konuşurken. Bu adam sana iyi davranıyor mu?"

"Çok iyi, anne. O şimdiye kadar tanıdığım herkesten farklı. Sanki o daha ağzını açıp tek bir kelime bile söylemeden onu tanıyor gibiydim."

Hattın diğer ucundan koklama sesi geliyordu.

"Anne? Sorun ne? Ağlıyor musun?" "Bir şey yok.

Sadece senin adına mutluyum."

Carlise şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Üzülürsün sanmıştım. Ya da en azından yavaşlamam için beni uyaracağını."

"Tatlım, daha babanla aynı koridorda yürümeden önce bunu yapmamam gerektiğini biliyordum. Ama geri adım atacak cesaretim yoktu. Kilisede çok fazla insan vardı, çok fazla para harcanmıştı. Ve sonra kendimi ve seni kurtarmam çok uzun yıllarımı aldı. Onunla bu kadar uzun süre kaldığım için utanıyorum. Aşkın ne olduğuna dair çok kötü örnekler yaşadınız. Bir partnerin nasıl davranması gerektiğini.

"Ama bu aynı zamanda seni temkinli ve bir erkeğin nasıl *davranması gerektiğinin* farkında

Sana iyi davranıyor. Eğer bu adamı sevdiğini söylüyorsan ve sana iyi davranıyorsa, o zaman git derim.

Bunun için. Onun nasıl bir adam olduğunu size hemen anlatmak için günlerce üst üste yaşamak gibisi yoktur. Her şey çok hızlı oldu, evet... ama mutlu olmayı hak eden biri varsa o da sensin. Zaten hayatında çok fazla acı çektin."

Carlise'in içini bir rahatlama kapladı ve gözleri dolma sırası ona gelmişti. Riggs'i sevdiğini zaten biliyordu ama annesinin desteğini almak onun için dünyalara bedeldi. "Onu çok seveceksin. Çok korumacıdır."

"Bu çok iyi. Ama seksi mi? Lütfen bana onun bir oduncu olduğunu söyle!"

Carlise kahkahayı patlattı. "Aslında, o ve üç arkadaşının Jack's Lumber adında bir şirketleri var... ağaç servisi işletiyorlar."

Annesi de kahkahalarıyla ona katıldı. "Peki ya görünüşü?"

"Ah, anne," diye nefes aldı Carlise. "O çok yakışıklı."

"Onunla ne zaman tanışacağım?" diye sordu. "Eve ne zaman geliyorsun? Onu da yanında getirecek misin?"

Bu işin en zor kısmıydı. "Şey . . . Henüz eve gelemem," diye çekingen bir tavır takındı Carlise.

Annesi hemen, "Tommy seni hâlâ rahatsız ediyor, değil mi?" diye tahmin etti.

"Evet. Beni bulamadığı için mutlu değil. Riggs mesajlarımı kontrol etti - kulübede telefon çekmediği için yolun aşağısına gitmek zorunda kaldı, seninle konuşmak için onun uydu telefonunu kullanıyorum- ve gitmeden öncekinden çok daha fazla mesaj ve ileti var. Bu yüzden bir süre burada kalacağım. Ve Tommy'nin takıntısını bir an önce atlatması için dua edeceğim."

Annesi iç çekti. "Anlıyorum ama senin için bundan nefret ediyorum."

"Biliyorum. Ve dikkatli olman gerekiyor. Sanırım beni bulamazsa senin peşine düşeceğini ima etti."

"Ben kendi başımın çaresine bakabilirim. Bunu biliyorsun," dedi annesi kararlı bir şekilde. "Babanla çok uzun süre kalmış olabilirim ama bundan çok şey öğrendim. Artık farklı bir insanım. Sadece bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Benim kararlarım yüzünden acı çekmek zorunda kaldığın için."

"Seni suçlamıyorum. Seni anlıyorum. Eğer Tommy'den bir çocuğum olsaydı, ayrılmak çok daha zor olurdu. Senin güçlü biri olduğunu biliyorum ama benim yüzümden başına bir şey gelseydi kendimi asla affetmezdim."

"Bunların hiçbirisi değil. Ben iyi olacağım. Sen burada kal. Erkeğini tanımaya devam et. Neler olup bittiğinin farkında gibi görünüyor ve umarım seni güvende tutacaktır."

Carlise hiç kuşku duymadan, "Koruyacak," dedi.

"Güzel. Aradığın için teşekkürler tatlım. Gerçekten çok endişelendim."

"Özür dilerim. Bir daha ne zaman arayacağımı bilmiyorum ama lütfen güvende olduğumu bil."

"Tamam. Bir noktada Riggs'inle tanışmak isteyeceğim." "Tanışacaksın. Seni seviyorum anne."

"Ben de seni seviyorum tatlım. Kendine iyi bak ve güvende ol. Yakında konuşuruz." "Konuşacağız. Bye."

"Güle güle."

Carlise telefonu kapattı, kendini çok daha iyi hissediyordu. Birkaç gün sonra bir erkeği sevmesi konusunda annesinin ne düşüneceği konusunda endişelenmişti. Ama haklıydı, Carlise bir ilişkinin nasıl olması ve nasıl olmaması gerektiğini biliyordu ve şu ana kadar Riggs onun tüm hayallerinin çok ötesine geçmişti.

Ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. Güneş çıkmıştı ve geldiğinden beri havanın donma noktasının üzerine çıktığı ilk gündü. Hava hâlâ soğuktu ama güneşin parıltısı havayı neredeyse ılık gösteriyordu.

Pencerenin önünden bir kartopu uçtu, ardından Baxter atladı ve havada yakaladı. Tabii ki kartopu hafif karla kaplı zemini ısırır ısırılmaz parçalandı ama bu aptal köpeğin sanki bir kötüyü yenmiş gibi zaferle zıplamasına engel olmadı.

Carlise sağ tarafa, kartopunun geldiği yere baktı ve neredeyse dilini yutacaktı. Riggs bir tişörte kadar soyunmuştu ve bir baltayı savurup bir kütüğü ikiye ayırırken kollarındaki kaslar dalgalanıyordu.

Birkaç dakika boyunca onu izledi, şöminenin odunlarını kesmek için çabalarırken şakaklarındaki tere dikkat etti. Baltayı sallıyor, bir kütük kesiyor, sonra da Baxter için bir kartopu atıyordu. Hareketleri büyüleyiciydi, rahatlatıcıydı ve Riggs bir kolunu alnında gezdirip terini silmek için durakladığında ona doğru baktı ve aslında bir süredir ona baktığını fark etti.

"İyi misin?" diye mırıldandı, kaşları çatılmış bir halde ona bakıyordu.

Kız gülümsedi ve başını salladı. Adam çenesini kaldırdı ve doğrama işine geri döndü, bu kez dudaklarında küçük bir sırıtiş vardı. Carlise onun daha önce olduğundan biraz daha fazla kasıldığına yemin etti, çünkü artık onun kendisini izlediğinin farkındaydı.

Kıkırdadı. Telefonu **b ı r a k ı p** ona katılmak için dışarı çıkmamak son derece zordu. Anlayamadığı bir şekilde Riggs'e çekilmişti. Onun yanındayken mutluydu ve bu sabah telefonunu kontrol etmek için ayrıldığında, gittiği anda onu özlemişti. Garip bir duyguydu ama kötü bir duygu da değildi.

Carlise belli belirsiz bunun sadece bu kadar küçük bir alanı paylaşımlarının ve günün neredeyse yirmi dört saati birbirlerinin etrafında olmalarının bir sonucu olup olmadığını merak ediyordu. Tek bildiği, onun varlığında ne kadar çok zaman geçirirse, onun etrafında olmayı o kadar çok *istediği*di. Bu da onun için yeni bir şeydi.

Dürüst olmak gerekirse, annesini aradığı için rahatlamıştı. Önce onu aramıştı çünkü annesinin onu eve dönmeye ikna etmeye çalışacağından emin olduğu için bu işi bitirmek istemişti. Beklediğinden çok daha iyi gitmişti.

Riggs'e bir kez daha uzun uzun baktıktan sonra odaya geri döndü. Kanepeye döndüğünde, ezbere bildiği tek numara olan Susie'nin numarasını çevirdi ve en iyi arkadaşıyla kız kıza konuşmak için sabırsızlanıyordu.

"Alo?"

Arkadaşı cevap verdiğinde, "Selam Suz, ben Carlise," dedi.

Telefon hattından gelen kulak tırmalayıcı çığlık o kadar yüksekti ki, Carlise gülümserken bile yüzünü buruşturdu.

"Aman Tanrım! Neredeyse iki haftadır sana ulaşmaya çalışıyordum!" Susie haykırdı.

"Biliyorum. Özür dilerim! Burada büyük bir fırtına vardı ve kaldığım yerde telefonum çekmiyordu."

"*Neredesin?* Çok endişelendim!"

"Olan biten her şeye inanmayacaksın."

Susie, "Sen gideli sadece bir buçuk hafta oldu," dedi. "Şimdi hayatta olduğunu biliyorum - Tanrı'ya şükür - bu kadar kısa sürede ne olmuş olabilir?"

"Arabam kaza yaptı, neredeyse donarak ölüyordum, bir köpek tarafından kurtarıldım ve hayallerimin erkeğini buldum," dedi Carlise basitçe.

"*Ne?*" Susie yine çığlık atarak sordu. "En baştan başla ve hiçbir şeyi atlama!"

Carlise güldü ve aynen öyle yaptı. Arkadaşına macerasıyla ilgili her şeyi anlattı ve bu sadece on dakika kadar sürdü. Susie sözünü kesmedi, sadece konuşmasına izin verdi.

Susie konuşmasını bitirdiğinde Carlise bir dakika kadar bekledikten sonra, "Ee? Neden bir şey söylemiyorsun?" diye sordu.

Bir süre sonra Susie içini çekti. "Dürüst olmak gerekirse *ne* söyleyeceğimden emin değilim. Şimdi senin için *daha* da endişeleniyorum, Car."

"Ne? Neden?"

"Çünkü bu sen değilsin. Önce kimseye nereye gittiğini söylemeden, anneni ve beni endişelendirerek kasabadan a y r ı l d ı n , şimdi de

Bir hafta önce tanıştığın bir oduncuyla sanki sonsuza dek mutlu yaşayacakmışın gibi birlikte olmak? Hayat böyle işlemiyor."

Carlise kaşlarını çatı. Aslında annesinden tam da bu tartışmayı bekliyordu ama arkadaşının onun adına mutlu olacağını ummuştu. Biraz kısa bir süre sonra, "Kim bizim bir HEA'mız olmayacağını söylüyor?" diye sordu.

"Bak... Bu yeni ilişkinin sancılarını çektiğini ve mutlu olduğunu düşündüğünü biliyorum ama *Maine'desin*. Taşrada bir kulübede. Böcekleri sevmiyorsun, sen bir şehir kızısın ve Tommy ile olanlardan sonra başka bir ilişkiye asla acele etmeyeceğini söylemiştin. Bana tam da bunu yapmışsın gibi geliyor."

"Anlamıyorsun-" Carlise söze başladı ama Susie araya girdi. "O zaman anlayabileceğim bir şekilde açıkla. Çünkü tek bildiğim

En iyi arkadaşım bir adamdan kaçıyor ve büyük olasılıkla şimdi bir başkasıyla benzer bir işlevsiz ilişki içinde ve aynı yolda ilerliyor."

"Bu adil değil," dedi Carlise ona. "Riggs Tommy değil. Bilincinin kapalı olduğu üç gün dışında yaptığı her şeyi benim mutluluğumu ve güvenliğimi düşünerek yaptı."

Susie ona nazıkçe, "Tatlım, sen de başlangıçta Tommy'yle mutluydun," diye hatırlattı.

Carlise hayal kırıklığına uğramaya başlamıştı. Riggs eski sevgilisine hiç benzemiyordu ve arkadaşının bu kadar dik kafalı olması onu sinirlendiriyordu... her ne kadar onun argümanlarının geçerli olduğunu gönülsüzce kabul etse de. Eğer durumları tersine olsaydı, Susie'ye de aynı şeyleri söyleyebilirdi.

Derin bir nefes aldı, sonra arkadaşının istediği şeyi yaptı - onun anlayabileceği bir şekilde açıkladı.

"İki gün önce bir çeviri üzerinde çalışıyordum ve her zamanki gibi zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım. Bir de baktım ki Riggs içinde sandviç olan bir tabağı yanıma koydu. Sonra başımın üstünü öptü ve uzaklaştı. Tommy o etraftayken çalıştığım zaman hep sinirlenirdi. İlgi odağı olmaktan hoşlanmazdı ve bir kez bile bana yiyecek bir şeyler hazırlamamıştı.

"Bir başka sefer, mutfakta birlikte yemek pişiriyorduk ve ben yere bir çatal düşürdüm. Almak için eğildim ve ayağa kalktığımda onun hareket ettiğini ve elini tezgahın köşesine koyduğunu fark ettim. Ne yaptığını sorduğumda omuz silkti ve ayağa kalktığımda başımı köşeye çarpmadığımdan emin olmak istediğini söyledi.

"Sana bunun gibi yirmi hikâye daha anlatabilirim Susie. Riggs'in beni kolladığı, sırf benim iyiliğim için tatlı şeyler yaptığı durumlar-

ya da şu veya bu nedenle üzülebileceği ama üzülmeyeceği zamanlar. Ve bunların hepsi ateşinin düşmesinden bu yana geçen bir hafta içinde oldu. Riggs gibi bir adamla hiç tanışmadım. Onun etrafında ne kadar çok olursam, o kadar çok olmak *istiyorum*."

"Sana bu kadar iyi davranmasını seviyorum ama *bütün* erkekler ilk çıkmaya başladıklarında bunu yapmaz mı? Annenle benim bu adamı ya da seni nerede tuttuğunu bilmememiz hoşuma gitmiyor," dedi Susie. "Bana kulübesinin nerede olduğunu söyle. Yakınlarda hangi kasabalar var. En azından aniden ortadan kaybolursan seni bulmamız için bize bir *şans* ver. Seni bu gece öldürüp vahşi doğaya gömebilir ve kimse cesedini bulamaz!"

Derin bir iç çekerek sözlerini şöyle bitirdi: "Ben senin en iyi arkadaşını Car. Burada mantığın sesi olmaya çalışmasaydım çok da iyi bir arkadaş olmazdım."

Carlise hiç tereddüt etmeden, "En yakın kasaba Newton. Bana oldukça küçük olduğu söylendi. Eyalet Yolu 2'de Bangor'a doğru gidiyordum ve sanırım yanlış çıkışta durdum ve 26 adlı daha küçük bir yoldan kuzeye yöneldim. Sonra bir de baktım ki Baldpate Dağı tabelaları görüyorum ve başka bir yola saptım. Çok şiddetli fırtına vardı ve geri dönmem gerektiğini biliyordum ama iyi bir yer yoktu. Sonra yoldan çıktım ve Baxter beni buldu ... ve Riggs'e götürdü."

Rahatsız edici derecede uzun bir süre sessizlik oldu. Susie,

"Tanrım, bu hiç hoşuma gitmiyor," dedi.

Carlise hayal kırıklığı içinde içini çekti. "Benim için mutlu olmanı istiyorum. Bu çok mu zor?"

"Gerçekten mi? Evet. Hatırlıyor musun, Tommy'yle ilk tanıştığında ben de yanındaydım ve şu anda söylediklerine benzer şeyler söylemiştin. Onun ne kadar harika biri olduğunu ve senin için yaptığı her şeyi ballandıra ballandıra anlatmıştın. Sonra işler kötüye gitti ve şimdi bir sapığın var. Bekle, oraya gittiğinden beri ondan herhangi bir not ya da mesaj aldın mı?"

"Burada cep telefonu çekmiyor ve Wi-Fi da bozuk ama Riggs telefonumu kontrol etti ve evet, bana hâlâ korkunç mesajlar bıraktığını söyledi."

"Bekle, bekle, bekle! Onları kendin görmedin mi? *Cidden mi?*

Car, şu anda son derece aptalca davranıyorsun!"

Susie'nin sesi kızgın geliyordu ve Carlise nedenini bilmiyordu. "Ona güveniyorum, Susie."

"Bir buçuk hafta oldu! Onu tanımıyorsun bile!" diye bağırdı. "Tanıyorum!"

Carlise kendi sesini yükselterek karşılık verdi.

"Onu becerdin, değil mi?" diye sordu aniden, sanki sadece bunun bir olasılık olduğunu fark etti. "Bu yüzden böyle davranıyorsun. Sihirli sikiyle seni büyüledi ve sen de seks sarhoşu oldun."

Carlise şimdi sinirlenmişti. "Yaptım. Ve *harikaydı*. Şimdiye kadar yaşadıklarımın en iyisiydi. Benim zevkimi gerçekten önemsiyor - sadece sikini içime sokup boşalmak ve sonra da uyumak isteyen Tommy'nin aksine. Beni Riggs kadar isteyen bir erkekle hiç birlikte olmamıştım."

"*Tabii ki* istiyor. Issız bir yerde yaşıyor. Fırtına sırasında kaç kadın kapısına dayanır ki? Bana sorarsan orada sıkışıp kalman son derece uygun görünüyor. Tanrım, cinsel yolla bulaşan bir hastalığı falan olabilir."

"İşte şimdi tam bir sürtük oldun," diye çıkıştı *Carlise*.

"*Sen* de umursamaz ve saçma davranıyorsun. Eve gelmen gerek. *Hemen*. Banka hesabını boşaltmadan ya da seni evlenip on dört çocuk yapmak istediğine ikna etmeden önce."

Carlise'in karnı sıkıştı ve bir elini karnına götürdü. Riggs'le bebekler. Kulağa cennet gibi geliyordu.

Susie'nin onu şok ederek duruma dışarıdan bakmasını sağlamaya çalıştığını biliyordu ama aslında tam tersini başarmıştı. *Carlise* Riggs'e çocuk vermeyi *arzuluyordu*. Yazları kulübeye gelebilirlerdi ve çocukları gönüllerince güven içinde koşturabilirlerdi. Geceleri ateşin başında oturup kitap okuyabilir ve bir aile olarak birlikte vakit geçirmenin tadını çıkarabilirlerdi.

"*Carlise*? Beni dinliyor musun?"

"Hayır," dedi en iyi arkadaşına sakince. "Riggs'le tanıştığında ne kadar yanıldığını göreceksin. O iyi adamlardan biri, Suz. Söz veriyorum."

Derin bir iç çekti. "Sapığın hakkında ne yapıyorsun o zaman? E-postalarımı hiç okudun mu? Garip hediyeler aldığımı biliyorsun, değil mi? Seni bulamadığı için, anlaşılan *benim* aracılığım ile sana ulaşmaya çalışıyor."

"O l a m a z," diye nefes aldı *Carlise*, midesi şimdi farklı bir nedenden dolayı burkuluyordu. Gözleri yaşardı. "Suz, dikkatli olmalısın."

"Hadi canım," diye karşılık verdi. "*İhtiyacım* olan şey buraya geri dönmen ve bunu durdurman."

"Peki bunu nasıl yapacağım?" *Carlise* tamamen ciddi bir şekilde sordu.

"Bilmiyorum! Ama Maine'de saklanmanın ve Riggs denen adama aşık olmuşsun gibi davranmanın bir faydası yok."

"Kaçmanın hiçbir faydası olmadığını biliyorum," dedi *Carlise* iç çekerek. "Ama rol yapmıyorum. Onu gerçekten seviyorum."

"Beni öldürüyorsun," dedi Susie üzüntüyle. "Seni özlüyorum, Car. Seninle konuşmayı, gülmeyi, tüm iyi haberlerimi anlatabileceğim en iyi arkadaşımın yanımda olmasını özledim."

"Ben de seni özledim," diyerek Carlise onu rahatlattı. "Peki ya iyi haberler?" diye sordu, görüşmenin havasını yumuşatmak istiyordu.

"Evet. Yeni bir erkek arkadaşım var."

"Öyle mi? Bu harika bir şey! Kimmiş o? Tanıdığım biri mi? Onunla nerede tanıştın?"

"Evet," dedi, sesi neredeyse utangaç geliyordu. "O harika biri. Beni o kadar çok seviyor ki birinin bana yanlış bakmasından nefret ediyor. Sahiplenici ama iyi anlamda."

Carlise bundan hoşlandığından emin değildi. Tommy de sahipleniciydi ve ilk başta bunun gurur okşayıcı olduğunu düşünmüştü. Kısa süre içinde boğucu bir hal almıştı ve ona sadece merhaba diyen insanlarla yüzleştğinde korkutucu oluyordu.

Ama sonunda arkadaşını sakinleştirdikten sonra, onu tekrar üzme ya da eğlencesini bozmak istemedi.

"Senin adına sevindim," dedi Carlise. Gerçekten de öyleydi.

"Teşekkür ederim. Ben de mutluyum... en iyi arkadaşımın nereye gittiğini söylememesi ve son bir buçuk haftadır onunla iletişim kuramamam dışında."

"Özür dilerim. Bundan sonra irtibatla kalmak konusunda daha iyi olacağım."

"Güzel. Aradığın için gerçekten minnettarım, Car. Ben de özür dilerim. çıldırdı. Seninle tekrar konuşacak mıyız?"

"Evet, olacaksın," diye onu rahatlattı Carlise. "Ve lütfen bana kızma," diye yalvardı. Konuşmalarının çoğundan rahatsız oluyordu ama Susie hâlâ onun en iyi arkadaşıydı. İşler sakinleşecek ve Riggs'le tanıştığında endişelenecek bir şey olmadığını anlayacaktı.

"Endişelenmiyorum," dedi Susie iç çekerek. "Sadece senin için endişeleniyorum." "Ben iyiyim. Söz veriyorum," dedi Carlise.

"Oraya gelip kendi gözlerimle görmeme ne dersin?" Susie sordu.

"Ciddi misin? Evet!" Carlise haykırdı.

"Bu Riggs karakteriyle tanışmak ve en iyi arkadaşım için yeterince iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

"Bunu çok isterim. Şimdiye kadar olduğundan daha iyi iletişim kuracağıma söz veriyorum ve gelmen için uygun bir zaman belirleyeceğiz. Newton pek de alışılmış bir yer değil, o yüzden sana özel bir yol tarifi vermem gerekecek," diyerek gülerek alay etti.

"Tamam. Kendine dikkat et," dedi Susie yumuşak bir sesle.

"Sen de öyle. Etrafta Tommy'yi görürsen diğer yöne git. Riggs bu sapık olayını bitirmem için bana yardım edeceğini söyledi. Arkadaşlarını ve yerel Newton polisini olaya dahil edecek."

Susie, "En azından bu içimi rahatlattı," dedi. "Evet."

"Tamam, yakında konuşuruz." "Seni seviyorum Suz."

"Ben de seni seviyorum. Hoşça kal."

Carlise telefonu kapattı, en iyi arkadaşıyla yaptığı konuşma hakkında ne hissedeceğinden emin değildi. Susie'yle birbirlerine karşı her zaman acımasızca dürüst olmuşlardı ama tüm endişeleri bir yana, Susie bugün tuhaf görünüyordu. Nedenini tam olarak kestiremiyordu ama bu his devam ediyordu. Belki de Susie endişeli olmaktan çok kızgın görüldüğü içindi.

Arkadaşının Riggs'le olan ilişkisini destekleyememesinden nefret ediyordu ama Carlise'in son ilişkisi düşünüldüğünde Susie'nin temkinli olmak için iyi bir nedeni olduğunu biliyordu. Ve muhtemelen beklenmedik bir şey söylememişti. Ama Riggs'i de tanımiyordu. Onunla tanıştığında, Tommy'ye hiç benzemediğini görecekti. Carlise'e karşı hislerinin gerçek olduğunu.

Ayağa kalkıp telefonu mutfak tezgâhına geri koyana kadar Susie'nin ona yeni erkek arkadaşı hakkında hiçbir şey söylemediğini fark etti. Konuyu düzgünce değiştirmişti.

Zihinsel olarak omuz silken Carlise, Susie'yle bir sonraki konuşmasında soracağı ilk şeyin bu olmasına karar verdi. Hayatına giren yeni adam hakkında her şeyi öğrenmek istiyordu.

Ama şu anda Riggs'i görmesi gerekiyordu. Onunla konuşmalıydı. Onun Susie'nin sandığı gibi bir canavar değil, düşündüğü gibi bir adam olduğuna kendini inandırmalıydı.

Botlarını ve ceketini giydi ve dışarı çıktı. Baxter onu gördü ve hemen ona doğru koştu. Carlise'in parmaklarıyla başını okşamasına yetecek kadar yaklaştıktan sonra hızla uzaklaştı ve bir avuç dolusu karı kapıldığı gibi havaya fırlattı.

Carlise gülererek Riggs'e doğru döndü ... ve durdu. Yüzünde anlam veremediği bir ifadeyle ona doğru yönelmişti. Tahmin etmesi gerekirse, adamın üzgün görüldüğünü söyleyebilirdi.

"Sorun nedir?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Sundurma.

"Ben de sana bunu soracaktım. Bir daha ulaşamadın mı?

Annenin ya da Susie'nin? Hastalar mı? Seni şehre götürmemiz gerekiyor mu?

Ohio'ya geri dönelim mi? Arabayla gidersek muhtemelen bir gün içinde orada olabiliriz ya da Bangor'a gidip Cleveland'a giden bir uçağa binebiliriz."

Carlise şaşkınlıkla ona baktı. "Sen gerçek misin?" diye ağzından kaçırdı.

"Ne?" diye sordu adam, kafası tamamen karışmış görünüyordu.

"Senin gibi adamların var olduğunu bilmiyordum. Bir sorun olup olmadığını bile bilmiyorsun ama beni Ohio'ya götürmekten bahsediyorsun çünkü sevdiklerimi görmeye ihtiyacım olabileceğini düşünüyorsun."

"Yani onlar iyi mi? O zaman sorun ne?"

Carlise başını salladı. Bu adam. Susie onun hakkında çok yanılmıştı. İşte tam buradaki beş yüz on altı numaralı neden bunu kanıtlıyordu.

Yaklaştı ve kollarını onun boynuna doladı. Riggs hemen onu kendine doğru çekti. Sonra bir parmağını çenesinin altına koydu ve gözlerini görebilmek için başını yukarı kaldırdı.

"İyi misin?" "Evet."

"Annen iyi mi?" "Evet."

"Susie?"

Carlise başını salladı.

Riggs'in vücudundaki her kas gevşedi. "Konuş benimle, tatlım. Dışarı çıktığında yüzünde beliren ifadeye bakılırsa en kötüsünü hayal ediyorum."

"Annem benim için çok heyecanlandı. Seninle tanışmak için sabırsızlandığını söyledi." Riggs başını sallayarak, "Ben de onunla tanışmak istiyorum," dedi.

"Susie . . . O kadar emin değil. Aslında benim deli olduğumu düşünüyor. Seni sevmemin mümkün olmadığını düşünüyor. Kısacası endişeli. Bütün paramı çalmadan ve istediğinden emin olduğu on dört bebekten biriyle beni hamile bırakmadan önce eve dönmemi istiyor."

"Dört," dedi Riggs hemen. "Ne?"

"Dört çocuk istiyorum. Her zaman büyük bir aile istemişimdir ve dört çocuk mükemmel olur gibi geliyor. Her zaman bir arkadaşları, oynayacakları birileri, okulda arkalarını kollayacak birileri ve hayatlarının geri kalanında sırtlarını yaslayabilecekleri birileri olur. Kız ya da erkek olmaları umurumda değil, sadece sağlıklı olsunlar yeter."

Carlise zorlukla yutkundu.

"Peki ya sen? Çocuk istiyor musun?"

Başını salladı.

"Dört çocuk meselesiyle seni korkutuyor muyum?"

Carlise yavaşça başını salladı. "Küçükken anneme keşke erkek ya da kız kardeşim olsaydı derdim. Belki daha kalabalık olsaydık annemi daha iyi koruyabilirdik diye düşünürdüm. Ya da babam bu kadar kaba olmazdı. Bilemiyorum. Ama aslında . . . Her zaman dört kişinin mükemmel olacağını düşünmüşümdür." Son kısmı neredeyse fısıldadı.

"Gerçekten mi?"

Başını salladı.

Riggs sırttı. Kocaman. "B i r b i r i m i z için yaratılmışız, tatlım. Bu sadece başka bir işaret."

Carlise de aynı fikirdeydi. "Burada işin bitti mi?" "Henüz değil."

"Oh," dedi abartılı bir surat ifadesiyle. "Çok üşümüş olabileceğini düşünmüştüm. Ya da sıcak. Ya da terli. Belki şu anda bir duş iyi gelir diye düşündüm."

"Yaklaşık yirmi dakikam daha var. Tamam. Evet, şimdi sen söyleyince, bir mola harika olurdu. Aşırı ısınmak istemem."

Carlise sırttı, onun ne demek istediğini anladığı için mutluydu. "Aynen öyle. Hasta olalı da çok uzun zaman olmadı. Belki de dušta sana yardım etmeliyim. Böylece düşüp kafanı falan çarpmazsın."

"Beni mi istiyorsun?" Riggs hırladı.

Carlise'in yanakları kızarmıştı ama yine de gülümsedi ve başını salladı.

"Beni istiyorsan, tek yapman gereken s ö y l e m e n . Çünkü ben içine girme fırsatını *asla* kaçırma."

Sözleri dobraydı ama bir şekilde aynı zamanda kulağa romantik geliyordu.

"Seni istiyorum," dedi ona.

Riggs tek kelime etmeden döndü ve onun elini tutarak kulübeye doğru yöneldi.

Baxter nereye gittiklerini sorar gibi havladı.

"Geri döneceğiz, evlat. Git ve keşfet. E t r a f t a k i şeylerin güvenli olduğundan emin ol. Birazdan geri gelip doğrama işimi bitireceğim ve biraz daha kartopu atacağım."

"Sence burada tek başına iyi olacak mı?" Carlise çoktan karda yuvarlanmaya başlamış olan köpeğe bakarak endişeyle sordu.

Riggs onu verandanın merdivenlerinden yukarı çekerken, "İyi olacak," dedi.

İçeri girip kapı arkalarından kapandığı anda Riggs'in elleri Carlise'in ceketini soymakla meşguldü ve Carlise artık Baxter'ı, annesini ya da Susie'yi düşünmüyordu.

Riggs onu kucağına aldı ve yatağa doğru taşıdı. Onu şiltenin üzerine bıraktı ve Carlise zıplarken kıkırdadı.

"Soyunmak için on saniyen var," diye uyardı Riggs.

"Yoksa ne olur?"

"Yoksa ben senin için yaparım."

Carlise sırtıttı ve kollarını başının üzerine atarak Riggs'e sırtıttı. "Bunun bir tehdit olduğunu sanıyorsan yanılıyorsun."

Tişörtünü kafasına geçirdi ve Carlise'in ağzının suyu aktı. Adam muhteşemdi ve tamamen ona aitti.

Eğildi, botlarının bağcıklarını çözdü, onları ve çoraplarını çıkardı, pantolonunu ve iç çamaşırını kaslı bacaklarından aşağı itti, sonra yatağa tırmandı.

O ve Riggs bir buçuk saat boyunca Baxter'la oynamak için dışarı çıkmadılar. Ayrıca onun önerdiği duşu da alamadılar. Ama şikâyetçi değildi.

Hayır, Riggs'in kendisini tüm evrendeki en güzel ve arzulanan kadın gibi hissettirmesinden tek bir şikâyeti bile yoktu.

On Dördüncü Bölüm

"Benimle gelmek istemediğine emin misin?" Chappy yüzüncü kez sordu.

"Olumlu," dedi Carlise ona gülümseyerek. "Bu çeviride geri kaldım çünkü *birileri* kıyafetlerini çıkarıp çok seksi davranarak dikkatimi dağıtmaya devam ediyor."

Chappy kıkırdadı ve onu kendine çekti. Yatakta geçirdikleri bir sabahın ardından mutfaktaydılar. Adam uyandığında kızın ağzı sikinin üzerindeydi ve gerçekten de zevkten öleceğini düşünmüştü. Sonunda bu şekilde boşalmasını sağlamıştı, aslında bu bir lütuftu çünkü tekrar içine girmeye ihtiyaç duymadan önce onu iyice tatmin etmek için yeterli kontrolü ona vermişti. Chappy onun içine girip ikinci kez orgazm olmadan önce kadın iki kez boşalmıştı -biri yüzüne, diğeri de parmaklarına-.

Chappy, Carlise'den bir çocuk sahibi olmayı düşünmeden edemiyordu. Şu anda çok güzeldi ama bebekleriyle birlikte daha da güzel olacaktı. İçinden bir ses, prezervatif kullanmadan onun içine ilk kez boşaldığında, onu hamile bırakacağını söylüyordu. Elbette hayat her zaman bu şekilde işlemiyordu ama şimdiye kadar ne kadar şanslı olduklarını düşünürsek, hamile kalmakta sorun yaşamayacaklarından emindi.

Birbirlerine bu kadar iyi uymaları esrarengizdi. Dört çocuk sahibi olma arzularından, onun sevdiği türden kitapları sevmesine ve her ikisinin de kulübede telefon, internet veya televizyon olmadan takılmaktan son derece mutlu olmalarına kadar. Kadın onun için yaratılmıştı ve adam ona o kadar iyi davranmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı ki, kadın onu asla terk etmek istemeyecekti.

Annesine ve en yakın arkadaşına ulaşmasının üzerinden dört gün geçmişti ve her ne kadar dünyadan saklanmaya devam etmek istese de, telefonundaki mesajlar sürekli aklının bir köşesindeydi. O

onu kimin takip ettiğini bulmak ve bunu durdurmak için harekete geçmesi gerekiyordu. Hem Carlise'in hem de sevdiklerinin güvende olduğundan emin olmalıydı.

"Riggs?" diye sordu. "Her şey yolunda mı?"

Kendini buraya ve şimdiye konsantre olmaya zorladı. "Her şey yolunda. Muhtemelen en az beş saatliğine gideceğim. Sorun olur mu?"

"Sorun olmaz. Arabam için bir ton para harcamanı da istemiyorum. Ne yapılması gerekiyorsa ben ödeyebilirim."

Chappy başını salladı ama kafasının içinde çoktan planlar yapmaya başlamıştı. Arabasının tamir masraflarını ödemeyecekti. Onun parasını istemiyordu ya da ona ihtiyacı yoktu. Eğer parayı Baxter'a, çocuklarına ya da arkadaşlarına harcamak istiyorsa, bununla bir sorunu yoktu ama içindeki neandertal ona bakmak istiyordu. Ona istediği ya da ihtiyaç duyduğu her şeyi vermek istiyordu.

"Beni tamamen görmezden geliyorsun, değil mi?" diye sordu.

Gözle

r. "Seni duyuyorum," dedi Chappy ona.

"Beni duyuyorsun ama arabamın parasını ödememe izin vermeyeceksin, değil mi?" "Hayır," dedi neşeyle.

"Sen imkânsız birisin," dedi ona başını sallayarak.

"Hayır, ben sana deliler gibi aşığım ve sana böyle davranmak istiyorum.

Diğer tüm ilişkilerinde de böyle davranmalıydın. Senin mutlu olman beni de mutlu ediyor ve arabanın Maine'de dolaşman için güvenli olduğundan emin olmak istiyorum."

Kadının yüzündeki şefkatli ifade hoşuna gitmişti. Kendisiyle ilgilenilmesine alışık olmadığı belliydi ve hayatlarının geri kalanında bu ifadeyi takındığını görmek istiyordu.

"Orada dikkatli ol. Dün JJ ile havaların ısınması nedeniyle çıkış riskinin arttığını konuştuğumu duydum. Ve yoldaki kar henüz tamamen erimiş değil. Eğer yoldan çıkarsan, Baxter seni eve götürmek için orada olmayacak," diye şaka yaptı.

"Dikkatli olacağım, çünkü hayatımda ilk kez eve döneceğim biri var."

"Seni seviyorum," diye fısıldadı ayak parmaklarının ucuna kalkıp onun ellerine uzanırken.

Ağzından.

Başını eğdi ve içindeki tüm sevgiyle onu öptü.

Kalbini. Hazır olmadan çok önce geri çekildi. "Eğer gitmezsem, asla ayrılamam," dedi başparmağını şişmiş alt dudağında gezdirerek. Yardım edemedi ama dudaklarının sikiinin etrafında nasıl gerilmiş görüldüğünü hatırladı. Aleti pantolonunun içinde seğirdi.

"Mesajları ve diğer şeyleri polis şefine göstereceksin, değil mi?" diye sordu, az önce hayranlıkla seyrettiği dudağını ısırarak.

"Evet. Her şey yolunda gidecek. Söz veriyorum. Kimin taciz ettiğini bulacağız. sen."

"Umarım öyledir."

"Yapacağız," diye söz verdi Chappy. Çünkü alternatif bir seçenek bile değildi. seçeneğ

i. "Belki yakında vazgeçer diye umuyorum," diye önerdi.

Chappy cevap vermedi. İkisi de daha iyisini biliyordu ve bunu yapmayacaktı. aksini öne sürerek ona yalan söyledi.

İç çekti. "Tamam. Servise gittiğin anda telefonuma gelen mesajlara bu kadar üzülmeye ve kendini harap etme. Tamam mı?"

"Üzülmeyeceğim. Ve şimdi gerçekten gitmem gerekiyor. Bir şeye ihtiyacın olursa uydu telefonunu sana bırakıyorum. Beni ya da kendi cep telefonunu arayabilirsin, ben de hemen geri dönerim. Bob, Cal ve JJ'in numaraları da programlandı. April'inki de."

"Baxter ve ben iyi olacağız. Ben sadece burada çalışıyor olacağım. Döndüğünde yemek hazırlamamı ister misin? Canının istediği bir şey var mı?"

"Sen." Kelime otomatik olarak ağzından çıktı.

Sırttı. "Sanırım bunu başarabilirim."

"Seni seviyorum, Carlise. O kadar çok ki, tahmin bile edemezsin."

"Seviyorum," dedi, ciddileşirken gülümsemesi soldu. "Buna sahip olacağımı hiç düşünmemiştim. Bana saygı duyan, benden *hoşlanan* ve beni gerçekten mutlu etmek isteyen bir adam."

"Tüm bunları ve daha fazlasını hissediyorum," dedi Chappy. Kendini uzaklaşmaya zorlamadan önce onu tekrar, sert ve hızlı bir şekilde öptü. "Siktir et" deyip onu yataklarına geri götürmesine iki saniye kalmıştı. Ama arabasıyla ilgilenmesi gerekiyordu. Onu dağdan aşağı çekmeli ve Şef Rutkey'le konuşmalıydı. Ne kadar erken giderse, o kadar erken dönebilir ve ona tekrar sahip olabilirdi.

"Kasabadan istediğin bir şey olmadığına emin misin?" diye sordu.

"Hayır. Sadece sağ salim geri dönmeni istiyorum."

Tanrım, bu kadını seviyordu. Ona bakkaldan bir sürü şey almayı planlıyordu bile. Çikolata, sevdiğini söylediği aromalı çay, çilek, sarımsak cipsi. Uzun konuşmaları sırasında onun sevdiği ve sevmediği şeyler hakkında çok şey öğrenmişti. Ve onu şımartma düşüncesi hoşuna gitmişti.

"Git," dedi gülümseyerek. "Ben gidiyorum."

"Dikkatli ol."

"Her zaman." Sonra kapıya doğru yöneldi ve Baxter'ın ikamet ettiği kanepeye doğru bir sapma yaptı. Elini pitbull'un tüylerinde gezdirdi ve köpeğin ne kadar büyüdüğünü hissedince memnuniyetle başını salladı. "Ona göz kulak ol evlat," dedi.

Baxter kendisinden ne istendiğini anlamış gibi bir nefes verdi. Sonra Chappy kapıya doğru ilerledi. "Bunu arkamdan kilitle," diye emretti.

Carlise gözlerini devirdi ama başını salladı. "Kilitleyeceğim."

Kulübeden çıktı ve ondan uzaklaştığı her adımda *kendini yanlış* hissediyordu.

Hep böyle mi hissedeceğini merak ediyordu. Daha önce telefonundaki mesajları kontrol etmek için yanından ayrıldığında böyle bir endişe hissetmemişti. Peki neden şimdi? Belki de daha önce sadece kısa bir süreliğine yola çıktığı içindi. Bugün ise yapması gereken her şeyi yapması saatlerini alacaktı.

Arabasının römorkunu daha önce Jeep'inin arkasına bağlamıştı, bu yüzden motoru çalıştırıp yola çıkmak an meselesiydi. Ama Chappy araziye incelemek için zaman ayırdı. Güneş bir kez daha ortaya çıkmıştı ve kulübenin saçaklarından ve ağaçlardan damlayan suyu görebiliyordu.

Karlar eriyordu ve JJ'in uyarısının doğru olduğunu bilecek kadar uzun süre Maine'de yaşamış ve kulübeye sahip olmuştu. Kar başlamadan önce toprağı yumuşatan yağmurlar, fırtına sırasında üzerlerine yağın aşırı miktardaki yoğun kar ve şimdi daha sıcak olan hava... hepsi çığ için uygun koşulları oluşturunuyordu.

Kulübesinin herhangi bir tehlike altında olmadığından emindi. Baldpate Dağı'nda normalde kaymaların meydana geldiği yere yakındı ama tabiri caizse doğrudan ateş hattında değildi.

Ve Carlise hiçbir yere gitmiyordu. Soğuktan pek hoşlanmıyordu - Cleveland'da yaşadığı için bunu biraz komik buluyordu

-Ve o dönene kadar Baxter'la birlikte içeride yatacaklarına dair ona güvence vermişti.

Etrafına son bir kez bakan ve olağan dışı bir şey görmeyen Chappy, cipinin direksiyonuna geçti. Yoldan aşağı inerken ve yola çıkarken huzursuzluk hissi yakasını bırakmadı. İşlerini ne kadar çabuk hallederse, eve o kadar çabuk varabilir ve her şeyin yolunda olduğuna dair kendini rahatlatabilirdi.

Saatler sonra Carlise ne kadar çok iş bitirdiğinden memnundu. Sessiz kabin ve dikkatini dağıtacak hiçbir şeyin olmaması sayesinde çeviri işi evde olduğundan çok daha hızlı ilerliyordu. Arayı kapatmış ve kitabı yazarın istediği son teslim tarihine kadar bitirmek için tekrar yola koyulmuştu.

Dışarıdan gelen bir ses dikkatini çektiğinde bir mola vermiş, Riggs ve ondan korkusunu yendikten sonra tam bir kucak böceğine dönüşen Baxter'a sarılıyordu.

Bir aracın motor sesini tanıyınca hafifçe kaşlarını çatı. Belki de Riggs eve biraz erken dönüyordu. Gideli sadece dört saat olmuştu ama belki de bütün işlerini bitirmişti.

Carlise ayağa kalktı ve kulübenin ön tarafındaki pencereye yöneldi. Baxter'ın onu takip etmesi onu şaşırttı. Carlise tuvalete gitmek ya da bir şeyler atıştırmak için ayağa kalktığında Baxter genellikle kanepede sırt üstü uzanmış, dört patisini de havaya kaldırmış bir şekilde durmaktan memnun olurdu. Ama bu kez hemen yanı başındaydı ve kız onun ensesindeki tüylerin gerçekten diken diken olduğunu fark etti.

"Sorun yok, Bax. Eminim önemli bir şey değildir."

Dışarı baktığında, Carlise bir Toyota RAV4'ün kulübeye doğru ilerlediğini görünce şaşırdı.

"Bu da kim böyle?" diye sordu yüksek sesle, cevap alamayacağını bilmesine rağmen.

Baxter ön kapıyı pençeledi ve boğazının altından hırladı.

Carlise'in kollarındaki tüyler diken diken oldu. Nefes almaya bile cesaret edemeyerek dondu kaldı.

Takipçisi onu bulmuş muydu? Nasıl bulmuştu? Ve ne zaman? Onları mı izliyordu? Riggs'in bir yere gitmesini ve onu yalnız bırakmasını mı bekliyordu?

Büyük bir korkuya kapılmıştı ve cip durup içinden biri indiğinde Riggs'in uydu telefonunu almak için mutfığa koşmak üzereydi.

Carlise yüzünde kocaman bir gülümseme oluşmadan önce tam bir şok içinde bir an bakakaldı. Kapıya gitti ve Baxter'ı nazıkçe kenara çekti. "Sorun yok, Bax! Her şey yolunda. O benim arkadaşım. Kibar ol! Durmak yok!" diye emretti ve kapıdan çıkarken köpeğin bacaklarını iterek dışarı çıkmasını engellemeye çalıştı.

Susie verandanın basamaklarına ulaştığında kapıyı kapatmış ve dönmüştü.

"Susie! Burada ne işin var senin?"

Arkadaşı gülümseyerek, "Umarım bu kızgın bir selam değil de mutlu bir selamdır," dedi.

"Evet! Tabii ki öyle!" Carlise kollarını açtı ve arkadaşına sarıldı. Susie minyon tiptiydi, sadece 1.80 boylarında ve bir deri bir kemikti ama onu çok daha iri gösteren bir kişiliği vardı. Uzun siyah saçları gür ve muhteşemdi ve kahverengi gözleri mutlu olduğunda parlıyordu. Makyaj yapmadan ve en şık kıyafetlerini giymeden evden çıkmıyor gibiydi ve görünüşe göre bir yolculuğa çıkmak da bir istisna değildi.

Beş yaş daha gençti ve bu bazen Carlise'in kendini toparlanmış ve bazen de naif arkadaşına kıyasla yaşlı hissetmesine neden oluyordu, ama onu hiçbir şeye değişmezdi.

Susie etrafına bakınırken gülerek, "Burada kendi isteğinle kalmak istediğine inanamıyorum," dedi. "Hiçliğin ortasında olmak konusunda şaka yapmıyormuşsun!"

"Değil mi? Beni nasıl buldun?"

"Telefonu kapattıktan sonra çok düşündüm, Car. Davranışlarımdan dolayı kendimi çok kötü hissettim ama yine de senin için çok endişelendim. Telefonda sesin karakterinin çok dışındaydı ve aldığın notlar ve şeylerle, gerçekten iyi olduğundan emin olmazsam kendimle yaşayamayacağımı biliyordum. Ve şu Riggs denen adamla tanışmak istedim. Bu yüzden bana nerede olduğun, yollar ve şehir hakkında anlattığın her şeyi bir araya getirdim ve buraya geldim. Bangor'a uçtum ve bu SUV'u kiraladım ve ... işte buradayım!"

"Seni gördüğüme çok sevindim," dedi Carlise ona. "Kulübeyi bulduğuna hâlâ inanamıyorum."

"O küçük kasabada etrafa sordum. Görünüşe göre orada Riggs adında ağaçlarla uğraşan ve kulübesi olan başka kimse yokmuş. Yol tarifi almak çok zor olmadı."

"Bence bu harika. Gerçi Riggs şu anda burada değil."

"Seni burada tek başına mı bıraktı?" Susie kaşlarını şaşkınlıkla yukarı kaldırarak sordu.

Carlise, "Burada bana zarar vermek isteyecek kimse yok ki," diye cevap verdi.

"Yani komşuları bile yok mu?" Susie sordu.

"Hayır. Ve buradaki hayvanların sayıldığını sanmıyorum. Ben Baxter'ı getirirken bir saniye burada bekle." Carlise aslında biraz endişeliydi çünkü köpeğin kapıyı durmadan tırmaladığını duyabiliyordu. Havlamıyordu ama kendisi kulübede sıkışıp kalmışken onun dışarıda olmasından kesinlikle heyecan duymuyordu.

"İyi biri mi? Sesi pek mutlu gelmiyor."

"O iyi biri," diye arkadaşını rahatlatmıştı Carlise. "Ama insanlara alışık değil. Onu bulduğumuzda açlıktan ölüyordu ve sanırım dayak yemişti. O yüzden biraz temkinli."

Kapıyı açtı ve Baxter neredeyse koşarak yanından geçiyordu. Carlise onu Riggs'in arkadaşlarının köpek maması getirdiklerinde taktıkları tasmadan yakaladı. "Dayan, Bax. Bir şey yok! Bu Susie, o bir arkadaş."

Ama köpek verandada duran kadına şüpheyle yaklaşmaya pek niyetli görünmüyordu. Hırlıyordu, tüyleri hâlâ diken dikendi ve eğer köpekler dik dik bakabilseydi, Susie'nin gözleri kamaşırdı.

Carlise kaşlarını çatmıştı. JJ ve diğerleri oradayken böyle davranmamıştı. Şimdi neden bu kadar öfkelenmiş olduğunu anlayamıyordu.

"Şuna ne dersin? Sen içeri girerken onu tutacağım, sonra da bir süre burada bırakacağım. Sen çıkmadan önce dışarı gelir, onu alır ve geri getiririm, böylece arabana endişelenmeden gidebilirsin. Tamam mı?" Carlise arkadaşına sordu.

Susie dehşete düşmüş görünüyordu ve hemen başını salladı.

Carlise Baxter'a tutunarak verandada kapıdan uzaklaştı ve Susie'ye içeri girmesi için açık bir yol verdi.

Susie güvenli bir şekilde ön kapının arkasına geçtiğinde, Carlise Baxter'ı azarladı. "Hiç nazik davranmıyorsun. O benim en iyi arkadaşım ve muhtemelen onu daha çok göreceksin. Seni sonsuza kadar burada bırakmayacağım, sadece bir süreliğine ziyaret edeceğiz. Sonra seni içeri geri getireceğim, tamam mı?"

Baxter başını çevirdi ve Carlise'in yüzünü yalayarak onu rahatlatmıştı. Carlise güldü. "Hadi bakalım, it. Git k o v a l a y a c a k tavşanlar ve yiyecek kartopları bul."

Carlise köpeği bıraktı ve köpeğin hemen yerine oturup ona bakması Carlise'i şaşırttı.

"Beni suçlu hissettirme. Burası o kadar soğuk bile değil," dedi Carlise ona.

Baxter sadece gözlerini kırıştırdı.

Kalbini çelikleştiren Carlise k a p ı y a doğru adım attı ve içeri süzüldü. Döndüğünde en iyi arkadaşının kulübenin etrafına baktığını gördü.

Merak.

Bir süre sonra Carlise'e sırtarak, "Tek yatak, ha?" dedi. "Telefonda o kısmı atlamışsın."

Carlise kıkırdadı. "Evet, zaten durumdan pek hoşnut değildin, bir de bunu üstüne yıkmanın iyi olacağını düşünmedim."

"Bu tam anlamıyla bir aşk kitabının hayata geçmiş hali. Başı dertte olan genç kızın fırtınada sığınacak bir yere ihtiyacı var ve -sürpriz- sadece bir yatak var, sanırım onu paylaşmak zorundasınız."

Carlise kıkırdadı. "Tehlikedeki kadın kahraman," dedi. "Ne?"

"Kahraman tehlikede. Bence kulağa 'tehlikedeki genç kız'dan daha hoş geliyor. Daha az muhtaç. Daha az acınası."

Susie gözlerini devirdi ve güldü. "Her neyse."

"Ayrıca, ilk üç gün ateşten o kadar kendinden geçmişti ki, inan bana romantik bir şey olmadı," dedi Carlise.

"Bekle, işerken sikini tutmak zorunda mıydın?" diye sordu kocaman gözlerle.

Carlise bir kahkaha patlattı. "Aman Tanrım, hayır! Tanrım. Benim yardımımla banyoya kadar yürüyebilecek kadar uyanıktı ve sonra onu işini yapması için bıraktım. Hastayken pipi tutma falan yoktu."

"Ama şimdi var," dedi Susie bilerek.

Carlise yüzünde oluşan gülümsemeyi engelleyemedi. "Evet, şimdi çok fazla pipi tutma var."

İki kadın birlikte güldüler.

Kanepeye oturduklarında Susie, "Daha birkaç hafta önce dehşet içinde olan birine göre iyi görünüyorsun," diye gözlemledi.

"*Kendimi* oldukça iyi *hissediyorum*. Beni yanlış anlama, Tommy'den hâlâ korkuyorum ama Riggs beni kimin rahatsız ettiğini bulmama ve onları durdurmama yardım edeceğine söz verdi."

"Bunu nasıl yapacak?" Susie sordu.

Carlise omuz silkti. "Emin değilim. Ama ona güveniyorum."

"İşte yine o güven," dedi Susie, sesi ikna olmamış gibi çıkıyordu. "Onu tanımıyorsun bile."

"Aslında tanıyorum," diye karşı çıktı Carlise.

"Nasıl tanıyabilirsin ki? Onunla sadece birkaç hafta önce tanıştın."

"Bunu açıklamak zor. Haftalardır yedi gün yirmi dört saat birlikteyiz. Onu *tanıyorum* Suz. O iyi bir adam. Çalışkan. Sadık. Arkadaşları inanılmaz. Ve ordudayken cehennemini yaşadı-"

"Yani travma sonrası stres bozukluğu var ve her an patlayabilir mi?" Susie araya girdi. "Belki de öyledir, ama ben buna dair bir işaret görmedim. Ve hayır, o gitmiyor

Şaklatmak için. Kendini çok iyi kontrol ediyor. Hem de çok."

Susie arkadaşına bakmak için başını eğdi. "BDSM'den mi bahsediyoruz, çünkü ... iğrenç. Ve eğer bana seni bağladığını ya da kelepçe kullandığını söylersen, seni hemen şimdi buradan sürükleyerek çıkarırım!"

"Hayır!" Carlise bunu söylemek için acele etti. "Bana dokunmak için sürekli izin istiyor. Bu çok hoş. Sadece duyguları üzerinde kontrolü var. Ne yaptığını. Söyledikleri. Bana zarar vermeyecek, Susie. Keşke bunu görebilseydin. Aslında, onunla tanıştığında göreceğine eminim. O başıma gelen en iyi şey. Onu seviyorum ve şimdi anlıyorum ki geçmişte hissettiğim her şey şu anda hissettiklerimin sadece zayıf bir kopyasıymış. O kadar ki, bu neredeyse gülünç."

"Gülünç mü? Tommy'yi de sevdiğini söylemiştin," dedi Susie, Carlise'in anlam veremediği bir ses tonuyla.

Cevap vermek için ağzını açtı ama Baxter'ın inlediğini ve ön kapıyı tırmaladığını duydu. "Lanet olsun. Onu orada bırakamam. Kendimi çok kötü hissediyorum. Onu içeri getirmemin bir sakıncası var mı? Belki şimdi oturduğumuza göre daha iyi olur ve ona zarar vermeyeceğinizi anlar."

Susie endişeyle, "Bilmiyorum," dedi.

"Belki onu banyoya koyabilirim?" Carlise düşündü. "Yatağını oraya koyabilirim, hatta belki yemeğini bile. Bu onu meşgul eder."

"Sanırım bu işe yarar," dedi Susie. "Kapı sağlam, değil mi?"

"Evet. Orada iyi olacaktır. Dayan biraz." Baxter'ı alıp içeri getirmek uzun sürmedi. Ancak köpek Susie'yi kanepede gördüğünde rahatlamak yerine, omurgasının arkasındaki tüyler bir kez daha diken diken oldu. Biraz zaman aldı ama sonunda Carlise onu banyoya yerleştirdi. Mutlu değildi ama neyse ki Carlise'in elinden kurtulmaya çalışmadı ya da Susie'ye saldırmadı.

"İşte, böylesi daha iyi. Ne hakkında konuşuyorduk?" Carlise nihayet arkadaşıyla birlikte kanepeye otururken sordu.

Susie neredeyse suçlayıcı bir tavırla, "Tommy'yi sevdiğini söylemene rağmen yeni tanıştığın bu adamı ne kadar çok seviyorsun," dedi.

Carlise içini çekti. "Riggs'i sevmeni ve onunla iyi geçinmeni istiyorum

Suz." "Ve onunla tanışmadan bunu yapamam. Eve ne zaman dönecek?"

Carlise saatine bakarak, "Tam olarak bilmiyorum, ama ayrılırken yaptığı tahmine göre, belki kırk beş dakika daha ya da

yani-"

Susie aniden ayağa kalktı ve Carlise şaşkınlıkla ona baktı. Susie şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

Sonra arkadaşı çıkarmaya zahmet etmediği paltosunun cebine uzanıp bir silah çıkardığında ve silahı tam ona doğrulttuğunda gözleri fal taşı gibi açıldı.

Susie, Carlise'in tanımadığı bir sesle, "Ayağa kalk," dedi.

"Ne?" dedi, neler olduğunu anlamaya çalışarak. "*Ayağa kalk*. Bir parça kağıt getirmeni istiyorum. Yazacaksın Riggs'e bir not bırak ve gidiyoruz."

Carlise inanamayarak güldü. "Beni kaçırıyor musun? Bence bu biraz ileri gitmek değil mi?" diye sordu. "Ve lütfen o silahı bana doğrultmaz mısın? Dolu değil, değil mi?"

"Oh, dolu. Ve onu kesinlikle kullanacağım," dedi Susie. "Şimdi ayağa kalk ve bir kağıt parçası al."

O anda bunun gerçekten kötü bir şaka olmadığını anladı. Carlise'in damarlarına anında korku doldu. "Susie?" diye sordu yavaşça ayağa kalkarken. "Neler oluyor?"

Susie başını sallayarak, "Çok aptalsın," diye alay etti. "Önce Tommy'yi terk ettiğin için. *Asla* onun kadar iyi bir adam bulamazsın. Onu incittin -Ve sen umursamadın bile! O kısım için endişelenme. Ben senin yerine geçtim. Tek sorun şu ki, o hala seni düşünüyor . Bu kabul edilemez."

"Ne?" Carlise ne dediğini anlamaya çalışırken kafası karışmıştı. "*Tommy*'yle mi çıkıyorsun?"

"Evet. *Ve* evleneceğiz."

Carlise başını sallayarak, "Hayır," diye fısıldadı. "*Yapamazsın* Susie. O kötü davranıyor! Sana zarar verecek!"

"Hayır, değil!" Susie yüksek sesle çığlık attı. "O *benim*! Onu *hep* istedim! İkinciniz çıkmaya başladığınızda, sizin için mutlu olmaya çalıştım. Gerçekten mutlu oldum. Ama onu asla hak etmedin. Ve sen de onu terk ettiğin için bir *sürtüksün*! Sen haber vermeden evinden sıvıştıktan sonra onu teselli ettim ve olaylar birbirini izledi. Şimdi *beni* seviyor. İlk başta beni seçmediği için pişman.

"Ama arada sırada hâlâ senden bahsediyor. Seni incittiği ve terk etmene neden olduğu için pişman olduğunu söylüyor. Hatta biz bir araya gelmeden önce seninle arasını düzeltme umudu olduğunu bile itiraf etti."

Susie dengesiz bir kahkaha attı. "Ama bu *asla* olmayacak. Onu terk ettin. Onu korkunç şeylerle suçladın! Ve biz arkadaş olduğumuzdan beri, kötü bir kuruş gibi gelmeye devam edeceksin. Beni ne kadar çok sevdiğini anlamasına yardımcı olmanın tek yolu, *seni* bu resimden sonsuza dek çıkarmak. O zaman bana konsantre olabilir, *sadece* bana."

Carlise başını salladı. "Ama o zaten senin. Ve Riggs var. Buraya taşınmayı umuyorum, birlikte kalmak için-"

"Ama bu yeterli değil!" diyerek sözünü kesti. "İnsanlar konuşuyor! Onun hakkında kötü şeyler söyleyerek! Polisler yasaklama emrini teslim ettiğinde -İşyerinde başını belaya soktu. Otomatik olarak onun bir pislik olduğunu düşündüler ve neredeyse işini kaybediyordu! Tacize uğradığı yalanını yayarak onun itibarını zedelediniz. Sana asla vurmayacaktı. Berbat çocukluğun, olmayan bir şeyi görmene neden oldu. Sen bir *yalancısın* ve onu asla geri alamayacaksın!"

Carlise arkadaşına onu geri *istemediğini* söylemek istedi ama aklına inanılmaz bir şey gelmeden önce buna fırsat bulamadı. "Bekle. . sen miydin?"

"Ne ben miydim?" Susie sordu.

Karşısındaki kadın arkadaşına benziyordu ama ona doğrultulmuş silah ve öfkeli sözler en iyi arkadaşına *hiç* benzemiyordu. "Notlar. Mesajlar. Lastiklerim."

Susie sırttı. "Evet."

"Neden?" Carlise gerçekten şok olmuş ve dehşete düşmüş bir halde sordu.

"Tommy'yi *mahvetmeye* çalıştın! Bu hiç adil değildi. Biraz öç almanın doğru olacağını düşündüm. Bu Riggs denen adamın seni korumak için her şeyi yapacağını söylememiş miydin? Şey . . . Ben de adamım için aynısını yapıyorum."

"Çok *korkmuştum*," dedi Carlise, kız kardeşi olarak gördüğü kadının haftalardır onu tehdit eden kişi olduğu gerçeğini aklına yerleştirmeye çalışarak. "Sana sırrımı açtım."

"Tommy ve ben de buna güldük," dedi Susie, sırtarak.
Zalim.

Akli dengesi yerinde değildi. Carlise'in aklına başka bir açıklama gelmiyordu. Susie'nin neden böyle davrandığını, yaptığı *her şeyi* neden yaptığını.

"Ama sonra sen ortadan kayboldun ve ben artık eğlenemedim ve bu beni çok kızdırdı! Aradığın zaman iyi ki aradın çünkü annenle biraz *sohbet* etmeye hazırdım... nerede saklandığını öğrenmek için biraz fiziksel ikna kullanacaktım. Aslında sen onun otoparkındayken

aradım." Susie yine şeytani bir gülümsemeyle parladı. "Ama tüm o saçma sapan şeyleri söylerken ve sesin çok mutluymuş gibi çıkarken? Şey . . . Bunu kabul edemezdim.

"Acı çekmeni istiyorum, Carlise. Tommy'ye çektirdiğin gibi! Ohio'ya dönmeni sağlamaya çalıştım ama sen çok aptaldın. Ben de yapmam gerekeni yaptım ve işte buradayım. Şimdi al *şu lanet kâğıt parçasını!*"

Susie silahın tetiğini çekip yere doğru ateş ederek ne demek istediğini vurguladı.

Carlise yüksek sesle öyle bir sıçradı ki, tüm vücudu anında titremeye başladı. Ama zihni hâlâ donup kalmıştı. Hâlâ az önce duyduğu her şeyi düşünüyordu.

En iyi arkadaşının *annesine* gerçekten işkence etmeyi planladığına inanamıyordu.

Baxter banyoda hırladı. Yüksek sesle, hırçın hırıltılar durumu daha da korkunç hale getiriyordu.

"Şimdi!" Susie çığlık attı.

Hızla hareket eden ve bu işten nasıl sıyrılabileceğini düşünen Carlise, kitapları çevirirken not almak için kullandığı deftere gitti ve bir sayfa kopardı. Bunu Susie'ye uzattı. Ama eski arkadaş sadece başını salladı.

"Yaz," diye emretti. "Ne söyleyeceğini ben sana söylerim."

Carlise bunu yapmak istemiyordu ama o anda başka seçeneği de yoktu. Bu yüzden defterin yanındaki kalemi aldı ve Susie'nin dikte ettiği gibi yazmaya başladı.

Bitirdiğinde ağlamaya başlamıştı.

Riggs notu okuduğunda çok kızacaktı. Ama ona değil. O kâğıt parçasındaki hiçbir şeye inanmayacağından hiç şüphesi yoktu. Birbirlerini seviyorlardı. Gerçekten ve derinden. Bir not yüzünden ona sırtını dönmesine imkân yoktu.

Kameraları incelediği anda neler olduğunu öğreneceğinden bahsetmiyorum bile.

Kameralar konusunda o kadar emin değildi, kapatma teklifini kabul etmeyi birden fazla kez düşünmüştü ama Riggs'e güveniyordu. Ya şimdi? Onlar için sonsuza dek minnettardı. Susie ona zarar verirse, Riggs ne olduğunu ve suçlunun kim olduğunu bilecekti.

"Şimdi toparlan," diye emretti Susie. "Ve acele et. O pislik geri dönmeden önce bu kahrolası dağdan gitmemiz gerek."

Çok az seçeneği olan Carlise, eşyalarını fırtınaya ilk çıktığında taktığı sırt çantasına doldurmaya başladı. O da dolunca

Arabasını bulduktan sonra kalan eşyalarını arkadaşlarının getirdiği bavula koydu. Şimdi durmadan ağlıyordu, ne yapacağından, nasıl kaçacağından emin değildi.

Susie. Milyon yıl geçse de kendisini korkutan kişinin *arkadaşı* olduğundan şüphelenmemişti. Şimdi, takipçisini neden bir an bile göremediği daha iyi anlaşılıyordu. Susie'ye yaptığı her şeyi, nereye gittiğini, mesajların ve hediyelerin onu ne kadar korkuttuğunu anlatmıştı.

Ve arkasını kolladığını düşündüğü kişi aslında tüm bu zaman boyunca arkasından *güliyordu*. Korkmuş olmasından ve sürekli omzunun üzerinden bakmasından zevk alıyordu.

Şimdi kendisine doğrultulmuş dolu bir silah vardı ve onu kullanmakta bir sakınca görmüyor gibiydi.

Susie'yi gerçekten tanıyor muydu? Görünüşe göre tanımıyordu.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu sessizce, eşyalarını toplamayı bitirdiğinde.

"Şimdi gidiyoruz," dedi Susie.

"Ve?"

Eski en iyi arkadaşı yine gülümsedi. Öyle kötü niyetli bir sırtıştı ki, Carlise'in kollarındaki tüyler diken diken oldu.

"Artık Tommy'nin sorunu olmayacaksın," dedi Susie. "O ve ben sonsuza dek mutlu yaşayabiliriz. Senin başıma bela olman ya da geri dönüp onu benden uzaklaştırmaya çalışman konusunda endişelenmeme gerek kalmayacak. Şimdi *git*. Ve sakın banyo kapısına yaklaşmayı aklından bile geçirme. O köpek bana yaklaşmadan kafasına bir kurşun sıkırım."

Baxter küçük odanın içinde hâlâ aklını kaçıırıyordu, hırlamaları ve hırıltıları yüksek sesle ve sürekli devam ediyordu. Onun öldürüleceği düşüncesi Carlise'in dayanabileceğinden çok daha fazlaydı.

Elinde bavulu ve sırt çantasıyla ön kapıya doğru ilerlerken derin bir nefes aldı ve gözyaşlarının akışı durdu. Susie onun için ne planladıysa hayatta kalabilmesi için kafasını boşaltması gerekiyordu. Ve onu Cleveland'a geri getirip bunların hiçbir olmamış gibi davranamayacağı kesindi.

Uzaklaşmak zorundaydı. Zarar vermeye kararlı biri sizi bir arabaya bindirirse işinizin biteceğini bilecek kadar suç programı izlemişti. Ve ikisi de Susie'nin hem karlı virajlı yollarda ilerleyip hem de silahını Carlise'e doğrultamayacağını biliyordu. Cipe biner binmez Susie'nin onu vurması ve cesedini atacak bir yer bulması muhtemeldi.

Ohio'ya dönüş uçağını yakalamak için Bangor'a giderken ıssız bir ormanlık alanda.

Carlise'in damarlarında öfke dolaşıyordu. Hayır. Riggs'i daha yeni bulmuştu. Onu terk etmek istemiyordu. Baxter'ı bırakmak.

JJ, Bob ve Cal'i tanımak istiyordu. Ve April ile JJ arasındaki anlaşmanın ne olduğunu öğrenmek. Riggs'in arkadaşı neredeyse kara düşecekken idari asistana nasıl baktığını görmüştü ve bu kesinlikle sadece bir endişe değildi.

Annesini tekrar görmek istiyordu. Riggs'e istediği kadar bebek vererek onu büyükanne yapmak istiyordu.

Carlise'in uğruna yaşayacağı çok şey vardı. Susie'nin her şeyini elinden almasına izin vermeyecekti. Peki ne için? Kıskançlık için mi?

Susie'nin neden ona sırt çevirdiğini, neden Tommy'ye geri dönemediğini, Carlise'i Maine'de Riggs'le hayatının tadını çıkarması için bıraktığını hâlâ anlayamıyordu. Ama şu anda bunun bir önemi olmadığını düşünüyordu. Önemli olan tek şey ondan uzaklaşmaktı.

"Riggs bana yazdırdığın o nota inanmayacak," dedi çantaları yere bırakıp kapının yanındaki portmantoya asılı ceketine uzanırken.

"Elbette inanacak," diye karşı çıktı Susie. "Bu sadece bir kaçamaktı. Aklın başına geldi ve şimdi eve gidiyorsun."

Carlise başını salladı. Asıl aptal olan Susie'ydi. Carlise dağdan nasıl inecekti? Arabası yoktu ve Susie kesinlikle Carlise'in ziyaretinden bahsetmesine ya da notta adını kullanmasına izin vermemişti. Anlaşılan Riggs'in onun kulübeden havalanıp gittiğine inanacağını düşünmüş olmalıydı.

Susie'nin planındaki kusurları gösterecek değildi. Kameralar olmasa bile Riggs eninde sonunda onu kimin kaçırdığını bulacak ve Carlise'in kendi isteğiyle gitmediğini anlayacaktı. Yapmak zorundaydı.

"Beni aramaya gelecek," dedi ona kararlılıkla. "Kasabadaki insanlar bir kadının onun nerede yaşadığını sorduğunu hatırlayacaklar. Kiralık arabanın izini sürecekler...

Kredi kartını sen mi kullandın? Sahte bir isim mi kullanayım?" Susie bir an şaşırmış gibi baktı, sanki bunların hiçbiri aklına gelmemişti -ve belli ki gelmemişti- sonra dudaklarını birbirine bastırdı ve

Kaşlarını çatıyor.

Bingo. Arkadaşının her zaman zeki olduğunu düşünmüştü ama görünüşe göre sadece iyi bir oyuncuydu.

Onun aptallığı şu anda Carlise'in işine yarıyordu. Susie çuvallamıştı. Hem de çok fena. Doğrudan kendisini gösteren kocaman bir neon tabela da bırakabilirdi. Yaptığı hatalar ve her sözünü ve hareketini kaydeden kameralar sayesinde Susie, Carlise'i öldürse de öldürmese de çabucak yakalanacaktı.

Şu anda Carlise'in kendini içinde bulduğu bu son derece berbat durumla ilgili tek olumlu şey buydu.

Susie sonunda omuz silkerek, "Fark etmez," dedi. "Cahil olduğumu iddia edeceğim. Tommy benim mazeretim olacak."

Gözlerini devirmek istedi. Sanki Tommy ikna edici bir mazeret olabilirmiş gibi. Carlise onu tanıyordu. Kendi kışını kurtarmak için Susie'yi gözünü kırpmadan otobüsün altına atacağını biliyordu.

Susie onu bulmak için Maine'e gelmekle düşüncesizce hareket etmişti ve bunu yapmak onun sonunu getirecekti.

"Acele et, yoksa o lanet köpeğe banyo kapısından ateş ederim," diye öfkелendi Susie.

Onun tehdit ettiği şeyi yapacağından hiç şüphesi yoktu, bu yüzden Carlise botlarının bağcıklarını bağlamak için acele etti, sonra ayağa kalktı. "Ben hazırım."

Hazırdı da. Kaçmak için eline geçen ilk fırsatta hazırды.

Ormana girecekti. Riggs ve Baxter onu bulacaktı. Bundan hiç şüphesi yoktu.

Susie silahıyla işaret etti ve Carlise kapıyı açtı. Haftalardır çok mutlu olduğu kulübeden arkasına bakmadan çıktı. Onu tekrar görecekti. Buna inanmak zorundaydı, aksi takdirde bunalıma girecek ve yapılması gerekenleri yapamayacaktı.

Kulübenin yanına park etmiş olan SUV'ye doğru yürüdü ve Susie'nin emrettiği gibi çantalarını sakince arka koltuğa yerleştirdi.

Eski arkadaşı ona silahıyla yolcu kapısını işaret ederek, "Bin," dedi.

Carlise'in kalbi hızla çarptı. Yavaşça kapıyı açtı ve koltuğa oturdu. Susie kapıyı çarparak kapattı ve Carlise'in ayağını ıskaladı. Arabanın ön tarafından sürücü kapısına doğru yürürken silahı ona doğrulttu.

İşte bu kadar. Kaçmak için tek şansı buydu. Maine'in vahşi doğasının tam ortasında olsalar da Carlise, Susie'yle birlikte giderse hayatta kalma şansının sıfır olduğunu biliyordu. Ölmektense ormanda kaybolmayı tercih ederdi.

Susie cipin sürücü tarafındaki kapı koluna uzandı ve Carlise harekete geçti.

Kapıyı kırarak açtı ve koşturmaya başladı.

Susie'nin durması için bağırdığını duydu ama o devam etti. Doğruca ağaçlara, Riggs'in yürüyüşe çıktıklarında onu götürdüğü yöne doğru gidiyordu.

Arkasından gelen silah sesi ormanın huzurlu sükûneti içinde yüksek sesle yankılandı. Carlise'in vücudu sarsıldı ama koşturmaya devam etti.

Susie'nin arkasından koştuğunu duyabiliyordu ve daha hızlı gitmeye çalıştı. Ama eski arkadaşını geçemeyeceğini biliyordu. Susie aslında spor yapmayı *seviyordu*. Neredeyse her gün spor salonuna gidiyordu. İnce ve formda kalmakla gurur duyuyordu. Carlise sağlıklı olmak istese de, egzersiz y a p m a y ı pek sevmezdi. Çoğu gün kışının üzerine oturup bilgisayarında çalışırdı.

Saklanacak iyi bir yer bulmak için çılgınca etrafına bakınırken oflayıp **p u f l u y o r d u** . Kış olduğu için ağaçlar çoğunlukla çıplaktı. Ve gördüğü birkaç yaprak dökmeyen ağaç da onu uzun süre gizleyemeyecekti.

"Dursan iyi edersin!" Susie çok yakından arkasından bağırdı onu.

Carlise cevap verme zahmetine girmedi. Birincisi, cevaplaması gereken hiçbir şey yoktu.

ona dehşet saçarken arkadaşımı gibi davranan ve Tommy'yle buna gülen psikopatla konuşmak. İkincisi, nefes nefese kaldığı için konuşmak neredeyse imkânsızdı.

"Nereye gittiğini s a n ı y o r s u n ? Saklanacak hiçbir yer yok! Dur artık, sürtük!"

Susie y e t i ş m e y e çalışıyordu. Carlise'in zaten yüksek olan kalp atışları panikle daha da hızlandı.

İkinci bir silah sesi de yardımcı olmadı. Bir milisaniye sonra bir el daha ateş edildi ve Carlise'in omzunda bir ağrı belirdi.

Koşarken tökezledi ve neredeyse düşüyordu ama son **a n d a** kendini tuttu.

Susie onu vurmuştu. *Onu vurmuştu!*

Öfke ve dehşet onu, başarabileceğini bile bilmediği bir hızda koşturuyordu. Kelimenin tam anlamıyla hayatı için koşuyordu.

Carlise arkasında ani bir gümbürtü ve ardından yüksek sesli bir çıtırtı duydu ve ne olduğunu görmek için başını çevirmeyi göze aldı. Susie ormanın zeminine y ı ğ ı l m ı ş t ı . Belli ki bir şeye takılıp düşmüştü.

Bu Carlise'in şansıydı. Öne

geçmek için.

Saklanm

ak için.

Yaşamak

için.

Daha da hızlı koşmaya çalıştı ve aniden nerede olduğunu bildiğini fark ederek şaşırdı.

Önünde, yirmi metreden daha az bir mesafede, tamamen yersiz görünen bir grup am ağacı vardı, çünkü yakın bölgede başka hiçbir ağaç yoktu.

Her şeye rağmen, Riggs'in onu yürüyüş yaptıkları gün getirdiği noktaya koşmuştu. Doğruca o ağaçlara yönelirken daha da hızlandı.

Önündeki yere bakarken Carlise damarlarında dolaşan rahatlamamanın vücudunu neredeyse kontrolsüzce titrettiğini hissetti. Sığınağın kapısının kolu tam oradaydı! Etrafındaki karlar önemli ölçüde erimişti ve Riggs'in kapağın kenarlarını temizlemek için kazdığı toprak, başka türlü bozulmamış orman zemininde bir işaretti.

Aniden durdu, eğildi ve kolu yukarı doğru çekti. Carlise'i son derece rahatlatan kapak hiçbir dirençle karşılaşmadan açıldı.

Sığınağı kuran kıyamet günü hazırlayıcısına içten bir teşekkür göndererek hızla merdivenden aşağı inmek için döndü.

"Hayır!"

Bağırış üzerine Carlise başını kaldırdı ve Susie'nin yaklaşık elli metre ö t e d e hızla yaklaştığını gördü.

Neredeyse arkadaşını tanıyamayacaktı. Normalde zarif olan saçları, kulübeye geldiğinde atkuyruğu yaptığı düzgün saçlarından dökölüyordu. Yüzüstü yere kapaklandıktan sonra ön tarafı kar ve toprakla kaplanmıştı.

Ama Carlise'in bir anlığına donup kalmasına neden olan şey yüzündeki nefret ve öfke ifadesiydi.

Bu nasıl onun arkadaşı olabilirdi?

Tommy'den ayrıldığında omzunda ağladığı kadın. Onun en derin umutlarını ve korkularını dinleyen kadın. Onunla birlikte gülüp ağlayan, ona destek olan kadın.

Arkadaşını kaybetmek neredeyse omzunun zonklaması kadar acı vericiydi.

Daha fazla silah sesi patladı ve Carlise içėüdüsel olarak eğildi - ta ki tanıdık olmayan ve ürpertici başka bir ses aniden etraflarında yankılanana kadar.

Gök gürültüsü gibi geliyordu ... ama gökyüzü maviydi, görünürde tek bir bulut bile yoktu.

Kapağın koluna uzanan Carlise, eski arkadaşına son bir kez bakmak için durakladı.

Susie durmuş ve ateş etmek için kendini hazırlamıştı ama artık Carlise'e bakmıyordu. Aksine, sığınağın ötesindeki bir şeye bakıyordu. Gözleri kocaman olmuş, öfkeli ifadesi şok ve korku dolu bir ifadeye dönüşmüştü.

Carlise'in onun neye baktığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama bunu öğrenecek zamanı da yoktu. Susie her an içinde bulunduğu trans halinden kurtulabilir ve onu öldürmeye kalkabilirdi.

Sığınağın kapısını çarptı ve kilit mekanizmasını kurcaladı. Sığınak zifiri karanlıktı ama Carlise güneşten uzak kaldığı için hiç o anki kadar minnettar olmamıştı. Kapının kurşun geçirmez olması gerektiğinden emindi çünkü kendine saygısı olan hiçbir hazırlıkçı böyle bir yer inşa edip de içeri girmeye çalışan düşmanlara dayanabilecek bir girişe sahip olmamak gibi bir hata yapmazdı.

"Bırakın gireyim! Lanet olsun, *beni içeri alın!*" Susie dışarıdan çığlık attı. Sesi boğuktu ama Carlise onu gayet iyi duyabiliyordu. Ve o kapıyı açmasına imkân yoktu. Eğer Susie böyle bir şans olduğunu düşünüyorsa, hayal görüyordu.

"Dağ düşüyor! *Aman Tanrım! Lütfen, Carlise! Lütfen! Lütfen!* Bana doğru geliyor! Gömüleceğim! *Beni içeri al, beni içeri al, beni içeri al!*"

Carlise eski arkadaşının kapıyı yumrukladığını duydu ama onun sesindeki mutlak dehşete karşılık vermek yerine k a p a k t a n geri çekildi ve yavaşça sığınağın arkasına doğru ilerledi.

"Bu bir çığ! Beni duyabiliyor musunuz? Beni içeri almazsanız öleceğim!"

Duyduğu gök gürültüsü dağdan kopan kar ve buz olmalıydı.

Carlise fiziksel olarak hasta hissediyordu ... ama o kapıyı açamazdı.

Susie onu *vurmuştu*. Kanaması vardı ve omzu hayatında hiç hissetmediği k a d a r acıyordu. Eski arkadaşı onu aylarca tehdit etmiş, takip edildiğini düşünmesine neden olmuştu. Eski sevgilisiyle çılgınca bir nedenden dolayı birlikte olmuştu ve şimdi de Carlise'in onu terk ettiği için bedel ödemesi gerektiğini düşünüyordu. Onu öldürmeyi ve cesedini Maine'in vahşi doğasında bir yere bırakmayı planlıyordu.

Şu anda hiçbir şey mantıklı gelmiyordu ama bildiği tek şey, Susie'nin sığınağa girmesine izin verirse, ikisinden sadece birinin dışarı çıkacağıydı.

Silah Susie'de olduğuna göre, bunun muhtemelen Carlise olmayacağını anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Susie'nin giderek artan umutsuz yakarışlarını duymazdan gelmek için tüm gücünü harcadı. Ormanda hızla ilerleyen bir trenin sesine benzer bir ses duydu ve sığınağın duvarları sarsıldı. Susie aniden kesilen delici bir çığlık attı.

Ve sonra Carlise, tam başının üzerinde sürekli olarak patlayan en gürültülü, en korkutucu gök gürültüsünden başka bir şey duymadı.

Sığınağın kapısının içeriye doğru patlamasını ve Baldpate Dağı'ndan aşağıya doğru kaymakta olan tonlarca kaya ve karın içeri girmesini bekliyordu. Ama kapı dayanmıştı. Çığ sonsuza dek sürecekmış gibi görünürken ses devam etti.

Carlise tekrar vurulmaktan kurtulduğu için rahatlamıştı ... ama sadece bir an için. Sonra suçluluk duygusuna kapıldı. Susie dışarıda, *çığ*ın tam yolunun üzerindeydi.

Hayatta kalma şansı vardı. Carlise her zaman çığdan kurtulan insanlar hakkında bir şeyler okurdu. Ama etrafta onu çıkaracak kimse olmadığına göre, arkadaşı muhtemelen ölmüştü.

Ölmüştü.

Kendi durumunun gerçekliği Carlise'e çarptı. Kayma yolundan uzakta güvende olabilirdi ama yer altındaydı. Çığın sığınağın girişini gömdüğü kesindi. Ve burada hiç erzakı yokmuş gibi görünüyordu. Metal raflar boştu.

O da Susie gibi canlı canlı gömülmüştü.

Carlise kontrol edemedi dudaklarından bir inilti çıktı. Sığınağın duvarına yaslanana kadar geri geri gitti ama omzu yüzeye değdiği anda acı içinde haykırdı. Sadece gömülmekle kalmamıştı, aynı zamanda vurulmuştu, hava deliği kapatılmıştı ve Riggs o lanet mektubu bulup onu terk ettiğini düşünecekti!

Panik onu ele geçirmeden önce derin bir nefes alan Carlise başını salladı.

Hayır. Kameralar vardı. Susie'nin arabası hâlâ kulübenin önünde duruyordu. Çantaları içindeydi ve muhtemelen her iki kapısı da hâlâ açıktı. Ve Baxter'ın hâlâ banyoda çıldırdığından, muhtemelen tırmalayıp ısıarak çıkmaya çalıştığından hiç şüphesi yoktu.

Riggs onu bulmaya çalışacaktı. Bunu biliyordu.

Tek soru, bunu nasıl yapacaktı. Başının üstündeki kar ne kadar derindi? Evden bu kadar uzakta arama yapabilir miydi?

Kabin mi? Kaçarken gömüldüğünü mü düşünecekti? Sığınağı kontrol etmeyi düşünse bile, her şeyi kaplayan karla onu nasıl bulacaktı? Kapı bu kadar enkazın altında gömülüken?

Açlıktan ölmekten ya da boğulmadan önce bulunma ihtimali yok denecek kadar azdı.

Carlise'in yanağından bir damla yaş süzüldü. Sonunda hayallerinin erkeğini bulmuştu ama ondan hayal edilebilecek en acımasız şekilde koparılmıştı. "Özür dilerim," diye fısıldadı. Sözleri evin içinde yankılanıyor gibiydi. metal kutu. Çığ durduğuna göre artık her şey sessizdi. Çok sessizdi.

"Buradayım Riggs," dedi yüksek sesle. Kendi sesini duymak, baskıcı ve korkutucu sessizliğe tercih edilirdi. "Ben buradayım."

Carlise dizlerini yukarı çekip kollarını dizlerine doladı ve omzundaki acıyı görmezden gelmeye çalıştı. Şu anda en az endişelendiği şey buydu. Başı dizlerinin üzerine düştü ve umutsuzca tuttuğu gözyaşlarını bıraktı.

On Beşinci Bölüm

Chappy arabasını çekerken kaşlarını çatı. Her iki ön kapısı da ardına kadar açık duran bir araç kulübenin önüne gelişigüzel park edilmişti ama içinde kimseyi göremiyordu.

Burada kim vardı ve kapılar neden açıktı?

Maine plakasını fark etti ama RAV4 kullanan birini tanımıyordu. Hemen alarma geçti. Carlise'in bir takipçisi olduğunun her zaman farkında olan Chappy, Jeep'inin torpido gözüne uzandı ve onu rahat bırakmaya meyilli olmayan rastgele bir ayı ya da geyikle karşılaşma ihtimaline karşı yanında taşıdığı silahı çıkardı.

Hızlı adımlarla yürüyen Chappy, RAV4'e doğru yöneldi ama tanıdık bir ses onu olduğu yerde durdurdu.

Daha önce sadece bir kez çığ sesi duymuştu ama bu sağır edici ses beynine kazınmıştı. Uzaktan gelen bir gök gürültüsü gibiydi ve yüzlerce ton kar ve kaya yaklaştıkça gök gürültüsü daha da artıyordu.

Vücudundaki tüm kaslar gergin olan Chappy, gözlerini Kelpate Dağı'na dikti. Kulübesi kayma bölgesinin dışındaydı. Beyni bunu biliyordu ama yine de vücudunun kaçma içgüdüleriyle savaştı.

Çığın sesi yakındı. Gerçekten yakın.

Chappy kendini cipin etrafından dolanmaya ve merdivenlerden kulübeye çıkmaya zorladı. Tam o anda bir kayma olsa bile, güvendeydi. Carlise'e bulundukları yerde iyi olduklarına dair güvence vermek istedi. Araştırmasını yapmış ve kulübesinin olabilecek herhangi bir kaymadan etkilenmeyeceğinden emin olmuştu.

Ama kapıyı açar açmaz, Chappy onun orada olmadığını anladı. Sadece banyoda da değildi. Daha önce Carlise'in varlığıyla dolmuş olan kulübede boş bir his vardı. O buraya ışık ve sevgi getirmişti.

dünyasına ve evinden uzaktaki bu eve. Şu anda ikisi de yok gibiydi.

Sonra banyodan gelen başka bir ses kalbini yerinden oynattı.

Boğazı

nı. Baxter, ürkek adamdan hiç duymadığı bir şekilde hırlıyordu. daha önce köpek.

Carlise'i görmeyi umarak banyonun kapısını açtı ama odadan sadece Baxter çıktı. Köpek odanın içinde burnu yere degecek şekilde koşturduktan sonra kapıya gitti ve yüksek sesle havlamaya başladı.

Chappy'nin hissettiği korku neredeyse ezici boyuttaydı.

Carlise kayıptı, Baxter banyoya kapanmıştı, tanımadığı bir araba iki kapısı da açıktı. Ve şimdi düşününce, arka koltukta Carlise'in bavulunu gördüğünü sandı.

Kahretsin. *Gidiyor* muydu? Onu alması için bir araba servisi mi çağırmıştı?

Hayır. Onu bırakmazdı. Bunu iliklerine kadar biliyordu.

Baxter kapıyı tırmaladı ve havlamaya devam etti. Sanki "Ne bekliyorsun?" der gibi Chappy'ye baktı. Aç şunu!"

Chappy'nin damarlarında adrenalin dolaşıyordu. Mutfak tezgâhının üzerinde duran uydu telefonunu ve lavabodaki kirli bulaşıkları fark etti. Carlise onları asla böyle bırakmazdı. Kendisi gibi o da temizlik hastasıydı ve yürüyüşe falan çıkmış olsa bile -ki bunu tek başına yapacağından şüpheliydi; o yokken içeride kalıp çalışmayı planladığını söylemişti- kirli bulaşıklar ortalıkta dururken kulübeyi terk etmezdi.

Ayrıca masanın üzerinde kâğıtlar ve daha önce orada olmayan bir kalem vardı. Carlise'in işi bittiğinde her şeyini toplamak konusunda titiz olduğu gerçeği olmasa normalde sorgulamayacağı bir şeydi bu. Notları söz konusu olduğunda biraz analistti.

Etrafına dikkatle baktığında, birkaç şeyin uygunsuz görüldüğünü fark etti. Kanepenin üzerindeki battaniye katlanmamıştı, Carlise her kalktığında bunu yapmayı alışkanlık haline getirmişti. Tuvalet molalarından sonra Baxter'ın ayaklarını silmek için kullandığı havlu portmantoya asılmak yerine yerde duruyordu.

Kameraları kontrol etmeli, kendisi eve gelmeden önce neler olduğunu görmeliydi.

Dışarı koştu, mutsuz Baxter'ı evde kalmaya zorladı, jeneratörü çalıştırırken kalbi çılgınca çarpıyordu. Cep telefonuna bakarak yemin etti. Wi-Fi çalışmıyordu. *Yine çalışmıyordu*. Ve bunu düzeltmek için antenle oynayacak zamanı yoktu.

Yardıma ve Carlise'i bulmaya ihtiyacı vardı. Belli ki yakınlarda bir yerde değildi. O cipin sahibi de burada değildi ama aracın kendisi ona ikisinin de hâlâ bölgede, dağda bir yerlerde olduğunu söylüyordu.

Chappy jeneratörü kapattı, sonra evden çıkarken aldığı uydu telefonundan önceden programlanmış bir numarayı tuşladı ve sabırsızlıkla JJ'in cevap vermesini bekledi. Verandaya döndüğünde Baxter evin içinden bir kez daha havladı. "Bekle, Bax. Seni dışarı çıkarmadan önce yardım çağırmam gerekiyor."

"Hey, daha yeni çıktın buradan. Neyi unuttun?" JJ telefonda kıkırdarak sordu.

"Yardıma ihtiyacım var," dedi lafı dolandırmadan. "Sorun nedir?" JJ sordu, ses tonundaki tüm mizah kaybolmuştu.

"Kulübeye vardığımda, kulübenin önünde tanımadığım bir araba vardı, Baxter banyoda kilitliydi ve Carlise'den ya da o arabanın sahibinden hiçbir iz yoktu."

"Kahretsin. Sence sapığı onu buldu mu?" JJ sordu.

"Hiçbir fikrim yok, çünkü lanet Wi-Fi'yi çalıştıramadığım için kameralarımı kontrol edemiyorum, ama evet olduğunu tahmin ediyorum."

"Kahretsin! Nasıl?"

O anda Chappy'nin aklına korkunç bir düşünce geldi. "Konuştuğu tek kişiler annesi ve en iyi arkadaşı."

"Carlise herhangi birine e-posta göndermiş olabilir mi? Mesajlarını kontrol ettiğinizde telefonu takip edilmiş olabilir mi?"

"Muhtemelen. Ama Carlise tanımadığı birine, eski erkek arkadaşına ya da babasına kapıyı açmazdı."

"Arkadaşı olduğunu mu düşünüyorsun?" JJ, Chappy'nin söylemediği şeyi anlayarak sordu.

"Öz annesinin onu takip ettiğinden şüpheliyim. Yakın görünüyorlar. Susie'yle ne konuştuğunu bilmesem de, muhtemelen arkadaşının onun nerede olduğu hakkında iyi bir fikir sahibi olmasına yetecek kadar şey anlatmıştır."

"Bilmiyorum, Chappy," dedi JJ kuşkuyla. "Kulüben ıssız bir yerde."

"Bunun farkındayım ama yine de bulunabilir. Başka bir şey daha var," dedi Chappy arkadaşına.

"Ne?"

"Kulübeme doğru yürürken bir kayma sesi duydum. Doğuya doğru."

"Siktir."

"Evet. Ve garaj yolumdaki arabanın iki ön kapısı da

Açık."

"Ne düşünüyorsun?"

"Teyit etmek için daha sonra erişebildiğimde kameraları kontrol edeceğim.

Sanırım arkadaşı buraya geldi ve Carlise de hiç düşünmeden onu içeri aldı. Onlar konuşurken bir şey oldu ve ... belki de kedi çantadan çıktı? Belki de Susie'nin sapığı olduğunu öğrendi. Arabanın iki kapısının da açık olduğunu düşünürsek, kadın onu kendisiyle gitmeye zorlamış olmalı. Ama araç hâlâ buradaysa, bu Carlise'in kaçtığı anlamına gelir."

"Muhtemelen bir çığın içine doğru," dedi JJ acımasızca. "Eviniz her yönden çalılıklarla çevrili olduğu için gitmiş olabileceği en muhtemel yön bu. "

"Sana ve diğerlerine ihtiyacım var," dedi Chappy, sesi titreyerek. "Gömülmüş olabilir! Yardıma ihtiyacım var."

"Yola çıktım bile. Diğerlerini arayacağım. Geliyoruz, Chappy. Ama bu kadın Carlise'i takip ediyorsa, muhtemelen tehlikelidir. Sakın gardını düşürme."

Chappy de aynı şeyi düşünmüştü. "Bırakmayacağım. Siz buraya geldiğinizde ben çoktan aramaya çıkmış olacağım."

"Seni bulacağız. O iyi olacak," dedi JJ.

"Bunu bilemezsin," dedi Chappy zayıf bir sesle, kelimeler dilinde asit gibi yanıyordu.

"Hepimizle birlikte cehennemi yaşadığınızı biliyorum. Senin olması gereken kadını bulmuşken şimdi onu kaybetmene imkan yok. O akıllı biri, Chappy. Kimsenin onu o arabaya bindirmesine izin vermeyecek kadar akıllıydı. En iyi seçeneğinin kaçmak olduğunu biliyordu. Orası *senin* ormanın. Onu bulacağınızı biliyordu."

Chappy derin bir nefes aldı. Kesinlikle onu bulacaktı. Baxter yüksek sesle havladı.

"Vay canına. Baxter mıydı o?"

"Evet, telefonu kapatmamı ve onu dışarı çıkarmamı istiyor, hem de çok kötü." "Onu takip edebilir," dedi JJ.

Chappy gözlerini kırptırdı. Bunu hiç düşünmemişti bile. Baxter Carlise'e hayrandı. Bakışları onu kulübenin içinde ve dışında her yerde takip ediyordu. Ve belli ki tuvalette kilitli kalmaktan hiç hoşlanmamıştı.

Arkadaşı haklıydı, Baxter muhtemelen Carlise'in izini *sürebilirdi*. Onu o kar fırtınasının ortasında bulmuş, sonra da Chappy'yi doğruca ona götürmüştü.

Şimdi de aynısını yapabiliirdi.

"Gitmem gerek," dedi JJ'e.

"Git. Yola çıkıyoruz. Dikkatli ol. Denizaşırı ülkelerdeki o pisliklerden kurtulduktan sonra akli başında olmayan bir kadın tarafından alaşağı edilmeni istemiyorum."

"10-4. Sonra görüşürüz."

JJ başka bir şey söylemeden telefonu kapattı. Chappy telefonu ceketinin iç cebine soktu ve kapıya yöneldi. "Onu bul, Baxter. Carlise'i bul." Sonra kapıyı açtı.

Köpek bir anda dışarı fırladı. Çılgınca kulübenin etrafını kokladı, belli ki Carlise'in kokusunu almaya çalışıyordu. Kulübenin önüne park edilmiş cipe yöneldi ve ön patilerini yolcu koltuğuna koydu.

Sonra aşağı atladı ve ormana doğru havalandı.

"Kahretsin! Dayan, Baxter! Beni bekle!"

Ama köpek kimseyi beklemiyordu. Chappy pitbull'un peşinden koştu, ağaçların arasına girip çıktıkça ona göz ucuyla bakıyordu.

Etrafındaki sessizlik ürkütücüydü. Genellikle kuş cıvıltıları, ağaçların arasından esen rüzgâr, bir tür gürültü olurdu. Ama çığın gürültüsünden sonra sanki orman nefesini tutmuş gibiydi.

Ses eksikliği Chappy'nin omuzlarına ağır bir battaniye gibi çökmüştü. Carlise'in yardım için bağırışını duymayı tercih ederdi. Bir şey duymayı. Hâlâ hayatta olduğunu gösteren *herhangi bir şey*.

"Carlise?" diye seslendi koşarken.

Karşılığında duyduğu tek şey daha bunaltıcı bir sessizlik oldu. Ağaçların arasından Baxter'ı takip ederken, köpeğin nereye gittiğini bilmesi için dua etti.

Sonunda onları gördüğünde birkaç dakikadır koşuyordu - karda ayak izleri. Havalar ısındığı için karların çoğu erimişti ama hepsi değil. Kardaki izler moralini düzeltmişti. Carlise bu tarafa gitmişti. Hayatı üzerine bahse girmişti.

Carlise'in hayatı üzerine bahse girmişti.

İki çift parmak izi gördü ve aralıklara bakılırsa her iki kişi de koşuyordu. Susie'nin Carlise'i kovaladığını düşündü ve kararlılığı daha da sertleşti. En iyi arkadaşı olsun ya da olmasın, o düşecekti. Carlise'in suç duyurusunda bulunmasını ve kadının mümkün olduğunca uzun süre hapiste kalmasını sağlayacaktı.

Carlise'in iyi olmadığı fikrini aklına bile getirmeyecekti. Arkadaşı ciddi bir şey yapmış olabilirdi.

Chappy parmak izleri durana kadar koştu. Koştuğu nispeten düz alan büyük ölçüde değişince izlerini kaybetti. Artık yolunda bir kar dağı vardı. Çıığdan kalan kar ve kayalar.

Carlise ve onu takip eden kişi doğrudan çııgın yoluna doğru koşmuşlardı.

Baldpate Dağı'nın yamacından aşağı düşen tonlarca kara bakarken midesi bulandı.

Bir havlama sesi duydu ve Chappy başını kaldırıp baktı. Baxter karın ü s t ü n d e durmuş ona bakıyordu.

Chappy bir teröristi elli metreden vurabilirdi. Çıplak elleriyle birini nasıl öldüreceğini biliyordu. İşkence görmüş ve dudaklarından bir acı iniltisinin bile geçmesine izin vermemişti. Ama bu

Carlise'inin muhtemelen bir çııgın altında kaldığını bilmek kaldırabileceğinden çok daha fazlaydı. Onun yanında olsa bile bunu düzeltemezdi. Onu korumak için tonlarca karı tutamazdı.

Ve şu anda, kar düştüğünde onun bir şekilde dağdaki bu konumundan uzakta olması için dua etmekten başka bir şey yapamıyordu.

Baxter tekrar havladı, bu sefer tekrar tekrar.

Eğer köpek onu takip etmesini istiyorsa, Chappy de bunu yapacaktı. Baxter'ın onu karın üzerinden diğer tarafa geçirmesi mümkündü, belki orada Carlise'in izini tekrar bulabilirdi.

Devasa kar yığını Chappy'nin boyu kadardı ve kendini tepeye taşımak için harcadığı çabadan dolayı homurdandı. Baxter'ı takip etti.

Ama köpek onun dehşete düşmesine neden olacak şekilde geniş kar yığınının yarısında durdu ve kazmaya başladı.

"Kahretsin!" Chappy köpeğin yanında dizlerinin üzerine çökerek çıplak elleriyle kazmaya başladı. Eğer Carlise karın altındaysa, bir an önce ona ulaşması gerekiyordu. Boğuluyor olabilirdi!

"Hayır," dedi Chappy yüksek sesle ve daha hızlı kazmaya başladı. Elleri hızla uyuşmaya başladı. Taşlar ve buz etini parçalıyordu ama acıyı hissetmiyordu. Tek düşünebildiği Carlise'e ulaşmaktı.

Ne kadar zamandır kazdığını bilmiyordu ama yavaşça kalçalarının üzerine oturup acı dolu bir nefes verdiğinde otuz dakika ya da daha fazla olmuş olmalıydı.

Çok uzun zaman olmuştu. Carlise oranın altındaysa, ölmüştü. Kazdığı süre boyunca oksijensiz hayatta kalmasına imkân yoktu.

"Baxter," dedi kırık bir sesle.

Köpek onu görmezden geldi, hâlâ karın derinliklerini kazmaya çalışıyordu. "Dur, Bax," diye tekrar denedi. "O gitti."

Ama köpek duraksamadı bile. Patileri kanıyordu, tıpkı Chappy'nin parmakları gibi, ama köpeğin azmi hiç azalmadı.

Kendisine daha fazla zarar vermesini istemeyen Chappy, tasmaını tutmak için uzandı. Şaşırtıcı bir şekilde Baxter hırladı.

Chappy hemen bıraktı, son bir saat içinde zaten gerçekliği haline gelmiş olan cehennemün üstüne bir de ısırılmak istemiyordu.

Köpeğin tasmaını bırakır bırakmaz Baxter hemen kazmaya geri döndü. Biraz ilerleme kaydetmişlerdi, üzerinde çalıştıkları çukur artık birkaç metre derinliğindeydi ama Chappy'nin söyleyebildiği kadarıyla, yere ulaşmadan önce aşmaları gereken en az bir metre ya da daha fazla kar, buz ve kaya vardı.

Topuklarının üzerine oturdu ve bir süre daha Baxter'ı izledi. Sonra başını arkaya yatırdı ve mavi gökyüzüne baktı. Gözleri yaşlarla doldu ve onların düşmesine izin verdi.

Kendini hiç o anki kadar çaresiz hissetmemişti. Carlise'i koruyacağına, onu güvende tutacağına söz vermişti ve başarısız olmuştu. Hem de büyük bir başarısızlık.

Ona en çok ihtiyacı olduğu anda yanında olamamıştı. Keresteciye uğrayıp Baxter'a köpek kulübesi yapmak için biraz kereste almasaydı, Susie geldiğinde kulübede olacaktı. Karakolda daha hızlı olsaydı, JJ ile o kahveyi içmeseydi, markette o kadar zaman geçirmeseydi...

Bir sürü keşke. Pek çok pişmanlık.

"Chappy?"

Adının söylendiğini duydu ve bir an için kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Carlise! Karın altında değildi. Baxter yanıliyordu! Boşuna kazıyordu.

Ama sonra beyni harekete geçti. Duyduğu ses erkekti. Carlise değildi.

"Buradayım!" diye

bağırdı. "Geliyoruz!"

Chappy sesi şimdi tanıyordu. Bob'du. Arkadaşları gelmişti. Kulübesine varmak için çok iyi zaman geçirmişlerdi. Buraya gelmek için çok hızlı ve pervasızca araba sürdüklerinden hiç şüphesi yoktu. Ama bunun yeterli olacağını sanmıyordu.

Dönüp karlara baktı ve Bob, Cal, JJ ve Şef Rutkey'nin kendisine doğru koştuğunu gördü. Kayalar ve engebeli kar onları

Çok hızlı hareket ediyorlardı ama buradaydılar. Daha da iyisi, her biri bir kürek taşıyordu.

"JJ bize çığdan bahsetti, biz de bunların i ş e yarayacağını düşündük," dedi Bob, yüzündeki ciddi ifade hiç şüphesiz Chappy'ninkini taklit ediyordu.

"Kahretsin, dostum. Ellerin," dedi Cal kaşlarını çatarak, adamlar yüksek kar setini aştıktan sonra.

"Ben iyiyim," dedi Chappy sessizce, küreklerden biri için elini uzatarak.

JJ başını salladı. "Biz hallederiz. Kımılma."

Chappy arkadaşını azarlamak üzereydi ki polis şefi Alfred kolundan tutarak ayağa kaldırdı ve Baxter'ın hâlâ çılgınca kazmaya çalıştığı çukurdan uzaklaştırdı.

"Bu işi halledeceğiz evlat. Köpeği tut ki bu çukuru genişletip kadınını bulabilelim."

Chappy bu kez Baxter'ın ensesinden tuttu ve onu çukurdan uzaklaştırdı. Şaşırtıcı bir şekilde köpek ona izin verdi. Chappy onun yanında diz çöktü ve arkadaşları kar ve taşları delikten uzağa fırlatırken nefesini tuttu. Onlar kazdıkça çukur hızla genişledi ve derinleşti.

Ama hâlâ Carlise'den bir iz yoktu.

Onu bulamadan çukurdan çıkardıkları her kürek dolusu kar ve molozla birlikte Chappy'nin umutları daha da azaldı.

"Buranın doğru yer olduğundan emin miyiz?" Bob sordu.

"Evet," diye cevap verdi Chappy herkesten önce. "Baxter doğruca buraya geldi ve kazmaya başladı. O buralarda bir yerde."

Üçlü biraz daha kazdıktan sonra Şef Rutkey, "Kahretsin, bir çam ağacı ikiye katlanmış. Altındaki kara ulaşmadan önce etrafını kazmamız ve onu kurtarmamız gerekecek."

Onun sözleriyle ilgili bir şey Chappy'nin beyinde tıkırdadı ve neredeyse bir saattir ilk kez içinde yeniden umut yükseldi.

"Sığınak!" diye haykırdı, deliğin yanına gitti ve derinliklerine baktı.

"Ne? Ne sığınağı?" diye sordu şef.

"Burada eski bir hazırlık sığınağı var," dedi JJ ona.

"Evet, doğru," dedi Alfred. "Burada yaşadığımız son çığda sürüklenen kulübenin sahibi olan yaşlı adam. Paranoyak bir orospu çocuğuydu. Hiç de dost canlısı değildi. Bir sığınağı olduğunu ancak karısı içeride kilitli kaldığında ve onu çıkarmak için yardıma ihtiyacı olduğunda öğrendim."

Evime bizzat geldi ve bana gizlilik yemini ettirdi. Onu dışarı çıkardığımızda harap haldeydi ama fiziksel olarak iyiydi. Her şeyi unutmuştum."

"Çam ağaçları," dedi Chappy. "Dışarıdayken sığınağın yerini **b e l i r l e m e k** için kullandığım işaret. Buralarda bir tek onlar var. Sığınak onların dibindeydi."

Cal, "Etrafını kazdığımız ağaçlar dağdan aşağı sürüklenmiş olabilir," diye uyardı.

Ama Chappy başını salladı. "Sığınağa ulaşmayı başardı. Yaptığını *biliyorum*. Geçen hafta ona gösterdim. Ve ayak izleri kayma yüzünden silinmeden önce oraya doğru gidiyordu. Ve Baxter bizi buraya getirdi. Aşağıda olmalı!"

"Peki ya arkadaşı?" Cal tek kaşını kaldırarak sordu.

Chappy onun bakışlarıyla karşılaştı ve Cal'ın ne düşündüğünü hemen anladı. "Bilmiyorum. Belki ... belki ikisi de oradadır."

"Kahretsin," dedi JJ ve tekrar kazmaya başladı, şimdi biraz daha hızlı.

Dakikalar sonra adamlar ormanın zeminine ulaşmışlardı. Kazdıkları çukur en az altı metre derinliğinde ve birkaç metre genişliğindeydi ve başlarının üst kısmı kenarından görünüyordu. Baxter'ın kazmaya ilk başladığı yerin hemen altında sığınağın kapısını ortaya çıkarmışlardı.

JJ kapıyı çekti ama yerinden oynamadı.

Daha sert çekmeye çalışırken hayal kırıklığı içinde, "Sıkışmış,"

dedi. "Çekil," dedi Chappy. "Bırakın beni."

O ve Alfred, Bob ve Cal'ın delikten çıkarılmasına yardım ederek Chappy'nin atlaması için yer açtılar. "Sıkışmamış. Kilitli," dedi, rahatlamıştı ve neredeyse bayılacaktı.

Sadece içeriden kilitlenebiliyordu.

"Doğru," dedi Alfred yukarıdan, onun aklından geçenleri okuyarak. "Adamın karısı içeride sıkıştıktan sonra, kapıyı daha kolay açılacak şekilde yeniden yapılandırdı ama güvenlik önlemi olarak sadece içeriden kilitlenebiliyordu. İsteddiği son şey bir leş yiyeceğinin -onun deyimiyle, benim değil- gelip onları orada sıkıştırmasıydı."

Chappy kapının yanında dizlerinin ü z e r i n e çöktü ve eğildi. "Carlise? İçeride misin? Benim, Riggs! Kapının kilidini aç. Güvendesin. Çığ düştü."

Hemen cevap gelmeyince, "Susie . . . ?"

Beş adam da nefeslerini tutmuş, sığınakta birinin hayatta olduğuna dair bir işaret bekliyordu.

Karanlık sığınakta zamanın hiçbir anlamı yoktu. Carlise duvarlardan birine yaslanırken titredi. Hayal gördüğünü umuyordu ama nefes almanın ilk girdiği zamankinden daha zor olduğunu hissediyordu. Gerçi bunun ne kadar uzun zaman önce olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Aklı gitmek istemediği yerlerde dolaştı. Boğulmanın acı verip vermediğini merak etti. Boğazını tırmalayıp orada olmayan havayı içeri almaya mı çalışacaktı, yoksa sadece uykuya mı dalacaktı?

Duyguları, sığınağı bulduğu ve çığdan kurtulduğu için minnettar olmaktan Susie'nin ihanetine duyduğu üzüntü ve öfkeye kadar çılgınca değişiyordu. Sonsuza kadar Riggs'i düşünmemeyi başarmıştı ama şimdi onu düşünmekten kendini alıkoyamıyordu.

Soğuk zemine uzanmak için yer değiştirdi, bir topun içine kıvrıldı ve omzundaki kurşun deliği bir kez daha kendini gösterdiğinde küfretti. Bir süre önce paltosunu çıkarıp top haline getirmiş, kanamayı durdurmak için duvara yaslamıştı ama tekrar giyecek enerjisi yoktu.

Riggs'in kulübesine rastladığı için ne kadar şanslı olduğunu düşündü. O hastayken ne kadar endişelendiğini. Uyurken ne kadar huzurlu görüldüğünü, gülümsediğinde ne kadar yakışıklı olduğunu ve basit bir kahkahayla onu nasıl tahrir edebildiğini.

Onun nasırlı ellerinin teninde bıraktığı hissi özlüyordu. Odun keserken ne kadar güçlü ve erkeksi görüldüğünü. Baxter'ı sevebilmek için onunla nasıl bebek gibi konuştuğunu. Ne kadar korumacıydı.

Onun içinde nasıl hissettiğini, dört çocuk istediğini itiraf ettiğinde gözlerinin nasıl parladığını.

Bu adamla ilgili *her şeyi* özlüyordu.

Susie'den kaçabilmiş, bu sığınağı bulabilmiş ve kahrolası bir çığdan sağ çıkabilmişken oksijensizlikten ölmesi hiç de adil değildi.

Ölmek istemiyordu. Yaşamak istiyordu. Riggs'i istedi.

Newton'u keşfetmek istedi. Küçük kasabadaki evini görmek istiyordu.

Gözlerinden yaşlar döküldü ve tıkalı burnu nefes almasını daha da zorlaştırdı.

Carlise doğrulup oturdu. Çevirdiği aşk kitaplarındaki tekmeleyici kahramanlar gibi olmak istiyordu. Bu durumdan kurtulmanın yolunu kendi başına bulabilmek ve Riggs'e çaresiz olmadığını göstermek istiyordu. Maine'in engebeli ormanlarında bunu başarabileceğini.

Ama bunun yerine ölecekti.

Tanrım, karlar eridiğinde cesedini bulanın Riggs olmamasını umuyordu. Her şeyden sonra bunu da yaşamasını istemiyordu.

Carlise iç çekerek, omzundaki sancıya aldırış etmeden yukarı çekilmiş bacaklarını kavradı ve yanağını dizlerine yaslayarak gözlerini kapattı. Nefes almak artık kesinlikle daha zordu. Ve sersem gibiydi. Belki de kan kaybından.

Riggs'in sesini neredeyse kafasının içinde duyabiliyordu. Onu ne kadar sevdiğini, onunla ne kadar gurur duyduğunu söylüyordu. Ne kadar cesur olduğunu.

Artık resmileşmişti, ölüyordu. Riggs'in sesini duymasının imkânı yoktu. Beyni ona oyun oynuyordu. Kesinlikle halüsinasyon görüyordu.

Bir saniye sonra başını kaldırdı ve kıpırdamadan durdu. Hayır,

Riggs'in sesini duyabiliyordu!

Boğuktu ve ne dediğini anlayamıyordu ama bu onun sesi olmalıydı!

Kollarını bacaklarının etrafından indirdi, ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü ve kapının olduğunu düşündüğü yöne doğru sürünmeye başladı.

B a ş ı n ı sert bir şeye çarptı ve midesi bulandı.

"Kusma, kusma," diye yüksek sesle kendini uyardı. Kendi sesini duymak garip hissettiriyordu. Sığınağa girdikten kısa bir süre sonra kendi kendine konuşmayı bırakmıştı. Ama bir şekilde bu ona güç veriyordu. Henüz ölmemişti ve geleceği için sahip olduğu her şeyle savaşıyordu.

Elini duvara koyarak sığınağın bir tarafını kaplayan metal rafları hissetti. Riggs'in ona ilk kez gösterdiği zamanki alanın neye benzediğini hayal meyal hatırlıyordu ve yavaşça merdivenin bulunduğu uca doğru ilerledi.

İşte o zaman sesi tekrar duydu -Riggs'in sesi olduğu kesindi.

"Carlise? Orada mısın? Benim, Riggs. Kapıyı aç. Güvendesin. Çığın işi bitti. Susie?"

Susie cevap vermek için ağzını açtı ama birden konuşamaz oldu. Sanki hiç oksijen kalmamış gibi hissediyordu.

Bir an için paniğe kapıldı. Eğer o kapıya ulaşamazsa ölecekti. Ve Riggs'i tekrar görmeye çok yakındı! Kollarını onun etrafında hissetmeye.

Hareket etmek zorundaydı. Kurtarılmaya bu kadar yaklaşmışken şimdi başarısız olamazdı.

Merdivenin yardımıyla ayakta durmaya başladı, omzu ağrıyordu. Bacağını ilk basamağa kaldırmak için tüm gücünü harcaması gerekiyormuş gibi hissediyordu ama içinde kararlılık yükseldi. Bunu yapabiliirdi. Başka şansı yoktu.

Carlise annesini düşündü. Ne kadar güçlü olduğunu. Taciz içeren bir ilişkide yıllarca nasıl hayatta kaldığını. Onu gururlandırmak istiyordu. Ona ne kadar ilham kaynağı olduğunu söylemek için bir şans istiyordu.

Merdivenin birkaç basamağında durup kolunu kilide doğru uzatırken omzu acı içinde bağırdı. Tam olarak u z a n a m ı y o r d u . Bir basamak daha çıkması gerekecekti. Dikkatlice destek alarak kilidi kaydırmak için gereken kaldırıcı sağladı.

Ölü sürgüyü kavradı ve hareket ettirmeye çalıştı, ama kolu çok zayıf ve ağırlıydı ve başı çok dönüyordu. Hareket ettiremiyordu.

"Riggs," diye fısıldadı, neredeyse umutsuzluğa kapılmıştı. O çok yakındaydı. Kapının diğer tarafındaydı ama yine de kilometrelerce uzakta olabilirdi.

Zayıf sesini duyup duymadığından emin değildi ama o n u , aralarında hantal bir kapı olmadan, hemen yanında duruyormuş gibi rahatlıkla duyabiliyordu.

"Kapıyı aç, tatlım. Bunu yapabilirsin. Yapabileceğini biliyorum! Tek yapman gereken şu metal parçasını birkaç santim oynatmak. Gerisini ben hallederim. Adamların hepsi burada, bir de Baxter. Beni doğruca sana getirdi. Sen güvendesin. Yap şunu tatlım. Benim için. Çocuklarımız için. Arkadaşlarımız için. *Lütfen.*"

Kendini iki saniye sonra bayılacakmış gibi hisseden Carlise, tekrar deneyecek gücü olduğunu düşünmüyordu. Ama eli hiç düşünmeden hareket etti.

Ve bir anda kapının kilidi açıldı.

Sürgü hareket ettiği anda Riggs oradaydı. O kadar uzun süre karanlıkta kaldıktan sonra güneş ışığı kör ediciydi ve Carlise hemen gözlerini kapadı. Bir an için düştüğünü hissetti, sonra Riggs onu yakaladı. Geriye düşmemesi için onu tutuyordu, kolları üst göğsünün etrafında kenetlenmişti.

Derin bir nefes aldı, kutsanmış oksijen ciğerlerine doldu.

Sonra Riggs onu kaldırıp sığınaktan dışarı çıkarırken, omzu acı içinde haykırdı.

"Kahretsin, kan nereden geliyor?" JJ sordu.

"Bilmiyorum. Ne acıyor tatlım?" Riggs telaşlı bir sesle sordu.

Ama Carlise konuşamıyordu. Cığerlerine olabildiğince çok hava almaya çalışmakla meşguldü.

"Çevirin onu. Sırtı kan içinde," dedi JJ sakın bir ses tonuyla ve bu sözlerine rağmen Carlise'i bir şekilde rahatlattı. Hâlâ kan kaybından ölüyor olabilirdi ama JJ'in sakinleştirici sesi paniğe kapılmasını engelledi.

"Riggs," diye mırıldandı.

"Buradayım, tatlım."

Onu görebilmek için gözlerini araladı. Bakışlarındaki endişe ve sevgi neredeyse yeniden nefesini kesiyordu. "Seni terk etmiyordum. Bana eşyalarımı toplattı ve o notu yazdırdı."

"Ne notu?" Bob tepelerinde bir yerden sordu.

Ama Carlise bakışlarını sevdiği adamdan ayırmadı. Notu okuduğunda kendisinden şüphe ettiği için onu suçlamayacaktı ama bunun bir darbe olacağını da kabul edebilirdi.

"Bir not görmedim," dedi Riggs ona. "Ama görmüş olsaydım bile, *asla* "Beni öylece bırakıp gideceğini mi sandın?"

Carlise derin bir nefes daha aldı ve başını salladı.

Cal üstlerinden, "Onu yukarı kaldırın ki omzuna bir göz atabilelim," dedi.

"Dayan," dedi Riggs.

Carlise daha kendini toparlayamadan Riggs belinden tutup onu kaldırdı.

"Dikkatli ol," diye uyardı JJ, Carlise aniden havalanırken.

Carlise daha ne olduğunu anlayamadan, Bob ve Cal'ın desteğiyle güneşin altında, devasa bir kar yığınının üzerinde duruyordu. Gözleri alışmaya başladı ve Carlise hayretle etrafına baktı. Bölge, sığınağa girdiği zamanki haline hiç benzemiyordu. Karlı, kayalık bir çorak araziye benziyordu. Gördüğü ağaçlar, sanki kar dağdan aşağıya doğru kükrerken diplerinden kopmuşlar gibi, garip açılarla kardan dışarı çıkmışlardı.

Riggs delikten çıktığında onu hemen kollarının arasına aldı, sıkıca ve sabit bir şekilde tuttu.

"Sırtına bakmak için gömleğini kaldıracağım," dedi JJ sessizce. "Gözlerini benden ayırma, tatlım," diye emretti Riggs.

JJ'in gömleğinin eteklerini dikkatle tuttuğunu hissedince gerildi ama Riggs'in istediğini yaptı ve onun güzel gözlerine baktı.

"Seni seviyorum. Sen harikasın."

Riggs'in onun dikkatini dağıtmaya çalıştığı belliydi ama JJ gömleği omzunu inceleyecek kadar yukarı kaldırdığında Riggs tenine değen soğuk esintinin farkındaydı. "Susie'yi buldun mu?"

"Hayır. Seninle birlikte sığınağa girmedim mi?"

Carlise bakışlarını kaçırdı ama o buna izin vermedi. "Tatlım, lütfen. . . bana bak."

Baktı.

"Ne oldu?"

"O yaptı. O benim sapığımdı. Ona Newton'dan biraz bahsettim ve bu beni bulması için yeterliydi. Kasabada senin kulübeni sorduğunu ve yol tarifi aldığını söyledi. Sanırım beni kıskanıyordu. Ya da başka bir şey? Gerçekten bilmiyorum. Ama görünüşe göre Tommy'yi seviyormuş ve ben ondan ayrıldıktan sonra çıkmaya başlamışlar. Bir şekilde onu terk ettiğim için, insanlara onun kötü davrandığını söylediğim için cezalandırılmam gerektiğini düşünmüş. Bu hiç mantıklı değil, Riggs. Eğer artık onunsa, onu terk etmemi neden umursasın ki?"

Titreyen bir nefes aldı ve başını salladı. "Her neyse... silahı vardı. Baxter'ı vuracaktı. Bana gideceğime dair bir not yazdırdı. Arabaya binemeyeceğimi biliyordum, o yüzden kaçtım. Kaybolsam bile beni ormanda bulacağını düşündüm."

"Kesinlikle bulurdum," dedi Riggs.

JJ omzundaki kurşun yarasını yokladığında Carlise haykırdı. "Dikkatli ol!"

Riggs homurdandı.

"Özür dilerim. Kurşun hala orada gibi görünüyor. Gelmesi gerekecek dışarı."

Carlise debelenmeye başladı. "Hayır. Burada olmaz! Lütfen! Lütfen! Acıyor-"

"Sakin ol, tatlım. Onu çıkaracağını söylemedi. Biz sizi Newton'daki kliniğe götürecekler. Eğer yapamazlarsa, sizi daha büyük bir hastaneye gönderecekler. En iyi ilaçları alacaksın ve hiçbir şey hissetmeyeceksin. Söz veriyorum."

Carlise başını salladı ve sakinleşmeye çalıştı. Elbette JJ ormanın ortasında ameliyat yapmayacaktı. Sadece paniğe kapılmıştı.

"Onu taşıyabilir misin?" Cal sordu. "Onu sırayla dışarı çıkarabiliriz. Burada."

Riggs, "Onu aldım ama teşekkürler," dedi.

Carlise itiraz edip cesur davranmaya çalışmadan önce, onlara yürüyebileceğinden hiç emin olmasa da, Riggs onu dikkatle kollarına almıştı. Başını onun omzuna yasladı.

ve sağlam kolunu onun boynuna doladı. Diğeri kucağında gevşek bir şekilde yatarken, onu fazla hareket ettirmemeye çalıştı. Her itiş kakış sırtından aşağıya doğru acı gönderiyordu.

JJ ceketini Carlise'in üzerine örttü, Cal ve Bob da Riggs'in iki yanında durup kollarından tutarak çığdan kalan dik kar dağından aşağı inmesine yardım ettiler.

Baxter havladı ve Carlise sarsıldı. "O Baxter mıydı? O burada mı?" "Evet, bu o. Beni doğruca sana getirdi," dedi Riggs ona.

"Onu banyoya götürmek zorunda kaldım çünkü Susie'ye karşı çok agresif davranıyordu. O zaman anlamamıştım ama sanırım beni uyarmaya çalışıyordu. Dinlemedim," dedi Carlise üzüntüyle.

"Kendini suçlama," dedi Carlise'in tanımadığı bir adam arkalarından. Riggs'in omzunun üzerinden bakmak için başını kaldırdı.

"Ben Alfred Rutkey, polis şefiyim. Chappy bugün geldi ve durumunuzu açıkladı. Ben de araştıracaktım ama belli ki fırsat bulamadım."

Carlise başını salladı ve başını tekrar Riggs'in omzuna koydu.

"Nasıl vuruldun?" JJ sordu.

Carlise iç çekti. "Susie'den kaçarken. Arkamdan çılgınca ateş ediyordu. Atışlarından birinin şansı yaver gitti sanırım. Ayağı takıldı ve çığ sesini duyduğumuz anda sığınağa girebildim. O içeri girmeden kapıyı kilitledim." Sesi alçaldı ve hıçkırarak şöyle dedi: "Onu içeri almadım. Kapıya vuruyordu. *Yalvarıyordu*. Karın ona doğru geldiğini gördüğünü söylüyordu. Ama ben onu görmezden geldim. Onu öldürdüm!"

Beş adam birden "Hayır!" diye bağırdı.

Durum bu kadar ciddi olmasaydı Carlise bunu komik bulabilirdi. "Seni öldürecekti. Seni *vurdu*," dedi Cal şiddetle.

"Başına geleni hak etti," diye homurdandı Bob.

"Eğer içeri girmesine izin verseydin, şu anda ölmüş olurdun," diye onayladı JJ.

Polis şefi, "Sanırım cesedinin aranmasını ayarlamam gerekiyor," diye mırıldandı.

Ama önemli olan tek fikir, onu kollarında tutan adamın fikriydi. "Riggs?" diye fısıldadı. "Artık benim hakkımda farklı mı düşünüyorsun?"

"Evet," dedi tereddüt etmeden.

Carlise yüzünü buruşturdu.

Sonra devam etti. "İtiraf etmeliyim ki senin burada sudan çıkmış balık gibi olduğunu düşünüyordum. Sen bir şehir kızsın. Denemek istesen bile Maine'in küçük bir kasabasında yaşamayı becerebileceğinden emin değildim. Ama seni hafife almışım. Sen tanıdığım herkesten daha güçlüsün. Korkunç bir durumda başını dik tuttun ve hayatta kalmak için yapman gerekeni yaptın. Onunla birlikte o arabaya binebilirdin. Ama binmedin. Baxter'ı korudun. Ondan kaçtın. Onu alt ettin. Sığınağı hatırladın ve kendini içeri attın."

"Sanırım silah sesleri çığı tetikledi," diye itiraf etti Carlise. "Çok gürültülüydüler ve etrafımızda yankılandılar."

"Bu gerçek bir olasılık," dedi Alfred. "Koşullar kesinlikle uygundu ve bunu başlatmak için tek gereken doğru uyarıcı olabilir."

"Artık senin hakkında farklı mı düşünüyorum?" Riggs devam etti. "Evet. Sen sudan çıkmış balık değilsin. Benim olmak için doğmuşsun. Burada, Maine'de, benimle olmak için. Çocuklarımızın, gelecekteki evcil hayvanlarımızın, arkadaşlarımızın, dağdaki inzivamızın azılı bir koruyucusu olacaksın. Başın sıkıştığında kendi başının çaresine bakabileceğini kanıtladın ... ve bir daha asla böyle bir şey yaşamayı istemesem de - asla - hayatta kalmak için Azrail'le savaşağını *bilmek* seni daha da çok sevmemi sağlıyor."

"Riggs," diye fısıldadı bunalmış bir halde.

"Şu anda tek işin iyileşmek. Kameralarımdaki görüntüleri Şef Rutkey'e ulaştıracağım, böylece Susie'nin çığdan bir şekilde kurtulmuş olması ihtimaline karşı ihtiyacı olan kanıta sahip olacak. Seni taciz edenin kim olduğuna dair hiçbir şüphe kalmayacak. Özgürsün, tatlım. İstedğin her yere gidebilir, her şeyi yapabilir, her şey *olabilirsin*."

"Cleveland'a geri dönmemi mi istiyorsun?"

"Hayır. İyileşmek için evimize, kulübemize geri dönmeni istiyorum. Newton'da yanıma taşınmanı, benimle evlenmeni, bebeklerimi doğurmanı istiyorum. Seni seviyorum Carlise. Hem de çok."

"Evet," dedi iç çekerek.

"Evet mi? Neye?"

"Hepsine."

Riggs durdu ve onun yüzünü inceledi. "Evet?" diye sordu, sanki onu tam olarak doğru duymamış gibi.

"Evet," dedi ona gülümseyerek.

"JJ, Cal, Bob... evlendiğimde bana destek olur musunuz?"

"Tabii ki!"

"Bunu kaçırmazdım."

"Elbette."

"Ne zaman?" diye sordu Carlise.

Şef Rutkey kuru bir sesle, "Belki de ölümden yeni kurtulmuşken ve muhtemelen acıdan biraz sersemlemişken bunu ona sormamalısın," dedi.

Carlise onu duymazdan geldi. "Ne zaman istersen."

Riggs'in gözlerinde bir parıltı belirdi ama o sadece başını salladı.

Carlise bir hafta dolmadan Bayan Chapman olabileceğini hissediyordu... ki bu onun için hiç sorun değildi. "Ama annemin de orada olmasını istiyorum," dedi biraz gecikerek.

"Newton'a giderken cep telefonu çeker çekmez onu arayacaktım," diye güvence verdi Riggs. "Senin iyi olduğunu ve neler olduğunu bilmek isteyecektir."

Carlise başını salladı, gözleri aşırı derecede ağırlaşmıştı. Birdenbire onları zar zor açık tutabildi.

"Uyu aşkım," diye mırıldandı Riggs. "Ben seninle ilgileneceğim."

"Yapacağını biliyorum," dedi ona, günün stresinin ve acının onu ele geçirmesine izin vermeden önce.

On Altıncı Bölüm

Carlise'in annesi, gözlerindeki yaşların yanaklarından aşağı süzülmesine izin vermemek için elinden geleni yaparak, "Bana evleneceğini söyler söylemez geri döneceğim," dedi.

"Geleceğim anne," diye güvence verdi Carlise. Kolu hâlâ askıdaydı ama her şeye rağmen kendini oldukça iyi hissediyordu.

Newton'ın kliniğindeki doktorlar birinci sınıftı ve Riggs'le birlikte geldiğinde omzundaki kurşunu çıkarmak için hemen işe koyulmuşlardı. Neyse ki Susie'yle aralarındaki mesafe nedeniyle mermi etinin çok derinlerine girmemişti. Herhangi bir büyük ameliyata gerek kalmadan çıkarabilmişlerdi. Ama yine de onu bayıltmak için bazı ağır ilaçlar kullanmışlar ve başlamadan önce omzunu tamamen uyuşturmuşlardı.

Uyandığında oldukça acı çekiyordu ama Riggs onun rahatsızlığını küçümsememesini ve kendisine reçete edilen ağrı kesici hapları almasını sağlamayı kendine görev edinmişti.

Klinikte uyandıktan kısa bir süre sonra annesi de gelmişti ve Susie'nin yaptıkları karşısında ikisi de oldukça duygusallaşmıştı. Carlise için zor bir iki gün olmuştu ama Riggs ve arkadaşlarının desteğiyle olanları çabucak geride bırakmayı başarmıştı. Çoğunlukla. Uzun süre kötü anlar yaşayacağını biliyordu ama Riggs yanındayken hemen her şeyin üstesinden gelebilirdi.

Kulübedeki kameralar, neler olduğuna ve Susie'nin eski en iyi arkadaşını öldürmek için geldiğine dair herkesin ihtiyaç duyduğu tek kanıttı. Carlise'e hâlâ pek mantıklı gelmiyordu. Ta ki Şef Rutkey ona Susie'nin pek çok sır sakladığını keşfettiğini söyleyene kadar.

Doğum adı Susie bile değildi. Çocukluğunun çoğunu psikiyatri hastanelerinde geçirmişti. Yıllarca inanılmaz derecede iyi başa çıkmayı öğrenmişti ama anlaşılan Carlise Tommy'yle çıkmaya başladıktan bir süre sonra ilaçlarını almayı bırakmış ve yavaş yavaş düşüşe geçmişti.

Tüm bu olanlar Carlise'i son derece üzmüştü. Özellikle de arkadaşını hiç tanımadığı gerçeği.

Carlise'in annesi kızının gerçekten iyi olduğundan emin olmak ve Riggs ve arkadaşlarıyla tanışmak için Newton'da dört gün kalmıştı. JJ onu birkaç dakika içinde Bangor'a geri götürecekti, böylece Cleveland uçağına yetişebilecekti.

"Onu seviyorsun," dedi annesi.

Carlise gülümsedi. "Hem de çok. İşleri aceleye getirdiğimizden endişelenmiyorsun değil mi?" "Hiç de değil. İkinize bakarak bile ne kadar yakın olduğunuzu herkes görebilir.

birbirimiz içindi. Ancak bununla birlikte, daha fazla zamana ihtiyacınız olduğuna karar verirsiniz ya da fikrinizi değiştirirseniz, bir şeyler söylemekten çekinmeyin. Ben yıllar önce istemediğim bir evliliği sürdürmek gibi bir hata yaptım çünkü kimseye rahatsızlık vermeyi göze alamadım."

Carlise annesine Riggs'e karşı asla böyle hissetmeyeceğine dair güvence vermek istedi ama bunun yerine başını sallamakla yetindi. "Tamam."

"Seni seviyorum ve bu sapık meselesi geride kaldığı ve hayatına devam edebileceğin için çok mutluyum."

Carlise biraz üzgün bir ifadeyle, "Keşke buraya taşınmayı düşünsen," dedi.

Ama annesi kıkırdadı. "Buraya asla gelemem. Yani, seni seviyorum ama Newton benim için biraz küçük. Emin ol, gelip torunlarımı ziyaret etmekten mutluluk duyacağım."

Carlise gülümserken yanaklarının kızardığını hissetti.

Annesi eğildi ve sargılı omzuna dokunmamaya dikkat ederek ona sarıldı. "Tekrar söylüyorum, düğünle ilgili bir şey söyle, ben buradayım," dedi.

"Çok büyük ya da gösterişli bir şey olmayacak," diye uyardı Carlise. "Aslında Riggs resepsiyonda Granny's Burgers yememizi istedi bile."

"Bana uyar," dedi annesi sırtarak ve hiç de üzgün görünmüyordu. "Bebeğim mutlu olduğu sürece, nasıl bir düğün yaptığı önemli değil."

"Seni seviyorum anne," dedi Carlise.

"Ben de seni seviyorum. Şimdi gidiyorum, ağlayarak makyajımı mahvetmeden önce."

"Eve gidince ara," diye emretti Carlise, ağlamamak için elinden geleni yaparak.

"Arayacağım. Hoşça kal!"

Carlise, JJ'in annesinin koluna girip onu Bronco'suna götürmesini sulu gözlerle izledi. Soğuk bir burnun elini dürttüğünü hissetti ve aşağı bakınca Baxter'ın yanında oturduğunu ve ona endişeyle baktığını gördü. "Ben iyiyim," dedi köpeğe.

Riggs'in kolunun beline dolandığını hissetmeden bir saniye önce bakışlarının sola doğru kaydığını gördü. Ona yaslandı ve JJ annesiyle birlikte apartmanın otoparkından çıkarken sağlam koluyla el salladı.

"İyi misin?" diye sordu Riggs.

Carlise başını salladı.

"Onu yakında göreceksin."

Carlise tekrar başını salladı.

"Omzun nasıl? Ağrı kesiciye ihtiyacın var mı?"

"Sanırım sonrasına kadar iyiyim." Onun kollarında döndü.

Dairesinin kapısının önündeki sahanlıkta duruyorlardı. Oturduğu bina gösterişli değildi, sadece iki katlıydı ve tüm dairelerin dış kapıları vardı. İkinci kata çıkan bir dizi merdiven ve küçük bir park alanı vardı. Komşularının çoğuyla zaten tanışmıştı. Başına gelenleri duyunca hepsi dehşete düşmüş ve Riggs'le birlikte ihtiyaçları olan her şeye sahip olduklarından emin olmak için ellerinden geleni yapmışlardı, böylece Riggs iyileşirken onun yanından ayrılmak zorunda kalmayacaktı.

"Ellerin nasıl?" diye sordu.

Kliniğe gelirken Riggs'in hasarlı ellerini ilk kez fark ettiğinde alarma geçmişti. Ona ulaşmak için kar ve buzu kazmaya çalışırken parmaklarını parçalamıştı. Şimdi sargılıydılar ve iyi iyileşiyorlardı ama en başta onun yaralanmış olmasından nefret ediyordu.

"İyiler," dedi. "Ve sen sormadan söyleyeyim, Baxter'ın patileri de iyi. Veteriner onu bir süre ormandan uzak tutmamızı ve kısa sürede eskisi gibi olacağını söyledi."

Carlise bunu biliyordu ama yine de endişeleniyordu. Şefkat dolu bakışlarla pitbull'a baktı. Baxter onun yanından ayrılmamıştı, bakışları hâlâ ona kilitlenmişti. Riggs daha önce Baxter'ın onun köpeği olduğunu söylediğinde yanılmamıştı. Kendini tamamen ona adamıştı ve bu duygu kesinlikle karşılıklıydı.

"April birazdan gelecek ve güveç getirecek," dedi Riggs ona.

"Bir tane daha mı?" Carlise küçük bir kahkaha attı.

"Evet. JJ de bu konuda çok kıskanç."

"Bu ikisinin arasında neler oluyor?" Carlise sordu. "Yani, gözlerini birbirlerinden alamıyorlar ama biri diğerinin baktığını anladığı anda, sadece özlemle bakmıyorlarmış gibi davranıyorlar."

Riggs omuz silkerek, "Bence durum biraz karışık," dedi. "O bizim çalışanımız ve o da hâlâ biz savaş esiriyken başımıza gelenlerle uğraşıyor."

"Onunla konuşabilirim," diye teklif etti Carlise.

Ama Riggs başını salladı. "Konuşma. O hazır olana kadar bunun bir yararı olmaz. Ve eğer April'ı bir hamle yapmaya ikna edersen ve April onu reddederse, şimdiye kadar sahip olduğumuz en iyi yönetici asistanını kaybederiz. Er ya da geç anlayacaklardır."

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Çünkü olması gerekiyorsa olur. Bize bir bakın. Her nasılsa, her şeye rağmen buradayız, güvendeyiz, birbirimize deliler gibi aşışız ve evleniyoruz. Bu arada bir tarih belirlememiz gerekiyor."

Carlise usulca kıkırdadı. "Evlilik planımı değiştireceğimden mi endişeleniyorsun?"

"Aklından geçiyor mu?"

"Hayır. Başınıza gelen en iyi şeyi bulduğunuzda

Hayatının geri kalanının bir an önce başlamasını istiyorum," dedi Riggs ve Carlise'in onun içinde erimesini sağladı. "Ayrıca, seni ilk çocuğumuza hamile bıraktığımda evlenmiş olmak istiyorum. Ve ikimiz de gençleşmiyoruz. Eğer dört çocuğumuz olacaks a , buna başlamalıyız."

Carlise'in karnı sıkıştı. Riggs'e bebek vermek için sabırsızlanıyordu. Onun kollarından kurtuldu ve apartman kapısına döndü. "Hadi," dedi nefes nefese.

"Nereye?"

"Yatağa. April gelecekse fazla vaktimiz yok."

"Omzun-" diye başladı Riggs ama Carlise başını sallayarak onun sözünü kesti.

"İyi. Sadece yaratıcı olman gerekecek. Sana ihtiyacım var, Riggs. İçimde. Günler oldu. Ve sonunda yalnızız. Tüm bu bebekler ve senin olmak hakkındaki konuşmalar beni aşırı derecede azdırdı."

Kıkırdadı ve onu yatak odalarına götürmesine izin verdi. Baxter, nereye gittiklerini görünce, Carlise'in kestirmesi için aldığı pahalı köpek yatağına gitti.

"Şu gömleği çıkarmama yardım et," dedi Riggs'e.

Riggs dikkatlice eteğini tuttu ve alnını onunkine yaslamak için eğildi. "Seni seviyorum," dedi usulca.

"Ben de seni seviyorum," dedi Carlise iç çekerek. "Ve soruna cevap vermek gerekirse... yakında. Ayarlayabildiğim en kısa sürede seninle evleneceğim."

"Güzel."

Sonra birbirlerini ne kadar çok sevdiklerini kanıtlamak için vücutlarını kullanırken başka söze gerek kalmadı.

O gecenin ilerleyen saatlerinde Chappy, Carlise'le sevişmek için zaman ayırdıklarına memnun oldu. Çünkü April elinde güveçle gelmekle kalmamış, diğer çocuklar da hemen peşinden gelmişti. JJ annesinin havaalanına sağ salim vardığını bildirdi ve Carlise ile Chappy'nin -ve Baxter'ın- güvende olmalarını ve her şeyin yoluna girmesini kutluyorlardı.

Chappy içecekleri doldurmak için ayağa kalktığı anda, arkadaşları kanepenin önündeki sehpanın etrafında yere oturmuş, herkes kıyasıya Uno oynuyordu. Küçük mutfağında durdu ve Carlise'in başını arkaya atıp April'in söylediği bir şeye gülmesini izledi.

Bu kadar iyi olması inanılmazdı. Elbette birkaç kâbus görmüştü ve o da ona sarılıp saçlarına güvende ve cesur olduğunu ve kendisiyle ne kadar gurur duyduğunu mırıldanmıştı.

Carlise'in neredeyse başına gelecek olan şey, ne zaman aklına gelse onu fiziksel olarak hasta ediyordu, ki bu kabul etmek istediğinden daha sık oluyordu. Sığınağın kapısını açtığı ve onu gördüğü anı asla unutamayacaktı. Dudakları morarmış, nefes nefese kalmıştı... kelimenin tam anlamıyla ölmesine dakikalar kalmıştı. Bundan hiç şüphesi yoktu.

Baxter onu yine kurtarmıştı. O da kendini kurtarmıştı. Tam olarak ifade edemeyeceği kadar gururluydu. Ve o andan beri gözlerini **o n d a n** ayırmaktan nefret ediyordu. Doktorlar kurşunu vücudundan çıkarırken odadan çıkmak dayanılmaz olmuştu. Her ne kadar arkadaşları, doktorlar ve hemşireler onu evine gitmeye ikna etmeye çalışmış olsalar da

Duş alıp biraz uyumak, Carlise'in onun orada olduğunu bile bilmemesini sağlamak istiyordu ama kendini oradan ayrılmaya zorlayamıyordu.

Onu neredeyse kaybediyordu.

Çok yaklaşmıştı.

Kasabaya giderek onu ilk kez yalnız bıraktığında bunun olması da yardımcı olmamıştı. Bunu atlatması biraz zaman alacaktı. şu anda işler kesat olduğu ve o zamandan beri onu yalnız bırakmak zorunda kalmadığı için minnettardı.

Carlise'in de en iyi arkadaşının onu korkuttuğu gerçeğini kabullenmesi biraz zaman alacaktı. Ama birlikte bunu atlatacaklardı.

Onunla evlenmeyi kabul etmiřti. Onun bebeklerini doėurmayı. Burada, Maine'de kalmayı. Kendini hiėbir zaman řanslı bir adam gibi hissetmemiřti ama řimdi gezegendeki en řanslı insan olduėunu dūřunuyordu.

"Hey," dedi Cal hemen yanından sessizce ve Chappy'nin şaşkınlıkla irkilmesine neden oldu.

"Özür dilerim, seni korkutmak istememiştim," dedi Cal. "İyi misin?" "Evet," dedi Chappy, sesini alėak tutarak. "Teşekkürler."

"*Gerçekten* nasıl?" diye sordu arkadaşı, başıyla diğer odadaki Carlise'i işaret ederek.

"İnanılmaz derecede iyi," dedi Chappy. "Doktor kurşundan fazla zarar görmediğini ve kısa sürede normale dōneceėini söyledi."

Cal başıyla onayladı. "Arkadaşını bulmuşlar."

Chappy gözlerini kırptırdı. "Bulmuşlar mı?" En son bildiği kadarıyla arama hâla devam ediyordu.

"Evet. Cesedi kaydırağın önünden aşağıya doğru sürüklenmiş ve arama ekipleri onu bugün erken saatlerde buldular."

Chappy rahatlamıştı. İstediği son şey Susie'nin cesedinin kışın geri kalanında vahşi doğada kalması ve ancak tüm karlar eridikten sonra ortaya çıkmasıydı. Carlise'in iyiliği için onun bulunmasını istemişti. İkisinin de iyiliği için. Hayatlarına devam etmeleri gerekiyordu. Carlise'e söylemek zorunda kalmaktan ve potansiyel olarak tüm kötü anıları ön plana çıkarmaktan korkuyordu. Ama o iyi olacaktı. Bundan emin olacaktı.

"Bana haber verdiğin için minnettarım." Başını çevirdi ve arkadaşının sanki aklında bir şey varmış gibi boşluğa baktığını gördü. "Neler oluyor Cal?" diye sordu Chappy. "Bu gece çok sessizdin. İyi misin?"

Arkadaşı içini çekti. "Pek sayılmaz. Bir süreliğine Washington'a gitmem gerekiyor." "Ne? Neden?"

"Aile."

Chappy sempati içinde kaşlarını çattı. Cal'in aile dinamiği karmaşıktı. Anne ve babasıyla arasındaki ilişki oldukça sağlam görünüyordu ama her ne kadar Cal'i kendi ülkelerinin siyasetinden isteyerek uzak tutmuş olsalar da -bürokrasiyle pek ilgisi olmamasına izin vererek- yine de kraliyete sadık kalması bekleniyordu. Nadiren Lihtenştayn'da görünmesi isteniyordu, ama arada sırada da olsa görevini yapmak ve kaçınmayı tercih edebileceği bir isteğe uymak zorunda hissediyordu.

Soyu nedeniyle Cal'in savaş esiri olması üç yıl sonra bile hâlâ büyük bir haberd. Yara izleri ve yaralanmaları hakkında Cal'ı ömür boyu medyanın ilgisinden mahrum bırakacak kadar çok haber çıkmıştı.

Chappy, Bob ve JJ ona yaralarının onu seven biri için önemli olmadığını ne kadar söylerlerse söylesinler, hepsi de adamın görünüşü konusunda hâlâ son derece hassas olduğunu biliyordu. Yaz aylarında bile çoğunlukla uzun kollu gömlekler ve pantolonlar giyerdi ve birinin uzun süre baktığını fark ettiğinde tamamen içine kapanırdı.

"Senden ne yapmanı istiyorlar?" Chappy sordu.

"Bebek bakıcılığı."

"Ne?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Cal içini çekti. "Bir kadın var. Kuzenlerimden biriyle arkadaş oldu ve kuzenim aileyi onun sözde sorunlarına dahil olmaya ikna etti. Ondan hoşlanıyorlar. Hem de çok. Sanırım ailesinin, onun aileden biriyle evleneceğine dair hayalleri var. Ama görünüşe göre, başı bir çeşit belada. Başkente gidene kadar kimse bana ayrıntı vermeyecek. Askerlik görevim ve sağduyum nedeniyle durumla benim ilgilenmemi istiyorlar."

"Hayır diyebilir misin?"

"Bu biraz karışık," dedi Cal.

"*Hayır diyebilir misin?*" diye daha kararlı bir şekilde tekrarladı. "Senin bir koruma olmadığını biliyorlar, değil mi? Yıllardır ordudan uzak olduğunu? Geçimini ağaç keserek sağladığını?"

"Bütün bunları biliyorlar ama yine de en iyi seçeneklerinin ben olduğumu düşünüyorlar. Kuzenimin sağı solu belli olmaz. Ve kraliyet ailesinin son birkaç yılda zaten sahip olduğumuzdan daha fazla medyanın ilgisini çekmesini istemiyorlar ... ki bu çoğunlukla benim hatam. Hayır diyebilirdim ama bu hayatımı ve geniş ailemle ilişkilerimi zorlaştırırdı. İnanın bana, onların istediklerini yapmak daha kolay. Ne kadar erken gidersem, o kadar erken dönebilirim."

Chappy kaşlarını çattı. Arkadaşına yardım edemediğini hissetmekten nefret ediyordu. "Birimizin seninle gelmesine ihtiyacın var mı? Arkanı kollamak için?" Onu ailesinden korumak için... ki bunu yüksek sesle söylemedi.

"Hayır. Planım bu işi mümkün olduğunca çabuk halledip Maine'e dönmek."

"Tamam ama bir şeye ihtiyacın olursa tek yapman gereken

aradı

m." "Biliyorum ve minnettarım."

"Düğünüm için burada olmanı bekliyorum. Ve bir uyarı,

Uzun süre beklemeyeceğim."

"Bunu hayatta kaçırmazdım. İş o noktaya gelirse, hafta sonu buraya sorunsuz bir şekilde dönebileceğime eminim."

"Güzel."

"Senin adına sevindim," dedi Cal. "Carlise iyi olanlardan biri.

Gitmesine izin verme."

"Öyle bir planım yok," dedi Chappy kararlı bir şekilde.

Cal başını salladı. "Pek âlâ. Nasıl gittiğini bana haber ver. Sabah yola çıkıyorum."

"Cal?"

"Evet, dostum?"

Chappy genellikle arkadaşlarının özel işlerine burnunu sokan biri değildi ve Carlise'le tanışmadan önce söyleyeceği şeyi söylemeyi aklından bile geçirmezdi. . ama iliklerine kadar kendisi için yaratıldığını bildiği kadınla tanışmak her şeyi değiştirmişti. Onu değiştirmişti. Tüm arkadaşlarını aynı şekilde mutlu ve memnun görmek istiyordu. "Açık fikirli ol."

"Ne hakkında?" Cal kaşlarını çatarak sordu. "Kadınlar hakkında."

Cal gözlerini devirdi. "İşte başlıyoruz," diye mırıldandı.

"Ben ciddiym. Evlenmeyi ve bir aile kurmayı aklımdan çıkarmıştım. Yani, burada ıssız bir yerde yaşıyoruz. Randevu konusunda pek fazla seçeneğimiz yok. Ama sonra Carlise sanki burada olmak kaderinde varmış gibi ortaya çıktı. Tek söylediğim, g ö z ü n ü z ü n önündekini görmezden gelmeyin. Sanki hayatta diğer yarımızı tanımak için bir saniyemiz varmış gibi hissediyorum ve eğer bu çekimi görmezden gelirsek, bu duyguyu bir kenara atarsak, bir daha asla geri gelmeyecek."

"Kimse bana iki kere bakmayacak, Chappy," dedi Cal. "Onlar peri masalını istiyorlar. Yakışıklı milyarder prens ve ikimiz de biliyoruz ki ben hiç de öyle değilim."

"Sen tanıdığım en iyi adamlardan birisin," dedi Chappy ayık bir sesle. "Para her şey değildir. Ünlü olmak ya da pürüzsüz bir cilde sahip olmak da değil. Ben senin sadakatine değer veriyorum. Gücüne. Kararlılığına. Ve dışarıda senin için biri olduğunu biliyorum."

"Carlise'in sana yaptığı gibi ormanda bir su perisi gibi belirmeyecek. Bekar olmak benim için sorun değil. Herkes evlenmek ve çocuk sahibi olmak istemez."

Chappy içten içe arkadaşının yalan söylediğini biliyordu. Cal da bunu en az onun kadar, hatta ondan daha çok istiyordu. Sadece bunu itiraf etmek istemiyordu çünkü doğru kadını asla bulamayacağından korkuyordu. Gerçekte çok fazla önemseydiği halde, önemsemiyormuş gibi davranmak daha kolaydı.

Chappy bir süre sonra, Cal'ın onu daha fazla dinlemek istemediğini bildiğinden, "Dikkatli ol," dedi.

"Dinleyeceğim."

"Eğer bu hatunu Newton'a geri götürmen gerekirse, götürebilirsin. Hepimiz yardım ederiz."

"Minnettarım. Arazinin yapısını öğrendiğimde sana haber veririm. Sanırım kadın bir çeşit model. Kız kardeşi ve annesiyle birlikte yaşıyor. En iyi hareket tarzına karar vermeden önce gerçek durumun ne olduğunu görmem gerekiyor."

"Kız kardeşi ve annesinin de başı dertte mi?" Chappy sordu. Cal omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok."

"Pekâlâ, ne yapman gerekiyorsa yap ve buraya geri dön. Vardiyalarınız için sizi serbest bırakacağımızı sanmayın. Buradaki ağaçlar kendi kendilerini kesmezler."

Cal kıkırdadı ve Chappy bunu gördüğüne sevindi.

"Doğru. Sen de yeni karınla meşgul olacaksın, değil mi?" "Aynen öyle," diye onayladı Chappy.

"İyi olduğuna gerçekten çok sevindim."

"Ben de. Ve bizi ara, Cal. Ciddiyim," dedi Chappy sertçe. "Peki anne."

İkisi de kıkırdadı. "Bu JJ'in unvanı," dedi ona.

Cal başıyla onayladı ve oturma odasına dönmeyen önce onu sırtından alkışladı.

Chappy, Carlise'in ayağa kalkıp ona doğru yönelmesini izledi. "İçkiler için yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu.

"Hayır, ben hallederim tatlım. Kendini nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim," dedi. "Cal ile konuşmanızın bir kısmını duydum."

Gidiyor mu?"

"Evet."

"Sindirella'sını bulacak," diye iç geçirdi Chappy'ye doğru eğilirken.

"Ne?"

"Külkedisiyle geri dönecek. Bunu biliyorum," dedi Carlise. Sonra doğruldu, onun yanağına bir öpücük kondurdu ve oyuna devam etmek üzere diğer odaya geri döndü.

Onu sürekli şaşırtıyordu. Gözünün onun üzerinde olduğu kadar onun da üzerinde olduğu çok açıktı. Kendisiyle ilgilenilmesi iyi hissettiriyordu. Cal'in birini bulacağından neden bu kadar emin olduğunu bilmiyordu ama haklı olmasını umuyordu. Onu unvanı, bankada ne kadar parası olduğu ya da nasıl görüldüğü için değil, kim olduğu için seven bir kadın bulmayı hak ediyordu.

"Kıçına tekme yemekten korkuyor musun?" Bob seslendi. "Buraya gel, Chappy, böylece seni Uno becerilerimle ezebilirim!"

Chappy sırttı ve buzdolabından çıkardığı kola kutularını dengeleyerek arkadaşlarının yanına döndü. Carlise'in yanına oturup meşrubatları dağıtırken, arkadaşları ve kadını için sessizce teşekkür etmekten kendini alamadı. Kesinlikle şanslı bir orospu çocuğuydu ve yeni bulduğu mutluluğu asla kaybetmek gibi bir planı yoktu.

Juniper Rose bir elini terli alnında gezdirdi ve yeni paspaslanmış zemini memnuniyetle inceledi. Bütün gün meşguldü, yakında gelecek olan Liechtensteiner kraliyet ailesinin üyesi için hazırlık yapıyordu. Üvey annesi ve üvey kız kardeşi ona hiçbir şey söylemediği için neler olup bittiğinden tam olarak emin değildi ama fısıltıyla yaptıkları konuşmalardan anladığı kadarıyla üvey kız kardeşi Carla, internette tanıştığı bir arkadaşına taciz ve tehdit edildiğini söylemişti.

Ki bu bir yalandı.

Carla'yı tanıyan hiç kimse onunla uğraşmazdı, nokta. Dışarıdan güzel olsa da ... içeride korkunç, berbat bir insandı.

June kirli su dolu kovayı almak için eğilmişti ki arka bahçenin kapısı açıldı ve ayak tırnaklarının yere vurduğunu duydu. Kadın

"Hayır!" diye bağırarak için döndü ama artık çok geçti. Üvey kız kardeşinin iki şımarık corgisi odaya koşarak girmiş ve daha önce tertemiz olan zeminde çamurlu ayak izleri bırakmıştı.

Carla, June'un hayatında duyduğu en samimiyetsiz ses tonuyla, "Ah, canım," diye iç geçirdi. "Yerleri çamur içinde bırakmışlar. Sanırım bununla uğraşmak için geç saatlere kadar ayakta kalman gerekecek. Haydi, Pookie ve Snookie. Yatma vakti." Ve böylece June'un huysuz, aynı derecede şımarık üvey kız kardeşi, iki köpeği de peşinden sürükleyerek odadan çıktı.

June gözyaşlarını tutabilmek için hızlı hızlı gözlerini kırptırdı.

Büyük, muhteşem bir evde yaşıyordu ve dışarıdan bakıldığında mükemmel bir hayatı varmış gibi görünebileceğini biliyordu. Keşke insanlar bilseydi. On beş yaşındayken babası öldükten sonra yıkılmıştı. Yeni üvey annesi ve üvey kız kardeşinin de aynı şekilde hissedeceğini, yalnız başına yas tutmayacağını düşünmüştü... ama bunun yerine, neredeyse heyecanlanmış görünüyordlardı.

Hayat sigortasından gelen para, babası hayattayken alamadıkları tüm maddi şeylere harcanmıştı.

June'un arabalar, giysiler ya da tasarım çantalar umurunda değildi. Tek istediği babasını geri kazanmaktı. Onu olduğu gibi seven tek kişi oydu. Biraz beceriksiz, tumbul, utangaç, sosyalleşmektense evde oturup kitap okumayı tercih eden bir kadın.

O zamandan beri geçen yıllar içinde, bir kız ya da kız kardeşten çok ailesinin hizmetçisine dönüşmüştü. Temizlik yapıyor, Carla'yı modellik randevularına götürüyor, faturalarla ilgileniyor, yemek pişiriyor ve genellikle kendisine söylenen her şeyi yapıyordu.

O gerçek hayattaki bir Sindirella'ydı ve bundan nefret ediyordu. Bu peri masalından nefret ediyordu, çünkü hiçbir zengin prens gelip onu kasvetli hayatından kurtarmayacaktı. Kendini kurtarmak için cesaretini toplaması gerekiyordu.

June para biriktiriyordu. Market alışverişlerinden kalan paralar, evi temizlerken orada burada bulduğu tek tük faturalar. Yakında gidecekti. Nereye gideceği hakkında hiçbir fikri yoktu ama her neresi olursa olsun, bir daha kimsenin fakir akrabası olmayacaktı.

Beyaz atlı prens mi?

Yok canım. Öyle biri

yoktu.

Şans Oyunu serisinin ikinci kitabı *Kraliyet*'te Cal güneye gidip June ile tanıştığında neler olacağını öğrenin. Kıçına tekneyi yiyeceğini biliyorsunuz! Aşağıdaki ilk bölümü okuyun ve kitabı hemen ön sipariş edin!

KRALİYET

ŞANS OYUNU SERİSİ, KİTAP 2

Birinci Bölüm

Callum "Cal" Redmon Rolls-Royce Cullinan'ını Washington DC'nin dış mahallelerindeki Yeşiller'in garaj yoluna çekti. Trafik berbattı ve o da berbat bir ruh hali içindeydi. Sırtı ağrıyor, dizleri zonklıyor ve korkunç bir baş ağrısı çekiyordu. Savaş esiri olduğundan ve acımasızca işkence gördüğünden beri vücudu eskisi gibi olmamıştı. Kendisini otuz yedi yaşından en az yirmi yaş daha yaşlı hissediyordu.

Olmak istediği son yer burasıydı. Akrabalarına koruma olmadığını söylemişti. Ordudan ayrıldığından beri silahlarla, gizlilikle ya da herhangi bir güvenlik işiyle uğraşmak istemiyordu. Ama yine de buradaydı.

Liechtenstein kraliyet ailesinin bir parçası olmak kolay değildi. Bu küçük ülkede büyümemiş olmasına ve kraliçe ile kralı çok az tanımasına rağmen, yine de sadık olması bekleniyordu. İstedikleri zaman her şeyi bırakıp emirlerini yerine getirmesi bekleniyordu. Bu yüzden Carla Green internette tanıştığı ikinci kuzenine takip edildiğini ve korktuğunu söylediğinde, kuzeni bu konuda ne yapabileceğini öğrenmek için Cal'a ulaşmıştı.

Cal, Cal olarak, internetteki son model arkadaşının özel hayatı hakkında *hiçbir* şey yapamayacağını, yerel polisi araması gerektiğini söylediğinde, kuzeni ayak diremişti. Annesiyle konuşmuş, o da kız kardeşiyle konuşmuş, o da kraliçeyle konuşmuş. O da Cal'in ailesini aramıştı ... ve bildiği bir sonraki şey, durumu "araştırmak" için DC'ye gitmeye zorlanmasıydı.

Cal, Carla'nın sorunu hakkında hiçbir şey yapabilecek nitelikte değildi. Evet, ateş edebiliyordu, hatta çok iyi bir nişancıydı. Ama bu onu koruma olmak için yeterli kılmıyordu. *Kendi* vücudunu zar zor idare edebiliyordu.

Çoğu gün kemikleri bile acıyordu. Savaş esiri olarak yediği dayaklar onu fena halde mahvetmişti. Yırtık bağlar, kırık kemikler, çekilmiş kaslar. . . bunlar buzdağının sadece görünen kısmıydı. Teknik olarak, aldığı tüm yaralar iyileşmişti ama etkileri devam ediyordu ve içte ve dışta pek çok yara izi vardı.

Sadece bu da değil, Cal insanlardan pek hoşlanmıyordu. En kötü günlerinde huysuz, en iyi günlerinde ise soğuktu. İnsanlığın sunabileceği en kötü şeyleri görmüştü ve arkadaşlarıyla birlikte ordudan ayrıldıktan sonra yerleştikleri küçük Maine kasabasında satın aldığı eve kapanmayı tercih ediyordu.

Kraliyet soyundan gelmesi ve ailesinin parasını dikkatli bir şekilde değerlendiren ebeveynleri sayesinde Cal'ın banka hesabının büyüklüğü konusunda endişelenmesine hiç gerek kalmamıştı. Hiç kimse sadece ona bakarak portföyünde bir milyar dolardan fazla para olduğunu anlayamazdı. Çoğu gün kot pantolon ve uzun kollu tişört giyerdi ve kesinlikle çok parası olduğu gerçeğiyle gösteriş yapmazdı.

Evet, kullandığı Cullinan iğrenç derecede pahalıydı. Kimsenin Rolls-Royce SUV'a ihtiyacı yoktu. Ama karşı koyamamıştı. Şıktı, tüm zil ve düdüklere sahipti ve en önemlisi Maine'in karlı yollarında mükemmeldi. Çoğu insan bu aracın da yollardaki binlercesi gibi sıradan bir SUV olduğunu düşünebilirdi. Kir içindeydi ve şu anda üç yüz bin dolarlık bir araçtan çok bir iş kamyonuna benziyordu.

Cal SUV'sini beş dönümlük bir arazide yer alan oldukça büyük evin arkasına doğru sürdü ve park etti. Bir an telefonuna uzanıp JJ'e mesaj attı ve Yeşiller'e sağ salim vardığını haber verdi.

Arkadaşını daha sonra arayacak ve Carla'yla konuştuktan sonra öğrendiklerini ona bildirecekti ama şimdilik bir anlığına etrafını saran sessizliğin tadını çıkardı. Gözlerini kapatan Cal derin bir nefes aldı. Gerçekten yapmak istediği şey geri dönüp Maine'e gitmekti. Sessiz evinde oturmak ve yalnız kalmaktı. Ama annesine hayır diyememişti.

O ve ailesinin Liechtenstein'daki kraliyet ailesiyle karmaşık bir ilişkileri vardı. Annesi ve babası, a n n e s i ona hamileyken bir medya mensubu tarafından darp edildikten sonra ülkeyi terk etmişlerdi. Basın mensupları onun değil, kraliçe ve kralın fotoğraflarını çekmeye çalışıyordu ve annesi de buna engel olmuştu. Bu, babası için bardağı taşıran son damla olmuş ve onları İngiltere'ye taşımıştı.

Kraliçe ve kral mutlu olmamıştı ama babası kral olacak gibi de değildi. Veraset sıralamasında çok aşağıdaydı.

Zirveye çıkması neredeyse imkânsızdı. Londra'da huzurlu bir yaşam sürmüşler, sadece resmi görevler için ara sıra ülkelerine dönmüşlerdi.

Cal İngiliz Ordusu'na katılmış, denizaşırı ülkelerde görev yaparken gördüğü bir Delta Force Operatörü ekibinin ilgisini çekmişti. İpler çekilmiş, anlaşmalar yapılmış ve kısa bir süre sonra Cal kendini ABD'de Delta olmak için eğitim alırken bulmuştu. Zor bir işti, zaman zaman yorucuydu ama başarmıştı. Chappy, Bob ve JJ ile çalışmak üzere görevlendirilmişti.

Cal hiç kimseyle takım arkadaşlarıyla olduğu gibi kaynaşmamıştı. Birbirlerinden ayrılamaz hale gelmişlerdi ve rehin alındıktan sonra ordudan ayrılma kararı aldıklarında, Cal'in aklında diğerleri nereye giderse kendisinin de oraya gideceğine dair hiçbir soru işareti kalmamıştı.

Maine'e yerleşmişler - Cal bir taş kağıt makas oyununu kazandıktan sonra - ve Jack's Lumber adında bir ağaç servisi kurmuşlardı. İş zor olsa da, özellikle de Cal'in her g ü n çektiği amansız kronik ağrılarla birlikte, üç uzun yıl boyunca memnun ve çoğunlukla mutlu olmuştu.

Gözlerini açan Cal iç çekti. Oyalanıyordu. İçeri girip Carla Green ve annesiyle konuşması gerekiyordu. Bazı gerçekleri öğrenmeli, elinde ne tür kanıtlar olduğunu görmeli, tehdidin ne kadar ciddi olduğunu değerlendirmeliydi. Kuzeni Karl her zaman aşırı dramatik bir çocuk olmuştu. Ayak parmağını çarptığında, sanki biri parmağını kesmiş gibi bağırır ve ağlardı. Bir sınavdan A eksi aldığında, herkesin ona kanseri iyileştirmiş gibi davranmasını beklerdi. Her bir kız arkadaşına delicesine aşık olmuş ve ayrıldıklarında bir ay boyunca küsmüştü.

Cal, Karl ve Carla'nın gerçekten de sadece internette tanışıp tanışmadıklarını bilmiyordu ama kuzeninin ona istediğini yaptırmak için akrabalar zincirine girdiğinde bir kez daha aşırı dramatik davrandığından emindi.

Bir elini yüzüne silen Cal, eğilip torpido gözünü açmadan önce derin bir nefes daha aldı. İki aspirin çıkarıp yuttu ve başındaki zonklamaya bir çentik atmaları için dua etti.

Kapı koluna uzandı ve cipinden dışarı çıktı. Sırtını kamburlaştırdı, uzun süre hareketsiz oturmaktan kaynaklanan bükülmeleri esnetmeye çalıştı. Cal, hareketlerinin gövdesindeki yara izlerini çekiştirmesinden dolayı irkilerek iç çekti.

Her gün, her hareket ona yaşadığı cehennemi hatırlatıyordu. Arkadaşları kendilerini esir alanların dikkatini kendi üzerlerine çekmek için ellerinden geleni yapmışlardı, ama ellerinde kimin olduğunu anladıklarında,

kesinlikle neşeliydiler. Onu keserken, döverken, gerçek hayattaki bir prensin ne kadar alçaldığını dünyaya göstermek için video kameralarını açarken gülmüşlerdi.

Düşüncelerini çok da uzak olmayan geçmişten uzaklaştıran Cal, evin önüne doğru geri dönmeye başlamıştı ki bir hareket dikkatini çekti.

Evin yan kapısından çıkan bir kadın elinde bir çöp torbasıyla tam karşısındaki çöp kutusuna doğru ilerliyordu. Cal içgüdüsel olarak bir adım geri çekildi ve kadını incelerken kendini evin arkasına gizledi. Kadın ufak tefekti, Cal'ın 1.80'lik boyundan belki bir karış daha kısaydı ve Cal'ın sevdiği türden kıvrımlara sahipti. Muhtemelen bunun tam tersi bir çevrede b ü y ü d ü ğ ü için - tasarımcı elbiselerine sığmak, toplumun güzel bir kadının nasıl görünmesi gerektiğine dair versiyonuna benzemek için ne gerekiyorsa yapan sıksa kadınlar.

Ne olursa olsun, etine dolgun kadınlardan her zaman çok daha fazla etkilenmişti. Ona karşı, onun altında nasıl hissettiklerini, dolgun göğüslerinin nasıl sallanıp zıpladığını, kalçalarının ve yuvarlak karınlarının ellerinde nasıl yumuşacık olduğunu seviyordu. Rubenesque bir kadın seksiliğin timsaliydi.

Cal kıvrımlı bir kadını zayıf bir kadına her gün tercih ederdi.
hafta.

Eğriler bir yana, orada hiçbir şey yoktu özellikle kayda değer hakkında

Şu anda izlediği kadın. Üzerinde belinde düğümlediği büyük boy bir tişört vardı, kahverengi saçlarını başının arkasında at kuyruğu şeklinde toplamıştı. İyi yıpranmış, solmuş bir kot pantolon kalçalarını sarıyordu ve söyleyebildiği kadarıyla yüzünde hiç makyaj yoktu. Ama Cal'ın onu hayranlıkla izlemesine neden olan bir şey vardı.

Çöp kutusunun kapağını itti ve ağır olduğu belli olan çöp torbasını kaldırırken homurdandı. Çöpü içine attıktan sonra gömleğinin koluyla kaşlarını sildi, sonra derin bir iç çekti ve y ü z ü n ü güneşe doğru çevirerek gözlerini kapattı.

Orada uzun bir süre durdu, başı arkaya eğikti, yüzünde küçük bir gülümseme vardı, sanki güneşi teninde hissetmek gününün en önemli anıymış gibi.

Cal büyülenmişti. Kadına tek bir kelime bile etmemişti ama yine de güneşin yüzünde y a r a t t ı ğ ı basit hazzın tadını çıkarışından onun tanımak istediği biri olduğunu anlayabiliyordu.

Kurtarıldıktan sonra ilk kez dışarı adım attığında, kadının şu anda yaptığı şeyin aynısını yapmıştı. Derin bir nefes almış, gözlerini kapatmış ve yüzünü sıcak Orta Doğu güneşine doğru kaldırmıştı. Aslında canı yanmıştı, yakıcı güneş ışığı cildindeki kesikleri ve morlukları yakmıştı ama üç yıl sonra bile hiçbir şey o ilk temiz hava nefesi kadar iyi hissettirmemişti.

Ve nedense Cal, bu kadının da kendisinin o gün hissettiklerinin bir kısmını hissettiğini düşünüyordu. Sanki burada güneşin altında durarak, etrafında kuşlar cıvıldarken, özgürdü. Endişelerinden ve sıkıntılarından arınmıştı.

"Ardıç!"

Evin içinden gelen tiz ses, kadının şaşkınlıkla irkilmesine neden oldu ve dikkatini çıktığı kapıya çevirdi. Yüzündeki küçük gülümseme kayboldu ve Cal onun yüzündeki ifadeyi silip eve doğru geri dönmesini izledi.

"Juniper! Hangi c e h e n n e m d e s i n ?" diye seslendi içeriden bir ses tekrar.

Cal'ın sinirlerini bozdu, sesin tonu Cal'ın sinirlerini daha da kötüleştirecek kadar yüksekti.

kafasının içinde zonkluyordu.

"Geliyorum!" dedi kıvrımlı meleği sakince, sanki kendisine bağırılmasına alışkınmış gibi. Ve Cal muhtemelen öyle olduğunu düşündü. Büyük olasılıkla ev için tutulmuş bir yardımcıydı; çöpü dışarı çıkarması mantıklı geliyordu. Cal'in ailesinin yıllar boyunca hizmetçilerden, bahçıvanlardan, aşçılardan ve diğer çalışanlardan payına düşeni aldığı kesindi. Ama annesinin onlardan herhangi biriyle, evin içindeki görünmeyen kadın her kimse, onun kadar saygısızca konuştuğunu hiç hatırlamıyordu.

Juniper. Cal gülümsedi. Çok güzel bir isimdi.

Juniper'in evin içine açılan kapı koluna uzanışını izledi. Dönüp kısa bir süre daha gökyüzüne baktı ve Cal onun yüzündeki ifadeyi açıkça görebildi. Artık boş değildi.

Orada gördüğü özlem, keder ve hayal kırıklığı kalbine hitap ediyordu. Ama bu duygulara bir an için göz atar atmaz, tıpkı kız gibi onlar da kayboldu.

Cal'ın kalbi göğsünde hızla çarpmaya başladı. Az önce ne olduğundan emin değildi ama daha önce hiç böyle hissetmemişti. Peri masallarında olduğu gibi ilk görüşte aşka inanan biri değildi. Evet, o bir prensti ama Pamuk Prens, Külkedisi ya da Uyuyan Güzel'le t a n ı ş ı p ilk bakışta delicesine aşık olmayacaktı.

Ama daha önce hiçbir kadına karşı, gizemli Juniper'e karşı hissettiği gibi bir çekim hissetmediğini de inkâr edemezdi. Bu sadece onun görünüşü değildi,

Her ne kadar vücudu sevgililerinde tam olarak tercih ettiği şey olsa da... yüzünü güneşe döndüğünde ondan yayılan huzurdu. Ve altta yatan bir güç.

Başını sallayan Cal gözlerini devirdi. Saçmalıyordu. Sadece çöpleri dışarı çıkaran bir kadında tüm bunları görmesinin imkânı yoktu.

Yine de görmüştü. Bunu biliyordu.

Cal'ın Juniper'in kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama onu arayıp bulmak istediğini biliyordu. Onunla konuşmak. Belki bu onun aklını başına getirirdi. Sinir bozucu bir şey söyleyecek ya da kim olduğunu öğrenecek ve diğer pek çok kadının yaptığı gibi davranacaktı ... yapmacık davranacak, flört edecek ve onu kendisine delicesine aşık etmek için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Böyle bir şey olmayacaktı. Aşka karşı bağışıklığı vardı.

Ama bu merakını yok etmedi.

Cal yıllar sonra ilk kez kendini önündeki saatleri ve günleri iple çekerken buldu. Evet, Carla Green'le buluşmalı ve onun takipçi durumunu değerlendirmeliydi, ama şimdi başka bir amacı daha vardı... gizemli Juniper'ı bulmak ve ona karşı hissettiği çekimin anlık bir anlık olup olmadığını görmek. Ya da daha fazlası.

Babasının ona annesiyle tanıştığı gün anlattığı hikâyeye Cal'ın aklına geldi. Ona bir kez bakmış ve aradığının o olduğunu anlamıştı. Cal'a, ailesindeki herkes için aşkın bu şekilde gerçekleştiğini söylemişti. Onların olması gereken kişiyle tanışmışlar, yıldızlar aynı hizaya gelmiş, kuşlar ötmüş ve hepsi bu kadarmış.

Cal her zaman gözlerini devirmiş ve gizlice babasının akrabaları hakkındaki hikayeleri uydurduğunu düşünmüştü. Ruh eşleri ve ilk görüşte aşk hakkındaki "kraliyet" Disney efsanesini sürdürmek için elinden geleni yaptığını düşünürdü. Şimdi, hayatında ilk kez, anne ve babasının nasıl bir araya geldiğine dair uzun süredir sahip olduğu varsayımlarda tereddüt ediyordu.

Başını sallayan Cal evin önüne doğru ilerlemeye devam etti. Aslında içeri girmek için sabırsızlanıyordu... çünkü kapının diğer tarafında, hiç uğraşmadan dikkatini çeken esrarengiz kadın duruyordu.

Juniper "June" Rose o gün bininci kez tişörtünün koluyla kaşlarını sildi. Çok yorulmuştu. Saatlerdir hiç durmadan çalışıyordu. Üvey annesi ve üvey kız kardeşi günlerdir telaş içindeydi. Gerçek hayattan bir prensin eve geleceği haberini aldıklarından beri.

June'un temizlik yaparken Elaine ve Carla'nın heyecanlı fısıltılarına kulak misafiri olarak duyduğu ufak tefek dedikodulardan anladığı kadarıyla, küçük bir Avrupa ülkesinden gelen Prens Redmon, Carla'yla "sapığı" hakkında konuşmak için eve geliyordu.

June yüksek sesle homurdandı. Sapık. Evet, doğru. Kimse üvey kız kardeşini takip etmiyordu; bu sadece dikkat çekmek için uydurduğu bir hikâyeydi. June hayatı boyunca daha acımasız, daha soğuk, daha benmerkezci bir kadınla karşılaşmamıştı. Carla Green'in tek derdi Kardashianlar gibi ünlü olmaktı. Yaptığı her şey bu amaca yönelikti. Zengin, ünlü ve tapılan biri olmak istiyordu.

Sorun şu ki, Carla gerçekten berbat biriydi. Aslında insanları ağlatmaktan zevk alıyordu. Bu amaçla, June'u perişan etmek için elinden gelen her şeyi yaptı. June'dan sekiz yaş küçüktü ve gerçek yirmi dört yaşından çok on beş yaşındaymış gibi davranıyordu.

Ama Carla aynı zamanda muhteşemdi. Bir metre boyunda ve incedi, uzun sarı saçları ve iri mavi gözleri vardı ve istediğinde son derece çekici olabiliyordu. June, internette tanıştığı ve Prens Redmon'ı tanıyan adamlarla bu sayede tatlı tatlı konuşabildiğini düşündü.

June bir gece üvey kız kardeşinin Karl adındaki adamlarla FaceTiming yaparken yanlışlıkla sözünü kesmiş ve Carla'yı belden yukarısı çıplak, DDD göğüslerini kameraya doğru tutarken görünce dehşete düşmüştü.

Tabii ki Carla annesine gidip June'u kendisini gözetlemekle suçlamış ve June da bir saat boyunca kendisine bağırılmasına, "nankör" ve "kıskanç" denmesine katlanmak zorunda kalmıştı. Bu çok saçmaydı ama tabii ki Elaine June'a gerçekte ne olduğunu anlatma şansı vermedi.

June sayamayacağı kadar çok kez ayrılmayı düşünmüştü. Otuz iki yaşındaydı. Eve zincirlenmiş değildi. İsteddiği zaman çekip gidebilirdi.

Ama geçmiş yıllarda, ne zaman evden ayrılmak için cesaretini toplasa, etrafına bakıyor ve babasının onu kucağına alıp kitap okuduğu sandalyeyi görüyordu. Ya da çocukluğu boyunca boyunu gösteren duvardaki işaretleri görürdü. Boyu bir santim uzadığında her zaman büyük bir olay yaratırdı, oysa beş-üç yaşında olmasına rağmen her zaman sınıfındaki en kısa çocuk olmuştu.

Babasının arka bahçede onunla birlikte diz çöküp yabancı otları ayıkladığını ve bir şeyler hakkında gülüşüklerini hatırlıyordu.

Babası bu evi çok sevmiştı. Bu evi satın alabilmek, kızına gençliğinde yaşadığı sıkışık apartman dairesinden daha iyi bir hayat verebilmek için kıt kanaat geçinmiş ve para biriktirmişti. İşler zordu ama haftalarca sosisli sandviç ve ramen eriştesi yemek zorunda kalsalar bile ipoteği ödemeyi her zaman başarmıştı.

Ve tüm mücadeleleri boyunca birbirlerine sahip olmuşlardı. Evin etrafındaki beş dönümlük arazide oynamışlar, birlikte gülmüşler ve ona yemek yapmayı öğretmişti. Onunla birlikte yaparken temizlik yapmak hiç angarya gibi gelmiyordu.

Evin içinde nereye baksa babasını görüyordu. Ondan geriye kalan tek şey buydu.

Bu kadar uzun zaman önce öldüğüne inanmak zordu. Yıllar boyunca üvey annesi, babasının çok sevdiği eşyaları yavaş ama emin adımlarla bodruma ya da tavan arasına taşımıştı. Odalar, sadece June ve babasının olduğu zamanlardaki gibi görünmüyordu.

Hastanede ölmek üzere yatarken June'a evi ona bıraktığını söylemişti. Onun da evi seveceğini ve en az kendisi kadar özen göstereceğini bildiğini söylemişti. O da bunu yapacağına söz vermişti. Mutlu anılarını korumak için.

O öldüğünde, kadın yıkılmıştı. Düzgün düşünememişti. Başlarda üvey annesi onun kayası olmuş, June'un dağılmasını engellemişti. Ama şimdi geriye dönüp baktığında, June kadının onu yetiştirdiğini biliyordu. Onu yüceltiyor ama sonra yıkıyor du. Her nasılsa, June'u üniversitenin zaman ve para kaybı olacağına bile ikna etmişti, çünkü hiçbir zaman akademik olarak eğilimli olmamıştı ve babası onu *burada*, eve bakmasını isteyecekti.

Yirmili yaşlarının başındayken bir an için aklı başına gelmiş ve Elaine ile Carla'yı babasından kalan her şeyi ortadan kaldırdıkları için evden kovmanın yollarını aramaya başlamıştı ... ancak babasının çok sevdiği ve değer verdiği ev üzerindeki haklarını istemeden de olsa elinden aldığını fark etmişti.

Bir gün, on sekiz yaşına girdikten hemen sonra, Elaine eve bir sürü kağıt getirmiş ve bunların June'un artık reşit olduğu için mirası için imzalaması gereken yasal belgeler olduğunu söylemişti.

Aptalca bir şekilde Elaine'e güvenmiş, sayfaları okumadan imzalamış ve sonunda ne yaptığını bilmeden sevgili evinin mülkiyetini üvey annesine vermişti.

Hiçbir seçeneği olmayan June kalmıştı. Kısmen gidecek hiçbir yeri olmadığı, kendi evini kiralayacak parası olmadığı ve iyi maaşlı bir iş bulmak için pazarlanabilir hiçbir becerisi olmadığı için. Ama daha çok babasıyla mutlu oldukları yer burası olduğu için kalmıştı.

June on dört, Carla altı yaşındayken Elaine'le tanışmış ve bir yıl içinde ölmüştü. Bu adil değildi ve June her gün babasını çok özliyordu.

Ama şimdi, geçen her yılla birlikte June'un babasıyla birlikte yaşadığı evden ayrılmama inadı da azalıyordu. Carla bir kaltaktı, iki corgisi korkunçtu ve en az sahipleri kadar yaramazdı ve Elaine'in gözlerinde June'un güvenmediği hesapçı bir bakış vardı.

Evin etrafında bulduğu banknotları, çamaşır makinesinde Elaine ve Carla'nın ceplerinde bıraktıkları bozuk paraları ve ayak işlerinden arta kalan paraları bir kenara saklıyordu.

Yeterli değildi, gerçekten de değildi ama June sonunda gitmesi gerektiğini bildiği noktaya gelmişti. Ona yardım edecek hiç arkadaşı yoktu, çünkü Elaine onu uzun zaman önce ortaokul ve liseye birlikte gittiği çocuklardan ustaca soyutlamıştı. Ve yıllarca çalışmakla, tüm temizlik, alışveriş, yemek ve diğer ayak işlerini yapmakla meşgul olmuştu.

Liseyi yeni bitirdiği ve babasını kaybetmenin acısını hâlâ derinden yaşadığı ve Elaine'in onun iyiliğini düşündüğünü sandığı zamanlarda June ona yardım etmekten memnuniyet duymuştu. Carla'yı büyütme ve evin mümkün olduğunca sorunsuz işlemlerini sağlamak için üzerine düşeni yapmıştı.

Ama şimdi ne kadar aptalca davrandığını anlıyordu. Uzun yıllar boyunca Elaine ve Carla'nın kölesi olmuştu ve artık işi bitmişti.

Evi özliyordu ama babasıyla yaşadığı mutlu anıların yerini aşılanma ve küçük düşürölme almıştı. Ev artık sevdiği güvenli bir alan olmaktan çıkmış, kendi cehennemine dönüşmüştü.

June nereye gideceğini ya da ne yapacağını bilmiyordu ama *her yer* buradan daha iyi olabilirdi. Ülkede yaşamak için en iyi yerleri, en ucuz yerleri araştırıyordu ve henüz tam olarak nereye gitmek istediğine karar vermemişti. Washington DC'den uzak bir yer olacağı kesindi.

"Juniper!" Carla mutfığa dalarken bağırdı.

June, Elaine ve Carla'nın kendisini sevgili babasının her zaman kullandığı isimle çağırarak ısrar etmelerinden nefret ediyordu. Başlarda bu rahatlatıcı bir şeydi; samimi hissettiriyor ve babasını hatırlatıyordu. Ama şimdi onların dudaklarında tam adıyla anılmak canını sıkıyor ve tüylerini diken diken ediyordu.

"Evet?" diye sordu ocakta karıştırdığı tencereye dönerek.

"O burada! Nihayet! Benimkinin yanındaki odada kalacak. Oraya çıkıp çarşafaları değiştirmen gerek. Temiz bir havlu aldığından emin ol ve küçük havlulardan olsun." Üvey kız kardeşi gözlerinde muzip bir parıltıyla sırttı. "Çünkü *yanlışlıkla* içeri gireceğim ve aletin ne kadar büyük olduğunu görmek istiyorum. Beline kocaman bir plaj havlusu sarılıyken bunu yapamazsın. Oh! Ve çarşaflarına biraz parfüm sıkacağım. Benim kokumu yatakta olmakla bağdaştırmasını istiyorum."

"Hemen şimdi mi?" June masumca sordu. Carla'ya gözlerini devirmek, ona iğrenç ve çok çaresiz olduğunu söylemek istedi ama daha iyisini biliyordu. Arka planda kaybolmak, söyleneni yapmak, karşı çıkmaktan çok daha kolaydı. Bunu deneyimlerinden öğrenmişti.

"Elbette, hemen şimdi! Duh! Çok aptalsın."

"Tamam ama yaparsam yemek yanabilir," dedi June ona.

"Kahretsin! Bu olmaz. Tamam, bize servis yaptıktan sonra, mezelerden sonra ve tatlıdan önce, biz ana yemeği yerken, yukarı çık ve dediğimi yap. Odalarımız arasındaki kapının da kilitli olmadığından emin ol. Yoksa onu yanlışlıkla nasıl çıplak yakalayabilirim?" Carla kıkırdadı. "Onu gördün mü?" diye sordu.

June başını salladı. Girişteki yerlerden köpek tüylerini süpürmek, çöpleri atmak ve Elaine' in prensin beklediğini ısrarla söylediği dört çeşit akşam yemeğini pişirmek gibi son dakika temizlikleriyle meşgulken, üvey kız kardeşine misafirlerini gözetlemeye ne zaman vakit bulabileceğini sormak istedi.

"Yara izleriyle kaplı olduğunu duydum. Karl aslında onları büyütmemem konusunda beni uyar mıştı ama ne demek istediğini anlamak için internete girdim ve kıyafetleri olmadan çok *çirkin* görünüyor. Üstümdeyken gözlerimi kapatmak zorunda kalacağım çünkü ... iğrenç! Ama neyse ki yüzü iyi. Yani burnu yamuk ve kulaklarından birinin bir kısmı eksik ama saçlarını uzatmasını sağlayacağım, böylece onları örtecek. Büyük bir aleti olduğu sürece, geri kalanının nasıl göründüğü umurumda değil. Her neyse, birlikte çok güzel olacağız. Gelinlik bakmaya başladım bile. Televizyonda yayınlanan diğer kraliyet düğünlerine rakip olmak istiyorum! Bir prenses olacağım ve sabırsızlanıyorum!"

June prens için bir acıma duygusu hissetti. Nasıl bir engerek yuvasına girdiğinden haberi yoktu. Carla'nın düğünlerini planladığına dair hiçbir fikri yoktu ve tüm bunlar olurken, kontrol edemediği şeyler için ona "iğrenç" ve "iğrenç" diyordu.

Carla uzun bir süre June'a baktı. "Eee?" diye sordu sonunda.

June onun ne duymak istediğini biliyordu. "Çok güzel bir gelin olacaksın," dedi tahta gibi bir sesle.

Carla sahte bir gülümsemeyle başını salladı. "Tabii ki yapacağım. Sözlerimi bir kenara yaz

-Prens Redmon üç ay içinde kocam olacak. Kimse bana karşı koyamaz. O kadar estetik ameliyatı boşuna yaptırmadım. Bir prenses olacağım!" diye tekrar ilan etti. Sonra June'a ters ters baktı. "Ve yemeğimize geç kalma. Çeneni kapalı tut ve prense bakma bile. O *benim* ve ona sahip olmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Anladın mı?"

June hemen başını salladı. "Evet."

"Güzel. Tanrım, çok zavallısın. Sanki senin gibi şişman bir ineğe iki kere bakacakmış gibi." Sonra Carla döndü ve mutfaktan dışarı fırladı.

O gider gitmez June bir nefes aldı. Üvey kız kardeşinin hakaretlerine yıllar önce kulak asmayı bırakmıştı. Kilolu olduğunu biliyordu ama umursamıyordu. Babası tumbuldu ve annesinin fotoğraflarını görmüştü. June kesinlikle Rose genlerine sahipti. Asla uzun boylu ve sıska olmayacaktı ama bu onun için sorun değildi. Çoğu insan gibi spor yapmasa da, evin etrafında ve bahçede çalışmak kaslarını güçlü ve dayanıklılığını yüksek tutuyordu.

Ocaktaki tencereye dönen June derin bir iç çekti. Prens Redmon için gerçekten kötü hissediyordu. Carla onun peşini bırakmayacaktı ve onun tuzağına düşen çoğu erkek gibi o da üvey kız kardeşinin nasıl bir kadın olduğunu anlayamadan kendini kaptıracaktı.

Ama bu June'u ilgilendirmezdi. Geçmişte Carla'nın çıktığı bazı erkekleri uyarmaya çalışmıştı ve bu onun için pek iyi gitmemişti. Kaçınılmaz olarak, Carla ya da Elaine söylediklerini öğrenmiş ve haftalar sonra hayatını son derece sefil bir hale getirmişti. Çenesini kapalı tutmak ve Carla'nın taliplerinin onun nasıl bir sürtük olduğunu kendi gözleriyle görmelerini sağlamak daha kolaydı.

June, Carla'nın prenses olacağı düşüncesiyle başını salladı. Liechtenstein'ın itibarını kesinlikle mahvedecekti. Ama yine de bu onu ilgilendirmiyordu. Oradan ayrıldığında Carla ve Elaine Green'den sonsuza dek kurtulacaktı. Arkasına bakmayacaktı. Onun zamanı geliyordu ve June bekleyemezdi.

Şans Oyunu Serisi'nin 2. kitabını bugün alın!

Kraliyet

Yazar Hakkında

Fotoğraf© 2015 A&C Fotoğrafçılık

Susan Stoker, *New York Times*, *USA Today* ve *Wall Street Journal*'ın en çok satan yazarlarından biri olup Badge of Honor (Şeref Rozeti) adlı bir serisi bulunmaktadır: Texas Heroes, SEAL of Protection ve Delta Force Heroes. Emekli bir ABD Ordusu astsubayı ile evli olan Stoker, Amerika Birleşik Devletleri'nin her yerinde yaşamıştır.

Missouri ve Kaliforniya'dan Colorado ve Teksas'a ve şu anda Tennessee'nin büyük gökyüzünün altında yaşıyor. Son suza dek mutluluğa inanan Stoker, romantizmin aşka dönüştüğü romanlar yazmaktan keyif alıyor. Yazar ve çalışmalarını hakkında daha fazla bilgi edinmek için www.stokeraces.com adresindeki web sitesini ziyaret edebilir veya www.facebook.com/authorsusanstoker adresindeki Facebook sayfasında bulabilirsiniz.

Susan ile Çevrimiçi Bağlantı Kurun

SUSAN'IN FACEBOOK PROFİLİ VE SAYFASI

www.facebook.com/authorsstoker

www.facebook.com/authorsusanstoker

SUSAN'I TWITTER'DA TAKIP ET

www.twitter.com/susan_stoker

SUSAN'IN KİTAPLARINI GOODREADS'TE BULUN

www.goodreads.com/susanstoker

E-POSTA

susan@stokeraces.com

WEB SİTESİ

www.stokeraces.com

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Sayfası İçindekiler](#)

[Önsöz Birinci](#)

[Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Bölüm Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı](#)

[Bölüm Yedinci](#)

[Bölüm Sekizinci](#)

[Bölüm Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Bölüm Onbirinci](#)

[Bölüm Oniki](#)

[Bölüm Onüçüncü](#)

[Bölüm](#)

[Ondördüncü](#)

[Bölüm Onbeşinci](#)

[Bölüm Onaltıncı](#)

[Bölüm](#)

[Önizleme: Kraliyet](#)

[KRALİYET ŞANS OYUNU SERİSİ, 2. KİTAP](#)

[Birinci Bölüm](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Susan ile Çevrimiçi Bağlantı Kurun](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

